

САГРЕШЕЊА
У СРБСКОЈ ПРАВОСЛАВНОЈ ЦРКВИ

Грешни Милоје

САГРЕШЕЊА

У СРБСКОЈ ПРАВОСЛАВНОЈ ЦРКВИ

РЕВНИТЕЉ
Ниш, 2014.

Библиотека
БРАТОЉУБЉЕ
Књига IX

*Где ти је браћо?
Посл. 4.9.*

До сада из штампе изашло:

1. мр Зоран Чворовић, мр Соња Спасојевић,
Истина о случају владике Артемија, Крагујевац, 2010.
2. Проф. др Љубомир Протић, приређивач,
Чувар вере је народ (Истина о случају владике Артемија, 2), Београд,
2010.
3. Грешни Милоје,
Сине мој, не њисај, Чачак 2011, рецензент Предраг Драгић Кијук (прво
и друго, допуњено издање).
4. Коста Чавошки, Владимир Димитријевић,
Истина о случају мр Зорана Чворовића, Београд, 2011.
5. Група аутора,
Тајна безакоња, Чачак, Ниш, 2012. (прво, друго и треће, допуњено из-
дање), рецензент Косара Гавриловић.
6. Грешни Милоје,
Не дај души, роде, Ниш, 2013, рецензент проф. др Милан Мићуновић.
7. Патриотикус,
Ко и зашто јони владику Артемија.
8. Грешни Милоје,
Разговор са академиком Јованом Деретићем, Ниш, 2014, рецензент проф.
др Томислав Тришовић.
9. Грешни Милоје
Сајрешања у Србској православној цркви, Ниш 2014, рецензент др Зоран
Чворовић, уредник др Љубомир Протић.

У припреми за штампу:

Чувари вере њредачке.

*Вра̑и̑и̑е се, дакле, сваки са сво̑и̑ пу̑и̑а зло̑и,
й̑й̑рави̑и̑е пу̑и̑еве сво̑е и дела сво̑ја. (Јер. 18, 11)*

И не бојте
се оних
који убијају тело,
а душу не могу
у б и т и
(Мт. 10, 28)

Ойросѣили јесмо заборавиѣи не шћесмо

У граѣачевском селу Горачићи, на обронцима Јелице ѣланине, усѣ
ѣрави се камена књиѣа (надѣробни белеѣ) мојеѣа ѣраоца Сѣевана, од
коѣа се изнедрише Сѣевановиѣи. У ѣој књиѣи уклесане су и ове речи:
„Поѣиде од лоѣова у 1789. ѣ.“

Исѣисане речи у овој шѣамѣаној књиѣи ѣосвећујем, за незаборав:

- Еѣискоју жичком Хризосѣому
- Црквеносудском ѣужоцу еѣархије жичке јереју Миломиру Радићу,
- Секреѣару Црквеноѣ суда јереју Небојѣи Дадићу и судијама:
- ѣроѣојереју-сѣаврофору Људинку Косѣићу из Маѣарушке

Баѣе.

- ѣроѣојереју Милићу Драѣовићу из Ужица,
- јереју Милану Јордовићу из Прилика,
- миѣроѣолиѣу црноѣорско-ѣриморском Амфилохију,
- еѣискоју бачком Иринеју,
- еѣискоју далмаѣинском Фоѣију,
- ѣроѣојереју-сѣаврофору др Радомиру Поѣовићу, ѣроф. Боѣо-

словскоѣ факулѣеѣа БУ и

– ѣроѣојереју др Драѣомиру Санду, ѣроф. Боѣословскоѣ факулѣе-
ѣа БУ – који ме ѣо ћефу ойѣужоше и на смрѣи духовну осудише 2011.
леѣа Госѣодњеѣа, ни не слуѣећи да су својом исконсѣируисаном ѣресу-
дом ѣосејали семе из којеѣ се неѣрекидно роје ѣравоверна деца свеѣоса-
вска, без икаквоѣ сѣраха од ѣаквих ѣилових ѣресуда.

Нека је Сѣевановим и мојим бездушницима Боѣом ѣросѣо.

Пролог

ИСТИНА НЕ УМИРЕ

На србском православном гробљу, на јужној падини планине Је-лице, у драгачевском селу Горачићи, стоји камено сведочанство које је избројало преко 82.000 дана и толико ноћи.

Време га бејаше обалило.

Време га је затравило.

Земљом закрилило.

Као да је хтело да утаји злочин.

Као да је хтело да сатре траг греха.

Да сахрани истину.

Ал истина се не може закопати.

Ако се и закопа, не умире.

Она васкрсава.

Двеста двадесет пет година иза злочина над Стеваном (1789)¹, кад се сагубио и из памћења неколико генерација ишчезао сваки траг, Бог нам је учинио милост, те ми који стојимо у осмом поколењу од Стевана пронађосмо ово камено сведочанство.

¹ Ако неко помисли да су нас и онда убијали Американци, огрешиће се. Они су тек 1787. године (кад је Стеван био у својим зрелим годинама) донели свој први Устав. О како су за кратко време завладали светом. Најпре отевши земљу онима који су на њој живели, да би им потом зинула ала да покоре цео свет укључив и гроб Стеванов. Посла им Господ опомене преко ветрова и других чудеса. Не чуше, ко што, у време оно, не чуше реч Господњу: *Тешко њеби, Хоразине! Тешко њеби, Вийсаидо! Јер да су у Тиру и Сидону била чудеса која су била у вама, давно би се у врећи и њејелу њокајали. Али вам кажем: Тиру и Сидону лакше ће бићи у дан Суда него вама. И њи, Кайернауме, који си се до неда њодигао, до њакла њеи сићи... Земљи содомској лакше ће бићи у дан суда него њеби!* (Мт.11,21-24)

Ископасмо га.
Изњесмо на светлост дана.
Усправисмо га к Сунцу.
Умисмо га.
И у књиге уписасмо.
Да остане траг.
Траг страдања.
И траг злочина.
У сећању.
И у покољењима .
За незаборав.
Време је сачувало име жртве.
Време је пресудило разбојницима: није им сачувало име.²
Време их је обрисало. Во вјек вјеков.

² Да се модерним разбојницима не сатре траг, један је од задатака овог казивања.

У архиви Српске православне цркве стоји и следеће сведочанство:

У архиви Српске православне цркве стоји и следеће сведочанство:

**ВЕЛИКИ ЦРКВЕНИ СУД
СРПСКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ**
Бр. 42/11
29. април 2011. г.

**ВЕЛИКИ ЦРКВЕНИ СУД
СРПСКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ**
Бр. 42/11
29. IV 2011 год.
У Б Е О Г Р А Д У

ПРЕСУДА
ВЕЛИКОГ ЦРКВЕНОГ СУДА

Надлежног по преступима Милоја Стевановића, приватног предузетника из Чачка, са новом адресом у Београду.

Присутни: Председник Великог Црквеног суда –

Митрополит црногорско – приморски АМФИЛОХИЈЕ

Чланови Већа: Епископ бачки **ИРИНЕЈ**, Епископ далматински **ФОТИЈЕ**

Свештена лица мирског реда: протојереј - ставрофор др Радомир Поповић, професор Богословског Факултета БУ у Београду и протојереј др Драгомир Сандо, професор Богословског факултета БУ у Београду.

В. д. референта Великог црквеног суда **Ѓакон Александар Секулић**, службеник Канцеларије Његове Светости Патријарха Српског.

Велики Црквени суд је по службеној дужности, а на основу чл. 79 Устава Српске Православне Цркве, размотрио одлуку Црквеног суда Епархије жичке ЦС бр. 54 од 10. марта 2011. г., а у вези са коначним искључењем (екскомуникацијом) из црквене заједнице Милоја Стевановића, приватног предузетника из Чачка, са новом адресом у Београду.

По размотрењу горње пресуде и свих релевантних аката, према својим овлашћењима, а на основу чл. 79 Устава СПЦ, Велики црквени суд једногласно је нашао да је Милоје Стевановић крив због примања на приватно имање одбеглих јеромонаха и монаха, клирика Епархије рашко-призренске који се нису одазвали позиву надлежног Архијереја да се врате у Епархију и на тај начин оснивања монашког општежића на приватном имању без благослова надлежног Архијереја, затим вређања надлежног Епископа, свештеника, црквених и црквено-судских власти у својим текстовима и књигама, а посебно након покретања црквено-судског поступка, као и учешћу на такозованим богослужењима која је обављао рашчињени и у ред монаха враћени бивши Епископ Артемије, у месту Љуљаци, сходно чл. 47 и 49 Правила и поступака за Црквене судове СПЦ, као и: 31. Апостолског канона, 6. канона Гангрског помесног сабора, 4. канона Антиохијског помесног сабора и 1. канона Правила Св. Василија Великог, те је тиме пресуда Црквеног суда Епархије жичке ЦС бр. 54 од 10. марта 2011. г., којом је Милоје Стевановић, коначно искључен (екскомунициран) из црквене заједнице, ПО КАНОНСКИМ И ЗАКОНСКИМ ПРОПИСИМА ОСНОВАНА И ВЕЛИКИ ЦРКВЕНИ СУД ИСТУ ОСНАЖУЈЕ. ✓

ОБРАЗЛОЖЕЊЕ

Приликом изрицања овакве пресуде, Велики црквени суд једногласно је констатовао да се на основу овлашћења која Велики Црквени суд има према чл. 79 и 216 став 6) тачка 2 Устава СПЦ, постоје прецизно дефинисане казне у чл. 47 и 49 Правила и поступака за Црквене судове СПЦ, као и: 31. Апостолског канона, 6. канона Гангрског помесног сабора, 4. канона Антиохијског помесног сабора и 1. канона Правила Св. Василија – неизоставно се мора испоштовати горепоменута и предвиђена казна коју је донео Црквени суд Епархије жичке у својој пресуди ЦС бр. 54 од 10. марта 2011. г.

С обзиром да се у Пресуди Црквеног суда Епархије жичке јасно види чињеница да је оптужени Милоје Стевановић, (не помињући у овом случају његову отворену антицрквену делатност у време када је сам био општински секретар Савеза Комуниста Југославије у Лучанима) своје нецрквено и противцрквено деловање започео подршком такозваног штрајка глађу двојице свештеника у Чачку

Овај документ је сакривен од осуђеног.³ Наиме, Пресуда Великог црквеног суда осуђеном није уручена ни после протеча преко 1.150 дана.⁴

Зашто?

Да ли то судије желе да закопају дело (?) свога срца и свога ума?
Зар не знају *да ће свако дело изаћи на видело?*

Али, истина се не може сакрити.⁵

А да се истина не може сакрити засведочиће следећи пример.

Елем, сабраше се једног лепог, другог по реду, јунског дана 2013. лета Господњег, у манастиру Светог Николе, на северној падини планине Јелице, у Лозници изнад Чачка истинољубци. Њих преко две хиљаде и шест стотина, и из својих срдаца и грла подигоше глас разума. Ко имаде уши да чује – чуо је.

Ватру која пламти у срцима православних душа покушао је да угаси један самоуверени ватрогасац. Покушао је да пригуши тај глас народа.

Оним читаоцима који нису уочили маневар лажног ватрогасца, предочавамо једно сведочанство. Наиме, у *Предговору* књиге „Молит-

³ До њега се дошло преко благочастивих новинара који су га добили на конференцији за штампу, одржаној у чачанској цркви, маја 2011. Одлука у целости објављена је у књизи *Сине мој, не ѝрисѝај*, Чачак, 2011, стр. 616-617.

⁴ ПРЕДСЕДНИКУ ВЕЛИКОГ ЦРКВЕНОГ СУДА СПЦ

Захтев за доставу Пресуде

Из средстава информисања сам дознао да је Велики црквени суд СПЦ својом Пресудом Бр. 42/11 од 29. априла 2011. коначно оснажио *Пресуду* Црквеног суда Епархије жичке, бр. 54, од 10. марта 2011. године.

Како ни до данашњег дана нисам добио ту Пресуду, то сам формално-правно онемогућен да искористим права која ми припадају (на пример по чл. 88. *Кривичних ѝравила СПЦ*), те иштем да ми се иста достави.

Напомена:

Навршило се већ три године од доношења Пресуде која ми није достављена, упркос чињеници да се сваке године обраћам ВЦС СПЦ, односно Председнику суда и појединим судијама иштући исту.

Београд, 9. априла, 2014.

Подносилац захтева
Милоје Стевановић
Теразије 29/15, Београд,

⁵ Истини у славу посвећено је ово казивање као и цела библиотека *Брайлољубље*, на чијој полици стоји ова – девета по реду књига-сведочанство – чувајући плодове по којима ће они што ће доћи иза нас познати актере овог зловремја: прогонитеље и прогнане. Да се збуде ко што Његош каза: *Покољења дјела суде, ишћо је чије дају свјема.*

вени црквенонародни сабор у Лозници код Чачка⁶ осветљена је намера једног озлобљеног човека да глас народа из Лознице потре, омаловажи, наружи:

„...Сабор у Лозници и *Саборна ѱосланица* су својом православношћу, исповедничком јасноћом и светоотачком уверљивошћу привукли на себе особиту пажњу, узнемиравши духове уображених реформиста из редова званичника Српске православне цркве. Због тога су под необјашњивим околностима преурањено били предмет разматрања на *Архијерејском сабору* Српске православне цркве, тј. пре одржавања самог *Лозничког сабора* и обнародовања *Саборне ѱосланице*. Наиме, у званичном саопштењу *Архијерејског сабора*, који је завршен у суботу (1. јуна 2013), што значи уочи *Сабора* у Лозници, *ѱорѱѱарол*, састављач *Саопѱштења за јавностѱ*, епископ бачки Иринеј, накнадно је (јер пре тога свакако није могао) додао пасус у којем на неправославан и неетичан начин, помиње епископа Артемија. Замера му што *Архијерејском сабору* Српске православне цркве „држи лекције”, свакако мислећи на поруке упућене том *Архијерејском сабору*, садржане у лозничкој *Саборној ѱосланици*. Како је *Архијерејски сабор* о *Сабору* у Лозници и на њему усвојеној *Саборној ѱосланици* могао расправљати пре него је *Сабор* у Лозници одржан и пре него је *Посланица* обнародована и усвојена? Одговор на то питање знају само они који кривотворе истину *Саопѱштењем за јавностѱ*. Али ми их овим јавно разоткривамо. Такво поступање *Архијерејског сабора* уједно показује сву неозбиљност његовог рада и одлука што доноси и спроводи, а посебно неозбиљност поменутог портпарола који саставља и потписује лажна саопштења. *Портпаролово Саопѱштење за јавностѱ* имплицира две ствари: или је *Архијерејски сабор* неким тајним каналима сазнао за садржај *Саборне ѱосланице* упућене из Лознице, што би било ниподаштавајуће за један архијерејски сабор; или портпарол Иринеј себе сматра „архијерејским сабором”, те сопствено „бављење” *Лозничком посланицом* изједначава са самим разматрањем од стране *Архијерејског сабора*. Оваквим поступањем су архијереји Српске цркве на својеврстан начин потврдили исправност и оправданост свих упозорења која су им у *Посланици* упућена са *Сабора* у Лозници.

Молитвеност, изобилна благодат Божја и радост коју собом доноси исповеднички подвиг сведочења и чувања вере православне,

⁶ *Ревниѱељ*, Ниш, 2013, стр. 9-10.

живо присутна на Сабору у Лозници, распалила је и охрабрила срца свих присутних да, сходно поруци у *Саборној посланици*, остану у ономе у чему су рођени и чему су научени – у вери православној, у вери својих отаца...

ПЕСМА УМЕСТО ЈАУКА

У смирај дана 4. јуна 2013. године Господње, прочитао сам на званичном сајту Српске православне цркве *Саопштење Светиој архиепископској сабора*, које је потписао портпарол Синода г. Иринеј Буловић. Осетио сам гађење кад сам поново угледао претње упућене владици Артемију, запођените давне 1996. разбојничкозлобљем о „ломљењу кичме”. Осетио сам немир пред том авашастом, суманутом претњом свем оном Божјем народу⁷ који се сјатио у Лозницу, на Молитвени црквенонародни сабор, из свих србских земаља и дијаспоре. Оном, дакле, лаосу Божјем, који би г. Иринеј да прекрсти у „парасинагогу“ и „секту“ – пре него га покрсти привођењем најпалијем у грех човеку – после Јуде – папи, чији примат је, без нашег питања и без нашег овлашћења, потписао у Равени и чији прстен носи и њиме се поноси.

Имао сам незадрживу потребу да не пристанем на ту одвратну инквизиторску уцену, претњу, етикету, клевету. Да не пристанем на *ружење народа*. Имао сам потребу да се побуним против тог острашћеног манира да се на *Посланицу* коју је изнедрио народ, у недостатку аргумената којима би се она оспорила, клевеће. Осетио сам у срцу неопозиву обавезу да се одупрем том задаху алојзијевског острашћеног злодуха који је гурнуо преко 1.300 католичких фратара⁸ у стравична зверства над православним живљем. Тај дух алојзијевшти не проглашава преко 2.600 јагњаци Божје – која се сабраше у Лозници – „сектом”, „парасинагогом”...

⁷ Тај клеветнички памфлет се може видети на стр. 89. ове књиге.

⁸ Проф. др Србољуб Живановић: *Злочини Римокатоличке „цркве” у Херцеговини над Србима, Јеврејима и Ромима. Реферат прочићан 29. септембра 2013. у Требињу на окружном сјелу „Злочини и усташки геноцид у Херцеговини током Другој светској рати”*: „Према америчким изворима 1. 400 римокатоличких свештеника у НДХ је лично клало, мучило, силовало жене и девојке, не штедећи ни девојчице, пљачкало и насилно преводило у римокатолицизам српске жртве” (<http://borbazaveru.info/content/view/6126/85/>).

Имао сам потребу да прозборим. Или да зајаучем.

Али, зар нисам већ рекао све што ме је болело?⁹

И зато те ноћи нисам прозборио. Ни јаукнуо. Пропевао сам. Не баш као славуј, али: својим гласом. Оним и онаквим каквог ми подари Господ. Неко ће рећи да то није песма него крештање. Не марим. *Ко зна боље широко му њоље.* Из мене су, први пут у животу, потекли стихови. Стихови непристајања на лаж, на превару, на издају, на лицемерје, на неправду, на обезличавање, на омаловажавање... До у глуво доба ноћи, породиле су се песме *Хиџели* *би ал не моју лако* и *Издаја*. После тога стихови су ми постали разбибрига. Неке сам посветио унуцима, неке прецима...

У овој књижици су само неки од оних који боле. Који се претапају у вапај.

Вапај који неће да чују силни.

Засад.

Али, што би реко Овидије, *њесме су бесмртине. А ко неће да слуша њесму слушаће олују*, каже један од бесмртних.¹⁰

Поштовани читаоче,

Ако те кроз мој стих и сведочење дотакне зрнце *Истиине*, ако оно у теби изазове потребу да се упиташ: ко си, и шта си, и шта ти је од ђедова остануло – мој несан није био узалудан.

А ако се упиташ: ко, како, зашто и с којим правом то наслеђе хоће да ти отме, оскрнави, погази, сатре, проћерда, извргне руглу, омаловажи, унакази, оклевета – мој несан биће радостотворан.

Заслуга за то радостотворје припада господину Иринеју Буловићу, мојему највећем пријатељу. Истина, суровом пријатељу, али нико, као он, ме својим речима и својим делима, није могао натерати да не преспавам потоњу деценију, него да трагам за одговором на питање: зашто (нам) то ради? Он који је, пре него што га папа прстенова, писао *да се даруштинине њуне муља и жабокречине духовне зову 'милозвучним' именом „екуменизам."*¹¹ Он који је докторирао на Светом

⁹ Из безакоња и вероломља г. Иринеја Буловића породило се неколико књига: *Не њомичи сшаре међе*, *Ко њродаје веру за вечеру*, *Сине мој, не њрисшјај*, *Тајна безакоња*, *Не дај души, роде*, *Разјовор са академиком Јованом Деретшинем о сшшању у СПЦ...*

¹⁰ Бранко Миљковић, *Поезију ће сви њисаити*.

¹¹ *Тајна безакоња*, треће издање, Ниш, 2013, стр. 95.

Марку Ефеском, да би, завладавши Богословским факултетом, отуд протерао тог истог Ефесца заједно са Дојмајником Светог Јустина Ћелијског, и на његово место увео јеретичко злоумље Зизјуласа.

Кад сам, благодарећи г. Иринеју Буловићу, екскомунициран из Цркве мојих ђедова и мојих унука, одлучио сам да ућутим и покушам да трпљењем спасавам душу своју. Тај нау м исповедио сам своје духовнику. А он ми рече:

Све ваља испрјетити осим оној шћо је на ушћрб испјине. Испјина се мора сведочити. Ћућањем се, ћакође, сведочи. Али ћо сведочење је лажно. Јер ћућање је знак сајласја, одобравања. Њиме се издаје Бој¹². Зајћо, ајосћол каже: одбацивши лаж, јоворитће испјину.¹³ И Свети Злајћоусћ учи: До смрћи се бори за Испјину и Госћод ће јодећивајћи за ѿебе. Зар ће, јо речи Госћодњој и светјооћачким јоукама, и камење јројоворити, а ћи да ћући кад је вера у јићању¹⁴... Зар не рече Госћод: Шћо вам јоворим у ћами, казујће на видикy; и шћо вам се шайће на уши, јројоведајће са кровова?¹⁵ Не ћреда се ојћерећивајћи односима са јудима, и јравдањем јред њима. То нарушава мир и не доноси никакву корисћ. Зајћо нам Ајосћол и каже: Кујљени сће скујо, не будитће родови јудима.¹⁶ Подећуј лажни сћид на земљи и нећеш се јосћидејћи на недесима. Јер, канћар и најрада је код Боја, а не код јуди. Зајћо је и казано у Делима ајосћолским: Боју се ћреда јокоравајћи више нејо јудима.¹⁷ А Боју се ујаћа сведочењем Испјине. И бордом, јрема дајћим ћаланћима, за очување вере у Васкрслој Госћода. Не сме се малаксати. Никад јраведник није нејак. Зар је оружје Давидово било нејако и слабо? Сваки јравилно ујојредљен ћаланай на делу учиниће више нејо мноји испјразни скујови и мудра размишљања и испјраживања бојослова-ћгоретћичара који су ма и најмање заражени вирусом екуменистћичке јереси. Нека нас не збуњује јројон. Јер, Ајосћол каже да ће сви који хоће да живе јобожно у Христју Исусу бити јоњени.¹⁸ Не, дакле, јонекo – нејо сви!

¹² Свети Григорије Богослов

¹³ Еф. 4,25.

¹⁴ Лк. 19,40.

¹⁵ Мт. 10,27.

¹⁶ 1. Кор. 7,23.

¹⁷ Дела апостолска, 5,29.

¹⁸ 2. Тим. 3,12.

Из дужности послушања наставио сам да сведочим. Ова књижица–сведочанство настала је искључиво из нужде да остане траг који ће онима што долазе припомоћи да распрету запретену Истину.

Али, драги читаоче, за утврђивање истине *узми са собом још једнога или двојицу да на устима два или три сведока остане свака реч* (Мт. 18,16).

Потражи још неког сведока овог зловремја. *Дакле, њазитије добро како живитије, не као немудри, него као мудри, користићећи време, јер су дани зли* (Еф. 5,15-16).

И, тек, кад се утврдиш у истини одлучи се: баци и ти, са нашим првосвештеницима, камен на оне који иду тесним путем будући прогнани, или се придружи страдалницима, ако ти се учини да су *јројнани јравде ради* (Мт. 5,10) и ако препознаш да је пут којим иду боготражитељски пут.

Нека те, при том опредељењу, води воља и милост Божја.

Први део

ПЕСМА УМЕСТО ЈАУКА

ХТЕЛИ БИ, АЛ НЕ МОГУ ЛАКО

Хтели би да нас расрбе србоубице
Хтели би да нам урнишу Србадију србомрзице
Хтели би да нам утру србовање србождерићи
Хтели би да нам се поунијате Србчићи
Хтели би србославље да нам оскрнавe
Хтели би да нам језик србски сатаре
Хтели би да нам србство разграде
Хтели би да нам србљење размеђе и загаде
Хтели би да нам покрсте Србијицу
Идући кришом у Равену и Покајницу.

Хтели би из мапа и памћења да отру
Србац и Србар
Србовце и Србарију
Срберу и Србицу
Србињак и Србину
Срб и Срботину
Србиново и Србобран
Србовлах и Србиславце
И Сербинон.

Хтели би да нам обезимене
Срба и Србијану
Србољуба и Србу
Србена и Србиславу
Србишу и Србину
Србомира и Србијанку
Српка и Србољупку.

Хтели би да нам распрезимене
Србиновиће и Срботе
Србендиће и Србетке

Срблине и Србљине
Србљанине и Србљановиће
Србуловиће и Србовиће
Србисављевиће и Србиће
Србојевиће и Србњатовиће.

Хтели би да нам закорове и почупају
Србац и србачицу,
Сребешчицу и србљин.

Хтели би да са Ђердана откину и заземле сребреницу.

Хтели би да нам запепеле Србљак и Србуљу.

Хтели би да нам затуле србољубље.

Хтели би. ал не могу лако.
Хтели би, ал не знају како.
Сетише се у задњи трен:
„Помоћи ће нам Јеринеј!
Он ће убити брата без рата
Он ће нам отворити врата
Да расрбимо српско племе
Да урнишемо српско семе
Да сатремо српске гробове
Да заведемо српске попове
Да оскрвнимо српске олtare
С помоћу латинске преваре.”

Питаш ме, мајко Србијо,
Зашто ме папољубиви зликовац убио?
Не знам, родино!
Каже: зато што сам се с богољубивим Аввом молио
И што сам његову духовну децу удомио.
А можда је неистина што каже
Можда по навици опет лаже.
Можда зато што сам личан
Ил зато што сам себичан.

Зато што не дам србско име
И што не дам србинство
Ни србски крајпуташ
Ни србословенски
Ни Србљаницу
Ни Србуљице
Ни Србадију
Ни Србенду
Ни Србекању
Ни Србља
Ни Србеља
Ни Србијанца
Ни тебе Србијо
Ни србску Славу
Ни Светог Саву
Ни србску Словарицу
Ни србско Косово, ни Грачаницу.
Не дам србско, србијанско, србљачко, србањско, светоотачко
Ни за какво папско, европско и унијатско!
Не дам србомиље
Зато што ми омиље.
И нећу да будем везан него србезан.

А можда ме уби због моје задртости
Или из подле мржње и пакости
Не могавши да саслуша
Оно што му довикује моја душа:
Издати можеш – Јудо!
То више није никакво чудо.
Казнити можеш – Пилате!
Отети можеш – Голијате!
Ал оно што ми ђедови у аманет оставише
Не дам за неке тричаве и каракушљиве намамуше!
Не пристајем на зликовачке планове
Нећу у ваше кланове.
Нећу па куд пукло да пукло
Нећу да би ме казнили дупло.
Нећу да издам ђедов завет

За ваш мемљиви тамни вилајет.
Не дам вам сузу бабе Драгиње
Што ка Студеници креташе кад Сунце нагиње
Да стигне пред иконостас сутрадан у свитање
Онај што га срушише бесрамне аветање.

У Светом Писму је казано:
Одлази, одлази, сатано!
Народ ти се неће поклонити
Па да си још толики.
Велик си само у оку екуменооболели
Јер кад би те на Божја мерила приволели
Где је мера тачна и чиста
Био би лакши од ниђе ништа.

Из Лознице те позвасмо – покај се!
А ако нећеш – торњај се!
Одлази, одлази, сатано
Кано што је казано.
Не погани нам изворе
Не батаљуј нам оборе
Не кукољи нам усеве
Не срамоти нам очеве
Не ругај се Светоме Предању
Не подсмевај се народноме знању
Не помичи нам међе старе
Не разваљуј нам свете олтаре
На светиње нам се не плази
Одлази!
Одлази!
Одлази!

НЕПРЕБОЛ

Унаказише твоје лепо лице
Студенице
Ко у зловремју оном Симониди
зенице
Тај душмански нож је преболела
Симонида
Твој бол непребол зададе одрод
што те изда.¹⁹

Сатирање предања: порушени студенички иконостас

¹⁹У време портпарола Синода – иначе, сиве еминенције Српске православне цркве – г. Иринеја Буловића, када се на трону жичке епархије налазијаше г. Хризостом Столић, а царском студеничком лавром невично настојаваше г. Тихон (Ракићевић) разваљен је и уклоњен овај свети студенички иконостас пред којим су се кроз многољетства молили православни хришћани и иза чијих су светих двери, која баталише зли, узношене молитве и свршаване свете тајне. Уместо њега подигоше мермерну ругобу, што злослови и администратор г. Јован Младеновић по принципу *где ја сѣадох ти и родужи*.

СТУДЕНИЦИ

Синови таме упреше прст
Скидоше с иконостаса крст
Којиме си се поносила
Њиме благодат доносила.

Службу ти Божју преправљаше
Царске двери ти урнисаше
Источнику страг окренуше
А Богомајку уцвелише.

Рушише те време и Турци
Одолела си многој муци
Руг Јована и с њим Тихона
Рана дубока непроболна.

Нек се врате са пута злога
Нек не гневe Свевишњег Бога

Да не пошље казну на њих Бог
Што уместо свеће продају рог.

Уводише у цркве Божје
Иноверне идоле вражје
Одмет су од Бога и Саве
Срам им и поруг место славе.

Опрости њима, Света Мајко,
Уценили су их прејакo
Нијесу терет издржали
Зато су Предање издали.

О, Јоване, и ти, Тихоне,
Почујте како гласи звоне:
Не љубте папско и европско
Примиче се Царство небеско.

*Говорећи да су мудри љолудеше (Рим. 1,22). „Иконостас”
во зловремје еп. Јована и игумана Тихона.*

Студенички иконостас кога је порушило безумље

ЛОЗНИЧКА ДОБРОДОШЛИЦА

Добро дошли, добри калуђери
Артемијеви синци и кћери
Христови јунаци и војници
Правдољубиви молитвеници.

На Јелицу молитву унесите
Страдални крст Господњи узнесите
С вама се духовно ородисмо
И благодаћу орадистисмо.

Нека вам сад огњиште лозничко
Замени косовско-метохијско
Нека би вам у Лозници било
Ново топло материно крило.

Божјом су вољом безаконици
Приредили радост у Лозници
Те сад лозничко етно-сеоце
Даноноћно слави Свете Оце.

Нека вам је на здравље хлеб и со
Нека вас сачува Свевишњи Бог

Нека молитве ваше узлећу
Роду нашем на спас и на срећу.

Свом Србијом нек се приповеда
Како борба за веру изгледа
Нека деца Србинова знају
Да војнике Христове имају.

Путовођа ава Артемије
За Предање љуту битку бије
С екуменом која папу штује
И Православље нам нагрђује.

Алојзију иду на канабет
Погазише Отаца аманет
Издадоше нам веру и Христа
Посташе слуге екумениста.

Србски роде, дођи на Сабрање
Да бранимо Отачко Предање
Из Лознице одашљимо гласе:
Православље мора да се спасе.

Трпеза љубави у Лозници, 2012.

Манастир светог Николаја Мирликијског у Лозници

ВАЗНЕСЕЊСКА ЗДРАВИЦА

Ево дана, ево души Спаса
Који Овчар гору заталаса
Кад Јелена са сестринством рече:
Од свега је Светосавље прече.

Ситну књигу Хризостому пише:
Моје сестре неће с вама више.
Нашу Веру Артемије брани
Он ће наске Предањем да храни.

Кад то чуше папске улизице,
Од гнева им побледело лице.
Купе попе зову полицију
Пуни гнева крећу у акцију.

Затекоше народ и сестринство
Где клечећи чату Свето Писмо.

Зли попови изгоне вернике
Полиција штити разбојнике.

Отац Сава са небеса гледа:
Децо моја то је чаша меда.
За веру је пострадали слатко
Христа издат не смијеш никако.

Кад попови сестре избацише
С Хризостомом бешчашће славише.
Победу су ко Пир дочекали
И сестринство срамно опљачкали.

Ту Тихомир командова четом,
Китиће га вишом еполетом
Јер се беше јунак прославио
Светосавце неке поапсио.

Монахиње на Овчарић стижу
Одмах шатор Господу подижу
Где се моле и дању и ноћу
Да нам Господ сачува пуноћу.

Катакомба преко ноћи ниче
Србском роду да казује приче.
Монахиње како веру бране
Чувајући свето нам Предање.

Ево прође већ година дана
Од онога славнога мегдана
Монахиње страдале за Христа
Сачува се вера наша чиста!

Человођа ава Артемије
Под омофор прими монахиње
Да се прича да се приповеда
Како борба за веру изгледа.

Под шатором мајке нам Јелене
Вера наша неће да увене.
Артемије веру нашу чува
Екумену Господ ће д-оува.

Покрај гроба Вазнесењског Саве
Герман с игра ужаса и страве
Ни пут не да којим иде народ
Показујућ колики је одрод.

Кад Германа смени Тимотије
Злоба смени Псалме и пјеније
Јеванђеље, крст и благослове
Смени пендрек, пиштољ
и злословље.

Тимотеје, жалосна ти мајка
Што издаде веру од предака
Ариље си издајом блатио
Те је народ нови храм градио.

На кантару сто шес кила мериш
Тим се јадан хвалиш и шеретиш
Сад се види колко не знаш ништа
Кантар стоји код Исуса Христа.²⁰

²⁰ Изговорено на годишњицу прогона вазнесењских калуђерица, о Спасовдану 2013. у катакомби Ново Вазнесење.

Вазнесењска црква-шатор, извор воде живе привлачи жедне душе

АРИЉСКА ЗДРАВИЦА

Виш Ариља сабраше се људи,
Па ми ишту: здравичар нам буди!

Ову чашу наздравити оћу,
Здравит оћу ал не знам како ћу.
Треба л' да се по мудрости здрави,
Наздравићу Артемију ави.

Ако здравит по љепоти оћу,
Наздравићу селу Грдовићу,
Што се данас пред Христом заблиста,
Где се чува вера света чиста.

Ако ћу је здравит ком старојку,
Здравићу је старини Милојку,
Што одгаји три сокола тића,
Три јунака соја Обилића:

Драгутина, пилота храброга,
И Ђорђију, слугу Христовога.
И Милоша, србског домаћина,
Неодступног узор-хришћанина.

Чуше браћа свенародну вољу,
Светосавску дижу богомољу.
Над Ариљем Светог Ахилија,
Светосавско Сунце нам засија.

Ту попови веру испрљаше,
Зарад коре хлеба што чуваше.
Испрљаше веру своме роду.
Да угоде одступном Синоду.

Преврте се краљу Драгутине,
Што наш Синод велича Латине.

Источнику окретоше леђа,
Правоверне то боли и вређа.

За њих папа свети отац поста,
Те срамоте народу је доста.
Синодалци Степинцу клањају,
Светосавље бездушно каљају.

Још би диго чашу вина ова,
За Ариљце немањићког кова.
Све Ариљци, јунак до јунака,
Што породи светосавска мајка.

Новотарци кад се осилише
Литурђију свету нагрдише
Ариљци су владици писали
Безакоње одмах д-одустави.

Ал владика кукавно ћуташе
Гордог Дмитра²¹ веселник слушаше.
Кад владика ништ не одговори
Виш Ариља вила проговори:

Ој, Ариљци, пјевала вам мајка,
У вас јесте вера од предака!
Не дајите веру за вечеру,
Но дижите цркву правоверну.

Нек је свешта свети Артемије,
Јустиново чедо најмилије.
Да се чува светосавски завет,
Праотаца вашијег аманет.

За кољена што ће доћи иза,
Да их Христос милује изблиза.

²¹ Дмитар Луковић, бивши архијерејски намесник пожешки, истакнути новотарац и екумениста, трговац вером и рушилац Предања, који је, уз бројна безумља којима је уносио смутњу и неслогу у народ, своју „ревност” доказао прислонивши бадњак уз пожешку цркву уочи католичког Божића 2010, (в. Тајна безакоња, 3 издање, стр. 168). Иначе, Дмитар Луковић и Милић Драговић, док нису пребегли у јеретичко крило Зи-зјуласово приредили су књижицу *Одговарања на Лиийурији святој Јована Златоустој*, Пожега, 1998, чему се сада, новачећи, ругају.

Да се србска свећа не угаси,
Православље да се јопет спаси.

Нек ариљска брвнара вам цвета,
Докле буде и века и света!
Нек брвнара виш` Ариља блиста,
Све у славу Спаситеља Христа!

Нек се Стефан архиђакон слави,
Што страдањем Христа нам прослави.
Нека Стево измоли од Христа,
Покајање свих екумениста.

Нек попови из Ариља виде,
И нека се издаје постиде.
Нек Синоду ситну књигу пишу:
Шта ће вама та миса у Нишу.

Литурђију ви свету имате
Њу сте дужни вечно да чувате
Ђедовину коју наследисте

Свом потомству часно пренесите.

Синодалци проклете вам душе,
Што искасте да се међе руше
Погазисте књиге и Предања,
Безакоњем искасте белаја.

И попове с народом свадисте,
И с прецима везе порушисте,
Попе жале што се срамотише,
Верни народ због вас сагубише.

Царске двери срамно оскврнише,
Богослужбе грдно наружише.
Са народом због вас се судише,
И парницу, авај, сагубише.

Тако збори вила, браћо мила
Дозволите да прозборим и ја.

Трпеза љубави изнад Ариља

Наздравље вам, предобри кумови²²
Светог Саве ви верни синови
Нек вам задужбина вековечи
И веру светосавску сведочи!

Здрав нам буди авво Артемије,
Светог Саве чадо најверније!
Ти сачува веру рода сада
И монаштво Твога рукосада.

Катакомбе грме ко олуја,
Над Србијом бруји: Алилуја!
Зрно соли Србију осоли
Светлост таму свлада и обори.

Катакомбе ко печурке ничу,
Србском роду да казују причу:
У зловремју братоубистава,
Светосавска битка је блистала.

Кад је Синод веру нам издао,
Верни народ није заћутао,
С Артемијем веру је чувао,
И у борбу неодступну стао!

Замукоше духовници вајни,
Ал прозбори народ православни.
Да се збуде ко што Господ рече,
Из камења вера ће да тече!²³

СТРАЖА НА КАРАУЛИ

Ево данаске уз помоћ Бога
Ниче и јездинска катакомба.
Монах Рафаил молитве чита
За сербски народ Господа пита:

Молим се Теби Свемоћни Боже,
Да ли се издаја трпети може?
Синод издаде Светога Саву
И брод наш окреће Ватикану.

Не бој се, оче, Бог одговори,
Сила ће Моја да их разори.
Иринеји су с пута скренули
И Мој брод спасења накренули.

Због тога вам шаљем Артемија
Да се Истина Моја засија.
Да на путу светосавском бдите
И Православље свето држите.

Монах Рафаило

Христов храбри војник Артемије
За Предање свето битку бије.
Калуђери за њим корачају
И небеска гнезда савијају.

²² Ктитори манастира Светог Стефана су кумови аутора песме.

²³ Изговорено на освећењу цркве посвећене Светом Стефану, 15. августа 2013.

Сад Јелица гора тајну има
У њедра своја монахе прима
Ево за само неколко љета
Постаде и она Гора Света.

На врху Јелице бди Караула
Многа зловремја је протурила
На њој су страже народ чувале
Од похлепне туђинске навале.

И данаске бдије Караула
Да нам Свето Предање сачува
Од вероломних лажних пастира
Папинијех лакеја и жбира.

На Караули Рафаил стоји
И дан и ноћ бројанице броји
Не бринући о земаљској храни
Он молитвом Православље брани.

Свемоћни Боже наш и Владико
Сачувај нам стадо Боголико
Нека живи на многаја љета
Нек се одржи до краја света.

И још Те молимо Сведржитељу
Помози сваком расрбитељу
Нек се покаје и врати вери
Еда би стао пред рајске двери.²⁴

Испосница Светог Пимена Великог на Јелици

²⁴Изговорено на дан када је освештана испосница Светог Пимена Великог на Караули јеличкој, поврх села Јездине, 8. 9. 2013.

ПАД ИРЕ-КАРАБУЛЕ

*Овај се род изјони само
јосијом и молићвом (Мт. 17,21)*

Има тица соколица
Има тица кукавица²⁵
Има људи предобрица
Има људи издајица.

Има људи преподобних
Има људи вероломних
Има људи благочасних
Има људи властоцрасних.

Има људи добродушних
Има људи бесомучних
Има људи милостивих
Има људи злочестивих.

Ал наказних Вишњем хвала
Којима је душа кварна
Који кичму брату ломе
Не мо'ш наћи лако боме.

Има један, ој жалости,
Пун је злобе и пакости
Из срца му мржња точи
Хоће Цркву да расточи.

С ђаволом се упрегао
Урнисао што могао

Сад би хтео наше душе
Сурвати у карануше.

Вериио се с крвницима
Пузио пред силницима
Такав јесте Кара-Була
Горег раја није чула.

Кукољева та семенка
Загађује четврт века
Светосавску њиву нашу
Трујућ нашем стаду пашу.

Ајте, браћо, на сабрање
Да бранимо ми Предање
Д-одагнамо сина таме
Из баштине Светог Саве.

На молитви не клонимо
Ову напас д-изгонимо
Боље него глоговаке²⁶
Што предлажу старе баке.

Кара-Булу сина тмине
Одагнајмо с ђедовине
Све до земље Ватикане
Да нам сунце опет гране.

²⁵ Птица кукавица потура своја јаја у туђе гнездо.

²⁶ Глогов штап, колац – који се, по легенди, употребљавао за прогон вампира.

НИШТАЦИ

Лагаху када збораху
Лагаху кад се мољаху
Измислише лажи триста
Посташе нико и ништа.

Заведоше свештенике
Погазише све типике
Плод им самовоља чиста
Из које израсте ништа.

Око врата им папин крст
Папин прстен им ружи прст
Каину се придружише
Братоубиство извршише.

Од Јустина отпадоше
Зизјуласа признадоше
Да живе година триста
Остаће нико и ништа.

Народ верни издадоше
Веру своју продадоше
Сазнали су чак и ђаци
Да су постали ништаци.

Светим оцем називају
Оне што нас згромљавају
А нашијем душманима
Снисходе ко блаженима.

Олтаре испоганише
Гробља света порушише
Литургије наружише
Калуђере оптужише.

Ништа њима свето није
Починише ништарије
Србомрзци им ортаци
Следбеници им ништаци.

Међу њима један има
Што угађа изродима
Ил је Кара ил је Була
Творац злобе и расула.

О, Зизјуласови ђаци
Најништавнији ништаци
Благодат сте уништили
Ништавило породили.

Проклеше вас Оци Свети
Што вам жеља папи лети
Јеретичке казамате
Сестринским називате.

Начинисте ништилиште
У ништа се унизисте
Дангубисте ви за ништа
Траг вам је ништавно ништа.

Сетите се Божје мере
И Артемијеве вере
О, Зизјуласови ђаци
Над ништацима ништаци.

ИЗДАЈА

Крај Нишаве би догађај важни
Састаше се епископи лажни
Састаше се па тајно говоре
Православље како да оборе.

Како срушит највреднију кулу
Христов дворац нишку Ћеле-кулу
Што им смета градит папи крста
Сатрет оне што с` крсте с три прста.

Како Србље привести сад папи
Како наћи оправдање плати.
Сребрнике они су примили
И за то су брата погубили.

Међу њима има један с рогом
Што је јадник заратио с Богом.
Здружио се он са Ристом палим
Са тим лажним цар-Шћепаном
Малим.

На Косову кад су боравили
Монаштво су свето растурили
Трасираше пут оцеубици
Најсрамнијој велеиздајници.

Предводи их Кара-Була Ира
А позира Ира зван Гаврила.
Говори им Ира Кара-Була
Артемија признат то је хула.

То је хула на светог нам оца
Светог оца Фрању душеломца
Делиоца новца сребренога
За издају Предања сербскога.

Ми смо завет још одавно дали
Папи Павлу и Бенедикт-али
Артемија хитно погубити
Светосављу корен уништити.

Златан прстен и напрсне крсте
Добили смо да с` Србљи покрсте.
Ал васкрсну прогнан Артемије
Јустиново чадо најмилије.

Он сазивље Сабор у Лозницу
Поквари им срамну рачуницу.
Народ њима из Лознице јавља
Да се неће одрећ Православља.

Кад то чуше папске улизице
Сузе роне низ тамно им лице
Одмах шаљу Кара-Були гласе
Да он пише и да ствари спасе.

Књигу пише Кара-Була Ира
Не бојте се, браћо моја мила,
Ми имамо и НАТО и папу
Повећаће они нама плату.

Ко је јоште прости народ пито
То радио није ни друг Тито
Кад је мене школовао тајно
Да би Србље уништио трајно.

Па он прети Лозници код Чачка
Опет ћемо активират мачка
Каноне му на реп окачити
Са народом ствари рашчистити.

Еј, ви, што вас Артемије роди
Свети Сава погрешно вас води.
Како Сава тако Артемије
Шта ће вама наслеђе Србије.

Пред нама су сада царски путе
Време дошло за папом кренути

У еврОПСКО царство изобилно
Д-уживамо да се веселимо.

Тако пише, тако Ира снује
Ира снује, а Бог одлучује
Од Ириних пустих снова триста
Останути неће није ништа.

СУДИЛИШТЕ

Судије без суђења судише
И судом својим браћу убише
Браћу по крви и браћу по вери
Зверскије од најзверскије звери.

И невесту свом брату отеше
Блудном оцеубици однесе
Папи и Бајдену поклонише
Достојанство које унизише.

Калуђере косовске прогнаше
Иза себе пустош оставише
Куд ће вам грешне душе јадници
Степинчеви слепи следбеници.

Судије што нам суд судовасте
Судилиштем веру убијасте
Распесте Србскога Светог Саву
Зарад прстења у Ватикану.

Судије, судије, што судисте
Јустинову науку убисте

Екуменизму се приклонисте
Царства небеског се одрекосте.

Суза што пусти мати Јелена²⁷
Онај вапај Славке са колена²⁸
Владикин прогон из Грачанице
Мера су вам части и правиче.

Суза игуманије Јелене

²⁷ Суза прогнане игуманије Јелене Вазнесењске.

²⁸ Славка Симеуновић из Ужица која је у Душковцима, о Тројицама, 2008, клекнувши пред владикау жичког Хризостома завапила: *Владико врайи ми службу!*

Судије, судије, што судисте
И судом мене грешног убисте
Нека вам мили Господ опрости
Худе плодове ваше гордости.

Надмено сте са ума сметнули
Да судија није лако бити
Јер онако како сте судили
Онако ће се вама судити.

Судије, судије, што судите
Улудо своје време губите
Јер ко год се с народом судио
Онај је парницу сагубио.

Судије, судије, што судите
Узалуд трудодане губите
Од осуђеника почујте глас:
Господ је с нама, ко ће против нас!?

Бака Славка: *Све Он озіо види*

КРИК

Пристадосте ближње прогањати
А србске душмане целивати
Ода се нас гордо одгурнусте
Господњем наручју примакосте.

О, немилосрдни тужиоци,
Заборависте шта веле Оци
А и ви, наше судије строге,
Откристе своје трагове многе.

Да нас нисте страшно прогањали
Ми би ове дане преспавали
Не би знаке времена познали
Нит издају вашу разазнали.

Нама што чинисте није ништа
Страшно је што издадосте Христа
Папине прстенлије и слуге
Упрегнуте у кола поруге.

Издадoste Прeдaњe и Вeру
Пoклoнистe сe злoм србoждeру
Диплoмe и звaњa пoтцeнистe
Уврстистe сe у eкyмeнистe.

Кaд силa вaшa мимo вaс прoђe
Кaд и нaмa и вaмa крaј дoђe
Кaд свe кaртe пoбaцaмo нa стo
Крикнyћy: *Нeк вaм јe Бoјoм ѝрoсїю!*

Други део

СВЕДОЧАНСТВА

УВОД У ДРУГИ ДЕО

У овом делу књиге пред пороту читалаца износимо десет сведочанстава, која имају за циљ да оставе траг зловремја које нам је, допуштењем Божјим, припало.

Пре тих сведочанстава овде доносимо препис писма које су аутору књиге дотурили часни људи, као и одговор на исто:

Драћи браће Милоје,

Данас, после Свете Литургије у Лозници, где смо очекивали да ћемо се сresti, ми доле потписани одлучисмо да сročимо и да Ти упутимо предлој шекста, залажући се да га пошљеш Патријарху, који је Твој надлежни епископ. Наиме, ми сматрамо да је непосредно да упутиш Захтев за ублажење казне, на који имаш право, како би се оклонила невиђена неправда нанета безумном одлуком о Твојој екскомуникацији из СПЦ.

Без обзира да ли ће Патријарх – самопроглашени екумениста изнећи Твој захтев пред СА Сабор, мишљења смо да то преба учиниш, јер се он, као Твој надлежни епископ, није оласио поводом Твој сирадања.

Иако сматрамо да је непосредно Теби уручајши помоћ у писању захтева, ми смо, будући да међу нама има неколико правника, одлучили да саборно сачинимо наш предлој захтева, са одговарајућим прилозима и фототографијама, залажући се да га, након ишчитавања и евенчуалној доуњавања, пошљеш Патријарху.

Ево предлоја шекста са прилозима:

Епископу београдско-карловачком и патријарху србском
Господину Иринеју

Београд

Захтев за ванредно ублажавање казне

У сагласју са чл 88. Кривичних правила Србске православне цркве ја, Милоје Стевановић, са станом у Београду, ул. Теразије бр. 29. сам дана 8. јула 2010. постао члан Епархије београдско-карловачке, и припадао

сам једној од парохија цркве Светог Марка, где сам задовољавао своје духовне потребе и чији свештеници су у мојем дому вршили требе.

Упркос тој чињеници, против мене је током 2011. године Господње на предлог ненадлежног Епископа жичког, ненадлежни црквено-судски тужилац исте епархије подигао *Ойџужницу*, да би ме ненадлежни суд²⁹ те епархије осудио најтежом казном. Ту *Пресуду* о коначном искључењу (екскомуникацији) из црквене заједнице је потврдио Велики црквени суд *Пресудом бр. 42/11 од 29. априла 2011. године*.

Када би ова казна (да је донета на начин и по поступку уређеном црквеним прописима) била праведна мера – епитимија за учињене грехе, ја бих је подносио са трпљењем и покајањем. Да сам грешан човек то не спорим, мада сам грехе своје исповедио пред духовником, а добрим делом и јавно у својој књизи *Казивања*.

Али, разлози због којих је ненадлежни Епископ жички донео своју одлуку Е. бр. 47/11 су следећи:

1. Што сам на своје имање примио монахе из Епархије рашко-призренске.

Међутим, ја сам то учинио, дубоко уверен да извршавам оно што ме Јеванђеље учи (*Мтђ. 25,31-46; Лк. 6,36*) као што сам то чинио много пута раније према онима који су били у невољама.

2. Што сам се са православним монасима и (без суда и пресуде, дакле, неканонски рашчињеним) владиком Артемијем молио Богу у храму који су освештали православни епископи, у Љубацима.

Смерно Вас умољавам да, као надлежни епископ, преиспитате ваљаност напред наведених одлука и пресуда, те да их у смислу чл. 88. *Кривичних йравила* изнесете пред СА Сабор ради исправљања учињене ми неправде.

А да је неправда учињена засведочиће:

1. *Усџав СПЦ* чл. 25. и чл. 64. *Правила за Црквене судове СПЦ*.

2. Ви лично, јер сте, у својству Патријарха србског, засведочили пред целим светом (пред ТВ камерама) на Сретење 2010. следеће речи: *Арџемије је добар, Арџемије је чесџиџи човек*.³⁰ Не сумњајући у категорично сведочење Патријарха, а имајући у виду 9. Божју заповест (коју Патријарх ваљда не би смео погазити), са радошћу сам похитао да угос-

²⁹Документа 1-4 у прилогу у целости су објављена у књизи *Сине мој, не йрисџај*, друго издање, Чачак, 2011.

³⁰ *Тајна безакоња*, треће издање, Ниш, 2012, стр. 26.

тим и под свој кров примим „доброг и честитог” владику Артемија и његова духовна чада.

3. Такође, наглашавам, да се нисам молио са инославнима, нити по неправославним збориштима (синагогама, јеретичким храмовима...) што се за неке моје судије не би могло рећи.

4. Поред тога што нисам молитвено општио са јеретицима, никада од њих нисам примио никакве дарове који би ме уподобили њиховом вероотпадништву (нпр. папин прстен, напрсни крст и сл.) што се, такође, за неке моје судије не би могло рећи.

5. Гостољубље владици Артемију и његовој духовној деци указали су многи, међу којима и неки Ваши веома блиски крвни сродници. Са тим прогнаним праведницима се Богу моле хиљаде и хиљаде православних верника (што сведоче фотографије у прилогу) међу којима, опет, и бројни Ваши крвни сродници. Молим да процените да ли је суд поступио *ни ѿо дабу ни ѿо сѣричевима, већ ѿо ѿ правди Боја истинноја*, или је судио по неком *сойсѣвеном надахнућу* острашћених папољубивих судија.

6. Вашој пажњи препоручујем библиотеку *Брајтољубље*, која се састоји од девет до сада издатих књига које потписују, као аутори, уредници, рецензенти или коаутори, многи угледни христољубиви људи чију добронамерност, честитост, објективност и верољубље не би требало доводити у питање,³¹ а који сведоче истину о почињеној ми неправди.

Стављајући овај захтев пред суд Ваше савести, са надом очекујем да ћете учинити све што је Вама и Сабору могуће а Богу Свемилостивом угодно.

Разлог због кога Вам се раније нисам обратио лежи у мојем (трогодишњем) ишчекивању другостепене пресуде, коју ни до дана данашњег, из незнатних разлога, а насупротив прописима СПЦ, нисам добио, па она

³¹ Овде наводимо само нека имена истинољубаца који су рецензенти, уредници или аутори текстова у књигама *Сине мој, не ѿиисѣјај*, друго издање, *Тајна безакоња*, Треће издање: Предраг Драгић Кијук, др Радмила Маринковић, др Драгиша Бојовић, Гојко Ђого, Душко М. Петровић, Владимир Димитријевић, др Марко Павловић, др Мирољуб Јоковић, др Вера Бојић, Спасоје Јовановић, др Зоран Чворовић, др Љуба Протић, др Милан Мићуновић, др Миодраг М. Петровић, Удружење грађана „Законоправило“ Чачак, Момир Лазић, књижевник, Наташа Јовановић, новинар, Јеромонах Максим, Ранко Гојковић, Жељко Жугић Которанин, Братство Св. Краља Милутина Шабац, Славко Радовановић, Јасмина Богићевећ, Душица Гачић, Јелена Поповић, Томислав Ерић, адвокат, Павел Тихомиров, Милош М. Стефановић, Верољуб Браничевски, др Десанка Крстић, Косара Гавриловић, Горица Тркуља и многи, многи други.

Такође, из фотографија у прилогу се види да се са владиком Артемијем моле хиљаде верника, а само је један кажњен. Каква је и чија је то правда?

не би ни могла бити извршна, мада су многе цркве и манастири добили акт ненадлежног Епископа, Е. бр. 492, којим се монаштву и свештенству налаже да моју маленкост не примају под свој кров и да са мном немају никакве контакте, као и акт којим им се забрањује да у мојим радњама купују робу.³²

Подносилац захтева,

У прилогу: Документи и фотографије

³² Епископ жички је својим актом о забрани куповања робе у мојим радњама, вероватно желео да и на тај начин манастири и цркве потпомогну развој фирми чији су власници странци по држављанству и иноваци или јеретици по вери. Ово вероватно зато што све што је србско ваља сатрти: веру, писмо, језик, привреду и ући у европско царство на челу са папом. Очевици смо како се у ланцу продавница *Ikea* у Хрватској (продавнице овог ланца су преплавиле Србију) скупљају потписи против ћирилице (в. *Срби на окуи*, 22.11.2013). Дакле, тзв. србски епископи раде за своју браћу (по светом им оцу папи) Хрвате, а против оних што су србског рода и светосавске вере.

Прилог 1

П Р А В О С Л А В Н И
Е П И С К О П Ж И Ч К И
Трг Св. Саве 4, 36000 Краљево
Б. вр. 47
21. јануар 2011. године

На основу чл. 108, т. 19, други део, Устава Српске православне цркве, доносимо следећу

О Д Л У К У

Милоја Стевановића, приватног привредника из Чачка, предати Црквеном суду Епархије жичке.

Налаже се црквеносудском тужиоцу Епархије жичке да против горе именованог напише оптужницу и подигне је против истог код Црквеног суда Епархије жичке.

О б р а з л о ж е њ е

1. 3. јуна 2010. године Милоје Стевановић је примио на своје имање у селу Лозници код Чачка одбегле монахе из Епархије рашко-призренске без благослова њиховог надлежног Епархијског архијереја – администратора за Епархију рашко-призренску, а такође и без благослова Епископа жичког, на чијем се канонском подручју налази село Лозница код Чачка.
2. Што је исти Милоје Стевановић после рашчињења од стране Великог црквеног суда Српске православне Цркве поменути монасима и даље наставио да пружа гостопримство, што је са њима, као рашчињенима, као и са

Прилог 2

ПРКВЕНИ СУД

ПРАВОСЛАВНЕ ЕПАРХИЈЕ ЖИЧКЕ

Брз Светог Саве 4, 36000 Краљево

П. С. бр. 54

10. март 2011. године

Црквени суд православне Епархије жичке у Краљеву

по кривичном спору против

Милоја Стевановића из Чачка

СУДИЛИ СУ :

За председника Црквеног суда, протојереј-ставрофор Љубинко Костић,
Архиепископски замесник из Матарушке Бање;

ПОЧАСНИ ЧЛАНОВИ:

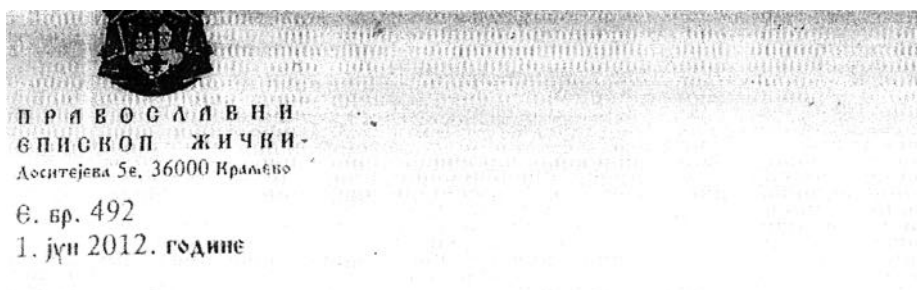
Протојереј Милић Драговић из Ужича;

Јереј Милан Јордовић из Прилика;

Деловођа: Јереј Мр Небојша Дабих из Краљева

Црквени суд Епархије жичке у предмету окривљеног православног хришћанина Милоја Стевановића, приватног предузетника из Чачка, са станом у улици Хајдук Вељкова 26, због кривичних дела, која је учинио као члан СПЦ на територији Епархије жичке: што је примио на своје имање одбегле монахе из Епархије рашко-призренске, чиме је оформио мошавску заједницу на територији Епархије жичке без благослова Епископа жичког; што је у више наврата учествовао је на "богослужењима" која је вршио бивши Епископ, а сада монах Артемије у селу Љуљанима уз учешће неколико рашчишћених монаха; што је на више места у Епархији жичкој био учесник антицрквених догађаја; што је одбио да дође на позив комисије Епископског жичког због непослушности Цркви и што у својим јавним настанцима неодговорно оптужује архијереје СПЦ и поједине свештенике, чиме је учинио преступе против вере и учења Цркве и црквеног поретка из члана 47 и 49 Правила и поступака за црквене судове СПЦ, као и свјетих канона: Андопољског 31; Гавгрског Помесног Сабора 6.; Антиохијског Помесног Сабора 4, и светог Василија Великог 1. Канон. По оптужном предлогу Црквено-судског тужиоца, одржан је дана 10. марта 2011. године јавни

Прилог 3

СВИМ АРХИЈЕРЕЈСКИМ НАМЕСНИЦИМА, УПРАВАМА
ПАРОХИЈА И МАНАСТИРА ЕПАРХИЈЕ ЖИЧКЕ

У вези са проистеклим догађајима у манастиру Визнесењу у
Овчарско-кабларској клисури, обавештавамо сво подређено Нам
свештенство и монаштво да у храмове и манастире Епархије жичке
не примају Милоја Стевановића из Чачка, нити да са њим имају
било какве контакте. Навели смо да је Милоје Стевановић
изопштен из Цркве одлуком свог црквеног суда ВЦС бр. 22 од 7.
децембра 2011. године.

С БЛАГОСЛОВОМ
ЕПИСКОП ЖИЧКИ

Хрсто

Прилог 4: фотографије

Грдовићи – Ариље

Грдовићи – Ариље

Лозница – Чачак

Леушићи

Мушвете – Златибор

Ново Вазнесење на Овчару

Брезовица – Косово

Г. Топоница – Ниш

Врњачка Бања

Вргудинац – Бела Паланка

Дудовица

Драгобрђа – Крагујевац

Драгобрћа – Крагујевац

Кула

Дежева – Стари Рас

Јеличка Караула – Јездина

Бор

Катакомба у Грчкој

Бадовинци

Љуљаци

Барајево

Жеровница – Косово

Крива Река

Семегњево – Златибор

Прањани

Рагодеш – Пирот

Видовданска литија Београд – Барајево, 2014.

Одговор на писмо:

Поштована браћо у Христу,

Најпре, дугујем вам неизмерну захвалност за вашу пажњу, брижност и љубав коју нисам заслужио.

Друго, надам се да ми нећете замерити и да вас нећу ражалостити ако вам кажем да ваш добронамерни и братољубиви предлог не могу прихватити.

Разлози за ову моју одлуку нису само плод неке моје тврдоглавости којом, на жалост, обилујем. Има и других разлога.

Прво:

– Уверен сам да је сива еминенција СПЦ, човек који је наложио покретање фарсе којој је био циљ да преко моје екскомуникације уплаши Србе – како не би пружали отпор неканонском, разбојничком уклањању владике Артемија, у коме је видео камен спотицања за остварење задатка: издаје Светосавља, још 1996, када је обећао „да ће сломити кичму Артемију”. Тај владар из сенке не би Патријарху ни дозволио да се то питање стави на дневни ред. За то он може наћи или измислити ваздан разлога. На пример, може рећи: „Милоје није добио коначну пресуду (што је тачно) па самим тим она не постоји док му се не уручи, а ја нећу дозволити да му се икад уручи.” Јер, црква, то је он. Дакле, оно што је *Сабору мојуће, а Боју Свемилосјивом ујодно* – не би се, сасвим сигурно, изволело владару из сенке.

– Пошто је исти човек наложио епископу Хризостому покретање фарсе, затим одлучујуће учествовао у доношењу другостепене пресуде којом је потврђена неканонска одлука ненадлежних органа, а сада је он и председник Великог црквеног суда, а знајући његову освечену озлобљеност, самовољу, сујету и склоност сопственом надахнућу – којим је заменио поредак и каноне – сматрам да је бесмислено дангубити око тога. Овде имамо репризу оне народне: *Кадија ње њужи, кадија њи суди*. Само што овде није у питању кадија, него веће зло: папин вереник. Надам се да не треба да вас подсећам на дух оних којима је у историји папа био „свети отац”. Дакле, не треба узалуд бацати бисере – научили смо од Господа.

– Казнили су ме људи који носе папино прстење и кардиналске напрсне крстове. Ви ми предлагете да се жалим човеку који се самопрогласио екуменистом, дакле, јеретиком, који папу, такође, зове „свети отац” и који игра онако како му имењак свира. Тим чином бих игнорисао наук мога ђеда Радосава: *Врана врани очи не вади*.

Други разлози, драга браћо, моралне су природе:

– Милошћу Господњом, сада је мој духовни отац владика Артемије. Све док ти људи не исправе неправду коју су учинили мојему духовнику – од њих нећу тражити милост (јер је немају).

– Пресуда, мојих прогонитеља, којом су ме осудили на најтежу казну под капом небеском је њихово дело, њихов образ, њихов огледало, њихов плод. Мени је пало у део да трпљењем спасавам душу своју и да се, по угледу на свог духовника, молим да се моји прогонитељи врате вери светоотачкој, од које су отпали. И да се сете заклетве коју су пред Богом рекли па порекли: „Обећавам да, без крајње нужде и тешке кривице, нећу никога, било појединца било заједницу, од црквених тајни и заједништва у Христу одлучивати, нити проклињати, него већма у Духу Светом саветовати и на пут покајања и спасења обраћати.”³³

– Осим тога, не могу да пишем молбу некоме кога нема. Јер, СПЦ фактички нема Патријарха. Како? – питаћете.

Ево како:

Прво, он се одрекао наше светосавске вере пребегавши у екуменисте, обавестивши нас о том својем пребегу 2010. гласно и јасно: „Ја сам екумениста и пацифиста!” За њега је папа „свети отац”, како нас је обавестио из Загреба. То нема никакве везе са Црквом Светих Отаца којој припада србски народ. Јер, по учењу Светих Отаца, екуменизам је јерес.

Друго, он се одрекао свог народа, упутивши у име СПЦ, из Пећке Патријаршије, на Дан Покрова Пресвете Богородице 2013, позив Србима на Косову и Метохију да изађу на шиптарске изборе, расписане на основу Устава и закона тзв. државе Косова. Будући да ови избори произлазе из противуставног Бриселског споразума, онда је просто немогуће да их било ко, од части и достојанства, а посебно Патријарх србски, може подржати, јер је то драстично кршење Устава Србије, предаја и издаја Косова и Метохије и нашег народа који тамо живи, и практично – признавање тзв. независности Косова, што је супротно чак и резолуцији УН. Дакле, невероватно али истинито: духовни „вођа” позива своју духовну децу да се искорене, да се утру, да се утаминиче, да се обезимене, да се расрбе, да се одроде, да изврше колективно самоубиство. Да оду у недођију, у беспуће, у безповратје. Нарав-

³³ Из епископске заклетве – исповедања вере при чину хиротоније.

но, без обзира што ће силници издејствовати смрт и погреб србског племена и србског семена на Косову, ми који не спадамо у људе који немају наде, верујемо у Васкрсење, па и у Васкрс Србије.

Знам, благодчастива браћо, да ће, кад ово писмо угледа светлост дана, на мене полетети отровне стреле и претње: „Ко је тебе овластио да казујеш да је Патријарх србски издајник вере и народа? Ко ти даје за право да рушиш углед црквених великодостојника? Ко ти даје за право да ти умујеш шта Патријарх треба да ради?” Наслушао сам се тога.

Зато нећу говорити. Нека уместо мене недостојног о достојанству Патријарха србског сведоче позванији:

ИЗ ГОВОРА ЕПИСКОПА НИКОЛАЈА У ГОРЊЕМ МИЛАНОВЦУ³⁴
29. августа 1937.

„Нисмо ли као деца научили да певамо:

Тамо Венци, ђамо слава,

Где наш српски Свeтiи Сава...

А на овим висинама су стопе Светога Саве. Он је ходио по овом крају, да просвећује српски народ чистом и светом вером Христовом, и да лучи правоверне од кривоверних. Предање нас учи, да је Свети Сава побо крст тамо у Такову, на оном месту где се сада налази малена, али знаменита црква дрвенара. Кад је у њој повратио и последње јеретике богумиле вери православној, он је ударио крст на том месту као знамење светиње и победе...

Четири су основне стварности вере: Бог, душа, бесмртни живот и суд Божји. Ове четири стварности упијене су у душу нашег народа као четири небеска печата. Бежите од онога ко не верује у Бога, и ко не зна за душу, и ко одриче бесмртни живот душе, и ко не помишља на праведни суд Божји. Ваистину, доћи ће час праведнога суда Божјега, кад ће Бог разлучити праведне од неправедних на десно и на лево... Нека сваки бира. Тамо се не суди ни по сили ни по свили него по правди Божјој...

Ја кажем, и данас смо у муци и тескоби. Од чега нас је спопала мука и тескоба? Од изненадне буре, која се подигла на спокојном језеру нашег живота.

³⁴ Сепаратно издање, 1937. године.

Ви знате ону јеванђелску причу о пловидби ученика Христових по језеру Генисаретском. Језеро је било мирно и глатко. Наједном је ветар подигао страшну буру. Мала лађица играла је по таласима опасну и смртоносну игру. Устрашени ученици повикали су Христу: *Сјасавај изјидосмо!* На то им је Христос спокојно одговорио: *Маловерни, што сје се уйлашили?* И устаде, и заустави ветрове, и утиша буру. Ми верујемо, да ће Он једини моћи и штети утишати буру, која је усколебала сав живот наш до темеља...

Али ево изненадно усколебало се и језеро нашег живота. Подигла се бура. Дат је знак за спасавање. Дао га је наш Блаженопочивши Патријарх...

Народ се ускомешао. Ко је спавао, пробудио се. Ко је дремао, пренуо се. Изувени су се обули; распојасани опасали. Опасност је. Сав се српски народ усправио као гора јелова, као војска Божја. Свак из душе уздиже молитве Господу: *Господе, сјасавај, изјидосмо!* О, како је диван овај народ кад се уједини и исправи у опасности! Тешко га познати. Тешко га схватити. Дубока му је душа као што му је дубока и сва епска прошлост његова. А сва му је прошлост насловљена геслом: За крст часни и слободу златну!

Изненадно дунуо је неки тајанствени ветар. Одједном се подигла бура. Тај ветар није запретио нашим кућама; није ударио по нашим шумама и усевима. Он је ударио по душама нашим. Ударио је по часним крстовима нашим, да их поломи; по вери нашој, да је угрози; по слободи нашој, да ју згази; по светињама нашим, да их помрачи...

У историји Срба записана су и описана многа гоњења свете вере православне. Гонили су је Монголи – зато што су Монголи. Гонили су је Мађари – зато што су Мађари. Гонили су је Турци – зато што су Турци. Свако је чудо Србин претурио преко главе...

Но све су то били људи и народи друге вере...

Али у дубинама и дубравама историје наше ми нигде не налазимо случај гоњења српског Православља од српских православних синова. Данас су неки такви синови дигли руку на духовну Мајку своју, на Српску православну цркву.

(Доле са издајницима!)

Не вичи, народе, доле! Јер сваки је већ доле, у низини најнижој, ко је дигао руку на Цркву своју, на духовну Мајку своју. Таквоме ми треба да поможемо да се дигне горе, а не да му желимо још дубљи пад...

Но, одакле дуну онај тајанствени ветар што усколеба језеро нашег живота и подиже буру?...

И Свети Сава је чувао српски народ да не оглуви и не ослепи од тог ветра. Кад је видео свог брата Вукана, тешко ударена тим западним ветром, он га је одбацио од себе и од народа српског да не заражава друге. Кад је видео да је тај ветар замајао и брата му Стевана, који заслепљен пружи руку да прими круну од онога који дува тим ветром западним, он га доведе у Жичу, па на свенародном Сабору круниса га православном круном, и окрете и управи, и њега и сав српски народ ка Истоку, одакле се и јавио Спаситељ света, одакле се и сунце рађа.

Но овај тајанствени ветар заслепио је у наше дане неке синове православне, те не виде шта раде...

Напад је дошао изненада. Но главни стражар на капији Цркве Светосавске није спавао. Ви сви знате, као ратници и војници, шта је дужност стражара у логору где се војска одмара. Кад спази непријатеља, он мора да труби на узбуну. Ако то не учини, шта је он?

(Издајица!)

Патријарх Варнава био је будан стражар. Кад је уговор (конкордат) са римским папом објављен у нашој земљи, он је громогласно затрубио народу српском на узбуну. Он је викао, да је тај уговор угарак, који ће нам кућу запалити, државу ослабити, народ поцепати и безброј рана и зала нашем националном телу нанети...

Народ је чуо глас свога Патријарха, и узбунио се. Народ је схватио опасност. Он је осетио дим и мирис од оног угарка. Али они који пуним устима говоре за себе: *Ми смо њавославци* нису се дали уразумити, нису се могли пробудити. Такање гусака некад је пробудило римски сенат, а вика Патријархова није могла пробудити ону високу господу нашу. Они су говорили: на капију не улази непријатељ, него спасилац. И да не уноси угарак, него маслинову грану!³⁵

(Доле издајице!)

³⁵ А шта ради наш Патријарх на годишњицу конкордата?

Симфонија у издаји Вере: Црквени и државни врх на миси њоводом Дана државности

Београдски надбискуп Станислав Хочевар поводом Дана државности служио мису у цркви Христа Краља (15.2.2013). Миси присуствовали патријарх Иринеј и рабин Исак Асиел, као и премијер Ивица Дачић и министри Небојша Родић и Александар Антић...
Извор: РТС <http://borbazaveru.info/content/view/6540/1/>

Шест пуних месеци Патријарх је викао, говорио, опомињао, саветовао, но уши њихове нису хтеле чути. Патријарх је говорио неким од владика: *Ја осећам да ће ме ова борба сјати животи, но не жалим, само да се сјасе наша Света Црква и наш намучени народ новога ројсјива.* И заиста стало га је живота.

(Ошрован је! – захори се из многих њра.)

Ја знам само једно: теже је борити се са мртвим него са живим.

(Тако је!)

Као Хришћани ми верујемо у бесмртност душе човечије. Ми верујемо још да живе душе из онога света воде борбу за правду Божју. Због тога верујемо и у то, да ће жива душа Патријарха Варнаве нама помагати у овој борби, а мучити мучитеље његове.

(Смрти злоћворима!)

Они нас гоне, и то опако гоне. Гоне нас лажима и насиљима...

Ја сам јуче служио службу Божју у манастиру Враћевшници покрај гроба митрополита Добошара. И кад сам после у ћутању стајао над његовим гробом, чинило ми се да чујем глас славног владике Добошара: Три пут су ми се ових дана преврнуле кости у гробу. Једном због онакве смрти српског Патријарха. Други пут због језуитске најезде на моју отаџбину. Трећи пут због мојих праунука, који помажу ту најезду.³⁶

Зашто се љуте што су одлучени од Цркве? Шта ће у Цркви они који мрзе Цркву и гоне Цркву? Како се усуђују говорити да је њихово отсецање од Цркве незаконито? Зар они могу избацити из своје партије свакога ко се разликује од њих у мишљењу, а Црква не може отсецати од свог тела болесне делове? Ми смо поступили законски, т. ј. по врховном закону наше вере и Цркве, по Јеванђељу Христовом. Није ли сам Оснивач Цркве рекао: *Ако ти рука твоја саблажњава, ојсеци је.* Жале се још што су стављени под црквену забрану без саслушања. Зар нису саслушани? Саслушање се врши пред једним чиновником или двојицом. Међутим, они су саслушани пред триста посланика и пред петнаест милиона душа ове земље. Није ли то најпотпуније и најсавршеније и најјавније саслушање?

(Тако је!)

³⁶ Патријарх Иринеј Гавриловић у честитки папи Фрањи – језуити каже: „Стога се молимо Господу нашем Исусу Христу, да Вам подари обиље своје милости и духовне снаге у новом звању за које Вас је Дух Свети призвао...”

http://www.spc.rs/sr/chestitka_patrijarha_srpskog_g_irineja_novoizabranom_papi

Ја сам одсудно против лажи и насиља. То би и свима вама препоручио најстроже. Ми имамо у рукама оружје далеко јаче од лажи и насиља. То је истина и правда. Ако помешамо ма и најмање лажи са истином, ми тупимо оружје истине; и ако помешамо ма и најситније насиље са правдом, ми слабимо оружје правде. Истина и правда довољно су јаке саме собом против свих лажи и свих насиља. То је један темељ јеванђелске етике. Поучимо се на њиховом примеру. Погледајмо шта су они успели са својим беспримерним лажима... Ко им верује?

(Нико, нико!)

И шта су успели са насиљима? Разјарили су народ још већма и повећали буру. Буру огорчења...

Где је ту хладна државничка мудрост? Где знање из психологије? Где опомене историје? Где искуство о томе да се држава насиљем не утврђује него слаби? Ни сенке од свега тога. Они продужују са насиљем. Продужују да хапсе, да тероришу, да затварају уста, да ломе пера, да бију и да убијају...

О, Боже велики, какви су греси наши, да нас све ово постигне? Ако су Срби морали гинути у рату, зашто да гину у миру? Ако су нас убијали непријатељи, зашто да нас убијају православни синови?

(Доле крволоци!)

Ко плаћа полицију, жандармерију, ако не народ? Онда треба заштитити свакога члана тога народа. То је поштење, то је правда...

Читава брда зала наваљена су на нас, на Цркву православну, на народ православни. О, дани, горчији од пелена! И сва та зла родила су као зли плодови на оном злом дрвету што се зове Конкордат. Сетите се речи Спаситељеве: *Свако дрво љознаје се њо љлодовима својим. Добро дрво доноси добре љлодове, а зло дрво доноси зле љлодове.* Сетите се, па онда оцените какво је дрво Конкордат према плодовима његовим за последњих четрдесет дана. Ко га је прочитао, познао је и сазнао је; а ко га није прочитао, не мора га ни читати: нека га цени по opakим плодовима његовим...

Народна песма каже: *Ђе несреће њу и среће има!* Гоњење Цркве повратило је све и свакога цркви. Опасност од Конкордата, као и свака опасност, сјединила је народ... Угашена кандила по кућама запаљена су. Домаће молитве повратиле се. Појачала се жеђ за дубљим познањем вере. Појачала се глад за духовним књигама. Песме црквене и духовне замењују песме вулгарне и непристојне... Домаће огњиште оживело. О, Боже слава ти и хвала! Чак и комунисти почињу се враћати вери Божјој; почињу разликовати национал-

ну цркву од интернационалне. Нека се поправљамо, па макар још страдали и страдали.

Ми желимо спасење и оној господи која гоне цркву Божју.
(Нема њима сјасења!)

Докле је год човек жив, има покајања; а докле има покајања, има и спасења. Нека се покају, дакле, она господа, гонитељи наши, и нека принесу плодове покајања. Нарочито није срамота покајати се пред Мајком црквом. Ако се покају, али истински покају, црква ће им опростити. Ако ли се пак не покају, него продуже безумно и јаросно гонити Цркву Божју, спустиће се на њих тешка рука Божја. Зар не виде, да се већ почела спуштати? Ми им помажемо молитвама, да се покају и спасу. Продуже ли пак насиље над Светом Црквом Божјом и народом Светосавским, ми им можемо само, с јадом у срцу, довикнути:

Цвељај, аго, сиротињу рају,
Проклеће те сиротиња раја,
Сузе ће те њене угушити, —
Еда Бога и Божије правде!³⁷

Ето, како ваља да се Патријарх односи према одбрани вере и рода.

Подсећам вас да у васкршњој Посланици 2011. године патријарх србски Иринеј ни једним словом није поменуо Косово и косовске Србе, што је доказ да се он није одрекао само вере светосавске, већ и колевке рода нашег. Он се Косова и тамошњих Срба „сетио” на Дан Покрова Мајке Божје ове, 2013. године, кад их је у Пећкој Партијаршији, идући куд га *кундак ѿни а конойац води*, позвао на најтежи грех: на самоубиство. Али да ми се не припише субјективност или не дај Боже острашћеност, ево шта о том Патријарховом поступку кажу посленици јавне речи и јавни радници:

Казивање ѿрво:

„Патријарх између цркве и државе

Заправо и нема ничег нарочито светогрдног у позиву патријарха Србима са Косова и Метохије да се као на мобу одазову Тахијевим изборима. Да ли је требало то да учини – никако! Нарочито не из Пећке патријаршије, мада је вапај из светиње ваљда треба-

³⁷ Извор: *Сабрана дела*, Шабац, 2013, Епископ Николај, књига 10, стр. 280-286.

ло да да читавај паради заветну димензију и позове на покорност ту шаку резервних Срба којих се држава сети и потегне их само у случају крајње нужде.

Дакле, крајња је нужда чим *човек у црном*, међу суперхеројима познат као Аца Вулин, походи Хиландар (и то не да би као скојевац позвао монаштво на самокритику), а Његова светост патријарх српски у улози Мирослава Гавриловића, црквеног службеника, једнако служи и Господу и господину. Господину званом *Србија – њо сам ја*, тренутно највећем светитељу и живом *свѣцу* ове пародије на државу, под чијим је спојеним прстима свод за правовернике.

Позвати Србе с Космета да весело и сви као један Тачијеву дијагнозу уобличи у државу исто је што и замолити петла да опружи врат на пањ. Политичари (јер политика је курва, знамо) можда и имају право на то, али духовни отац не! Морао би, ваљда, бити изнад те плитке воде у којој су јасни обриси нечастивог. Морао би, ваљда, ако се већ изјашњава, остати доследан свему што је досад заступао, анатемишући и Бриселски и сваки други споразум, јер није партијски чиновник који једно мисли, друго говори, а треће ради.

Требало би да није, јер пре преузимања толиког (непотребног) терета на напрсни крст ваљало му је зацелити далеко болније ране наше свете цркве, а не засецати нове.

Чиме су, рецимо, развратне и раскалашне владике заслужиле да остану тек шапатом поменуте и скрајнуте у сеновите запећке незаслуженог опроста грехова, јер се ни покајале нису?! Јесу ли то, да не знамо, постали лиценцирани оператери између Створитеља и нас, па наплаћују ко у ромингу?

Чиме је, на крају, Српска православна црква заслужила да неки имаоци мантија обесмисле векове кроз које је своме народу била стожер, утеха и спас. Суштински и истински!

Пишем ли ово острашћен? Без дилеме! Јер када су Косово и Метохија, црква и српство у питању – нисам новинар и сасвим сам личан јер мислим да се другачије не може! Изгорим ко воштаница када у цркви видим државу, у држави цркву и ветрометину на којој сужњи збуњени, преплашени и поколебани стоје, не знајући у који збег да утекну од вихорних времена!

Неће, наравно, ни патријарх нити власт поколебати моју веру јер верујем у Бога и човека. Оног малог о ком се више не изјашњава нико, нити га хоће у своје стадо. Ако црква и треба да да свој суд о каквој темељној дилеми, нека не буде тек мегафон власти, макар и погрешила. Јер Бог прашта, али човек, издан и изневерен, све теже!

Предуго, нажалост, трају времена малих богова и палих анђела... Вера је све што заиста имамо. Вера у шта год, само не у помисао да ништа није вредно веровања. Нису они вредни тога...³⁸

Казивање грујо:

„Безбожник

...Супротно одлуци Светог архијерејског сабора да Црква никада неће признати независно Косово, за велике паре патријарх Иринеј телали по Космету, и позива Србе да изађу на гласање и изгласају своје ропство.

Лако је продати веру за вечеру. А шта овог временског човека-сотону тера да изда род свој, од кога је покрао милионе евра? Њега би, осим Божје, морала сустићи и овоземаљска казна. Јер, Бог опрашта, ми опљачкани и преварени немамо право на то.³⁹

Казивање шреће:

„СПЦ је била та која је стајала на грудобрану народа...

Овога пута на челу са патријархом Иринејем даје подршку одлуци владе Републике Србије да Срби на Косову и Метохији изађу на изборе.

То је саучесништво у злу и ја овога момента као православни верник, као припадник СПЦ позивам патријарха српског Иринеја да на основу чл. 111. Устава СПЦ поднесе молбу којом због здравствених разлога и немоћи умољава СА Сабор да му на првом предстојећем заседању одобри повлачење из активне службе на месту Патријарха српског.”⁴⁰

Казивање чејврџо:

Чак се ни Атанасије Јевтић и Амфилохије Радовић, који су као администратори једнократно употребљени у злочину братоубиства и прогона косовско-метохијског монаштва разбојнички прокрчивши пут (*качењем канона мачку о реј*) доласку оцеубице на трон епископски и отворили капију расрбљивања Косова, нису могли помирити са тако отвореном издајом, која је, надвисила њихову:

³⁸Извор: Михаило Меденица, *Патријарх између цркве и државе*, Наше новине, 21.10.2013, стр. 2.

³⁹ Извор: Богдана Југовић, *Безбожник*, Таблоид, бр. 296, 24.10.2013, стр. 3.

⁴⁰ Војислав Милошевић у емисији „Трагач”, ТВ Јерина, октобар, 2013.

„Посебно оштар у критикама патријарховог наступа у Пећи био је умировљени епископ захумско-херцеговачки Атанасије Јевтић, који је рекао да је неприхватљиво да се осим државне издајничке врхушке, чују и гласови појединих људи из Цркве, тачније из Патријаршије, којима се позивају сви Срби да изађу на изборе.

Како могу ти људи, најпре, да се мешају у судбинске одлуке Срба под окупацијом, а онда и још да препоручују напаћеним и још прогањаним Србима на распетом Косову да гласају...” – каза Атанасије Јевтић.⁴¹

„Свако гласање значило (би) прихватање насиља и насилно отимање од Србије дела њене територије“. Амфилохије је поручио да „нико на свету не би гласао за прихватање насиља одузимања државне територије државе која је с том територијом призната као чланица Уједињених нација, пренела је Информативна агенција Митрополије црногорско-приморске. „И по резолуцији 1244 Савета безбједности УН Србија је у УН с Косовом и Метохијом, као неотуђивим делом њене територије. Према томе, свако гласање (на косовским изборима) би значило насиље и насилно отимање од Србије њеног неодузимљивог дела који је срце свеукупне њене историје и њеног бића“, навео је Амфилохије.⁴²

Казивање њејо:

„На Митровдан, славу Косовске Митровице, јуначкога краја, патријарх Иринеј је у литургијској беседи опет изјавио да нам не треба Европска Унија ако тражи да се одрекнемо Косова. С обзиром да је, само пре десетак дана, позивао Србе да изађу на косметске изборе НАТО-а и Тачија, човек више не зна са сигурношћу шта патријарх српски Иринеј заиста мисли, и да ли неко мисли уместо њега.

Сетимо се: кад је патријарх Иринеј у Москви, пред руским првојерархом Кирилом, изјавио да Влада у Београду иде путем предаје Космета, одмах је стигао деманти из његовог кабинета у Београду – у коме, у датом тренутку, није било никог, осим неког ситног чиновника. **Тај исти деманти стигао је и из канцеларије епископа бачког**, који је, у то време, такође био с патријархом Иринејем у Русији.

Паметном никад доста доказа о томе ко у СПЦ *коси, а ко воду носи*, па зато треба читати депеше Викиликса, из којих се јасно види

⁴¹ *Политика*, 17.10.2013.

⁴² *Печак, Интјернеј њоршал слободне Србије*, 29.10.2013

да извесни кабинети, чак и ако су, на први поглед, празни, одлучују о много чему у кључним тренуцима савремене историје наше Цркве.

Наравно да би било природно да не само патријарх Иринеј, него сваки члан СПЦ, од верника до владика, јасно каже: *Пљујемо на Евројску Унију ако нам ошима Космејџ, али ми то не можемо чути, јер су све институције овог народа, па и врх СПЦ (част изузецима!) ућуткане и поражене. Мени зато патријархова изјава делује као још једно лутање од данас до сутра, још једно Помоз Бој, чаршију, на све четири стране, Свирам Тију, свир'о сам и Дражи, коме треба нека ме јошражи.*

Све се више стиче утисак да се патријарх Иринеј ни не пита много о томе куда плови лађа СПЦ, тако близу подводних стена о које ће се разбити њено јединство, да би нашу канонску територију, као после укидања Пећке патријаршије у 18. веку, опет преузео Цариград, овог пута у служби Вашингтона и Ватикана.

Крајње је време да схватимо да немамо институције на које се можемо ослонити – војска је *даба Јулин јук*, САНУ је, осим часних изузетака, истурено одељење геријатријске клинике, у коме се бабе чешљају док Србија гори, а јерархија СПЦ или ради за Империју (свесно или несвесно, што се из „Викиликсових“ депеша јасно види), или из ових и оних разлога ћути (да не прођу као владике Артемије, Константин и Василије).

Увид у то да се немамо на кога ослонити лековит је; јер, како рече Његош, *наде више нема ни у која, до у Боја и у своје руке.*

Буде ли века, биће и лека – ако ово није крај Српства, Бог ће опет подићи духовне великане који ће повести Цркву путем Светог Саве и Светог Петра Цетињског. То јест, по патријарху Павлу, Бог ће помоћи ако буде имао коме да помогне.”⁴³

Ето, благочастива браћо, зашто мислим да ми Србљи, синови Светосавља немамо патријарха. Онога што седи на његовом месту, срећом, неће нико отровати све док иде *куд ја коной води и кундак јони*. Он се, несрећом, отровао сам упавши у амбис издаје вере и народа. Бога и рода. Ваљда је зато у време његово пред патријаршијом постављена полицијска стражара, и уведена мода да (лажне) епископе на литургијама уместо ангела окружују полицајци и телохранитељи.

⁴³ Владимир Димитријевић, књижевник и публициста, *Борба за веру*, 12.11.2013.)

Можда је морало да се збуди онако кано што је казано: *Безбожник се и сенке своје њлаши.*⁴⁴

Нека би се, Божјом милошћу, покајао и вратио роду и Православљу и тако спасио душу своју, и тако повратио достојанство Патријарха, које је претворио у крпу сваштару о коју свака ала и врана може да отре своје прљаве руке.

Ето, то су разлози због којих не могу да прихватим ваш братољубиви предлог, молећи вас да ми не замерите и да ме поменете, грешног, у молитвама својим.

С доброжељењем,
Милоје

⁴⁴ Позовимо у помоћ Владику Николаја да нам објасни зашто су наши епископи у страху, будући лишени страха Божјег:

„Беседа о страху безбожника (Пролої 9. јул/26. јун)

Бјеже безбожници кад их нико не гони, а праведници су као лавићи без страха (Приче Сол. 28,1).

И сенке се боје безбожници; сенке од дрвећа чине им се као војске.

Где год шта шушне, безбожник мисли: осветник долази! Треперење лишћа он чује као звуку синџира; гласове птица он прима као поклич ловаца који јуре дивљач; траву он гледа као шпијуна свога злочина; воду као сведока против себе; сунце као судију; звезде као подсмеваче. О браћо моја, колико се лажи рађају из страха!

Јер и страх је од греха, грех од ђавола, а ђаво је отац сваке лажи.

Страх је први плод греха. Кад Адам сагреши, он се сакри испред лица Божјег. И кад га Бог викну, он рече: чух глас Твој, па се поплаших (Пост. 3, 10). Пре греха Адам није знао за страх; нити се скривао испред лица Божјег, но, напротив, јурио је вазда у сусрет Богу. А чим згреши, поплаши се!

А праведници су као лавићи без страха. Без греха, без страха. Без греха, без немоћи. Безгрешни су моћни врло моћни, и храбри врло храбри. Праведници су снажни и неустрашиви. Такви су праведници, само праведници.

О Господе безгрешни, спаси нас од празнога страха, но пре тога сачувај нас од греха, страху родитеља. Теби слава и хвала вавек.“

Али то није све: Свети Владика у беседи о томе како грешника сналази оно чега се боји (Пролої 10. јул/27. јун) додаје, говорећи:

„Чега се боји безбожник, оно ће га снаћи; а што праведници желе, Бог ће им дати (Приче Сол. 10, 24)...

О Господе Сведидећи, сачувај нас од путова безбожничких, и од добити безбожничке, и од страха безбожничког! Помози нашем колебљивом срцу, да се утврди у жељи само онога што је Теби угодно. Јер оно што је Теби угодно, оно ће на крају победити и царовати, а све остало биће предано труљењу и забору.

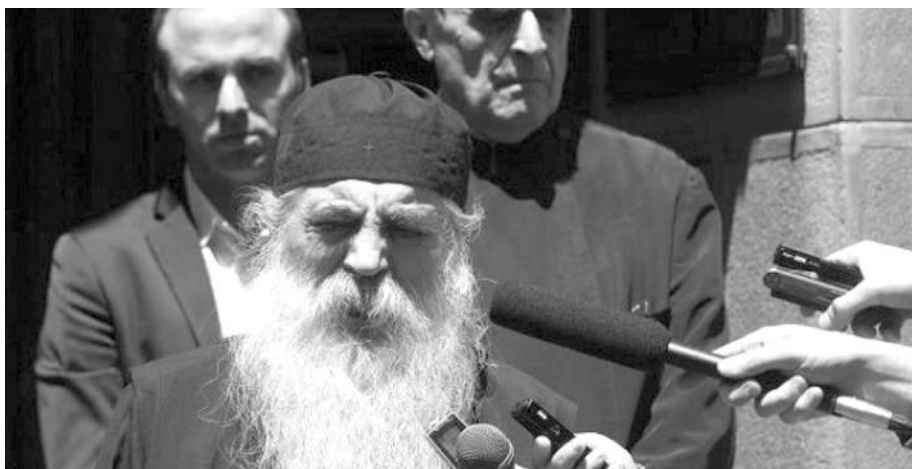
Теби слава и хвала вавек. Амин“

СВЕДОЧАНСТВО ПРВО

САОПШТЕЊЕ ЗА ЈАВНОСТ

Светог Архијерејског Сабора Српске Православне Цркве
са редовног заседања, одржаног у Београду и Нишу
од 21. маја до 3. јуна 2013.

„...Мир и јединство Српске православне Цркве нарушава, по оцени Сабора, и монах Артемије, свргнути епископ рашко-призренски, са својим присталицама, који чине праву парасинагогу (неканонско збориште) са све израженијом тенденцијом да прерасту у чисти раскол и секту. Уместо да се покаје и врати својој Цркви, он чак држи свој расколнички „антисабор” и држи лекције Сабору. Стога, уколико се исти у што скоријем року не одазове позиву на повратак Цркви и вековном канонском поретку Православне Цркве, Црква ће бити принуђена да предузме додатне канонске мере...

Епископ бачки Иринеј,
портпарол Светог Архијерејског Сабора⁴⁵.

⁴⁵ Званичан сајт СПЦ

Тако говори неко ко нема страха Божјег, неко ко је лишен стида, неко ко не мари за образ, неко ко је лицемерјем својим претегао воденички камен и надрастао упозорење: *Тешко вама лицемери!*, неко кога је противник Бога и народа узео под своје, неко ко је својим делима унео смутњу и пустош у Српску православну цркву, подривајући њене темеље.

Прочитавши ово саопштење сетих се речи Светог Григорија Богослова:

„Не бојте се ни лава, ни племенитог леопарда, чак се и страшна змија може натерати у бекство. Само је једно страшно, верујте – лоши епископи! Не дрхтите пред висинама чина. Јер, многи имају чин, али немају сви благодат. Лав, гуја и змија великодушнији су и кроткији у поређењу са рђавим епископима који су препуни гордости и који немају искре љубави. Погледај га, и кроз овчију кожу угледаћеш вука; ако пак није вук нека ме у то увери не речима, већ делом; ја не ценим учење које је у супротности са животом.“⁴⁶

О, Господе, помози нам да се ослободимо упропаститеља домо-строја Твога, да се ослободимо онога који нам затире светосавско и светоотачко огњиште.

Теби, Свемилостиви, нека је слава и хвала у векове векова. Амин.

Иринеј Буловић у јеврејској синагоги, 9.12.2010.

⁴⁶ *Борба за веру*, 9.2.2012.

Народ србски окупљен у циљу одбране вере својих отаца је „парасинагога” по „пресуди” овог човека који безаконује и који у правој синагоги пали свеће (ругајући се 65, 70. и 71. канону Светих Апостола), носећи при томе папин прстен и папин напрсни крст, чиме се руга свим србским светитељима, од Светог Саве до Светог Јустина Ћелијског, и србском народу.

Ако знадемо, а знадемо, да се овај човек, уз остало, заклео приликом хиротоније, а затим погазио, ове речи: „Примам и прихватам святих Седам Васељенских Сабора и све Помесне Саборе које Свети Оци прихватише и потврдише, а који су сви сабирани ради очувања православних догмата Цркве...

Примам и све свештене каноне које саставише Блажени Оци и предадоше их Цркви, на украшење Свете Цркве Христове и на добар поредак нарави, то јест на богоугодно хришћанско црквено живљење, делање и понашање, сагласно апостолским предањима и смислу јеванђелског божанског учења.

Старају се да по њима управљам служење које ми је Божјом вољом предано у наслеђе и да по њима учим сав поверени ми у духовно пастирствовање свештени Клир и избрани Народ Божји.”

Народ каже: „Не може и јаре и паре.“ Тако је, дакле, неспојива Истина са лажу, светлост са тамом, част са бешчашћем. Тако се, дакле, не може служити Богу и ђаволу истовремено; не може се носити панагија и папин напрсни крст истовремено; не може се носити жезло светог Саве и папин прстен истовремено; не може се славити празник Хануке и палити свећа у жидовској синагоги са камилавком на глави истовремено; не може се седети под иконом србоубице Алојзија Степинца и бити учитељ србским богословима истовремено; не може се проповедати „вера“ и „љубав“ у „сестринске“ цркве и бити „истинољубац“ истовремено; не може се потписивати примат папе у Равени и седети у Сабору СПЦ истовремено; не могу се уводити јеретици у свете олtare и бити декан српске Богословије истовремено; не може се бранити православној браћи и икони Мајке Божије да уђе у цркве наше, а говорити о љубави истовремено; не може се вршити братоубиство над Божјим и светим човеком Артемијем и „лизати“ са србомрзцима и бити „праведни судач“ Великог црквеног суда истовремено; не може се прогнати свети Јустин из Богословије СПЦ и обожавати отпадник и јеретик Зизјулас и бити портпарол Синода истовремено.

То, никад, нигде, нико није могао, а да остане неосуђен, некажњен, нерашчињен... Осим Иринеја Буловића. Али, како *ничија до зоре није јорела*, за веровати је да неће ни његова, ако се не покаје. Зауставиће га или народ или Бог. А можда Бог и Божји народ заједно.

Заборавио је овај папин вереник, „молитвеник” из јеврејске си-нагоге, кичмоломац и екумениста да се његовом сабрату у безакоњу, Атанасију, омакло да обавести народ следеће:

„Усталом, ми знамо и примере када нису само епископи били носиоци православља (св. Максим Исповедник, св. Дамаскин, св. Теодор Студит). Није ли, како скоро напомиње грчки богослов Трембелас, црквени народ у време императора Ираклија, имајући на челу два монаха – Софронија и Максима – свргнуо и анатемисао васељенског патријарха и римског папу. У време пак Флорентинског сабора тај исти православни народ срушио је унију, имајући за руководство једног епископа – св. Марка Ефеског.”⁴⁷

Заборавио је овај братоубица и рушитељ богослужбеног поретка снагу и смисао речи Господњих:

...„Али шта они чине не чините; јер говоре а не чине... Тешко вама књижевници и фарисеји, лицемери, што затварате царство небеско од људи; јер ви не улазите нити дате да улазе који би хтели... Тешко вама књижевници и фарисеји, лицемери, што проходите море и земљу да би присвојили једног, и кад га присвојите, чините га сином пакленим, удвоје већим од себе... Тешко вама вође следе који говорите: Ако се ко куне црквом ништа је; а ако се ко куне златом црквеним крив је. Будале следе! Шта је веће, или злато, или црква која злато освети...

Вође следе, који оцеђујете комарца а камилу прождирете. Тешко вама књижевници и фарисеји, лицемери што чистите споља чашу и зделу а изнутра су пуне грабежа и неправде.

Фарисеју слепи! Очисти најпре изнутра чашу и зделу да буду и споља чисте.

Тешко вама књижевници и фарисеји, лицемери, што сте као окречени гробови, који се споља виде лепи а унутра су пуни костију мртвачких и сваке нечистоте. Тако и ви споља се показујете људима праведни, а изнутра сте пуни лицемерја и безакоња. Змије, породи аспидини! Како ћете побећи од пресуде у огањ паклени?... Ето ће вам се оставити ваша кућа пуста” (Матеј, гл. 23).

⁴⁷ В. опширније стр. 274-275.

Заборавао је овај упропаститељ Предања који папу зове „свети отац”, а јеретичку ковницу лажи, мржње и обмана „сестринска црква” да је до ушију лаоса Божјег допро *Глас из вечности*,⁴⁸ који нам довикује:

Говорећи да су мудри, полудеше

– „Науке има, Академија постоји, има кандидата, магистара, доктора теологије (заиста то је просто смешно); ти степени дају се људима. Упадне тај `теолог` у какво искушење и показује се да он, не само Богословља, него чак ни вере нема.”

Јерес је зловерје, а јеретик умоболник

– „Кажете: `Јеретици су такође хришћани`. Откуд вам то?... Многобројни зборови светих примили су венац мученички, сматрали за боље најжешће и најдуготрајније муке, тамницу, изгнанство, него да пристану да саучествују са јеретичима у њиховом богохулном учењу. Васељенска Црква свагда је сматрала јерес смртним грехом, свагда је увиђала да је човек, заражен страшном болешћу јереси, мртав душом, далек од благодати и спасења, да је у општењу са ђаволом и његовом погибијом. Јерес је грех ума. Јерес је више грех ђаволски, него људски; она је кћер ђавола, његов изум, бешчашће, блиско идолопоклонству. Оци обично називају идолопоклонство неверјем, а јерес зловерјем. У идолопоклонству ђаво преузима на себе божанску част од заслепљених људи, а помоћу јереси он чини заслепеле људе саучесницима свог главног греха богохуљења...”

Ко то тамо наседа западним умоболницима

– „Не играјте се вашим спасењем, не поигравајте се, иначе ћете вечно плакати. Бавите се читањем Новог завета и Светих Отаца Православне Цркве (никако не Тереза, не Фрања и осталих западних умоболника које њихова јеретичка црква издаје за свеце). Научите код Светих Отаца Православне Цркве како правилно разумевати Писмо, какав начин живота, какве мисли и осећања доликују

⁴⁸ Свети Игњатије Брјанчанинов, *Глас из вечности*, друго издање, Образ светачки, Београд, 2012, (Наслови изнад одломака и подвлачења – наша).

хришћанину. Из Писма и живе вере изучите Христа и хришћанство. Пре но што дође страшни час у који ћете бити дужни да станете на суд пред Богом, стекните оправдање дато од Бога на дар свим људима посредством хришћанства...”

Западне наказе

– „По њиховим њиховим њознаћење их, рекао је Спаситељ. Свима је познато каквим су злочинима, каквим потоцима крви, каквим понашањем, сасвим противним хришћанству, западни фанатици изразили свој изопачени начин мишљења, своје наказно чувство срца”...

Умишљена мудрост плод палог разума

– „Заиста, ученост у ствари није мудрост, већ само умишљање мудрости. Познање Истине, коју је Господ открио људима, која је доступна само вером, која је неприступачна за пали разум човечији, замењује се у учености нагађањима и претпоставкама. Мудрост овога света, у којој почасно место заузимају многи незнабошци и безбожници, отворено је супротстављена, по самим начелима својим, мудрости духовној, божанственој. Не можемо бити следбеници једне и друге истовремено; једне се неминовно морамо одрећи...”

Бешњење ума – грехопад

– „Пали човек је `лажа`, и из умовања његовог створен је `лажно названи разум`, то јест начин мишљења, збир појмова и знања лажних, који имају само изглед разума, а у суштини својој јесу надимање, заношење, бешњење ума, пораженог смртном раном греха и пада. Ова болест ума нарочито се открива у учењима филозофским...”

Држимо се Предања

– бежимо од Иринејевог отрова и лажи

– „Истински хришћани свих времена са свим могућим старањем чували су се од смртоносног отрова јереси и других учења лажи. Они су се неодступно држали догматског и моралног предања Цркве.

Не само да су веровали православно у Свету Тројицу, него су и живот свој, и подвиге своје, и обичаје управљали по предању Цркве.”

Пали ум води у самообману и пакао

– „Особена црта свих Светих Отаца била је непоколебиво руковођење моралним предањем Цркве, и они су заповедали да се истинским сматра само онај духовни наставник који у свему следи учење Отаца Источне Цркве и њихове списе и посведочује и запечаћује своје учење. А ко мисли да руководи ближње по начелима премудрости земаљске и на основу палог разума, колико год он био блистав, тај се сам налази у самообмани, и следбенике своје води у самообману...”

Идимо путем Светих Отаца, бежимо од злих

– „Пређимо ка Богу уском стазом послушности Цркви и Светим Оцима. Не иде их много овом стазом? Шта нас се тиче! Рекао је Спаситељ: *‘Не дој се, мало сѝадо, јер би воља Оца вашеѝа да вам даде Царсѝво. Уђиѝе на уска вратиѝа; јер су широка вратиѝа и широк ѝуѝи шѝѝо воде у ѝроѝасѝи, и мноѝо их има који ѝиме иду. Јер су уска вратиѝа и ѝѝесан ѝуѝи шѝѝо воде у живоѝи, и мало их је који ѝа налазе’*” (Лк. 12,32; Мт. 7,13–14)

Хвала, не треба: ваше зловерје задржите за себе

– ... „Гонитељи су почели да захтевају од хришћана не одрицање од Христа, него прихватање јереси, толико погубне за душу као и одрицање, то јест да исповедају не отворено безверје, него зловерје. Даље прогањање постало је још истанчаније: и веровање у Христа препуштено је слободној вољи, али је одбачено живљење по заповестима Христовим”...

Сопствено надахнуће је аршин за зле „судове”

– „А ако се човек пре очишћења Истином буде руководио својим надахнућем, он тада неће исијавати за себе и за друге чисту светлост, него помешану, обмањиву, зато што у његовом срцу не лежи чисто добро, него добро помешано са злом”...

Маске су пале

– „Таква је судбина свих који носе маске: па не може се стално бити под маском! Повремено се скида маска или спада, пред очима се појављује обнажено лице душе, и тешко њој, ако је оно безобразно и ако је само обмањивало лепотом маске.”⁴⁹

Бежите браћо, изгибосмо

– „Вуци обучени у одело овчије, долазе и познају се по делима и плодовима својим. Тешко је гледати коме су поверене или коме су доспеле у руке овце Христове, коме је препуштено њихово руковођење и спасење. Али то је допуштење Божје. Који буду у Јудеји нека беже у горе.”

Лажу и кад се Богу моле

– „Ако они понекад и кажу истину, то је ради тога да би тиме сигурније нанели штету. Сада је главни њихов труд у томе да оборе све истините идеје о Богу и о свему Божанском и да величају идеје о човеку у његовој палој природи, а најпалији од свих је папа –*наша ѝрим*, те да тиме приправе величање оног човека који се преузноси изнад Бога, према пророштву светог апостола Павла. То је она идеја која је погубила људе у рају, само што се она сада развија опсежно и многострано. Какав папизам! Какво мухамеданство! То је само маскирање, то су посебна дејства. Папа и Мухамед служе као предизображење антихриста...”

Заборавио је овај привремени и трулежни владар из сенке да ће све што је тајно бити јавно⁵⁰.

⁴⁹ Серијал *Ко је овај човек* на сајту Срби на окуй скида маску човека на кога се односи постављено питање.

⁵⁰ Књига *Патриотикус* (види: patriotikus.wordpress.com/; збирка *Шекспирова под насловом Ко је овај човек?* (види: srbinakip.info/?cat=146); књига *Тајна дезакоња*; књига *Сине мој, не ѝрисај*; књига *доктора ѝравних наука Зорана Чворовића* и *мр. Влади-*

И да не ђада снеї да ђокрије дреї, неїо да свака зверка ђокаже свој ђираї. Тако се из дана у дан откривају трагови и стасавају плодови по којима ћемо угледати и препознати црквенорушитеље.

Ко је овај човек?

Нека нам на горе постављено питање одговори Свети Владика Николај:

„Ако Ви верујете у Исуса Христа, како онда можете тежити да измирујете и изједначајете истину са неистином? Је ли Вам тај пут Христос указао? Је ли Он мирио Своју науку са римским идолопоклоњством, црначким фетишизмом, индијским нихилизмом и мртвим јудејским фарисејством? Очигледно не. И апостол Христов одлучно устаје против Вас говорећи: Какву заједницу има видело с тамом? Како ли се слаже Христос с Велијаром (ђаволом)? Знајте, да свет не распиње на крст онога ко мири истину с неистином, и светлост са тамом, и добро са злом. А Христа је свет распео на крст, јер није уједначавао, није мешао, није са истином политизовао. **Јасно је, дакле, да Ви не верујете у Исуса Христа.**”⁵¹

мира Димијтријевића Српска Црква и Викиликс /Завей или издаја?... полако али, сигурно цепају маску владара из сенке, који поткопава темеље Светосавља, покушавајући да урнише душе наше.

⁵¹ *Тајна безакоња*, Ниш, 2012, треће издање, стр 17.

Ко је овај човек?

Нека на горње питање одговоре Свети апостоли:
„Ко се моли са жидовима да се одлучи” (65. канон Св. Аѿосѿола)
„Ако који хришћанин донесе уље у жидовско збориште или у храм јеретички или пагански, на празник њихов, или кандило или свећу ужеже – да се одлучи” (71. канон Св. Аѿосѿола)

Ко је овај човек?

Нека, опет, прозборе апостоли:
„Епископ или презвитер или ђакон, који се буде са јеретиком само и молио, нека се одлучи” (45. канон Св. Аѿосѿола).

Ко је ова човек?

Обратимо се светим оцима:
„Са јеретичима и расколницима не смије се заједно молити”
(33. канон Лаодикијској сабора).

Ко је овај човек?

Да ли је човек у црном залутао? Или је међу својима? Кад се преселио? Шта, онда, он више туња по србској Патријаршији?

Ко је овај човек?

Куку и леле, овај се човек изгуби? И не нађе се!

Нека би Бог дао да се овај човек, који је одступио од светоотачког Предања и од себе самог, врати распућеном стаду својем и вери коју је исповедао пре него што је постао епископ и доктор наука.

Нека би Бог дао да се он, и сви они које је у бездан повукао, покају и јавно извину онима које прогоне и јавно клеветају, којима неканонски пресуђиваху, као и да се помире с Богом да не би чули на суду Његовом: *„Не њознајем вас: одсиђујући од мене ви који ми Говорите Госјоде, Госјоде а чините безакоње.”*

Ко је овај човек?

Заједничка молитва водећих српских екумениста и латинских јеретика у Бечу, 27. маја 2014. у инат канонима: *Ејиској, или ѿрезвийер, или ђакон, који се са јерейицима само и молио буде, нека се одлучи; ако им љак дојусџи, као клирицима, да шѣю раде, нека се сврѣне* (45. Правило Св. Апостола). Извор: видео запис: <http://борбазавесу.инфо/цонтент/виенw/6829/1>

Ко су ови људи?

„То је показао поклонивши нам епископски крст који даје римокатоличким бискупима... Пошто сте добили крст и прстен (од папе) то вам је порука да у вама види законите епископе... као што види у својим бискупима... То је такође било дирљиво и за Амфилохија и за мене” (Ово су речи Иринеја Буловића).⁵²

Ко су ови људи?

„Тешко вама, писмознаници и фарисеји, лицемери што затварате царство небеско људима... Тешко вама вође следе...” (Мтл. 23.13,16).

Шта да радимо?

Упитајмо Светог владику Николаја. И послушајмо његов вапај:
Не шим људем, људи! Тај људ води у земљу Негођију!

Шта да радимо ако владике одступници не узаслушају овај вапај?

Опет почујмо глас Светог Владике: *Народ не љуби да следи својим слејим вођама кад ља ови воде људевима лажним и удаљују од Бога и Божјеј Закона.*

⁵² Тајна безаконја, треће издање, Ниш, 2012, стр. 97-98; Данас, 7. октобар 2003, стр. 13.

СВЕДОЧАНСТВО ДРУГО

ПОСЛАНИЦА ЦРКВЕНОНАРОДНОГ САБОРА У ЛОЗНИЦИ

*Православно обележавање 1700. годишњице
Миланској едикџи (313)*

Вођени Духом Светим, а са благословом Његовог преосвештенства епископа рашко-призренског и косовско-метохијског у егзилу, Господина др Артемија, слегло се данас – уочи прославе светог цара Константина и његове мајке свете Јелене, на овом освештаном месту, Лозници код Чачка, у исповедничком манастиру посвећеном светом оцу Николају Мирликијском – велико мноштво свештених лица и правоверног, побожног народа, што прераста у величанствен Црквенонародни Сабор који на православан начин обележава 1700. годишњицу *Миланској едикџи*, обнародованог 313. године.

Многи поводи су утицали на то да се одржи овако велик Црквенонародни Сабор: не само поменута годишњица *Миланској едикџи*, него, превасходно, бројна одступања у правоверју, црквеноканонском и богослужбеном поретку, која се, нарочито у последње време, умножавају у Српској православној цркви, као и болно питање отимања од Србије свете земље – Косова и Метохије.

Присутни правоверни народ није изненађен отпадништвом у Цркви, које за последицу има пропаст, јер знамо за пророчке речи апостола Павла о томе да „Дух изричито говори да ће у последње време одступити неки од вјере, слушајући духове преваре и науке демонске“ (1.Тим 4,1). Али знамо и за заповест истог Апостола, која гласи: „Бдите, стојте у вјери, мушки се држите, снажите се“ (1. Кор 16,13). Налаже нам, посебно, да држимо *Предања*: „Тако, дакле, браћо, стојте чврсто и држите предања, којима сте научени, било нашом речју, било посланицом“ (2. Сол. 2,15).

Ради свега тога, овај Црквенонародни Сабор саставља и обзнањује

САБОРНУ ПОСЛАНИЦУ

Обузима нас не мала забринутост, гледајући како се у нашој Цркви све учесталије нарушавају отачка предања, канонско благоу-

тројство и, авај, њено православно догматско утемељење. Господ наш и Спаситељ Исус Христос, утврђујући ученике у познању вере, рекао је: „Мир мој остављам вам, мир мој дајем вам“ (Јн 14,27). Увео нас је у познање вере да се не би нико противио догматима благочашћа и побожности, него да бисмо свима објавили проповед Истине и да бисмо разумели то – да без држања праве вере нема мира у Цркви. Јер „цркве нису просто грађевине и украшени храмови, него пуноћа православних, који су у њима, и песме и славословља којима они служе Богу“. Зато и ми сада овде, пре свега, кличемо славећи Бога пророчким славословљем: „Ко је Бог велики, као Бог наш! Ти си Бог наш, који једини чиниш чудеса“ (Пс. 76[77],13-14).

„Стога вас, браћо и чеда – по речима Светога Саве Српског – ово прво молим – да се, положивши сву наду своју на Бога, држимо пре свега праве вере Његове. Јер, као што рече Апостол, ‘темеља другог нико не може поставити осим онога којег постави’ Дух Свети преко светих Апостола и богоносних Отаца, а то је: права вера која је на светим седморим васељенским саборима потврђена и проповедана. И зато на овом темељу свете вере треба нам зидати злато и сребро и драго камење, то јест добра дела. Јер, нити исправност живота користи без праве и просвећење вере у Бога, нити нас право исповедање вере без добрих дела може извести пред Господа, него треба имати обоје, да ‘савршен буде човек Божји’, а не да због недостатка (једног од то двоје) храмље живот наш. Јер, као што рече Апостол: ‘Спасава вера, која кроз љубав дела.’“

Покренути старањем и бригом о Цркви Христовој, Његовој непорочној Невести „која је без мрља и бора“ (Еф. 5,27), при том привржени речима апостола Павла који вели: „Један Господ, једна вера, једно крштење“ (Еф. 4,5), држимо се непогрешивог учења светих Отаца, запечаћеног у светом *Символу вере*, тако што сви једнодушно исповедамо веру у ЈЕДНУ, СВЕТУ, САБОРНУ И АПОСТОЛСКУ ЦРКВУ, онако како нас Сам Господ Исус Христос научи и предаде преко својих Апостола и великих црквених Отаца.

„Верујемо да саборну Цркву Свети Дух учи јер Он је Онај истинити Утешитељ кога Христос шаље од Оца зато – да учи Цркву кроз свете Оце и учитеље саборне Цркве.“ Благодарећи управо томе, учење Цркве је савршено и непогрешиво. „Верујемо да су чланови саборне Цркве само верни, тј. који несумњиво исповедају чисту веру Спаситеља Христа (коју смо примили од самога Христа), од Апостола и светих Васељенских сабора,“ и који су крштени по православном обреду Цркве Божје.

„Једино Црква поседује и казује главну Истину свих светова. Све што је ван Ње, ма како изгледало привлачно и слатко, обмана је.“

Свако другачије учење по којем Црква није Једна, већ јој се јеретичке заједнице и секте попут римокатолика и протестаната придружују као некакве „сестре“, или „друго плућно крило“; свако учење у којем је изнета измишљена „теорија грана“ по којој Једна Црква нема пуноћу благодати и истине, већ је она само једна од грана на дрвету неке „универзалне надцркве“; свако учење које садржи било коју јеретичку лажну богословску теорију што подржава или се уграђује у савремену свејерес звану *екуменизам* – одбацујемо, осуђујемо и проклињемо као страно Светом Предању Цркве и предајемо анатеми.

Ставови и тврдње оних који јеретичког поглавара државе Ватикана и римског папу називају „светим оцем“, сматрајући да га је „Дух Свети изабрао“ за предстојатеља римокатолика; оних који римокатолицима и осталим јеретичима признају благодатност у крштењу и осталимобредима, тиме и апостолско прејемство, али и ставове оних из Православне цркве, који са поносом носе папско прстење и папске крстове – осуђујемо и одбацујемо као стране непогрешивом Отачком учењу Цркве.

Поступке и ставове оних који учествују у свејеретичком екуменском покрету и суделују у тзв. *Светском савјету цркава*; који се јавно декларишу као екуменисти и моле се заједно са јеретичима, навлачећи тиме на себе проклетство светих Апостола и Васељенских сабора који

строго забрањују мољење са јеретицима, чак и приватно; који тиме саблажњавају неутврђене у вери и који, учествујући у лажном дијалогу љубави, релативизују или газе догмате Православне цркве – осуђујемо и одбацујемо као стране учењу Цркве Христове. Јер „свој сѣав ѣрема јерейицима (а јерейици су сви који су нейравославни), Црква Христѡва је једном за сваѣда одредила ѣреко свейих Айосѣола и свейих Оѣаца, ѣо јесѣ ѣреко свейоѣ Боѣочовечанскоѣ Предања, јединсѣвеноѣ и неизменљивоѣ. По ѣоме сѣаву: ѣравославнима је забрањено свако молийвено оѣишѣење и дружење са јерейицима. Јер, какав удео има ѣравда с безакоњем? или какву заједницу има видело с ѣаомом? или како се слаже Христѡс с Велијаром? или какав удео има верни с неверником? (2. Кор 6,14-15). Свейих Айосѣола Правило 45. наређује: ‘Еѣискоѣ, или ѣрезвиѣер, или ѣакон, који се са јерейицима само и молио буде, нека се одлучи; ако им ѣак доѣустѣи, као клирицима, да иѣѣо раде, нека се сврѣне’.“

Реформаторско деловање и протестантски став и дух оних који сматрају да Свейе ѣајне, особито Свейѣа евхарисѣиѣа, нису сачуване у Православној цркви у изворном облику, те руковођени својом самовољом и одсуством страха Божјег „дорађују“ и мењају чин истих, одбацујући оно богослужбено предање које смо од наших претходника примили; њихово настојање да уведу нови календар у црквену праксу и да скрате и избаце постове – осуђујемо и одбацујемо као потпуно стране вери Пророка, Апостола и светих Отаца, коју преко њих примисмо од Самога Христа.

Зато заједно са светим Оцима говоримо: „Пророци како видеше, Апостоли како научише, Црква како је примила, Учитељи како су одогматили, Васељена како се сагласила, Благодат како је засијала, Истина како се доказала, лаж како је протерана, Премудрост како се смело исказала“, Христос како је изобилном благодаћу потврдио – тако мислимо, тако говоримо, тако проповедамо: да постоји само ЈЕДНА СВЕТА, САБОРНА И АПОСТОЛСКА ЦРКВА, као што је Један Христос, глава Цркве, и да ван Ње, „која је стуб и тврђава истине“ (1.Тим 3,15), нема спасавајуће благодати Божје, нема истините вере, нема спасења. Јер, по речима светог оца Јустина Ћелијског: „Нема хришћанства ван Цркве“. Стога сви једнодушно и једним гласом исповедамо, потрђујемо и говоримо: „Ово је вера Апостола. Ово је вера Отаца. Ово је вера Православних. Ова вера васељену утврди.“

Ми „примамо и све Свете саборе који су се Божјом благодаћу у разним временима и местима сабирали ради утврђивања правосла-

вног јеванђељског учења, које прима Саборна Црква. А оних којих се одрекоше свети Оци, одричемо се и ми; и које проклеше они, проклињемо и ми.“

Када смо тако са сваком брижљивошћу и складношћу то изложили, овај молитвени, Црквенонародни Сабор је одлучио да ником не дозволи да нам другу веру произноси, или пише, или саставља, или домишља, или подмеће, или о Цркви Христовој другачије учи и мудрује. А оне, пак, који се усуде да састављају другу веру, или наопако проповедају, или уче и предају други *Символ вере* онима који желе да се из безбоштва или какве јереси, обрате у познање Истине – такви, ако се не покају, него упорно остају у својој јеретичкој заблуди, нека буду туђи и страни Цркви и спасењу, као што већ и јесу страни и одсечени од Ње, будући да не исповедају православну веру како треба, било да су то патријарси, епископи и остали клирици, монаси или световњаци.

После напред исповеђене вере и осуде јереси и јеретичких настојања, позивамо челнике Српске православне цркве, и све који су се делом или речима укаљали јересју *екуменизма*, да озбиљно схвате наше речи и јавно се покају, да иступе из свејеретичког зборишта званог *Светијски савет црква*, да одступе од унијатског и папофилског стремљења, као и од безбожног богослужбеног реформисања и сваковрсног нарушавања Светог Предања. Како не би и даље навлачили на себе осуду Отаца свих седмориx Васељенских сабора, и како не би и даље својим јеретичким исповедањем и деловањем себе одсецали од црквене пуноће, позивамо их да својим покајањем учине да у Српској православној цркви и шире завлада мир и процвета љубав у саборном једнообразном саслуживању са једнодушним исповедањем непромењене вере православне, онакве какву примисмо од светих Апостола и светих Отаца, преко нашег Светог Саве.

Сходно напред изложеном, сматрамо да је прослава јубилеја *Миланској едикти*, организована онако како је то испланирано од стране званичника Српске православне цркве, заправо злоупотреба истог. *Милански едикт* је донео слободу хришћанима и мир Цркви, и то је велико дело светог равноапостолног цара Константина, али *Милански едикт* нити је био, нити је сада позив на уједињење Цркве православне са онима ван Ње, тј. са јеретицима и неверницима, како то кроз помнуту прославу представља и покушава да подметне административни врх Српске православне цркве, истрајавајући тако у својим екуменистичким стремљењима, и покоравајући се, на тај начин, својим

ватиканским и глобалистичким налогодавцима, а не Христу и Његовој божанској науци. Административни врх Српске православне цркве таквим прослављањем јубилеја *Миланској едикти*а на екуменистичком нивоу изврће и кривотвори сам *Милански едикт*, дајући му погрешан, екуменистички садржај, тј. позива на лажно уједињење православних са јеретичима. Уједно административни врх Српске православне цркве, у свом екуменистичком заносу прогони све правоверне клирике и мирјане који не пристају на екуменистичка, јеретичка стремљења. Зато упозоравамо званичнике Српске православне цркве да без одлагања прекину са таквим поступањем зато што Цркву враћају у период пре *Миланској едикти*а, преузимајући срамну улогу прогонитеља хришћана, а *Милански едикт* је донет управо против тих прогонитеља. О изругивању *Миланском едикту* од стране званичника Српске православне цркве, али и државе, најречитије говори њихова спрега да у садејству свештеника и полиције немилосрдно поступају са нејаким свештеним лицима, изгонећи их из светиња зато што се противе кварењу вере, богослужбеног и, уопште, црквеностановног поретка.

Са тим у вези, једнодушно и саборно захтевамо од Архијерејског сабора Српске православне цркве да званично поништи иначе ништавне, канонски и предањски гледано, пресуде и оптужбе против епископа др Артемија, али и против свих клирика и мирјана оне на сличан начин изречене неканонске мере.

Такође, позивамо јерархију Српске православне цркве да заузме недвосмислен став о Косову и Метохији, тако што ће јасно и јавно осудити сва деловања и све потписане споразуме којима се Косово и Метохија одвајају од Србије, а црквена баштина постепено предаје у руке нехришћана, у чему је, на велику жалост, и сама разним уступцима и погрешним одлукама, суделовала. Косово и Метохија, као духовна колевка српског рода и „родни лист” сваког православног Србина чини 15 посто територије нашег Отачства, окупираног од стране евро-америчких завојевача. Према уставно-правном поретку, нико нема право да потпише капитулацију земље, јер се тиме одриче њеног суверенитета и територијалне целовитости. Ко је Србин и српског рода не треба ничим, нигде, никада и ни на који начин да саучествује у комадању, растурању и отимању косовско-метохијске територије од целине нашег Отачства, посебно не тамошњих многобројних светих храмова и гробаља. Зато су званичници Српске православне цркве у обавези да од Владе и Скупштине Србије захтевају да јавно и недвосмислено прогласе окупацију Косова и Метохије.

Ми, са овог Црквенонародног Сабора, позивамо све побожне православне хришћане: останите у ономе чему сте научени, у чему сте рођени и одрасли – тј. у неизмењеној вери православној – и када време и прилике захтевају, пролијте и саму своју крв да бисте сачували веру коју су нам наши Оци предали.“ Јер, не треба заборављати Спаситеље-ве речи: „Али Син човјечији када дође, хоће ли наћи вјеру на земљи?“ (Лк 18,8). Апостоли су управо зато непрестано проповедали *Јеванђеље*, „утврђујући душе ученика, и саветујући их да остану у вјери, и да нам кроз многе невоље ваља ући у Царство Божје“ (Дап. 14,21-22).

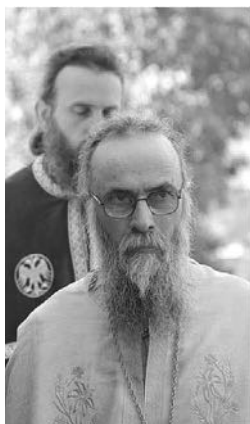
За праву веру се безусловно жртвује, зато што је речено да ће „праведник од вјере живјети“ (Рим. 1,17; уп. Гал. 3,11), а „ако ли одступи, неће бити по вољи души мојој“ (Јевр 10, 38). Ми међутим – по речима апостола Павла – „нисмо од оних који одступају на пропаст, него од оних који вјерују на спасење душе“ (Јевр. 10,39). Зато, на општу радост, исти Апостол закључује: „Оправдавши се, дакле, вјером, имамо мир у Богу кроз Господа нашег Исуса Христа“ (Рим 5,1).

У манастиру светог Николаја Мирликијског, у Лозници код Чачка, уочи светих – цара Константина и царице Јелене, лета Господњег 2013.

*Предстојатељ Црквенонародног Сабора
Епископ рашко-џризенски и косовско-метохијски
у еџилу др Артемије⁵³*

⁵³ *Молићвени црквенонародни сабор у Лозници код Чачка, 2013, Ревнитель, Ниш, стр. 17-22.*

СВЕДОЧАНСТВО ТРЕЋЕ

СВЕДОК ПРВИ

Миодраг М. Петровић: Два црквена сабора у Србији 2013. године и 1700. годишњица Миланског едикта (313-2013)

Два црквена сабора су одржана у Србији, у мају и јуну месецу 2013. године. Један од њих је редовни Свети архијерејски сабор Српске православне цркве, одржан у Београду и Нишу од 21. маја до 3. јуна 2013. године. На њему су учествовали сви архијереји, изузев неколицине због физичке спречености, болести или наложених казни. Од лаика, тај „Сабор је замолио г. Александра Вучића, првог потпредседника Владе, да званично посети Сабор на заседању”, како стоји у Саопштењу за јавност. Тако је на Сабору заступљен био и лаички елемент.

Други Сабор је ванредни, спонтано одржан 2. јуна 2013. године у Лозници код Чачка ради обележавања 1700. годишњице Миланског едикта. Предстојатељ Сабора је био кажњени (без доказане кривице) епископ рашко-призренски и косовско-метохијски др Артемије, сада у егзилу. Основна одлика овог Сабора је веома велико присуство верујућег народа, предвођеног његовим бројним духовним пастирима.

Истовремено одржавање тих двају сабора додатно је побудило народ на многа размишљања о узроцима појаве и „другога Сабора; о томе у чему се огледа верско-духовна чистота Цркве; где и колико се осећа дејство благодаги Духа Светога; шта траже и куда стреме душе правоверних хришћана. При свему томе, присутно је, у таквим размишљањима, и дубоко жаљење због почињених грешака које су изазвале толика подвајања у Српској православној цркви. Јер се у њој знало то – да саборска одлука има вредност само уколико се учесници Сабора држе оних заповести којима нас је Христос учио (в. Мт 28,20). Из садржине и порука самих саборских одлука закључује се о томе колико су у свести учесника Сабора присутне Господње речи: „А Утешитељ Дух Свети, кога ће Отац послати у име моје, Он ће вас научити

свему и подсјетиће вас на све што вам рекох“ (Јн 14,26). Тај највећи дар Цркви – Дух Свети – дат је по молби Сина, упућеној Оцу, да у њој увек пребива и делује: „И ја ћу умолити Оца, и даће вам другог Утјешитеља да пребива са вама вавјек“ (Јн 14,16).

У древна времена, почев од апостолских дана, учесници на црквеним саборима доносе одлуке које одражавају дубоку приврженост исповедању праве вере, богомудру ученост, озбиљност и спремност на страдање ради очувања чистоте те вере, у име Духа Светога и црквене пуноће. Њихова чврста вера у то – да дејством Духа Светога доносе одлуке, била је залог за очување мира и јединства у Цркви. Свака одлука морала је бити заснована на саборности. А уколико је саборност у самом Сабору угрожена штетним амбицијама појединаца, мањине, или чак и већине, извртањем апостолског учења: „Изволи се Духу Светоме и нама“ (Дап 15,28) у: „Изволи се мени (или нама) и Духу Светоме“, онда садржина и дomet донесених одлука не само да остају у повоју, него и штету наносе Цркви, изазивајући многе саблазни и раздоре. Али за раздоре понекад веома поучно звуче речи Светог Јована Златоустог: „Постоји слога која је на штету, али постоји и раздор који је на корист.“

Некада се са страхопоштовањем гледало на одлуке Светог архијерејског сабора Српске православне цркве зато што су садржински и по свом дејству заиста биле одраз и плод Духа Светога.

Последњих година се, на жалост, Свети архијерејски сабор Српске православне цркве представља у улози другачијој од оне коју су у древна времена имали епископски сабори. Уместо да доноси одлуке превасходно о очувању чистоте православне вере, богослужбеног и црквенoканонског устројства као предуслова за поредак кроз једномислије, много пута се доносе одлуке другоразредног значаја, па и оне које су на штету правоверја. Саборност, односно једногласје у Сабору нарушено је тиме што је омогућено да постоје и тзв. „уздржани“, који поступају противно Христовој заповести: „Дакле, нека буде ријеч ваша: да, да, не, не; а што је више од тога, од злога је“ (Мт 5,37).

Непосредни повод за такво моје размишљање јесу: а) „Саопштење за јавност Светог Архијерејског Сабора Српске Православне Цркве са редовног заседања одржаног у Београду и Нишу од 21. маја до 3. јуна 2013. године“, у чијем потпису је „Епископ бачки Иринеј, портпарол Светог Архијерејског Сабора“; б) Посланица (са именима свих епископа) под насловом: „1700 година Миланског едикта – Дух едикта

је и даље са нама!“ датована: „Дано у Нишу, Константиновом граду на дан Светог Цара Константина и Јелене, 3. јуна 21. мај 2013. године“.

Најпре о ономе што је наведено под а):

Питања, о којима се на Сабору разговарало и одлучивало, у поменутом „Саопштењу за јавност“ нису разврстана по значају и сродности; приказана су разбацано, без логичког и тематског следа. Највише бриге посвећено је Миланском едикту, при чему има неодмерености, нетачности и домишљања, како ћемо то у даљем излагању видети, посебно анализирајући оно што је наведено под словом б).

Предност је дата указивању председавајућег у Сабору, патријарха Иринеја, на „најважнија питања живота, сведочења и мисије Српске православне цркве у овом историјском тренутку, у данима великих искушења и изазова, али и великих могућности за духовну обнову под призмом Миланског едикта светог цара Константина Великог, првог(!) и прворазредног јавног документа о слободи хришћанске вере и о слободи савести уопште.“ У вези са тим, из „Саопштења за јавност“ сазнајемо да је „Сабор са одобрењем примио на знање извештаје Светог Синода и Епископа нишког Јована о завршетку припрема за прославу значајног јубилеја хришћанства и културе – 1700-годишњицу Миланског едикта ... у оквиру Српске православне цркве, као и о току припрема за централну прославу у октобру ове године, конципирану као свеправославна, свехришћанска и општекултурна манифестација.“ Такође у вези са тим, на крају поменутог „Саопштења за јавност“, пише и ово: „Служењем свете Литургије у Нишу на празник Светог цара Константина и царице Јелене прослављена је 1700-годишњица Миланског едикта на нашем помесном нивоу, као припрема за општу прославу у октобру ове године, и орденом Светог Саве првог степена одликован град Ниш. Тиме је завршен рад овогодишњег заседања Сабора.“

Много чудног у свему томе има. Зар се кроз Милански едикт, а не кроз Јеванђеље сагледава и очекује „велика могућност за духовну обнову“?! На којем Васељенском или Помесном сабору може да се нађе такво величање Миланског едикта? Ни код Светог Саве, оснивача Српске православне цркве нигде ниједне речи нема о Миланском едикту. Данашњи предводници припрема за обележавање 1700. годишњице изврћу његову садржину и поруке, јер тамо се не говори о мешању разних вероисповести, нити о некаквом обједињавању међу њима. А што се тиче одржане православне прославе у Нишу на дан Светог цара Константина и царице Јелене „на нашем помесном нивоу,

као припрема за општу прославу у октобру ове године“, сувишан је сваки коментар. И сликом је показано шта је ту све помешано; видело се колико се православно исповедање вере релативизује наспрам других вероисповести, имајући у виду, између осталог, и предивне речи Светога Саве у Беседи о правој вери.

Најављеном „централном прославом“ тог јубилеја „у октобру ове године, конципиране као свеправославне, свехришћанске и општекултурне манифестације“, пркосно се удара на бројне каноне који најстроже забрањују заједничке „манифестације“ православних верника са неправославнима. Много пута је указивано епископима Српске православне цркве на осуде изречене у тим канонима против оних који их крше. Међутим, и поред тога „Сабор је и ове године, као и увек раније – како пише у наведеном „Саопштењу за јавност“ – потврдио свој став о потреби интензивирања и продубљивања... званичних дијалога Православне Цркве, најпре дијалога са Римокатоличком црквом и другим хришћанским Црквама и конфесијама, а затим и дијалога са другим религијама, у првом реду са јудаизмом и исламом.“ Тиме се показује колико званичници Српске православне цркве лакше воде дијалог са неправославнима који се чврсто држе своје вере, него са „својима“ који ревнују у вери.

Сабор сматра да је „Мир и јединство Српске православне Цркве нарушио, – како стоји у наведеном `Саопштењу за јавност` – монах Артемије, свргнути епископ рашко-призренски, са својим присталицама...” који „чак држи свој расколнички `антисабор` и држи лекције Сабору.“

Својевремено сам писао о одлуци Сабора у вези са питањем „случај Артемије“, као и о пореклу феномена „артемијевци“ и „артемијевштина“. Жао ми је што сам физички био спречен да будем на Црквенонародном сабору у Лозници, код Чачка, поводом православног обележавања 1700. годишњице Миланског едикта. Није ми жао због Едикта као таквог, него због тога што нисам уживо видео излив снаге и радости великог броја правоверног српског народа који вапи за васпослављањем истине у вери, канонском и богослужбеном поретку у Српској цркви.

Тај Сабор ме је подсетио на исповедање вере мојих упокојених родитеља. Мајка ми је често казивала о богомољачком покрету у жичком крају и о беседама Светог владике Николаја, које је редовно слушала. Када ју је једном на исповести, у манастиру Жичи, упи-

тао: „Како се ти зовеш?“ – одговорила је: „Анђелија“. На то се он, како ми је мајка пренела, „као из бачве, крупним гласом надовезао: Анђелија, Анђелија, анђели те чували.“ Умела је често да каже: „Охладила нам је вера. Не знам да ли ми је молитва стигла до тавана.“ Шта ли би она данас рекла за многа одступања у црквеном поретку, која све више постају обична појава у Српској православној цркви? Ова је, на пример, и Светога Саву препустила политичарима, не само да праве програм и да беседе ради убирања партијско политичких поена, него и светковање да помере два дана уназад – са недеље на петак када се пости (2013)! Шта ли би Анђелија рекла да је чула сведочење мештанина села Ратине, Зорана Марјановића, о томе како је тамошњи парохијски свештеник, Драган Туба, рекао једном досељенику: „Ако немаш 100 евра, носи дете да ти га хоџа крсти“?! Можда се и то, по данашњим извитопереним виђењима и тумачењима уклапа у дух Миланског едикта. Због таквих многих сличних појава, дакле, морао је да изникне Црквенонародни сабор попут оног у Лозници.

Тај Сабор у Лозници подсетио ме је на многе духовне радости којима сам још из детињства напајан, најпре у мом родном месту (село Ратина), које је под истим именом убележено још у Жичкој повељи (1221) као метох манастира Жиче, а потом у самој Жичи. Ова, на жалост, већ дуго година није више оно што је била. Престала је да одише благословима Светога Саве. Претворила се у туристичко средиште. И монашко гробље је, не тако давно, раскопано.

Добро је, дакле, то што су скоро истовремено обележене успомене на Милански едикт – она у Нишу, на челу са патријархом Иринијем, и она у Лозници, на челу са епископом Артемијем, протераним из своје Рашко-призренске и косовско-метохијске епархије.

Али да се вратим на „Саопштење за јавност“ са овогодишњег заседања Сабора архијереја Српске православне цркве

Начелно гледано, одлуке тог Сабора су више штетне него корисне по Цркву. А штетне су не само због свега онога што напред рекох, него и због следећег:

Крше се црквени канони који изричито налажу да удова епархија (епископија) мора бити попуњена у року од три месеца. Реч је о канонима који најстроже кажњавају оне који тај тромесечни рок прекорачују тако што настављају са неканонским „администрирањем“ туђом епархијом, или дозвољавају премештај епископа са епархије на епархију, или наговарају народ да одређеног епископа себи траже за

архипастира. Епископ који крши те каноне, није достојан да општи са световњацима, а и светог причешћа се лишава чак и на самртном часу. О томе сам давно писао (в. М. М. Петровић, „Номоканонски прописи о попуњавању удових епархија (епископија) и премештају архијереја”, *Православна мисао*, Година XVIII, свеска 22, Београд, 1975, стр. 13-22). Основано се, дакле, поставља питање: Од када је за Сабор архијереја Српске православне цркве престало да важи оно што у јеванђелском духу Оци Седмог васељенског сабора (787) истичу у 1. канону? А истичу, између осталог, то да су канони „изложени трубама Духа...” због чега је недопустиво да их било ко на било који начин крши;

Овлаш и више успутно се, као по инерцији, подсећа на то да је „Сабор донео одговарајуће одлуке како би се побољшало опште духовно стање у свим епархијама Српске православне цркве, унапредила црквена просвета и интензивирала јеванђелска мисија Цркве у савременом свету, у условима глобализације и секуларизације“. Јер се, у стварности, брзим корацима иде на штету православне еклисиологије и исповедања непромењене вере ради прилагођавања управо тој „глобализацији“ и „секуларизацији“ кроз некаква „савремена црквена настојања”, „премошћавања“, дијалоге, спајања православних и римокатолика налик на „два плућна крила“ и друго;

Одлуком „подсећа домаћу и светску јавност на страдање Архиепископа охридског и митрополита скопског Јована, поглавара канонске Православне Цркве у БЈР Македонији...” опет позивајући се на Милански едикт, односно на начело „слободе и савести“. А неканонско васпостављање Охридске архиепископије за Српску православну цркву представља чин пун ризика и неизвесности до мере да њен поглавар истиче како је она старија (основана 535. године) од Српске православне цркве. И док Сабор у име Миланског едикта тако диже глас у заштиту прогоњеног архиепископа Јована, истовремено све чини да прогнаног са Косова и Метохије епископа Артемија дотуче;

У вези са „Бриселским споразумом“ о Косову и Метохији, „Саборски оци су, устима Његове Светости Патријарха, уверили г. Вучића да Влада и Скупштина Србије, делујући у том смеру, могу да рачунају на пуну подршку Српске Православне Цркве, у оквиру, наравно, њене надлежности и њених могућности“. Такав закључак је уследио пошто је „после – како пише у „Саопштењу за јавност“ – исцрпног и искреног разговора (са г. Александром Вучићем, првим потпредседником Владе Србије) уз обострано разумевање и добру вољу, констатовано да,

и поред разлика у приступу појединим питањима, постоји јединство и сагласност у суштинском опредељењу за будућност српског народа на Косову и Метохији, за очување његових светиња и за интегритет Србије, што значи одбијање непосредног или посредног признавања фантомске државности Косова и Метохије ван Србије“. Такву врсту демагогије и тактизирања, што годинама траје, најуверљивије разобличава стварни развој догађаја, свима добро знан.

Зато, свако ко иоле савесно и домаћински послује, и ко трезвено размишља, било у Цркви или у држави Србији, имаће много разумевања за апел у Посланици са Сабора у Лозници, исказан „уочи светих – цара Константина и Јелене, лета Господњег 2013“: „Позивамо јерархију Српске православне цркве да заузме недвосмислен став о Косову и Метохији, тако што ће јасно и јавно осудити сва деловања и све потписане споразуме којима се Косово и Метохија одвајају од Србије, а црквена баштина постепено предаје у руке нехришћана, у чему је, на велику жалост, и сама разним уступцима и погрешним одлукама, суделовала. Косово и Метохија, као духовна колевка српског рода и ‘родни лист’ сваког православног Србина чини 15 посто територије нашег Отачства, окупираног од стране евроамеричких завојевача. Према уставно-правном поретку, нико нема право да потпише капитулацију земље, јер се тиме одриче њеног суверенитета и територијалне целовитости. Ко је Србин и српскога рода не треба ничим, нигде, никада и ни на који начин да саучествује у комадању, растурању и отимању косовско-метохијске територије од целине нашег Отачства, посебно не тамошњих многобројних светих храмова и гробаља. Зато су званичници Српске православне цркве у обавези да од Владе и Скупштине Србије захтевају да јавно и недвосмислено прогласе окупацију Косова и Метохије“; – Уместо да заузме енергичан, праведан и одређен став наспрам животних, суштинских питања око Косова и Метохије, Свети архијерејски сабор, како сазнајемо из „Саопштења за јавност“ прибегава некаквом балансирању и анемичним решењима. У та решења спада „оснивање Епархијског завода за заштиту духовног и културног наслеђа, и начелно прихватање иницијативе да се оснује и општецрквени Завод тога типа“. „Основана је и нова црквена Фондација за помоћ потребитима на Косову и Метохији...“ Тако обично бива када се изгуби суштина: прибегава се решењима спољњег изгледа, чија реализација зависи од добре воље оне стране којој је омогућено да у туђој држави има своју државу. Зато су таква „решења“ Светог архијерејског сабора анемична.

Спољњег изгледа и без тежине је и констатација: „Сабор жали због честих антиправославних и антисрпских провокација у суседним земљама, – Хрватској, Босни и Херцеговини, Црној Гори, – као и због повремених инцидената у самој Србији, првенствено у Рашкој области.“ Пре би требало Сабор да жали због тога што је Свети архијерејски синод у пуном саставу сео испод „иконе“ Алојзија Степинца у Загребу. Како се у то жаљење Сабора уклапа из „Саопштења за јавност“ оно: „Проширен је састав саборске Комисије за дијалог са Хрватском бискупском конференцијом...?“ Одговор на тако нешто садржан је у листу *Полијтика* од 11. јуна 2013. године, на стр. 4. у чланку под насловом „Црква подржава тужбу за геноцид“, у којем се истиче: „Комисија Хрватске бискупске конференције (ХБК) позвала је Хрватску да... не одустане од оптужбе против Србије за геноцид... да они који започињу агресивни рат сносе последице. У противном, можемо очекивати нове ратове, јер све упућује на то да се злочини исплате: што се освоји остаје агресору, а жртве одговарају зато што су се бориле, пише у Изјави коју су у Загребу представили председник Комисије, сисачки бискуп Владо Кошић и члан Гордан Чрпић.“

Основано се, дакле, питам: Какву здравину могу имати такве одлуке Сабора Српске православне цркве и куда нас то оне воде и заводе? У име кога и у име чега толика сервилност и балансирање са највишег врха Српске православне цркве? Све би другачије изгледало када у Сабору не би недостајала канонска саборност; одлуке би свакако биле праве и плодотворне.

А сада нешто о ономе што је под словом б), тј. о „Саборској посланици“ која, са служењем Свете литургије у Нишу, представља завршни чин прославе 1700. годишњице „Миланског едикта на нашем помесном нивоу, као припрема за општу прославу у октобру ове године“, како је већ наведено из напред описаног „Саопштења за јавност“.

„Посланица“ је препуна неодмерености и нетачности. У њој је Милански едикт поменут десет пута, а Свето јеванђеље само једном. Цару Константину се приписује неограничена моћ „виђења“ и знања. Шеснаест пута се то пренаглашава у облицима: „видео“, „видећи“, „увиђајући“, „беше свестан“; приписује му се, као „нашем суграђанину, бо-

говидна далековидост“; па га опет представља као „нашег суграђанина, човека кога су подигле наше реке и равнице, грејало наше сунце и отхранила наша земља“. Понет таквим заносом састављач „Посланице“ наставља: „Зато поручујемо свим православним хришћанима, као и свим хришћанима и нашим пријатељима других вера који схватају значај Миланског едикта: нека се умножи духовна радост и славље“. „Био је свети Константин, у свом Едикту који данас прослављамо, ‘модернији’ и племенитији него многи властодршци који су уследили после њега...”

Све се своди на то – да се Миланском едикту припише свезаједнички (универзални) карактер у смислу верске толеранције која треба да доведе до црквеног и, уопште, сверелигијског обједињавања ради општег мира у свету. Мир се, међутим, не постиже људским умовањем, него јеванђелским – Христовим миром: „Мир мој остављам вам, мир мој дајем вам“, каже Христос (Јн 14,27). Али „Посланицом“ је наспрам Јеванђеља предност дата Миланском едикту. Чак је и Христос стављен иза Константина, јер пише: „...када се чинило да ће антика неславно завршити свој славни ток у крви хришћанских мученика, долази Константинова, али и Христова победа“. Значи ли то да без Константинове победе не би ни Христове победе било?! Олако се запостављају христове речи: „Ово сам вам казао, да у мени мир имате. У свијету ћете имати жалост; али не бојте се, ја сам побиједио свијет“ (Јн 16, 33).

Предуслов за победу и здраву заједницу јесте ИСТИНА, а не оно што у проповедничком стилу за Константина каже састављач „Посланице“: „Знао је и да ниједно друштво неће преживети ако не дозволи свакоме своме грађанину оно основно – веру, искреност и слободу“. Како схватити то – да „искреност сваког грађанина“ зависи од „дозволе“ друштва у којем живи? Без ИСТИНЕ нема ни искрености ни слободе. Шта Христос каже Јудејцима? „Познаћете истину и истина ће вас ослободити“ (Јн 8,32). Међутим, састављач „Посланице“ занемарује ту јеванђелску истину и држи се Миланског едикта: „Данас ми не тражимо ништа ни више ни мање од онога што је римском императору и потоњем светитељу постало јасно пре 1700 година. А то је основна чињеница да је човеку неопходно омогућити да слободно, ни од кога ометан, верује и исповеда онако како му срце жели и савест налаже“. Шта би остало од Цркве Христове да су Оци, Учитељи, Мученици и Исповедници хришћанске вере говорили овако како нам говоре сви именовани на „Посланици“ епископи Српске цркве? Таквим њиховим приступом хришћанину се не сме замерити ни ако поверује,

на пример, у богове на Олимпу! Није ли то негација читаве јеванђелске науке? Не подсећа ли то на ону народну: „Добардан чаршију на све четири стране!“

Тиме не тежим да умањим заслуге које има Свети цар Константин, давши хришћанима слободу исповедања вере. Али оно што га је превасходно руководило да 313. године изда Милански едикт, јесте то – да њиме обезбеди мир у империји. Међутим, убрзо се показало да је тај тако значајан Едикт омогућио нове верске раздоре и немире у Царству. Ни сам цар Константин се није доследно придржавао начела садржаних у њему. Кад га је обнародовао, бројност и снага хришћана је била огромна. Царство се раније потресало под теретом свирепог гоњења хришћана, а после доношења Едикта – под теретом појаве јеретика међу самим хришћанима. Због тога је напуштено начело верске једнакости и толеранције тако што се цар Константин ставио на страну правоверних хришћана, а против јеретика Арија. Издао је био и посебан указ да се Аријеве књиге, и његових присталица, спале (в. Н. Милаш, Правила Православне Цркве, књ. I, Нови Сад 1895, стр. 548). Касније се, међутим, опет ради мира у држави, ставио на страну Арија, а против правоверних хришћана.

У раздорима међу хришћанима цар Константин је, управо ради мира, прибегавао компромисним решењима. Тако је на Првом васељенском сабору у Никеји 325. године правилно поимао догматски израз „ὁμοούσις“ (јединосуштан) да би га после тог сабора, ради компромиса са аријевцима и ради васпостављања мира, напустио. У име тих начела припретио је и Светом Атанасију Великом да ће га уклонити са епископског седишта, јер га је оценио као узрочника раздора. Због тога га је 335. године послао у изгнанство у Галију. Је ли и то „толеранција“ и „модернизам“ у духу Миланског едикта?

Није, дакле, ни сам цар Константин придавао Миланском едикту значај какав данас „екуменисти“ и „пацифисти“ настоје да му припишу на штету Једне, Свете, Саборне и Апостолске Цркве.

Сем тога, нетачно је то што се у „Саопштењу за јавност“ и у „Посланици“ каже да је цар Константин тај који је „први јавно признао слободу вероисповести“ хришћанима. Историјска је чињеница да је то први учинио цар Галерије 311. године.

Нетачно је, такође, и то што се у „Посланици“ каже да је цар Константин „престоници (Константинграду) подарио племенити идеал који друштво може истински оплемени – идеал симфоније и саг-

ласја“. Јер, истина је нешто друго. Наиме, симфонију између Цркве и Државе подарио је, у виду теорије, побожни и најмоћнији цар византијски Јустинијан I (527-565). Текст је објављен у уводу 6. Јустинијанове новеле, 535. године, одакле је преузет и унет у номоканонске зборнике, па и у Законоправило Светога Саве (в. М. М. Петровић, О Законоправилу или Номоканону Светога Саве, Култура – Београд 1990, стр. 76-80).

Не одговара истини ни то што се у „Посланици“ истиче да „Константин беше свестан вредности Истока и Запада – баш као и Свети Симеон и Свети Сава после њега, као Свети Николај Жички и Јустин Ћелијски, као и сви они оци Цркве који су нам говорили да се не опредељујемо за наметнуте опције и понуђене илузије него за царски пут „изнад Истока и Запада“. Нема тако нечег код поменутих светитеља. Чиста је измишљотина новијег датума то што се, посебно Светом Сави, тако нешто приписује; лишено је сваког изворног основа. Претерује састављач „Посланице“ када каже: „Зато ће истинско прослављање Миланског едикта увек бити литургијско славље...“ Које и какво „литургијско славље“ представља „истинско прослављање Миланског едикта“? Је ли „литургијско славље“ и оно што подсећа на вашариште? Или демонстрирање моћи римокатолика, најављених да се у огромном броју упуте у Ниш, уместо у Милано, на мису у октобру 2013. године? Истинска Евхаристија и „литургијско славље“ постојали су и пре Миланског едикта на сваком месту где је било епископа и правоверних хришћана.

Јесте Милански едикт веома значајан законски документ, јер званично изједначује хришћане у верским и грађанским правима која су уживали припадници других вера у ондашњем Римском царству. Јесте цар Константин Велики, заиста велики, и оправдано га Јевсевије Кесаријски у животопису толико велича. Похвалио је и он Јевсевија када није отишао са своје епархије на антиохијски трон. Јер, сваки премештај епископа са епархије на епархију изазива веће или мање потресе који се одражавају и на мир у држави. У том смислу цареви Константин и Лициније у Едикту истичу, између осталог: „Ово што чинимо, само се каже да чинимо зато што се обзиремо на мирно стање нашег доба.“

Али Миланског едикта се, како напред поменух, није увек придржавао ни сам цар Константин. Сем тога, ни по њему тај документ не може да послужи као основ за мешање вера у духу како се то тежи

најављеним слављем у Нишу. То шаренило представника разних вера, који ће се окупљено наћи на „општој прослави у октобру ове године“, поводом обележавања 1700 година доношења Миланског едикта, плод је нејеванђелског људског умовања и жеље.

Учесници тако најављеног славља у Нишу, пред очима имају време када цар Константин Велики још није био учвршћен у хришћанском правоверју. Он је најпре, попут свога оца Констанција Хлора, веровао у врховно божанство олично у Сунцу. Заступао је тзв. синкретистички монотеизам, а синкретизам је мешање и узајамно прожимање различитих вероисповести. Управо оно што се жели манифестовати слављем у Нишу.

Када се цар Константин Велики коначно определио да исповеда хришћанску веру, и када се видело да после доношења Миланског едикта међу хришћанима све чешће избијају несугласице, раздори и расколи око многих питања, од којих је једно било и питање – да ли и које јеретике треба поново крштавати, он је путем „царских посланица“ посредовао, захтевајући да се постигне мир и да се не цепа Црква. Једна од таквих посланица упућена је сиракуском владици Хриспу, у којој, између осталог, пише: „Већ и пре тога, када су некоји почели зло и наопако мислити о начину како треба славити Бога, па се почеше измицати од свете и небеске силе и цепати Католичанску (Саборну) цркву, ја бежах рад стати на пут томе, те сам заповедио да се дозову некоје владике из Галије, а они што дођоше на заповест из Африке, били су једни на једној а други на другој страни... некоји од њих, као што то бива, метнувши за леђа бригу и за своје спасење, и ослабивши у побожности спрам најсветије вероисповеди, не могу ни сада да седе са миром, него једнако подгревају у срцу пакост... а кроз то чине подсмех пред људима, који су својим срцем далеко од најсветијег богопоштовања...“ в. Црквена историја Јевсевија Памфила, књ. 5, у Београду 1871, стр. 258-260).

Стање у Цркви по доношењу Миланског едикта укратко је, у виду белешке, оценио професор Атинског универзитета, архимандрит Василије Стефанидис: „Од (времена) Константина Великог престанак гоњења хришћана и владавина мира и безбедности донесе ослабљеност у вери и моралу, а од (времена) истог цара, масовно приступање у хришћанство – уведе хришћане нижег квалитета. Многи су прилазили хришћанству ради материјалних циљева, да би стекли привилегије које су имали хришћани. Паду хришћанског живота допринели су – на Истоку догматска спорења, а на Западу – најезда варварских племене-

на...“ (Β. Στεφανίδου, Ἑκκλησιαστικὴ Ἱστορία. Ἀπὸ ἀρχῆς μέχρι σήμερον, δευτέρα ἔκδοσις, Ἀθῆναι 1959, 323).

Ради објективности, треба рећи да је и на Западу бивало догматских спорења. Управо у прилог томе наведох напред делове Константинове „царске посланице“ сиракуском владици Хриспу. Али најкрупније догматско питање на Западу је кварење Никејско-цариградског Символа вере додатком *Filioque* у његовом 8. члану. Ту се ради о јеретичком, антијеванђелском учењу о томе да Дух Свети исходи и од Сина (в. Јн 15,26). Таквом јеретичком учењу, које се први пут озваничило у Шпанији на сабору у Толеду 589. године, најдуже се опирао Рим – све до 1014. године. Француски и немачки цареви су својом политичком моћи вршили снажан притисак на римске епископе да се то јеретичко учење спроведе на целом Западу. Сва Европа се гибала под теретом наметања такве јереси, што се посебно осећало на Балкану, где су се сучељавале црквене јурисдикционе границе Новог и Старог Рима.

Колико ће тек бити злоупотребљаван Милански едикт, то ће се донекле показати и на „општој прослави у октобру ове године“ у Нишу. Напред смо видели – из „Саопштења за јавност“ и из „Посланице“ са редовног овогодишњег заседања Светог архијерејског сабора Српске православне цркве – куда се смера са новим тумачењима „духа“ Миланског едикта и „виђења“ цара Константина. Предност се даје свему ономе што може да служи идејама о проширивању Уједињене Европе, што води глобализацији света. Ни трага о забринутости због сталних условљавања Србији да би постала чланица те Уједињене Европе, иако се поступним цепкањем Србије (на реду су, очигледно, после Косова и Метохије, Вовјодина, Рашка област звана „Санџак“ цепка и Српска православна црква. Погрешним тумачењем „духа“ Миланског едикта, за рачун глобалних политичких и економских интереса, запоставља се дух и снага праве вере у Бога. А без те вере живот нема смисла. Зато апостол Павле каже да је „вјера основ свега“ (Јевр 11,1), јер „без вјере није могуће угодити Богу“ (Јевр 11,6). Не може се Миланским едиктом рачунати на праву и коначну победу, него вером у Бога. Основано је речено за старозаветне пророке, да „вјером побједише царства, чинише правду, добише обећање, затворише уста лавовима, угасише силу огњену, утекоше од оштрице мача, од немоћних постадоше јаки, бијашу силни у рату, поразише војске туђинске“ (Јевр 11,33-34).

Дужан сам, на крају, да кажем како настојим, колико је то у људској моћи, да своје православно исповедање вере јавно сведочим у

складу са науком какву ми предадоше и какву примих. Тако поступа́м не само када се ради о исповедању вере, него и када се ради о науци уопште. За доказ, у прилогу објављујем факсимиле својих обраћања: а) Председништву Српске академије наука и уметности; б) Америчкој асоцијацији славистичих студија.⁵⁴

⁵⁴ Извор: *Свети кнез Лазар*, бр. 10(76), Београд, 2013, стр. 23-37. где су објављени и поменути факсимили.

СВЕДОК ДРУГИ

Протосинђел Максим: Трагичне последице екуменистичке јереси у Српској православној цркви

По промислу и допуштењу Божјем услед несустајућих екуменистичко-реформаторских таласа прогона који теже да потопе *Барку сјасења* – Цркву, наша богоспасавана Епархија рашко-призренска и косовско-метохијска скупа са својим клиром и верним народом, на челу са својим канонским епископом г.г. Артемијем, нашла се у егзилу – у прогонству. Дакле, свакој истинољубивој души је данас јасно да је прогон Епархије рашко-призренске и косовско-метохијске у егзилу директна последица удара, утврђивања и наметања јереси екуменизма и реформаторства – обновљенства, што је све скупа последица штетног дејства епископата Српске православне цркве, на челу са водећим екуменистом Иринејем Буловићем и њему послушним патријархом Иринејем Гавриловићем, као и свих активних или пасивних епископа екумениста. Ћутање ових других у моменту урушавања вере и Цркве, једнако је зло као и отворено наметање јереси од стране првих, активних екумениста. Наша Епархија се тиме уједно нашла пред историјским раскршћем, пред избором: да ли се повиновати неканонским одлукама Синода (које имају екуменистичку и реформаторску позадину) и тиме учествовати у екуменистичко-реформаторском рушењу Српске православне цркве (која представља аманет нашег духовног родоначелника светог Саве), или, сходно псаламској логици, с непослушнима бити непослушан⁵⁵ тј. не повиновати се незаконим одлукама Синода Српске православне цркве и тиме сачувати Епархију и ма-

⁵⁵ Са светима поступај светом, са човеком верним верно, са чистим чисто, са неваљалим насупрот њему.

кар у тој, тако прогоњеној Епархији и даље чувати квасац неискварене вере Христове, залог неизмењеног отачког, православног предања. По надахнућу свише, како верујемо, благословом нашег Епископа и слободном вољом његовог клира и народа, следећи упутство 15. канона *Прво-групої царїградскої сабора*⁵⁶, изабрали смо овај други пут, сматрајући га јединим спасоносним и у овој ситуацији, тиме јединим могућим. Прихватање неканонских одлука било би духовно самоубиство наше Епархије, тиме и нас, њених чланова.

Овакав поступак је многим донео радост и олакшање. Особито онима из редова верног народа чија савест није више подносила безбожно изругивање предању Цркве у виду увођења јеретика у православне храмове и молитвеног општења са њима и, такође, у виду циркузантског и не мање безбожног реформаторског односа пастиранепастира према светом богослужењу. Верни народ је у великом броју из наведених разлога престао да одлази у своје парохијске цркве, не желећи да учествује у таквом безбожном екуменистичко-реформаторском разграђивању наше Цркве. Дакле, основни смисао нашег неповиновања неканонским одлукама патријарха Иринеја и Синода Српске православне цркве, оријентисаним у правцу екуменизма, а не православља, јесте управо тежња ка очувању њеног догматског јединства (на којем почива све јединство у Цркви) и канонског поретка,

⁵⁶ 15. канон *Прво-групої (двокраїної) царїградскої сабора*: А они, који се одељују од општења са својим епископом због какве јереси, која је од светих сабора, или од Отаца осуђена, то јест кад он јавно проповеда јерес и откритим челом (откривене главе, тј. отворено, јавно) о њој у цркви учи, такви не само што неће подлећи казни по правилима за то, што су прије саборнога разбора (одлуке) оделили се од таквога епископа, него ће напротив бити заслужни части која православнима пристоји. Јер они нису осудили епископе, него назови епископе и назови учитеље, нити су расколом порушили јединство Цркве, него напротив похитали су да ослободе Цркву од раскола и раздељења.

Тумачење наведеног канона од стране Никодима Милаша: ...ако један епископ, митрополит или патријарх почне јавно проповиједати у цркви неко јеретичко учење, које је противно православљу, тада дотични (подручни епископи и свештеници) имају право и дужност одмах се одјелити од тог епископа, митрополита и патријарха, и за то не само што неће подлећи никаквој каноничкој казни, него ће још и похваљени бити, јер тиме они нијесу устали противу законитих епископа, него противу лажних епископа и лажних учитеља, нити су они раскол тиме завели у цркви, него напротив, колико су могли, ослободили су цркву од раскола и раздијељења (видети: Никодим Милаш, *Правила Православне цркве са њимачењима, књија 2*, Нови Сад 1896, стр. 290, [појашњења у заградама протос. Максим).

управо неприхватањем нарушавања истог, на нивоу наше Епархије, тиме и читаве Српске цркве. Стога, нарушавати јединство у екуменистичким и реформаторским настојањима патријарха Иринеја и осталих екумениста са њим (у чему им је главна препрека био и остао епископ Артемије), не значи нарушавати јединство Цркве, напротив, јер такво јединство и слога у тежњи ка јереси јесте заправо најстрашније рушење Цркве, а не њено очување. Очување јединства Цркве значи очување јединствене вере православне на којој се темељи Црква, а веру је немогуће сачувати, а не борити се против јереси, самим тим и не сукобљавати се са носиоцима јереси – јеретичима. Док они ревностно шире своју јерес, дотле *пасивни ревнишћели*⁵⁷ „рецитују” своју „песмицу” о „љубави, неосуђивању, незамерању и несуклобљавању”. У основи овакве „љубави” стоји непротивљење злу и греху (а јерес је управо највећи грех који постоји), што овакву „љубав”, која у суштини избегава пут сукобљавања, тиме и страдања (а не рушења јединства у Цркви), чини исто тако лажном, као што је и екуменистичка. Обе ове „љубави” имају заједничко изабирање лакшег, тј. широког пута несуклобљавања и уљуљкивања у лажном миру овога света, а заједничко им је и то што у њима нема истине, а тиме ни Христа, ни у траговима.

По природи ствари, обрвевши се прогнана са своје матичне територије, наша Епархија, као пре свега саборно-црквени, богочовечански, духовни ентитет састављен од свештенства и верних људи, а не само као географски појам, није се могла сместити негде између

⁵⁷ *Пасивних* јер своје ревновање своде искључиво на усмене и писмене протесте пастирима огрезлим у екуменизму, новотаријама и индиферентизму, а многи чак ни то не чине, већ слежући раменима тврде да ће се за све то Бог побринути, што показује заправо њихов *пасивни*, а не активни живот и учешће у Цркви, као да они нису њени суштински чланови, већ гости и страни посматрачи у њој. *Пасивних* јер не схватају да је ово време дељења, а не само писања и говорења, време отвореног супротстављања јереси, а тиме и јеретичима и реформаторима, прекидањем литургијског општења и послушности њима који су непослушни Богу и светим Оцима, јер бити послушан непослушноме, значи учествовати у његовом непослушању Богу и Свтим Оцима. Јер јеретичка и реформаторска дрскост у урушавању вере, тиме и Цркве, захтева управо делатну смелост коју и свети канони одобравају, а не реторичку и скрибманску млакост. *Пасивних*, јер сматрају да ће јеретике и реформаторе који презиру и газе реч Божју убедити својим речима да се врате на пут спасења, на пут Цркве. Ето, то су заблуде у којима пребивају данашњи *пасивни ревнишћели*, који мерећи друге својом млаком пасивношћу и пацифистичким настројењем, осуђују као фанатике и расколнике оне одлучније, смелије и темељитије исповеднике вере православне и борце против јереси и јеретика.

неба и земље, на облацима или на *чардацима* ни на небу ни на земљи, већ је свакако морала наставити свој исповеднички, тиме и духовни, пре свега богослужбени живот на некој територији. Овде долазимо до *камена сјошњицања* многих поменутих *пасивних ревнишћеља* унутар Српске цркве, из редова духовенства и лаиката. Они сматрају *неоиротстивом Грешком* наш боравак и богослужбени живот на подручју туђих епархија.

О чему се ту заправо ради?

Ради се о томе да су услед, према нашој Епархији, незапамћене озлобљености клирика и мирјана, верних екуменистички настројеном и опредељеном Синоду Српске православне цркве, исти прво покушали да оспоре чињеницу да смо њиховим залагањем и трудом, а не нашим бесом и тежњом ка расколу, прогнани са територије наше Епархије, па када им услед мноштва доказа о томе, чак и у облику видео снимака о нашем прогону, то није успело, пласирали су свој нови „аргумент” против нас, по којем је, у суштини, наша главна „кривица” то што тако прогнани не умомо да обитавамо, богослужимо и правимо наше кровове над главама и цркве на облацима, већ на тлу, на земљи, на конкретној парцели и територији. При том знамо да сваки педаљ земље представља део канонске територије неке епархије, било Српске православне цркве, или неке друге. Са овим проблемом суочавала се и Руска загранична црква којој су ненавидници такође приговарали постојање и функционисање на туђим канонским територијама. Историја показује да се загранични Руси (познати по верности Светом Предању) нису обазирали на такав „аргумент” њихових тужитеља и прогонитеља, већ су своје поступање сматрали потпуно легитимним и канонски оправданим.⁵⁸ Многи *пасивни ревнишћељи* у овој ситуацији

⁵⁸ Овде је реч о 39. канону *Петто-шесттої васељенскої сабора* (691). Овај канон се заправо позива и представља примену 37. канона поменутог *Сабора*. У њему је реч о архиепископу кипарском Јовану, који је услед варварске најезде Арапа крајем 7. века, уз подршку и помоћ цара Јустинијана II или Новог (685-695) са целокупним клиром и паством био пресељен са Кипра на простор Хелеспонта, у Малој Азији. Саборски оци су одобрили да архиепископ Јован, са новим седиштем у Јустинијанупољу, задржи сва канонска права, скупа са својим епископима и клиром, да настави управљати њима, па чак и да му се локални митрополит Хелеспонтске области, са седиштем у Кизику има покорити, скупа са својим клиром. Новонасељена област је овим изузета из јурисдикције Цариградске патријаршије и дата Кипарској архиепископији, којој је аутокефалност потврђена још на *Ефеском сабору* (431). Након престанка опасности и повратка кипарског архиепископа и његове пастве на

остају више саблажњени тиме што наша прогнана Епархија не уме, дакле, да лебди над земљом, већ почива на њој у физичком смислу, а мање саблажњени догматским скретањима патријарха и *иже јесу с њим*, не схватајући да су на тај начин овакви ревнитељи упали у процеп сопствене богословске и црквене савести и свести, те између канонски и предањски оправданог и освештаног супротстављања безверју и безакоњу, са једне стране, и јеретичког, душегубног, неканонског, лажног мира у Цркви, са друге стране – бирају управо ово друго.

Ово битно питање и тему помињем узгред, а главна тема овог чланка-увода јесте један од проблема са којима се као пастири суо-

Кипар, у Кизику је митрополита опет постављао цариградски патријарх. Ово показује општи канонски принцип, за који су Саборски оци знали и примењивали га, а то је, да канони у потпуности важе само уколико Црква пребива у редовним околностима, док је у ванредним околностима икономија не само допуштена већ, видимо на овом примеру, и верификована на једном од Васељенских сабора. О овом преседану у историји Цркве не желе да знају само екуменисти и њима покорни *ѡасивни ревниѡељи*, иако о томе пише и реформаторски доајен, умировљени епископ Атанасије Јевтић (види: *Свешћени канони Цркве*, Београд 2005, стр. 162, превод с грчког, умировљени еп. Атанасије бивши херцеговачки), и ставља напомену да се овим каноном Српска црква бранила пред Цариградском патријаршијом када је на своју територију примила заграничне Русе 1921. године, на челу са Антонијем Храповицким (1863-1936) и дала право њиховим епископима на слободно функционисање, сабороване, богослужење и управљање својом паством. Разлика је у томе што је епископа Артемија и његову паству заправо протерао сам српски Патријарх, у сарадњи са шиптарским варварима, који су једва дочекали одлазак епископа Артемија са Косова и Метохије. У прогањању епископа Артемија учествује и поменути епископ Атанасије, који је у својим тумачењима поменутог канона афирмативно коментарисао гостољубље које је Српска црква указала прогнаним Русима, али примену истог канона на прогнаног епископа Артемија и његову паству ни не помиње, већ га оптужује као расколника и секташа зато што служи по туђим епархијама. Ово показује да канонски гледано суштински проблем положаја Епархије рашко-призренске у егзилу није толико у чињеници што тако прогнана са матичне територије богослужбено живи и дејствује ван своје територије, тј. на подручју других епархија, већ што је административни врх Српске цркве, у овом случају прогонитељ наше Епархије, под руку са шиптарским варварима, те је нелогично очекивати да прогонитељ прима и канонски прихвата оне које је прогнао. С обзиром да је циљ целокупне борбе епископа Артемија и његове пастве очување вере православне, а тиме очување, а не рушење Српске цркве (како нас оптужују), такође, с обзиром да не можемо очекивати благослов патријарха Иринеја, који нас је и прогнао, да служимо и постојимо ван матичне територије наше Епархије, то се у оваквој, наметнутој, неприродној и ванредној ситуацији у којој је наша Црква, Епархија рашко-призренска у егзилу, благословом Божијим простире свуда где су и њени верници, који исповедају веру православну и боре се за њено очување.

чавамо на терену, у наведеној ситуацији насталим катакомбама-монастирима, сазданим искључиво на захтев верног народа, који нас позива са свих страна наше земље, чак и шире, будући огорчен и саблажњен немаром и јеретичко-реформаторским иступањем својих надлежних црквених пастира...⁵⁹

⁵⁹ Извор: *Свешти кнез Лазар*, бр. 11 (77), Београд, 2013, стр. 87-98.

СВЕДОК ТРЕЋИ

Академик Јован Деретић: Католичка црква није хришћанска

„Хришћанство је једно учење које има своја правила, схватања, етику, философију, све. Ако ви узмете Христово учење као такво, и оно његови апостоли што су нас научили, и то упоредите са праксом католичке цркве, то су две супротности. Гледати на хришћанство кроз католичанство и католичку цркву, то је апсурд. То није хришћанска црква, то је папска црква, не хришћанска...

Пазите... католичка црква није хришћанска, него је папска. Није хришћанска! Она са Христом нема ништа. Где ћете ви наћи у Христовом учењу Јасеновац? Где ћете ви наћи у Христовом учењу спаљивање шездесет хиљада „вештица” међу којима девојчице од осам година, што је чинила католичка црква по Европи. Онда, лажи, фалсификати, обмане, злочини, све могуће што не ваља на овоме свету је везано за ту установу. И онда људи, мене су питали... у вези екуменизма и ислама... Кобајаги ми требамо да прихватимо екуменизам против ислама. Ја сам им отворено рекао: ...Ако баш не бих могао да останем у својој православној, светосавској вери, ако бих морао да бирам између два зла, мање зло је ислам. Данас је овде, сад, мода нека: евро-атлантске интеграције и екуменизам. То иде заједно, знате. То не може...

Наша црква је у опасности! Њу раздиру изнутра. Она није у опасности споља него изнутра. Ту има један део свештенства који је послат у богословије за време Тита. То су синови официра Удбе и војске да би контролисали Цркву изнутра. Неколико њих је дошло до положаја владике. И они су ту. И они су ти који сада руше Српску православну цркву изнутра. Они су ти који шурују са папом, они су ти који оће унију. Ту нема никакве тајне. Зна се ко су ти људи. Колико њих носи кардиналске прстенове које им је папа дао признајући их за кардинале. Зна се тачно који су. Е сад, ми не смемо да изједначимо нашу Цркву, а

поготову не веру нашу са тим људима. То је један отпад, морални, верски, духовни, културни... Национални отпад. Ми морамо да се боримо за спас наше Цркве, наше православне, чисте и светосавске Цркве и да помажемо онај део свештенства који је остао на правом путу, који није скренуо. Против баш тих уљеза, тих мољаца који једу цркву изнутра. Ако ти мољци буду успели да направе велику штету и да се ту не буде више знало шта је православље и светосавље, а шта католицизам и екуменизам, немојте се чудити што ће наша омладина да прихвати паганизам. То је аутоматски рефлекс, разумете. Да ми немамо Светосавље, било би велико питање и опстанка у православљу, у коме су Грци злоупотребили за доминацију над другим народима преко цркве...

Ниш је био центар хришћанства. Ту је било баш... и велике цркве подигнуте. Ту су биле и неке школе основане, и тако даље. Одавде се хришћанство ширило и пулсирало. И треба у Нишу да се одржи неки помен такав, или нешто, али ни у ком случају са овим папистима који су окренули леђа Христу и његовој науци, и који ни по чему више се не могу звати хришћани. Е то треба да се каже јавно! Да се то зна! Јер ако ми сви ћутимо они иду даље, јашу, разумете. Дођу ту и говоре: браћа у Христу. Каква браћа? Ком Христу? Па је ли Христос проповедао Јасеновац, људи?!? И такве ствари. Јасеновац је симбол, али тај симбол је печат.

Ево сад видим да је изишло енглеско издање, заправо на енглеском језику Магнум Кримена и да је председник Српске академије наука одбио да Српска академија наука размењује ту књигу са другим институцијама и академијама у свету. Што? Опет, морамо да се вратимо, да је код нас све нападнуто, све угрожено. Та установа (САНУ– наша прим.) која је требала да буде водећа у држави постала је неки клуб неких стараца, пензионера излапелих. И антисрпски настројених. Из те установе сад излази оно што је уперено против српског народа и српске државе. Како је до тога дошло? Па ето тако, што су тамо примани људи не по неким научним заслугама или културни радници, него политички комесари, и онда после они који су били подобни политички за тадашњи режим. Било је тамо и оних који су примљени, који су написали два новинска чланка или објавили неку збирку неких песама који би се тешко могли назвати поезијом, разумете. И то је с кона и конопца. То је неуко, злонамерно, антисрпски настројено и отуда долазе ти ветрови, ти фалсификати о нашој историји, нашој култури и тако даље...⁶⁰

⁶⁰ Извор: [www. Youtube](http://www.Youtube): Информативни разговор – академик др Јован И. Деретић, 27.4.2012.

СВЕДОК ЧЕТВРТИ

Др Животије Ђорђевић: Разговор о стању у Србској православној цркви

На Савиндан 1966. године Господње, из ћелијске пустиње про-
ломио се вапај Светог Јустина:

„Гле, како је тужна земља Србија. Како је мрак попао земљу
Србију. Каква тмина! Каква помрчина! Где су Срби? Много је бивших
Срба, а правих Срба, авај, како мало!“

Да ли и данас можемо поставити два иста питања?

Прво, где су Срби?

И друго, има ли данас правих Срба?

Покушаћу да дадем одговор на ова два питања.

Где су Срби? Ту су синови и унуци Срба. Мало су се замари-
јали, заговорили, придремали, опили свакодневјем и пролазним зе-
маљским безвређима. Неки су се погубили у вреви зловремја и за-
лутали... Али вратиће се они Оцу и Отачеству као што се вратио и
онај блудни син из јеванђељске приче, кад се увере да је еВРОПСКО
„благостање“ блутавије од рошчића којим се насићаваху свиње и
којима глад утољаваше блудни син. Јер, у њиховим жилама тече крв
славних предака.

Ја у то верујем.

Те пробуђене синове и ћери Светосавља сусрећем по катаком-
бама.

Има их ко на гори листа.

И из дана у дан све више и више.

На друго питање: има ли данас правих Срба? – покушаћу да
одговорим разговором који следи.

Имао сам част и срећу да упознам једног горостасног Србина,
једног благочастивог старину који се приближава десетој деценији
живота, живећи живот на Животијев начин.

Животије Ђорђевић је земљу и небо угледао 26. године Господње прошлога века у Малој Дренови. Ту је и спознао Творца свега видљивог и невидљивог. Сведржитеља.

Завршио је Геолошки, а потом Рударски факултет. Доктор је техничких наука. Кад завирите у његову радну биографију чудом ћете се зачудити.

Неки нови момци који раде у Нафтајасу, рудницима Бора, Трејче, Лисине... у Инстџитуту за технологију нуклеарних и других минералних сировина – забораве да га позову о благоданима на свечарије. Али добродушни Животије не замера. Јер, свако време има своје бреме.

Пало је у заборав Животијево трудољубље, у горњим фирмама, где је уткао сву своју снагу, знање... Где је умножио од Бога му дариване таланте.

Оно што заборав не може прогутати, то је преко 3.000 страница исписаних у његовим књигама као што су: *Губици сјановништва Југославије у 2 светском рату; Истином за Србију; Косово и Метихија кроз векове; Сапираније Србства у 19. и 20. веку...* Из тих 3.000 жилица овог многољетног храста избиће изданци које зли западни ветрови неће моћи урнисати.

О његовим књигама нећу овде да приповедам, јер су их у „звезде оковали“ академици Василије Крстић и Драган Недељковић, професори универзитета: Смиља Аврамов, Веселин Ђуретић, Зоран Јеротијевић и многи други

Господин Драган Влаховић записа: „Оно што, по природи ствари, припада историјским институтима и групама историчара који то нису урадили – урадио је Животије Ђорђевић за шест деценија.”

Оно што читаоци нису угледали а ја имадох ту част и задовољство – то је голем брег још необјављених рукописа овог вредног и одговорног србољуба. Тај човек ваистину није дангубио.

Песник каже: *Да ли ће слобода умети да ђева
као шћо су сужњи ђевали о њој.*

А ја се питам: Да ли ће Србљи прочитати оно што је несебицјем својим о њима, живећи живот неуморне марљиве пчеле сабрао – написао о животу и живој жртви ђедова нашијех – дични, неуморни, вредни, пожртвовани, истинољубиви Животије.

Овај разговор се догодио на дан Трећег Божића 2013/2014. године Господње у Животијевом дому у коме сам се дивио тој раскоши од 5.000 књига његове библиотеке, крцатим полицама рукописа и хиљадама изванредних фотографија марљиво сложених у целине из којих се могу сагледати најситнији детаљи бројних светосавских светиња.

Милоје Стјевановић: Христос се роди, поштовани брате у Христу, Животије.

Животије Ђорђевић: Ваистину се роди!

Милоје: Брате Животије, из наших ранијих сусрета сам недвосмислено закључио да Ви, апсолутно верујете у Бога, Сведржитеља, Творца свега видљивог и невидљивог.

Животије: Верујем, јер знам да не постоји ништа а да нема свога Творца. Сигуран сам, зато, да постоји и Творац Свемира. Уосталом, Бога не треба доказивати, када дела Његова непобитно говоре о Његовој постојаности.

При свему томе у милијардама звезда и небеских тела наука је већ данас сигурна да ће тачно одређено небеско тело, у тачно одређеном тренутку да се нађе на најпрецизније одређеном месту у простору. Савршенство функционисања читавог тог, изузетно сложеног система – Универзума, непобитно потврђује савршенство његовог Творца.

Милоје: Видео сам гомилу ваших рукописа о Хиландару. Видео сам хиљаде фотографија наших светиња до најситнијих детаља у њима. Можете ли нам укратко открити ту Вашу љубав?

Животије: Проучавајући историју свог народа, дошао сам до познате истине да је изванредно важна била улога СПЦ у очувању идентитета српског народа. Заволео сам те људе и дивио се споменицима наше културе, које су они стварали, и у себи неговао поштовање за творце тих споменика од којих, за неке, страни посетиоци не верују да су дело наших предака из толико далеке прошлости. Снимао сам их зато, и њима се поносио.

Милоје: Како гледате на појаву да нам неки чудни људи у мантијама и са митрама на глави руше гробља, иконостасе, прекрајају вековни богослужбени поредак?

Животије: Гледам као на тешку трагедију српског народа, као на вандализам необразованих (1) који, свесно или не, служе онима чији је циљ сатирање српства.

Сматрам да не треба губити из вида да је реформизам за Православље исто што и деформизам, јер Православна црква са серафимском ревношћу чува све догматске истине у њиховој божанској чистоти. Ради се о богооткривеним истинама, које су јој на самом почетку уручили Господ Исус Христос и Његови апостоли.

Милоје: Написали сте гомиле књига о *саширању српства*. Како се осећате кад видите – један пут Иринеја Буловића, а други пут цео Синод – испод „иконе“ Алојзија Степинца?

Животије: Свако од нас тражи своје место и своје друштво. Осећам се пораженим кад видим да неки људи из мога рода желе да се нађу у друштву највећих србомрзаца, који су организовали или починили највећа зверства над српским народом.

Но, свако зло има и своје добро. Да своје место они сами нису нашли у друштву највећих зликоваца, можда не бисмо поверовали да је неким од њих тамо и место.

Милоје: Како вам звуче речи упућене најпалијем у грех човеку, после Јуде Искаротског – папи кога Иринеји зову „свети отац“?

Животије: Отац треба да је узвишена реч. Духовни отац још узвишенија – света. Али она никако не иде уз имена неких од највећих зликоваца у историји човечанства. При томе, не оспоравам да су и они нечији очеви, па и духовни: онима који можда и нису много мањи зликовци од њих, јер их сматрају „светим очевима“.

Треба ли да говоримо о малоумном Ватиканском концилу који је 1870. године папу прогласио непогрешивим, чиме је папа од себе створио човекобога и самим тим одбацио Христа, чијим се заступником на земљи прогласио. Каква нелогичност: папа у Ватикану представља Христа који је свуда присутан. Неће ваљда бити истина да је папа успео да га протера из Ватикана, па зато мора да га тамо заступа. А ту су заправо корени анархизма, нихилизма, атеизма и свих других човекопоклоничких идеологија. При томе никако не треба губити из вида да је римски цезаропапизам гори од атеизма, а и да је, оног тренутка када је папа кренуо у освајање власти пао не само на трећем ђавољем искушењу. Тог момента он је с ђаволом склопио нераскидиви савез, који ево траје један миленијум.

Сумње, дакле, нема: једна од најмрачнијих сила у историји човечанства је отпала од хришћанства на челу са највећим непријатељима Цркве Христове – папама.

Подсетимо се, при том, да је папа Јулије Трећи (1550-1555) био и најсмешнији, најнеобузданији и један од најнеморалнијих. Волео је жене, али и мушкарце. Имао је љубавника у личности кардинала Симија, а за љубавницу своју сестричину Орсилију, па се забављао час са њом, час са њим. Понекад су чак оргијали у троје.

За папу Александра Шестог (1492-1503), који је ушао у конкуренат са својом ћерком Лукрецијом Борџијом, историчари су рекли да је био један од најразвратнијих људи, а он је на ломачу послао Ђиролама Савонаролу, који је неустрашиво жигосао неморал папа, а посебно Александра Шестог.

Да се упитамо: зар је на челу цркве Христове требало да се налазе папе који су својевремено организовали јовановце, тевтонце, маченосце и темпларе – црквене војне одреде? Откуд војни одреди у цркви Христовој? Да би могли, тек у 15. веку да насилно покрсте Западне и Полапске Словене – Лужичке Србе и германизују их. Не заборавимо да је Бизмаркова баба знала само свој – српски језик.

Милоје: Ви се шест деценија бави историјом. Шта је, по Вашем мишљењу, утицало да углед римокатоличка црква последњих векова пада?

Животић: Човек мора да се упита откуда идеја, свакако оболелом папи Иноћентију Трећем (1212) да у Крсташки рат пошаље 15.000 деце, која су сва изгинула, или продата као робље. Није, ваљда, и то био један од доказа његове непогрешивости.

Треба ли да говоримо о тридесетогодишњем (а и о мноштву других) верском рату (1618-1648)?

Треба ли да подсетимо да је тај „непогрешиви” „свети отац папа” у Првом светском рату био за уништење српства и православног српског народа? Није ли тај „непогрешиви” свети отац Пије Једанаести ипак погрешιο, када је 12. новембра 1939. године потписао споразум са Мусолинијем?

Колики ли је грех тог „непогрешивог” када је 1941. године презео пресудну улогу у организовању НДХ, а за све време рата подржавао најкрволочнија зверства која су Хрвати починили Србима током Другог светског рата? Мораће, коначно, да се допишу нове странице *Мајнум Кримена*.

Председник САД Џон Адамс је свом наследнику Џеферсону написао: *Не свиђа ми се јоновна јојава језуитџа. Ако је икада јосџојала јрујџа људи на земљи која је заслужила вечно јроклејсџиво... онда је јџо ово грушџиво*. Џеферсон је одговорио: *Као и Ви и ја не одобравам јоновно усјосџављање језуитџа, јер јџо значи корак уназад – из свејџла у јџаму*. (2)

Инквизиција је формално укинута тек у 19. веку, а дотле је дала да се у Италији до 1808. године поубија 31.912 жртава, а у Португалији (у 16, 17. и 18. веку) 1.175. Прво судско веће Инквизиције је у Шпанији започело рад у Севиљи 1481. За свега десет месеци 1481. изгинуло је у пламену ових ауто-дафеа (3), више од 300 лица.

За време папе Иноћентија Дванаестог (1691-1700), језуити су за две године у Француској поубијали на најсвирепији начин 200.000 Хугенота, а само у Вартоломејској ноћи 24. августа 1572. године је

у Паризу поубијано њих 2.000, док та ноћ је у читавој Француској однела око 100.000 живота (4).

Папа Климент Четврти (1769-1774) је 1773. булом распустио језуитски ред за сва времена, али је папа Пије Седми (1800-1823) овај ред обновио.

У земље бивше Југославије први пут је Рим успео да убади језуите 1606. године у Загреб.

О римокатоличком сталежу Штросмајер је још 22. септембра 1876. године писао Рачком: *Жали боже да нам је ујраво свећенички сталеж, рекао бих, најдивљији и најзлобнији, који ниш своје пошћење зна ниш иуђе* (6). Његова оцена језуита била је посебно црна: *Ти људи фанатизмом све неваљалиштине прикривају.* (5)

Милоје: Да ли епископ светосавске Цркве може носити папин прстен и савити врат да му папа окачи његов папски крст, што је случај са господином Иринејом Буловићем и Амфилохијем Радовићем? Папиним прстеном се хвали и Андреј Тилерџић.

Животије: Правилима СПЦ је детаљно описано чиме се обележавају лица, духовни оци СПЦ. Више је него недозвољено и срамно да они носе дарове примљене као доказ своје блискости са неким од највећих зликоваца, јер су они тим и таквим крстовима и прстењем китили и своје свештенике који су непосредно учествовали у клању и зверским мучењима око милион Срба у Другом светском рату.

Милоје: Да ли епископ који себе прогласи за бискупа, који клечи на службама по католичким катедралама, као што то чини самопроглашени бискуп херцеговачки, има достојанство српског владике?

Животије: Право је сваког човека да клечи тамо где то жели. Али Правила СПЦ свакако не дозвољавају српским владикама да клече на службама по католичким црквама. Сам тај чин, добровољно учињен, сигуран је доказ да је тај верник отпао од хришћанства, и не може се сматрати припадником СПЦ.

Милоје: Неки наши епископи уводе јеретике у олтаре наших Цркава, моле се са њима и у нашим и у њиховим храмовима, упркос канонима. Како гледате на то бешчашће?

Животије: Канони Православне Цркве недвосмислено одређују како се треба понашати у храмовима СПЦ. Посебно су строги прописи о понашању у олтару – најсветијем делу храма, у који је приступ верницима изузетно ограничен и дозвољен је само особама у служби, особама које чинодејствују.

Увођење јеретика у олтар никако није дозвољено и сматра се крупним грехом, а недостојним се сматра и онај који јеретика уводи у олтар храма СПЦ. Јер канон 45. Светих Апостола је недвосмислен: *Ейиской или ѿрезвийиер или ђакон који се буде са јерейииком само и молио нека се одлучи.*

Милоје: Неки наши митроноски – Патријарх и Иринеј Буловић – у инат канонима пале свеће по јеврејским синагогама, а народ српски називају „парасинагогом”. Није ли то, под један: безакоње, а под два: лицемерје?

Живоџије: Када се наша народна душа први пут устумарала на раскрсници између два света, свети Сава ју је одлучно повео путем Богочовека Христа.

Бити светосавски православца значи непрестано се борити са страстима и гресима у себи и у свету око нас. А Светосавље није друго до Православље у српској „редакцији”, српском руху.

А, ако неки православца своје молитве не упућује Христу, Господу Богу, него се својим „молитвама“ обраћа и свеће пали по храмовима других вероисповести, онда је то необорив доказ, онеме коме треба, да такав „православца“ не верује Ономе коме се обраћа у својој Цркви, па помоћ тражи на другој страни.

Уосталом канони Светих Апостола су такве одлучили од наше Цркве јасно прецизирајући: *Ако који хришћанин донесе уље у жидовско зборишће или у храм јерейички или ѿаѿански, на ѿразник њихов, или кандило или свећу ужеже да се одлучи. (7)*

Милоје: Ви сте писали о екуменизму – тој „свејереси” – како ју је називао Свети Јустин. Мени екуменизам личи на комунизам у Цркви. Комунисти су на застави исписали: *Пролетѿери свих земаља уједишћѿе се!* А екумениксти: *Јерейици свкх земаља ујединишћѿе се!*

Кажите, телеграфски, како ви гледате на јерес екуменизма?

Живоџије: Свака верска заједница, свака црква има своја правила понашања која је усвојила приликом свог оснивања, при чему их може, ако се за тим укаже потреба, и да делимично измени, или допуни. Своја правила има и Православна црква. Али она своја правила верског понашања не може да мења, јер су јој она, преко апостола, дата од Господа Исуса Христа, а 318 богоносних отаца су их на Никејо-цариградским васељенским саборима усвојили као свој *Символ вере*. Али као вечит, јер је као дело Господње непогрешив и вечит. Чак је, приликом усвајања *Символа вере* донета трајна забрана да се ни једно једино слово у њему не сме да мења, а на онога који

би то покушао, унапред је бачена анатема. Свети оци су екуменизам јасно одредили „свејерес“.

Све то говори о томе да постоји само једна хришћанска Црква – Православна – и да је прича о удруживању „хришћанских“ цркава без основа. Измишљене су приче римокатоличке „цркве“ да су седам Васељенских сабора догматски рашчистили само „тринитарна и христолошка“ питања, а да „о многим другим важним вјерским питањима Православна црква још није донијела канонске одлуке” (8).

На све могуће начине римокатоличка „црква“ настоји да изигра чињеницу да су догмати које је дао Бог једини и да само она Црква која те догмате поштује може да се сматра Божјом. Све остале су јереси.

Шта мислим о екуменизму и зашто је и на њега бачена анатема. Суштина његова је у тврдњи да потпуне истине нема. Циљ је да се релативизује апсолутна истинитост (догмата) и да кроз корекцију догмата дође до стварања једне једине цркве, на чијем челу папе виде себе, без обзира на то што су многе од њихових животних стаза у директном сукобу са догмама Цркве Христове.

Све у свему, очигледно је да се *йайистичко-йрошестјански екуменизам, са својом йсевдоцрквом и својим йсевдохришћансйвом никакo не мири са чињеницом да им нема излаза из њихових мука и смртйи без свесрднoй йокајања йред Бојочовеком Госйодом Христйом и Њејовом Православном црквом* – како учи Свети Јустин Ћелијски.

Милоје: Кад нам патријарх Иринеј поручи да нас је оставио и пребегao у јеретике говорећи: „Ја сам екумениста!“ – да ли је то дно дна? Постоји ли већи глиб, већа брука, већа издаја, веће бешчашће од тога?

Живoйије: Ако је Патријарх послао такву поруку коментар није потребан, а он сам нека размисли да ли постоји већи глиб, брука, издаја и бешчашће. При том нека не заборави да српски народ врло добро зна и у векове ће памтити улогу римокатоличке „цркве” и њених „светих отаца” у стирању српског народа.

Милоје: Видим да сте постали члан редакције часописа „Свети кнез Лазар” који издаје Епархија рашко-призренска и косовско-метохијска у егзилу са благословом његовог преосвештенства владике Артемија. Како гледате на то што је Иринеј Буловић још 1996. године изјавио да ће „Артемију сломити кичму”, па онда почео своју рушилачку мисију о којој смо говорили, укључујући и прогон *Дојма-йиике* Светог Јустина са Богословије.

Животије: Сам речник којим се Иринеј Буловић 1996. послужио у исказу да ће „Артемију сломити кичму“ говори јасно о томе где је његово место.

Милоје: Старозаветни пророк вели да ће *колибе њраведничке ѡроцветати, а дворци њраведних ѡустејети*. Да ли знате да је српски народ подигао својим лептицама, својим рукама и својом љубављу тридесетак катакомби у којима нараста светосавски квасац и у којима се чува вековни богослужбени поредак?

Животије: Знам да се катакомбе подижу. Колико их је до сада подигнуто не знам, али знам да српски народ неће дозволити да га отпадници вуку у страну од изворног хришћанства, злоупотребљавајући добрим делом несређено стање у коме се тренутно налази СПЦ.

Милоје: Хвала Вам на овом разговору.

Животије: Богу нека је хвала и слава. (9)

Напомене:

- (1) *Образован је онај ко има образ*, Св. Владика Николај.
- (2) Rene Filip Miller: *Моћ и тајна Језуита*, The Power and Secret of Jesuits, Garden City, New York, Garden City publishing Company, 1929, 390.
- (3) Свечаности спаљивања јеретика звале су се ауто-дафе – чин вере.
- (4) Смиља Аврамов: *Геноцид у Југославији у свейлосији међународној права*, Политика, Београд 1992, стр. 466.
- (5) Ерве Лоријер: *Убице у Божје име*, Филип Вишњић, Београд 1987, стр. 74.
- (6) Исто, књ. 1, стр. 285.
- (7) 72. канон Св. Апостола.
- (8) Др Јустин Коларић: *Православни*, Веритас, Загреб, 1985, стр 53.
- (9) Преузето: <http://srbinakup.info/?p=42461>

СВЕДОЧАНСТВО ЧЕТВРТО

Милоје Стевановић:
КО СЕ С НАРОДОМ СУДИО ПАРНИЦУ ЈЕ САГУБИО
– Транскрипт беседе на Сабору у Лозници, 2. јуна 2013 –

Свети владико, благочастива браћо и сестре, Христос воскрес!

Девојка која је пре мене говорила поменула је многе благочастиве српске мајке. Ја бих да је допуним: једна благочастива српска мајка, седи међу нама. То је мајка Славка из Ужица, која је пре неколико година клечала вапијући пред епископом: „Владико, врати ми веру!“

(Айлауз верној народа)

Из старозаветних дубина одјекује пророчанство да ће колибе праведничке процветати!

И ево: у наше дане у земљи Србаља, милошћу Господњом, процветаше многобројне праведничке колибе.

Процветало је то светосавско цвеће које су покушали да нам затру ватиканско-екуменистичким отровима.

Ви сте, браћо и сестре, то цвеће, то смиље и босиље преко кога се шири, одавде до вечности, од данас до незаборава, миомирис светосавског духа.

Данас су се у нашој Светој Цркви ућутали многи духовни пастири. Али нас то не збуњује. Јер је казано: *Проклей да је онај који се узда у човека а од Госјода одсјуија срце њејово.*⁶¹

Зар Господ наш, улазећи у Јерусалим, не каза:

*Ако они ућуије, камење ће јројоворији.*⁶²

Ви сте, браћо и сестре, то камење које је проговорило.

Ви сте устали на браник вере Отаца нашијех, коју покушавају да нам униште, а са њом да униште корен наш, биће наше.

Отаџбину нашу су окупирали и раскомадали силници америчко-европског царства. Како су сва царства пропала, пропашће и ово њихово. И род овај ће бити поново слободан.

(Айлауз)

⁶¹ Јере. 17,5.

⁶² Лк. 19,40.

Али тамо где су нам веру ишчупали, тамо су нас искоренили. Нас тамо више нема. Тамо где је Стево присто да буде Стипе, Илија Алија, Стефан Иштван... тамо је ватикански задатак извршен: Тамо Срба више нема!

Вера наша православна је у опасности. Наши поједини лажни пастири су издали Веру, напустили стадо и почели да га распуђују. Српска православна црква, оваква како данас изгледа, није она какву нам је основао и на чување предао Свети Сава. Она је остала без истинског духовног вођства.

Али, Бог нам учини милост, те ђаво надари наше вероломце, упрегнуте у јеретичка кола екуменизма, да се сами разобличе, да се хвале папиним прстењем, да се самопроглашавају екуменистима и бискупима, да папу зову свети отац, да богохуле говорећи како *Дух Свети иризива* језуиту итд.

Једном речју: да се хвале оним чега се паметни Божји људи стиде.

Из тих јеретичких кола избацише, на срећу правоверних, једног верног слугу Божјег, једног светосавца, који узвиси лучу апостолску и архипастирску, те осветли пут који хтедоше да потпуно прекрију тмином и мркином. Овај пастир добри – владика Артемије – светлошћу те луче нам поможе:

Да се не сагубимо...

(*Айлауз*)

Да не залутамо.

Да нас не одведу у духовно блудилиште, под власт најпалијем у грех у историји људског рода – папи, који се побунио против Христа, хотећи да стане на његово место.

Насупрот издајницима Православља који су заузели кормило наше свете Цркве, усмеравајући тај брод нашег спасења ка погибелним ватиканским водама, овај човек високог морала и вером горостасни пастир добри – наш владика Артемије, изведе своје мало стадо на утрине Светог Саве и Симеона Мироточивог...

(*Айлауз*)

На утрине чије међе будно утврђиваху свети Оци наши све до недавно – до времена светог Владике Николаја и светог аве Јустина Ћелијског.

Безакоњем острашћени људи, без правог суда и пресуде прибегоше братоубиству владике Артемија само зато што није хтео да се поистовети с њима у разграђивању српске светосавске православне цркве.

Кад он у Дубоком Потоку, на Косову и Метохији, попут јутарњег Сунца засија, протера га *оцеубица* Теодосије, са шиптарском полицијом, из косовско-метохијске колевке наше, да би га, затим, српска полиција, авај!, на захтев власти имајућих у Цркви спровела и држала у егзилу.

А онда лажни пастири притворним сузама, нарицањем, глумањем и свакојаким претњама преко средстава информисања... покушавају владика Артемија да оптуже за страшни чин раскола у Српској православној цркви.

Увек лопов виче: „Држ`те лопова!”

Међутим, никада расколник не може бити неко ко се бори за очување праве вере и црквеног поретка у јеванђелском, апостолском и светоотачком духу.

(Айлауз)

Браћо и сестре,

Раскол у Српској Православној цркви ваистину постоји.

Али они који то покушавају да припишу благочастивом владци Артемију, у себи носе раскол, вређајући наш здрав разум, и веру нашу, јер мисле да том дреком „држ`те лопова” могу народ србски држати у слепилу и у лажи.

Варају се.

Грдно се варају.

Зна народ србски да су они у расколу, зато што померише старе међе, које утврдише Оци наши; зато што поцепаше Јефимијину завесу и хитон Светог Саве.

Зна народ србски да су то починили:

- они што папу зову „светим оцем”;
- они што носе папино прстење;
- они што су престали бити светосавци и прогласили се екуменистима;
- они што, као последње моралне сподобе клече по католичким катедралама и, каљајући достојанство православних епископа, прекрштавају себе у бискупе;
- они што потписују примате најпалијем у грех после Јуде Искариотског – папи;
- они што пале свеће по јеврејским синагогама;
- они што богослуже са јеретичима;

– они што јеретике уводе у олтаре светиња наших, скривајући их тако;

– они што у наше светиње не примају православну браћу Русе са иконом Мајке Божје;

– они што из богословских школа избацише учење Светог Јустина Ћелијског, па уместо њега, безумљем јеретика Зизјуласа трују младе богослове;

– они што газе одлуку Сабора о иступању наше свете Цркве из Светског савета цркава, као и одлуке о вековном богослужбеном поретку;

– они што покушавају да сахрају веру у чутуру сваком вернику који употреби таланте од Бога му дароване да укаже на њихову безакоње, попут ректора Сремскокарловачке богословије и других;

– они што на смрт осуђују хришћанску љубав и милосрђе;

– они што отеше право домаћина, и уместо њега, поданички и издајнички указаше гостопримство нашим непријатељима и окупаторима, зликовцима и србоубицама у Дечанима;

– они што се сликају испод „иконе“ Алојзија Стпинца, кога папа прогласи блаженим, ваљда зато што је био предводник 1.371-ог крвника у мантијама, тј. католичких фратара који су непосредно учествовали у силовању, мучењу, убијању, у зверствима над православним српским живљем;

– они што ђавољом силом и алојзијевским духом, без суда и пресуде, избацују Христове невесте из њиховог легитимног станишта, као што се догодило са игуманијом Јеленом и њеним сестрама...

(Айлауз)

Али, да не сметнемо с ума, то чине синови зла! А народ каже: *Ко с ђаволом ѿишкве сади о ѿлаву ће му се ѿолуѿаѿи.*

Зна народ да су нашу Цркву основали светитељи Сава и Симеон, да су је кроз векове украшавали и утврђивали наши богоносни свети оци, многобројни исповедници вере и мученици, а ђедови и прађедови наши;

Зна народ за ватиканске вековне намере наспрам православних;

Зна народ за сведочанство Сабора источних патријараха које гласи:

Народ је чувар вере!

(Айлауз)

Зато довикнимо са овог Сабора власт имајућима у нашој Светој Цркви речи светог Јустина Ћелијског:

„Немојмо да се деси да тај још верујући народ Божји једнога часа дође до тога да данашње епископе не признаје више за носиоце и чуваре апостолско-светоотачке вере, како је то знао чинити православни народ много пута у својој крстоносној историји.”⁶³

И још нешто да им поручимо:

Српски народ не иде за владиком Артемијем, него владика Артемије иде за Господом и светим Оцима нашим...

(Айлауз)

Не за папом...

(Айлауз)

И тај наш свети старац, владика Артемије, идући за Светим Оцима нашим, исповеда исту ону веру коју су они исповедали. На том путу ми га угледасмо, на том путу ми га препознасмо, на том путу, ево милошћу Господњом, њему се придружисмо...

(Айлауз)

На том тесном, али спасоносном путу ћемо остати до последњег нашег воздиханија.

И још нешто да им дојавимо:

Тај тесан и спасоносан пут сте Ви, господо из Синода, напустили! Ви сте заврљали тетурајући се тим широким прљавим путем који води у еВРОПСКО трулежно овоземаљско царство...

(Айлауз)

Ми, народ српски, за вама нећемо!

(Айлауз и узвици: „Тако је!“)

И пошто сте погазили и заборавили све што је роду нашем свето, подсећамо вас на крик Јована Крститеља, који са обала Јордана одјекује 20 векова:

Покајте се, јер се приближи царство небеско!

(Айлауз)

Покајте се док је дана. Јер иде вам ноћ.

Нека би Бог дао, браћо и сестре, да не помичемо старе међе које утврдише оци наши.

Нека би у срцима нашим одзвањале речи наде, речи утехе, речи охрабрења Спаситеља нашега:

Не дој се мало сѣаго!

Нека би Бог дао да се умноже пастири добри, еда би нас будно чували од јереси екуменизма и сваке смртоносне духовне заразе.

⁶³ Свети Јустин Ћелијски: *Одговор на анонимну дописницу*.

И нека би Бог дао да се одступници од вере наше покају и врате Цркви какву нам је основао и предао Спаситељ преко светог Саве, на спас и на славу рода нашега...

(Айлауз)

Нека престану ниподаштавати правоверни народ и нека га не искушавају својим изругивањем.

Нека знају да се изнад сваког овоземаљског закона и изнад сваке овоземаљске силе увек потврђивала она мудра изрека: *Ко се с народом судио њарнициу је сајудио!*

(Айлауз)

Браћо и сестре,

Ко у ове дане зловремја отвори очи, ако и под брдом стоји, видеће да смо суочени са издајом Православља.

Ко год има уши да одслушне, чуће онај упозоравајући вапај светог Владике Николаја који се оте из његових груди, и излетевши кроз *Тамнички њрозор*, ево седам деценија се пролама земљом Србијом:

„Бирајте Срби!

Живот или смрт!

Част или срамоту!

Светлост или таму!

Бога или ђавола!

Бирајте!

Бирајте или Христа или Барабу!

Од тог избора зависила вам је сва ваша прошлост!

Од тога зависиће и сва ваша будућност!

Амин!“

(Айлауз)⁶⁴

⁶⁴ Транскрипт видео записа: <http://www.youtube.com/watch?v=DbSVQeDKpus> под насловом: Грешни Милоје Сабор у Лозници 2013, Беседа.

ИНТЕРВЈУ ТВ „Дуга сат”

Ђорђе Таракчија: Разговор са Милојем Стевановићем

2.6.2013, у Лозници ТВ „Дуга Сат“

– транскрипт емисије „Православље данас бр. 194“ –

Ђорђе: Ево, драги гледаоци, овде, у околини Чачка, где је обављена ова церемонија данас поводом 1700 година од Константиновог Миланског едикта, са мном је наш гост, са нама је поново господин Милоје Стевановић, кога због неких чудних ствари зову „Грешни Милоје“.

Милоје Стевановић је рођен 1949. у драгачевском селу Горачићима, где је у раној младости учитељевао. Ожењен је Надом, рођеном Цогољевић. Имају двоје деце и шесторо унучади. Ту сте ме прешишали. Имам 5 звездица, петоро унучади.

Милоје: Ви сте млађи... Имате шансу...

Ђорђе: После студија, које је завршио на Београдском Универзитету, као млад, обрео се на функцији секретара Општинског комитета Савеза комуниста Југославије – Лучани, на којој функцији је пострадао због своје чувене беседе у „Сава центру“ 1983. год., починивши „непријатељско дело“ „узнемиравања јавности“, јер је у својој беседи одсликао неморално понашање носиоца државних и политичких функција, упозоравајући да таква понашања воде у социјалне ломове и распад економског и политичког система, што ће се, на жалост, касније и обистинити.

Е, па, господине Грешни Милоје, прво да Вас питам ове две ствари у вези са овом Вашом кратком биографијом... у вези Горачића, где сте рођени. Какво је било детињство, и шта је то што је важно?

Милоје: Ево, пре свега да кажем како сам доживео да један од Ваших колега, констатујући да сам најпре осуђен у време оно, када сам предочио да ће у друштву доћи до социјалних ломова, а потом, и када сам искључен из Цркве – каже: „Јадан човек. Нико га неће“ (*смеје се*).

Иначе, ето, ја сам рођен са оне стране Јелице планине, у селу Горачићима... Као сеоско чобанче, научио сам основне вредности од

свог ђеда, од своје бабе, од свога оца, мајке и покушао да их носим у срцу своме. Оне се нису отргле од мене и после свих тих „школетиња“ (како их је звао један мој духовни отац), које сам завршио. А, он их је звао „школетиње“ зато што је говорио: „Школа је добра ствар, али ако је безбожна, то је као јело ако га не посолиш. Одмах можеш да га бациш за плоће јер је бљутко, бљутава. Јер ће да прокисне.“

Тако, дакле, после Учитељске школе, ја сам кратко време учи-тељевао у Драгачеву, управо у мом родном селу, а онда сам отишао на студије. Догурао сам до непријатеља државе и партије због једне беседе, која је трајала 28 минута у „Сава-центру“, у којем је било мање људи него што их има данас овде.

Ђорђе: Ајте, подсетите наше гледаоце кога сте Ви тад критиковали.

Милоје: Ја сам тада, у ствари, критиковао државни и партијски врх.

Ђорђе: Шта су то они радили што се косило са неким нормама?

Милоје: Знате шта, они су радили отприлике оно што данас ради Синод, на челу са Иринејем Буловићем. Нисам направио лапсус што сам рекао са Иринејем Буловићем, јер Иринеј Гавриловић је, у ствари, само формално, да тако кажем, човеођа Синода. Али „сива еминен-ција“ нашег Синода и наших власти имајућих људи у СПЦ, управо је Иринеј Буловић.

Ја сам тада, дакле, једном Станету Доланцу, који је био министар Унутрашњих послова тадашње Југославије, рекао да лаже, а многим сам рекао, ако наставе овако да воде ову земљу одвешће је у ломове, у распад економског и политичког система. Јако ми је жао што нисам погрешно, али после двадесетак година то се заиста и догодило. Исто и сад, знате... Ја и сад одговорно тврдим да нас, власти имајући у СПЦ, на челу са Иринејем Буловићем, воде у духовну пропаст, катастрофу, која је невиђена у историји Србског рода.

И хвала Господу Богу Милостивом, када смо прве знаке побу-не, да тако кажем, показали негде о Савиндану 2008. или крајем 2007. године, онда смо ми сматрани као нека нејачка група, и тако даље... Али, ово што сте Ви данас могли видети овде, где су дошли људи чиста срца, људи задојени светосавским духом, и видели сте их данас на овој ливади, зато што наши оци и преосвећени владика Артемије нису могли служити у овој цркви, јер, ма колико велика била, она не би могла примити оволики свет.

Ја сам негде пред почетак Литургије од мојих сарадника, који су делили те свечане флајере, имао информацију да нас је пре почет-

ка Литургије било преко 2.200. Претпостављам да је преко две и по хиљаде људи дошло данас овде да се напоји на извору светосавском. И нека је слава Господу Богу, јер народ је данас проговорио. Народ је данас проговорио.

Видели сте колико је пута отац Максим био прекидан док је читао *Посланицу* Србског рода са овог Сабора. У знак одобравања је прекидан аплаузима, што значи да долази полако до буђења Србаља, да долази до буђења те наше светосавске клице коју носимо у себи, у свом срцу.

И, као што је Господ рекао: „Не бој се, мало стадо.“ Заиста, данашњи дан је један догађај, који ће сигурно остати записан у аналима Србске православне цркве. Ово је један нови Таковски грм, или она Марићевића јаруга... знате тамо, у близини Тополе, (у Орашцу) када је Србски народ рекао: „НЕ!“

Чему је народ данас рекао – *не*?

Не – екуменизму.

Не – јереси екуменизма.

Не – издаји.

Знате шта? Издају у држави могу да прогутам, зато што државом могу да управљају безбожни људи. Али, издају у Србској цркви не могу да разумем, јер то могу да учине само људи који су, значи, ушли у Цркву као, тобоже, верујући, са намером да је руше, дакле, са таквим задатком. Или су се до те мере преумили, загазивши у јеретичке екуменистичке воде толико дубоко, да је то просто невероватно.

У својој беседи сам данас управо то покушао да објасним, ако сте запазили.

Ђорђе: Наравно.

Милоје: Дакле, ако нам отму територију, ако нам отму кућу, ако нам отму државу, а ми на то не пристанемо, проћи ће њихова сила кад-тад, знате... Прошло је и оних 500 година под Турцима. Али, кад нам веру отму из срца нашег, из свести наше, када нашу децу и наше унукe одвоје од вере православне, нас онда бити неће. И зато ми морамо, са свих двадесет ноката, запети да одржимо светосавску веру. Знате, мени неки моји искрени пријатељи кажу: „Милоје, ти ниси нормалан. Шта радиш? Шта то радиш? Ти имаш шесторо унучади. Знаш ли шта ти могу да учине они у спрези са власти имајућима?“ и тако даље...

А ја кажем: *Браћо, ња баш зајшо шћо имам шесторо унучади, ња да се не извучем као дандра са овој светиа. Да њонесем део шћерейа, да не оставим све унуцима, да не оставим сав њај шћерей унуцима.*

Значи, наша генерација је дужна да понесе део терета, и да се избори да сачувамо оно што нам је најсветије. Ми не чувамо ништа што је Иринеј донео из Каранушића или Буловића. Ми чувамо веру мога прађеда Милоја, мога ђеда Радослава, Вашег ђеда, и тако даље. Ми не тражимо ништа њихово. Ми само не дамо наше! Ето, то је.

Ђорђе: Хвала, господине Милоје. Оно што сам хтео да кажем, Ви сте се након оног распада, односно избацивања, ако могу тако да кажем... надам се да се не љутите да тако кажем... избацивања из комунистичких кругова, Ви сте се професионално бавили пословима општинског правобраниоца, па сте били директор неког предузећа, бавили сте се пословима банкарства, а сада сте предузетник, приватник. Имате фирму која броји стотинак радника. Осим тога, развили сте и мрежу коопераната, у којој је запослено неколико стотина људи.

Е, сад, колико сте Ви грешни о томе може да каже, у прилог, ова чињеница: Ви сте носилац многих друштвених признања, међу којима су и грамате, којима Вас је одликовала Његова Светост Патријарх Павле, као и неколико епископа СПЦ, који су Вас прогласили добротвором, односно великим добротвором СПЦ. Дакле, поред помоћи многим светињама, Ви сте били дародавац према потребитима. Тако сте своју кућу, покућство, своје имање, од игле до локомотиве, што би се рекло, чак и чачкалицу последњу што сте имали, даривали избеглицама из Хрватске. Где се ту види Ваша грешност по којој се...?

Милоје: Ако бисте говорили њиховим језиком, и ако бисте употребљавали њихово безумље, знате, онда бисте рекли: „Па, јесте, Милоје је добио тамо неке грамате, неко ордење, нека признања... Јесте он је чинио нека дела милосрђа, али, знате, и она крава музара, сименталка, и она да пуну кофу млека, па онда ритне, па проспе то млеко.“ Тако ће вероватно они објаснити то, мислим, тај део биографије о коме Ви говорите.

А ја Вам кажем: човек, у ствари, своју љубав носи у срцу своме. Човек Господа носи у срцу своме. Човек милосрђе носи у срцу своме. Знате, милостиви Самарјанин је био иновѣран, и он је показао своје милосрђе у односу на оног несрећника који је био пребијен.

Дакле, срцем се чува љубав, а не фолирањем о њиховој „љубави“ коју они гаје по католичким катедралама, по јеврејским синагогама, и тако даље.

Данас смо чули у овој *Посланици*, рецимо тај 45. канон Апостолски, који јасно и најстрожије кажњава онога ко се заједно са је-

ретицима моли. Свети Оци су се, дакле, јасно одредили кад је реч о нашем односу према јеретицима. И нама неко сада протура, што каже народ, *куче њод лисиче*. Знате, хоће у ствари, да замене тезе. Ако примите рашко-призренске монахе, онда сте заслужили да вас истерамо из Цркве. Ако примите јеретике у наше храмове, е, онда је то оно што је пожељно.

Ђорђе: Па, чекајте...постоје људи, колико је мени познато, постоје људи који су извршили убиства и безброј некаквих недозвољених радњи, па нису изопштавани из Цркве. Па, шта сте Ви то тако страшно урадили?

Милоје: Ја сам урадио нешто страшно...

Ђорђе: И да ли је то уопште могуће да неко буде изопштен из Цркве?

Милоје: Као што видите, њима је све могуће. Они мисле да је њима све могуће. А ја кажем: Богу је све могуће. Само је Богу све могуће! Проћи ће њихова сила, знате...

На то питање – како је могуће да се све то догодило – знате како је то могуће. Сметња на том њиховом путу у пропаст, којим су желели да тај брод нашег спасења, нашу Свету Цркву, одведу у ватиканске воде, био је владика Артемије.

Ја ћу да Вас подсетим. Ових дана, управо данас, изашла је из штампе моја најновија књига.

Ђорђе: Поред низа које још треба да поменемо.

Милоје: У тој књизи сам рекао, између осталог, да, на пример, адмирал Фиццералд, који је био један војсковођа, ове наше окупаторске силе на Косову, о Божићу 2010. је рекао... Пазите, он, он је рекао да ће Епископ *Архемије бийи* замењен са *коојерайивнијим*. И како су они, значи, намигнули оком, тако су слуге сатанине, ови наши јадни и бедни епископи, који носе папино прстење, који носе оне папине напрсне крстове... они су, значи, за месец дана склонили владика Артемија. И, сада, када ви укажете гостопримство њему и његовој духовној деци, када се молите Богу са њим, е, то је, значи, за одстрел, е, то је, значи, за ломачу. А, кад кажем ломачу, знате... Они су мене искључили из Цркве за вјеки вјеков. То значи, када би било по њиховом, ја не бих могао да пресечем колач, не бих могао да крстим унуче. Ни сутра не бих могао да имам опело.

Али, ако би моје спасење зависило од Иринеја Буловића и таквих разбијача Српске цркве, знате... онда сам ја спреман на најтеже муке...

Но, надам се да Господ има другачију математику, и да има другачије аршине, и да има другачије мере којим ће се нама мерити у дан онај кад одемо Богу на истину.

Ђорђе: Добро, сад, Грешни Милоје, да Вас питам сада нешто. Да пренебрегнемо ове грехе које сте набројали... Ви као предузетник запошљавате стотинак радника, имате неколико стотина коопераната. Да ли су Ваши радници задовољни Вашим односом?

Милоје: То би било боље да питате моје раднике. Али, чињеница је да је из моје фирме повише људи отишло у пензију. Чињеница је да у мојој фирми има много људи који раде преко 15 година и тако даље. О томе да ли су задовољни или нису задовољни најбоље сведочи то што ради моја супруга, раде моје ћерке, раде моји зетови, а преко распуста ради од шесторо – четворо унучади, а моји радници имају потпуно идентичан статус као и моја деца. Значи, моја деца ни по чему нису привилегована у односу на све остале запослене. Мој однос је, родитељски, коректан, према свима на равне части. И отуда смо ми један прилично здрав колектив. А што се тиче тог неформалног холдинга, он је опет заснован на једном коректном односу. Ми имамо, неколико стотина домаћинстава која, за нас производе одређене робе, јер ми желимо да у нашим производним радионицама буде најбоље што ова Богом благословена земља може да да. А ова земља, као што видите, где год да баците семенку, родиће...

Ђорђе: Где год да баците нешто, нићи ће...

Милоје: Тако је, тако је. На нашу несрећу, имамо једну такву ситуацију да смо ову лепоту, начином управљања овом земљом деценијама, да смо ову лепоту претворили у пустињу, да смо је претворили у врзине. Али, даће Бог. Васкрснуће земља Србија, чим нам васкрсне вера. А данас смо се уверили да је она почела да васкрсава.

Ђорђе: Хвала господине Милоје. Ево, још ћу Вас питати за крај: У збирци разговора „Сине мој, не пристај!“, Ви сте дали значајан допринос очувању светоотачког предања и очувању Богослужбеног поретка.

О чему се ради у овој Вашој збирци?

Милоје: Мени је Господ учинио велику милост, јер када су ме ови људи гурнули ода се, они су ме гурнули право Господу у наручје. И онда се десило да један привредник, који би требало да брине неке привредничке бриге, за последњих неколико година напише пет књига везаних за Светоотачко предање. Значи, „Не помичи старе међе“,

и та „Сине мој, не пристај“, заједно са неким пријатељима написао сам књигу „Ко продаје веру за вечеру“, коаутор сам књиге „Тајна безакоња“, и ево, данас је издавач донео прве примерке ове књиге „Не дај душу, роде“.

Дакле, када Вас гоне, благодарите. То је, у ствари, оно због чега сам у једном свом тексту, односно у једном свом писму мојим унуцима, одаслао поруку да када се моле за свога деду, да се моле и за непријатеље његове. Јер, како нас учи Свети владика Николај, непријатељи моји су, у ствари, моји највећи пријатељи. До правде сурови, али пријатељи.

Да ми није било Иринеја Буловића, ја не бих иза себе имао 5 књига о светоотачком Предању.

Да ми није било Иринеја Буловића мени Господ вероватно не би учинио милост да будем ктитор ове предивне светиње коју видите овде.

Да није било Иринеја Буловића, и њему подобних, ми не бисмо вероватно имали данас овај Сабор на овом сада освећеном месту. А данас смо видели ову лепоту.

Јесте ли видели колико је омладине данас било? Јесте ли видели колико је људи било? Јесте ли видели регистарске таблице? Сад су ми овде неки монаси рекли да нам је преко два километра дугачак паркинг, и поред паркинга који је припремљен за ове сврхе, и да ту имамо кола разних регистарских таблица. Значи, људи су дошли из свих крајева наше земље и са стране. Тако смо видели данас и многе наше земљаке из дијаспоре. То је оно што заиста представља духовну радост.

Ако су оно биле муке, што сам прошао под шибом оних који су ме анатемисали, данас ми је ово награда и милост од Господа. Награда за шикану с њихове стране, која траје онолико колико траје прогон владике Артемија и његовог монаштва. Јер, ово благо које смо данас видели, народ, ова насмејана лица... Људи, ја последњих неколико година живим у Београду, пошто и тамо имамо погон. Када уђете у Кнез Михаилову улицу, треба лучем да тражите насмејано лице. Разумете? Јесте ли видели, озарена лица на хиљадама људи који су овде били? То је оно што човеку даје снагу.

И хвала Богу, ми смо одавде одаслали једну поруку роду нашем, одаслали смо једну поруку потомцима нашим.

Знате, мени неки добронамерни људи скрећу пажњу: „Они су склони, као људи нечасни, да Вам приреде свашта.“ А ја им кажем: *Ко се у Госпoда узда, у Високом заклону сћoји.* И зато мислим да ова

радост, коју смо данас доживели, довољна је да испуни читав један живот.

Има један цитат код Достојевског, који управо каже: *Само један дан живојћа човеку је довољан да сву срећу сјозна.*

Ја сам данас ваистину срећан човек што ми је Господ учинио милост да на некадашњем мојем имању имамо сада ову Светињу, и што је у ову Светињу дошло оволико људи, које смо видели.

Ђорђе: Хвала, господине Милоје.

Милоје: Богу хвала.

Ђорђе: Ево, драги гледаоци, био је ово Милоје Стевановић, господин Милоје Стевановић, или како га зову – Грешни Милоје. Његови греси се огледају управо и у томе што се према својој деци, када раде код њега, опходи идентично као према својим радницима. Ово велелепно имање овде је поклонио, које овде видите, поклонио је Српској православној цркви. Примео је Српске избеглице, дао им кућу, дао им је стан, радио, телевизију. Нису људи морали да донесу ни чачкалицу.

Многе добре ствари је учинио многим Србима.

Зато је постао најгори.

Хвала Вам, господине Милоје.

Милоје: Богу хвала. Дођите нам опет.

Прошле године сте, о младом Николи, обећали да ћете доћи за славу, па нисте дошли. Али сад сте се исправили.

Ђорђе: Важи.⁶⁵

⁶⁵ Интервју се може видети на овој адреси: <http://www.youtube.com/watch?v=F41Z-RpVctm8> под насловом: Грешни Милоје Сабор у Лозници 2013, Интервју.

СВЕДОЧАНСТВО ПЕТО

БУЂЕЊЕ НАРОДА

Да ли су мржња, етикете и претње Иринеја Буловића поводом Молитвеног црквено-народног Сабора у Лозници 2013. уплашиле Србе и одвратиле их од светосавског пута?

Чини се да нису, него су, напротив, само распалили жар светосавске љубави и вере. Ова тврдња се може поткрепити бројним примерима. За ову прилику оставићемо два сведочанства.

ПРАВОСЛАВНА ТРИБИНА У НОВОМ САДУ

На дан Светог Василија Острошког верни народ Новог Сада и Бачке се окупио на Православно сабрање, где је уводну беседу изговорио Остоја Дражић дипл. правник из Новог Сада.

Том приликом је протосинђел Максим Новаковић, настојатељ катакомбног манастира у Кули, представио књигу владике Артемија „Одбрана православног исповедања вере од кривоверја проф др Игњатија Мидића епископа браничевског”.

Реч Остоје Дражића

Верни народ је бурним аплаузом, а потом и потписима, усвојио *Представку* која је упућена на три адресе.

Подсећамо да је група верника из Новог Сада пре 15 година упутила представку Светом архијерејском сабору тражећи да уклони епископа Иринеја Буловића са положаја епископа, јер чини саблазни и безакоње уз упозорење да ће овај црквенорушитељ ако се не заустави, у свом злом науму, посејати зло семе безакоња, новотарија и јереси у целој СПЦ.

Нека би Бог дао да они који власт имају у СПЦ чују глас верног народа еда би се избегле последице које ће, уколико врх СПЦ настави путем који води у духовну пропаст и јерес, бити болне и штетне, јер ће се испунити аманети и упозорења наших светих и богоносних отаца:

Св. Владика Николај:

„Народ не треба да следује својим слепим вођама кад га ови воде путевима лажним и удаљују од Бога и Божјег Закона“.

Св. Јустин Ћелијски:

„Немојмо да се деси да тај још верујући народ Божји једнога часа дође до тога да данашње Епископе не признаје више за носиоце и чуваре апостолско-светоотачке вере, како је то знао чинити православно народ много пута у својој крстоносној историји.”

Св. Марко Ефески:

„Бежите, дакле, од њих, браћо и од сваког општења са њима. Такви су лажни апостоли, лукави посленици прерушени у апостоле Христове, што није чудо, јер се и сам Сатана прерушава у анђела светлости. Није онда дакле, никакво чудо што се његове слуге претварају као слуге праведности, чији ће крај бити по делима њиховим... Но како вам је светим апостолима одређено, стојте држећи предања која сте примили, како писана тако и неписана!“

Ево текста Представке:

Ејскоју бачком Иринеју Буловићу,

Пајријарху српском Иринеју и

Светом архијерејском сабору Српске Православне Цркве

Ми, народ Српски и Православни,

Следујући Светом Јеванђељу, Светим седам Васељенских сабора, Светим Оцима а посебно исповедању праве вере – Православља, које учинише Свети Сава, Свети Марко Ефески и у наше време Пре-

подобни Јустин Ћелијски а да би се оправдали пред Црквом и историјом, на посрамљење свих који данас издају Православље, јавно и писмено изјашњавамо се да:

НЕ желимо и НЕ прихватамо да наша Српска Православна Црква и на даље остане у чланству Светског савета цркава, који је као међународна екуменска организација заправо својом суштином организација свих могућих светских јереси међу којима никако не може и не сме да буде место Српској Православној Цркви јер по речима Светог Марка Ефеског: „Сви Оци и Учители Цркве, сви Сабори и сва Божанска Писма уче нас да бежимо од оних који другачије верују и да се удаљавамо од заједнице са њима.”

НЕ желимо и НЕ прихватамо било какав другачији дијалог са јеретичима, укључујући нарочито латине, осим оног који у себи садржи само ове речи: „Покајте се”. Противимо се учешћу Српске Православне Цркве у пројекту латина под називом „екуменизам”, јер по речима Преподобног Јустина Ћелијског: „екуменизам је заједничко име за псевдохришћанства и за псевдоцркве Западне Европе. У њему су срцем својим сви европски хуманизми са папизмом на челу. А сва та псевдохришћанства, све те псевдоцркве нису друго већ јерес до јереси. Њима је заједничко еванђелско име: *свејерес*”...

НЕ желимо и НЕ прихватамо да и даље, без искреног покајања, као епископи Српске Православне Цркве остану они који су од папе примили бискупски крст и прстен и тиме супротно учењу Православне Цркве и Светим Оцима прихватили и признали папу, по речима епископа бачког Иринеја Буловића као „његову светост” чиме су се оглушили и о речи Светог Саве изговореним у Жичи 1224. године: „Срби, мој народ, Христови су, не папини.”

Уједно Иринеј Буловић се јавно похвалио да је од папе добио бискупски крст и прстен, заједно са још неким епископима чија имена не наводи, и то као знак да у њима папа види законите епископе цркве Христове као што види у својим бискупима. Тим чином Иринеј Буловић је јавно признао да у католичкој јереси види „цркву Христову”. Претпоставка је да то исто виде и они други епископи који су, такође, добили бискупски крст и прстен. Пошто не могу постојати две цркве Христове на земљи, но само једна, то произлази да се Иринеј Буловић, заједно са тим другим епископима, практично определио за римокатоличку јерес као праву и истиниту цркву Христову на земљи. Несхватљиво је и трагично да су сви ти епископи још увек без икакве

осуде Светог Архијерејског Сабора и још увек су у части епископа Српске Православне Цркве.

И сам Господ наш Исус Христос је рекао да се не може служити Богу и мамону. Онај који служи папи, по сведочењу Светих Отаца, не може служити Богу.

НЕ желимо и НЕ прихватамо учешће како великодостојника Српске Православне Цркве, патријарха и епископа, тако и свештеника у било ком облику заједничке молитве и саслужења са јеретичима, укључујући посебно латине, јер је у Бачкој епархији, на пример, то постала уобичајена појава. Свети Марко Ефески, као неумољиви и непоколебљиви борац против католичке јереси оставио је завештање свима Православнима: „Бежите од паписта као што се бежи од змије”.

45. Правило Светих Апостола је по том питању изричито и у њему се наводи: „Епископ, или презвитер, или ђакон, који се са јеретичима само и молио буде, нека се одлучи; ако им пак допусти, као клирицима, да што раде, нека се свргне.”

НЕ желимо и НЕ прихватамо да се даље нарушава мир, поредак и јединство у Српској Православној Цркви као Цркви Христовој на земљи, јер и по речима Преподобног Јустина Ћелијског „нема већег ни спасоноснијег добра од мира и јединства у Цркви Божјој, као што нема већег зла и пропасти од немира, раздора и разбијања јединства Цркве Божје.”

У многобројним случајевима Свети Оци су богомудро и човекољубиво поступали мирољубиво, са једним јединим циљем: чувати јединство Цркве у вери, миру и љубави, ради спасења поверених им људи и народа. Код њих није било свадљивости и осветољубивости, злопамтљивог неопраштања и тражења сопствене правде, него „човекољубивије неке одлуке”, као што каже, на пример, пети канон Св. Првог Васељенског Сабора, који управо налаже да се сваке године – чак и два пута годишње, Саборима епископа душебрижнички расправља о црквеним проблемима и изналазе „човекољубивије неке одлуке”

Знали су добро богомудри Оци Цркве да многе ствари црквеног живота, па и саме одлуке епископа, треба поново преиспитивати. Тако су поступали, свети Епископи Цркве Божје не што нису веровали у непогрешивост Цркве Христа Богочовека, напротив, у питањима вере и догмата они су свагда били неотступни и непопустљиви чувари светог Апостолског Предања и, силом Духа Светога, непогре-

шиви тумачи његови. Међутим, Свети Оци су тако поступали јер су као Епископи и Пастори Цркве Христове знали да *се ради црквене користи*, – а то може да буде *само спасање људи* у Цркви, у Христу – може преиспитати и „икономијски” преиначити чак и правилно донета ранија одлука, а камоли одлуке које су дале повода или и изазвале веће немире и нереде него ред који су у почетку хтеле да заведу. То су управо Свети Оци и називали *црквеном икономијом* (εκκλησιαστικὴ οἰκονομία), а исту називали „одличним и премудрим средством” (Св. Кирил Александријски, *Писмо 72*) и „леком” за болна места и ране на црквеном организму.

Имајући све ово напред речено у виду, сматрамо да је последњи час да се преиспитају све одлуке којима се кажњава епископ Артемије и да се вођени Духом Светим поново поврати мир међу православним народом српским, јер никоме данас не треба да буде циљ стварање новог раскола у Српској Православној Цркви.

Следствено свему што је речено молимо и преклињемо и тражимо од Вас уважених митрополита и епископа Српске Православне Цркве:

- ДА дигнете свој глас У ОДБРАНУ ПРАВОСЛАВЉА и да не будете више пуки послушници или слепи извршиоци или свесни сачесници воље оних који су се Православља одрекли;

- ДА вођени силином Истине и Праве вере аргументима Светих Отаца захтевате да Српска Православна Црква иступи из Светског савета цркава;

- ДА се пониште сви потписи епископа Српске Православне Цркве стављени на екуменистичке одлуке а поготово на оне којима се католичка јерес прихвата и признаје за цркву Христову на земљи, као и на оне којима се признаје јеретички догмат о непогрешивости папе, односно о папи као првом у власти;

- ДА се позову на покајање сви епископи Српске Православне Цркве који су од папе добили бискупски крст и прстен, који се моле заједно са јеретичима, као и да се осуди и на даље забрани учешће како црквених великодостојника, тако и свештеника Српске Православне Цркве на заједничким молитвама са јеретичима;

- ДА се Српска Православна Црква повуче из свих екуменистичких комисија и свих разговора са јеретичима, осим оног једног садржаног у речима „покајте се”;

– ДА се што је пре могуће заустави даљи раздор у народу и Српској Православној Цркви и да се преиспитају све одлуке којима се кажњава епископ Артемије.

У Новом Саду, на Светог Василија Острошког, 12. маја 2014. године.⁶⁶

У размени мишљења, будући позван да као гост присуствујем овом сабрању, изустио сам неколико реченица:

Искористио бих прилику да вам заблагодарим, браћо и сестре Новосађани, што сте ми учинили част позвавши ме на овај, рекао бих, својеврстан Сабор Православља.

Морам да кажем да сам се из књиге брата Остоје Дражића пре неколико година упознао да су Новосађани давно подигли глас против тог сејача злог семена у СПЦ.

Да је било среће и слуха да је Петиција коју је тада потписало четрдесетак Новосађана, упутивши је Светом архијерејском сабору, тамо прочитана, и да је узета у озбиљно разматрање, не би се десило ово што се десило.

То писмо је заиста визионарски рекло да ако се не заустави човек по имену Иринеј Буловић, да ће се то зло посејати у целој СПЦ. И заиста, тако се и догодило. За ових 15 година сејачи кукоља су заиста учинили, то што су учинили. И онда имамо на Богословском факултету ово што ћете видети у књизи владике Артемија, а то је да нам се заиста школују, ја сам се усудио да кажем, нови јаничари или неојаничари. Јаничари у оно време рушили су нам светиње и претварали их у џамије, а јаничари ови чине још горе: руше богослужбени поредак и претварају наше светиње у оне пећине разбојничке о којима је Господ говорио. Претварају их, у ствари, у римокатоличке катедрале.

Када погледамо пустош по многим нашим светињама широм браничевске епархије, али не само браничевске, ми ћемо видети да нам разваљују иконостасе које су подигли не они, него оци наши. Ми ту тужну причу видимо чак и у Царској лаври у Студеници, где су нам развалили иконостас и поставили оно ругло које ћете видети.

Али упркос томе што је ђаво радио све ове године, њима ђаво није дао да сакрију своје право лице, па ми данас јасно и гласно видимо да они носе кардиналско прстење, да они носе папине напрсне крстове, да они сами на сајту СПЦ објављују како пале свеће у јевреској синагоги.

⁶⁶ Извор:<http://srbinaokup.info/?p=37387> и <http://srbinaokup.info/?p=37695>

Због тог чина, како нас је овде Остоја упознао, са становишта канона, они су себе искључили из СПЦ. Видимо како саслужују са јеретичима, како јеретике уводе у наше свете олтаре, видимо како се проглашавају – самопроглашавају, чак се и поносе тиме, да су екуменисти. Видимо како се самопроглашавају бискупима. Видимо то светогрђе које из дана у дан чине уводећи рецимо жене, децу и мирјане у свете олтаре, а кано-ни у том погледу су недвосмислено јасни.

Нека, нека их нека чине. (*Што чине нек чине држе*). Сваки нормалан човек у земљи Србији сада зна да они играју у ђавољем колу. Оно што брат Остоја рече цитирајући светог Аву Јустина: *То је њрећи највећи ѡрехоѡд у иѡиорији људској рода који се зове ѡаѡа*. Само бих додао и то да Св. Јустин каже да је папа протерао Господа Бога, стајући на његово место као „намесник“ Божји на земљи и тиме се изједначио са ђаволом.

Према томе, они који носе његово прстење и његове напрсне крстове и они који њега зову „свети отац“ његови су синови. Дакле: ђавољи синови.

И ми сада, кад то знамо, лакше дишемо. Нама је Господ учинио велику милост, што су ти ђавољи синови протерали тог праведника који се зове владика дашко-призренски и косовско-метохиски Артемије.

Зашто нам је учинио милост?

Да је владика Артемије остао у Сабору, он би чинио оно што је чинио. Он је Сабору писао о Равени, он је Сабору писао о иступању из Светског савета цркава, он је Сабору писао о томе шта нам се ради на богословским школама и на Богословском факултету. Али он даље није могао.

Бог је учинио милост да су га они протерали и да је он из егзила могао да обелодани оно што видимо у овој Његовој књизи (*“Одбрана православног исповедања вере од кривоверја проф. др Игњатија Мидића епископа браничевског”*).

Не бих да вам одузимам време, али морам рећи да је за мене овај ваш Сабор, у Новом Саду, заиста једна дивна ствар која нам се могла догодити у читавој овој хронологији догађаја, од оног дана када су уочи Срећења 2010. године протерали владика Артемија, и када је, потом, на дан Светог цара Константина и царице Јелене, рашко-призренско монаштво пошло за својим духовним оцем, за владиком Артемијем.

Овај Сабор се догоди данас у бачкој епархији, која је одавно центар зла. У једној беседи, под шатором прогнаних вазнесењских монахиња, недавно је професор Миодраг Петровић, а ви знате да је он иза себе оставио то ремек дело – превод на савремени србски језик *Законоправило Светиога Саве*, рекао да је *Богословски факултет у Београду ѡретворен у радионицу зла*.

Дакле, маске падају: они су из дана у дан *сами себе заљили*, а сад се сами саплићу. Даће Господ Бог, да ово мало Христово стадо које видимо и овде, и које видимо широм земље... Јер они су, тим својим безакоњем у односу на владику Артемија, породили чудо невиђено. Чудо невиђено, које ће остати златним словима записано у историји СПЦ, односно православља уопште. Није чуда ради професор Зизис рекао *да је владика Артемије на њују свейој Јована Златоустој*. Дакле они су, својим безакоњем, породили, до сада, тридесетак катакомби по земљи Србији, где се узносе молитве Господу. На који начин? На онај начин како су то чинили наши Свети Оци. И то је један процес који је незауостављив, без обзира што они прете силом, влашћу, јанка, марка...

Што више зла буду чинили према искреним православцима, то ће наша вера јачати. Знате, кад су Турци запалили на Врачару мошти Светог Саве, мислили су да ће уништити Светосавље.

И шта се догодило?

Нису уништили, него су га распалили. Када су Јуда и фарисејски првосвештеници ухапсили и распели Господа, мислили су да ће тиме угушити и уништити веру нашу.

И шта се догодило?

Нису је уништили, него је дошло Васкрсење и они су веру нашу распалили.

Тамо где будемо сачували веру нашу, сачуваћемо наше семе и наше племе. Наше име. Тамо где смо изгубили веру, тамо нас више нема. Када пажљиво прочитате историју и тугу Сентандреје, видећете да је 1692. године око седам хиљада Србаља живело тамо, око оних седам брвнара, а касније тих седам брвнара је израсло у велелепне цркве. Сада су већ три-четири прешле у руке јеретика јер нема ко да их издржава.

Шта се догодило?

Догодило се напуштање вере! Људи су се покатоличили. И сада, у Сентандреји, за очекивати је... Пазите, 1692. их је било седам хиљада. Ја имам податке о мом Стевану који се упокојио 1789. године. Од њега, до данас има 1.141 живи потомак. Онда би било за очекивати да од оних 7.000 људи у Сентандреји сада има неколико стотина хиљада, или бар неколико десетина хиљада православних Срба. Знате ли колко православних Срба у Сентандреји има? Двадесет девет! И словима, на последњем попису који је извршен у Мађарској: не 29 хиљада, него 29. Могу да стану под једну шљивову грану.

Да искористим прилику и да вам кажем да је по благослову епископа рашко-призренског, нашег драгог и светог владике Артемија, поново заказан, други по реду, Молитвени црквено-народни сабор који ће се, ако Бог да, одржати у Лозници, 1. јуна.

Само да вам кажем: када је у Лозници одслужена прва Литургија под шатором, тада је било присутно око 400 хришћана. Али и три полицајске екипе, три полицајске патроле су тада пописале сваки регистарски број аутомобила, мислећи да ће тако, а добили су за то налог, поплашити Србе.

Следећа Литургија која се служила под шатором, у Лозници, имала је 800 људи. Тада је била само једна полицајска патрола и нико није пописивао бројеве.

Следећа Литургија је била за Младог Николу, кад се тамо освештао манастир, односно освештала црква посвећена Светом оцу Николају Мирликијском, тада се сабрало 1.200 људи. Тада смо молили људе из полиције да нам пошаљу некога, да не би дошло до неког инцидента (због гужве у саобраћају), они су рекли: *Не, не. То није наша ствар.*

Прошле године, на Сабору, тамо је било 2.600 православних душа.

Е то је тај квасац који је учињен милошћу Господњом – да су нам владика Артемија протерали. Кад се један професор из Косовске Митровице јадао: *Шта нам урадише* – кукајући што су протерали владика Артемија са Косова, ја сам му рекао да је то велика милост. Ценио сам и рекао му да мислим да је то велика милост која се догодила међу православним Србима: да једна бакља у овој помрчини безакоња засија, и то се заиста тако и догодило.

(Аплауз).

Транскрипт беседе: <https://www.youtube.com/watch?v=23r83AtI5L4>
под насловом: Грешни Милоје у Новом Саду.

ЗАЛУДНИ ЗИДАРИ ИЛИ КО С ЋАВОЛОМ ТИКВЕ САДИ...

*Овако вели Госѿод: да је ѿроклетѿ човјек који се узда у човјека ...
а од Госѿода одсѿиуѿа срце њеѿово (Јерем. 17, 5)
Ако Госѿод не сазида дом, узалуд се муче који ѿа ѿраде;
ако Госѿод не сачува ѿрад, узалуд не сѿава сѿиражар (Пс.127,1).*

Да би прокрчили пут у еВРОПСКО (читај: папино) царство, папини прстеновани вереници (читај: слуге) морали су да би се домогли папске части (читај: беде), склонити онога који је сметња и препрека на том путу. Ћаво им, преко вође, шапну помисао: „Сломићу ја Артемију кичму”, баш ко што је у време оно шапнуо Борису Годунову, о чему расуђујући подсећа Владика Николај, записујући:

„Кад насилник врши насиље над праведником из користољубља, тада насиље доноси једну корист и једну штету, и то: штету насилнику а корист насилно пострадалом. Борис Годунов убио је царевића Димитрија, да би он завладао престолом без такмаца. Сврше се брзо и царски дани Борисови, и насилник се преда трулежи и проклетству, а Димитрије се посвети. После 15 година лежања у гробу Димитријево тело се откапа и нађе нетљено и чудотворно. И зби се над његовим телом 45 чудесних исцељења. Чија је, дакле, штета а чија корист од насиља? Кад би насилник помислио, да ће насиљем помоћи своме противнику да се уврсти у свеце и да ће себи спремити погибао и проклетство, одустао би од умишљеног насиља. Али крива мисао је претеча и сапутник насиља.” (Пролої 28/15. мај)

О, Господе, помози нашем залудном зидару и насилнику да се покаје и спасе погibli и проклетства и да одустане од насиља над Србском православном црквом и над душама светосавске деце. И да престане ићи за најпалијим човеком у историји људског рода – папом И да баци његов прстен и да пронађе излаз из безизлаза: да се покаје!

Градитељи сатанске цркве који јој постављају темеље на песку покушавајући да споје не-спојиво: Истину и лаж, светлост и таму. Или: Чег би се благочастив стидео оним би се ђавоиман поносио. (Ова слика огромног формата доминира зидом једне учионице Гимназије у Врбасу.)

Не може се са сигурношћу тврдити кога је сликар насликао на горњој слици, али неки зли језици веле да их један од ликова асоцира на већ виђено:

ДРУГИ САБОР У ЛОЗНИЦИ

На дан Светих Отаца, 1. јуна 2014. године Господње, након свете архијерејске Литургије, одржан је велики, други по реду, Моливени црквенонародни Сабор у манастиру Светог Николе у Лозници код Чачка.

На Сабору су говорили: владика Артемије, протосинђел Ксенофонт, Драган Велић из Грачанице, др Зоран Чворовић, професор Правног факултета у Крагујевцу, Милош Стефановић из Ариља, а Посланицу је прочитао протосинђел Максим, која је на предлог владике Артемија усвојена бурним аплаузом неколико хиљада верника.

Ово величанствено збитије бележимо фотографијама и Посланицом.

Саборска посланица са
Црквено-народној моливеној сабора у манастиру
светог Николаја Мирликијског у Лозници,
код Чачка 1. јуна 2014. године

Благочестиви народе Божји, вас – толико мноштво на овом величанственом молитвеном сабору који се претворио у море народа – нико није на силу довео. Сабрали су вас свети оци и учитељи Цркве, које данас, у *Недељу свейих ојаца*, празнујемо. Њиховим заступништвом сабрани у име Оца и Сина и Светога Духа, на овом свештеном,

*Црквено-народном молићивеном сабору у манастиру светог Николаја Мирликијског чудотворца, у Лозници код Чачка, настављамо традицију црквено-народног молитвеног и богомољачког саборовања, како бисмо потврдили доследност у свему ономе што смо на прошло-годишњем Црквено-народном молићивеном сабору овде, у Лозници, установили. На ово дело одважили смо се будући одлучни у намери и настојању да останемо на путу светих отаца и светог Саве Српског, ради очувања вере православне и Српске православне цркве, онакве какву су нам наши оци основали и предали. Баш у *Недељу светих отаца*, тј. данас, следити њиховим стазама није случајност, него је свесно истрајавање у нашим главним смерницама, сагласним са данашњим празновањем.*

Овај светли празник *Бојоносних отаца* празнује и званична Српска православна црква, међу њима и Патријарх и епископи *екумениски* и *новошарци*; устима их празнују а делима, пркосећи им одричу се њихове вере и предања. Данас се, такође, навршава четврта година од прогонства свештеномонаха, монаха и монахиња, од стране Патријарха и Синода Српске православне цркве, са простора наше Епархије рашко-призренске. Пуне четири године, дакле, та Епархија пребива у прогонству, тј. егзилу. Због свега наведеног саставили смо и објављујемо:

САБОРСКУ ПОСЛАНИЦУ

Светила и учитељи васељене, свети оци, сабрани на *Шестом васељенском сабору* које, између осталих, такође данас празнујемо, научише нас овоме: *Кад се зајочиње било јовор, било дјело, најбољи је ред, јо речима дојослова, од Боја зајочейи и с Бојом завришии.*⁶⁷ Зато смо и ми започели ово исповедање благочашћа, тј. вере православне, у

⁶⁷ Епископ Никодим Милаш, *Правила Православне цркве с јумачењима*, књига I, Нови Сад 1895. стр. 427.

име Свете, Јединосуштне, Животворне и Нераздељиве Тројице – Оца и Сина и Светога Духа. Таквом почетку учи нас, такође, и богомудри отац и благовесник истините православне вере, преподобни Јустин Ђелијски, који каже: *У Свему шћо је црквено учесћује сав Бојочовек, а кроз Њеѿа и Њиме и сва Свеѿа Тројица. Сћоѿа светѿи оци неуморно благовестѿе: у Цркви све дива од Оца кроз Сина у Духу Свеѿом. Ко ѿод и шћо ѿод је ван шћоѿа – ван Бојочовека је, ван Свеѿе Тројице је, ван Цркве је.*⁶⁸

Свети Сава је пре много векова рекао, а ми за њим понављамо: *Браћо и ѿријатѿељи и оци и чедѿа доѿозвана, ѿриклониѿе доѿољудивѿа срца вашѿа да чујѿе дожанске доѿмаѿе. И чувѿи ове светѿе речи сћавиѿе их, браћо, у срца вашѿа и у савесѿи душа и ѿред очи ума, и разумиѿе их.*⁶⁹

Следујући примеру светих отаца, следујемо и њиховим речима, те будући сагласни са њима, саборним гласом понављамо: *Кад ми данас исѿовједамо блаѿчасѿије, и Црква, у којој је Христѿос шемељ, сваким даном расѿе и најредује... заѿочињући сада светѿи ѿговор, Божјом блаѿодању устѿановљујемо, да се има чувѿи чистѿа од сваке новѿѿине и неѿовријеђена вјера, коју су нам ѿредали светѿи оци и слуѿе Слова, доѿоизабрани аѿосѿоли; заѿим вероисѿовједање шри сћоѿѿине и осамнаесѿи светѿих и блажених оѿѿаца, који се сакуѿише у Никеји... јасно научише вјерне, да једнаким ѿошћовањем ѿошћују Оца и Сина и Духа Свеѿоѿа...*⁷⁰

Током два миленијума постојања Цркве Христове многе буре и таласи на мору њеног историјског трајања претили су да је потопе – Њу коју називамо *Барком сѿасења*, чији је *Крманом* сам Христос Богочовек. У складу са предањем светих апостола и светих отаца, положивши сву своју наду и поуздање на Христа и на Његове божанске речи утехе, упућене светим апостолима, кад беху у страху витлани буром на мору: *Не дојѿе се; ја сам, не ѿлашиѿе се* (Мт 14, 27), постављамо почетак овом нашем саборном делу исповедања вере православне и борбе за њено очување. Уздајући се тако у Христа као *Темеља*, ми смело са светим оцима светог *Трећеѿе васељенскоѿ сабора*

⁶⁸ Преподобни Јустин Ђелијски, *Сетѿве и Жетѿве*, Београд 2007, стр. 204.

⁶⁹ Свети Сава, *Беседа о ѿравој вери*.

⁷⁰ Епископ Никодим Милаш, *Правила Православне цркве с ѿумачењима*, књига I, Нови Сад 1895. стр. 427.

понављамо: *Овај свети Сабор учинио је својим председником и својом главом самога Христа.*⁷¹

Од нашег духовног оца и оснивача Српске православне цркве, светог Саве, као и од осталих светих отаца, научени смо да се без обзира на историјске околности, на искушења и невоље, пре свега и изнад свега држимо праве вере, оне вере коју је сам Богочовек Христос установио, коју су пророци најавили, апостоли проповедали а свети оци примили и нама у наслеђе оставили. Црква Христова, као наша духовна мати, која нас рађа за живот вечни, утемељена је и изграђена на тој и таквој вери, зато и ми њена духовна деца, као чеда верна својој духовној мајци, другог темеља осим праве вере Христове немамо и не прихватамо. На тај начин следујемо упутству и поуци отаца светог *Седмог васељенског сабора*, који рекоше: *Нека нас исправе учења благодатљивих Отаца. Пријехи из њих, ми смо се најили истине; следујући њима, ми смо пројнали лаж... Оци проповедају, а ми остварујемо њихову чеду и хвалимо се пред лицем мајере Предањем Васељенске Цркве*⁷². Наша вера је вера апостолска, вера светог *Символа вере*, вера светих *Седмориц васељенских сабора*, на којима су свети оци Цркве, Духом Светим сабирани и руковођени правилно испитали и утврдили свете догмате и свете каноне, чувајући их као богооткривену истину од било какве примесе мудровања по људском разуму, јер *Домаћи су вечне божовечанске светиње*.⁷³ Такву непромењену и целосну веру апостолску и веру отачку и ми исповедамо и настојимо да у њој живимо и да њу као богопредану сачувамо. Чувајући веру православну, чувамо себе.

Богочовек Христос је за Себе рекао *Ја сам њи и истина и живо* (Јн 14, 6). Ходање тим *Пућем* и том *Истином* у *Живој* вечни јесте живљење у вери Христовој, вери православној коју морамо да сачувамо. Другог пута ка спасењу нема. Зато је потребно стражити и бдети да не бисмо са тог пута залутали, да не бисмо били заведени. Из тог разлога Господ у светом Јеванђељу поручује: *А што вам кажем, свима кажем: слушајте* (Мк 13, 37).

На *будности* и *спиражењу* очински нас упућују и речи светог и богоносног оца нашег Саве Српског, који нас упозорава кад вели: *Многу јерес у разна времена и раздобља ђаво измисли и многи кукољ зловерја*

⁷¹ Преподобни Јустин Ђелијски, *Домаћика III*, Београд 1978. година, стр.228.

⁷² Исто, стр. 230.

⁷³ Исто, стр. 230.

кроз слуге његове јересначелнике јосеја у васељени ради кварења и смућивања јраве вере, које ми јроклињемо, и с њима оне који измислише зле дојмаће, и јнушамо се сваке нечасћиве јереси.⁷⁴ Овим очинским речима поучени, сведоци смо да се и данас суочавамо са таквом опасношћу која у виду свакојаким јереси, екуменизма, реформаторства и отвореног прогона правоверних нарушава спасоносни мир и јединство вере у духовној градини светог Саве, Српској православној цркви и уопште, у Цркви широм Васељене. Ми, пак, наоружани истином и силом свете вере православне смело и смерно стојимо у њој и спремно устајемо у одбрану исте, руковођени поуком и примером светих отаца, који су у сличним временима говорили и писали: *Како, дакле, да се ћући када је вера најаднућа и када су јолики заблудели! Нећемо ли се јојавићи на Христјовоме суду? Нећемо ли одјоварати за јојак безразложно ћућање?*⁷⁵ *Таквом ревношћу и јојаквим речима је, у своје време, веру бранио неустјрашиви сјуб јравославља и ојац Цркве, свейи Кирило Александријски.*

Остајући на линији таквог отачког ревновања и предања радујемо се поновљеном изласку из штампе књиге догматског садржаја, коју је приредио епископ Артемије под називом *Одбрана јравославној исповедања вере од кривоверја ејискоја јроф. др Ијњатија Мидића*. Са гнушањем одбацујемо све јереси и новачења побројана у тој књизи, а у целости прихватамо све светоотачке наводе, богонадахнуте речи и божанску науку православног исповедања, што су насупрот јереси изложене у поменутој књизи. Садржај књиге нас наводи на жалосну констатацију да се у Српској православној цркви, особито у црквено-образовним установама, не иде путем који су нам свети оци оставили. У овим установама не само да се вера православна не чува од штетног утицаја и светског, људског умовања, већ се чини супротно. Насупрот таквом поступању у Српској православној цркви, наше богослужбено предање нас опомиње и учи: *Божанско је, нейрикосновено је, неизменљиво је свейо јравило Цркве: Не јреба нишћи ни додавати, ни одузимаћи Свейом Предању јравославне вере наше.*⁷⁶ О томе расудивши, свети Тарасије Цариградски, као председавајући на светом Седмом васељенском сабору додаје: *Шћо се јиче дојмаћа јо,*

⁷⁴ Свети Сава, *Беседа о јравој вери*.

⁷⁵ Протојереј-ставрофор др Радомир В. Поповић, *Васељенски сабори, Први, Други, Трећи и Четврти, одабрана докуменћа*, књига 1, Београд 2012. година, стр. 187. Прво Кирилово јисмо Несјорију.

⁷⁶ *Служба ојшћи Свейих Ојаца* на јутрењу, канон, песма 9, Ојшћи Минеј.

*йѡѡрешиѡи у малом или у великом, свеједно је; јер се и у једном и у дру-
ѡом случају нарушава закон Божји.*⁷⁷

На жалост, у Српској православној цркви је овакво предање по-
гажено, те се уместо православне вере и светоотачке истине пропове-
да и учи нека нова вера, која је пород људског изума, схоластицизма
и „академске преучености“. Такво неправославно богословствовање
као крајњи циљ има приправљање пута екуменистичким, унијат-
ским стремљењима јерархије Српске православне цркве. Од таквих
стремљења, штетних за Цркву православну, јерархија Српске право-
славне цркве не одустаје, иако је много пута до сада опомињана и
упозоравана, како од стране правоверних пастира, тако и од стра-
не верног народа. Пркосно крупним корацима иде у све веће дубине
екуменистичке јереси и глобалистичке сервилности. Таквим њеним
поступањем најгрубље се нарушава суштинско јединство у исповеда-
њу православне вере у Цркви Христовој. А суштинско јединство се
рађа из светоотачке саборности и представља темељ црквеног једин-
ства искључиво ради очувања правоверја и спасења душа.

Свети архијерејски сабор Српске православне цркве, тј. сви ње-
ни епископи су пре шест година, залагањем и трудом епископа Ар-
темија, који је испоштовао регуларну процедуру, били упознати са
јересима и недопустивим новачењима у крилу Српске православне
цркве. Пре свих, од стране професора догматике на Богословском
факултету Српске православне цркве, епископа браничевског др
Игњатија Мидића, како напред поменуемо, али и од многих других
клирика и професора у Српској православној цркви. Суочени са ова-
квим стањем у Српској православној цркви, покренути истинском
хришћанском љубављу и залагањем за очување јединства вере и је-
динства Цркве, све који се поводе људском умовању по питању све-
тих догмата, овом приликом подсећамо на деветнаесто правило све-
тог *Шестѡѡ васељенскоѡ сабора* које заповеда: *...да ѡредстѡјници црка-
ва сваки дан, а осодиѡ у дане Госѡодње, ѡучавају сав клир и народ
речима блаѡочастѡија, изабирајући из божанстѡвеноѡа ѡисма мисли и
расуђивања о истѡини, и држећи се у ѡомере усѡановљених већ ѡраница
и ѡредања боѡоносних ѡѡаца. Чак и кад искрсне какав сѡор о неком
мјестѡу у Светѡм ѡисму, нека никако друкчије ѡо мѡстѡ не ѡумаче,
неѡ како су ѡа изложили у својим сѡисима свеѡиѡла цркве и учѡиѡељи,*

⁷⁷ Према: Преподобни Јустин Ђелијски, *Доѡмаѡѡика III*, Београд 1978. година, стр. 230.

*и са ѿим сѣисима нека буду задовољни, а не да састављају своје речи, да не би, будући можда неискусни у ѿоме, ѿренебреѣли оно ѿ ѿго ѿреба да се чува.*⁷⁸ Дакле, канони нас јасно поучавају и упућују да по питању вероисповедања у свему и у потпуности следимо свете оце и њихово предање, а не да измишљамо неко своје предање, нити да састављамо неку своју науку, која није у складу са јеванђелским, апостолским и светоотачким богословљем.

С обзиром да од поменутог Архијерејског сабора Српске православне цркве 2008. године, па све до данас, ни један епископ осим епископа Артемија, није стао у одбрану исповедања вере православне од новопроповеданих догматских застрањивања, постаје јасно да сви они сnose непосредну одговорност за такву небригу због напред наведеног урушавања и гажења православног исповедања вере. Иако су, као епископи обавезни, у складу са положеном епископском заклетвом да страже над својом паством и да чувају јединство исповедања вере православне, они то не чине. Шест је година протекло, како већ истакосмо, од дана када су епископи упознати са јересима проповеданим унутар Српске православне цркве, протекло је и три месеца од објављивања већ два издања поменуте књиге епископа Артемија о тим јересима, а српски епископи и даље ћуте упорно истрајавајући у равнодушном ставу наспрам издаје и кварења вере православне.

Својим ћутањем српски епископи се придружују нецрквеним и неправославним поступцима патријарха Иринеја, тј. заједничким молитвама са јеретицима, углавном папистима-римокатолицима; његовом учествовању у јеврејској служби паљењем свећа у синагоги; његовој изјави о томе да су све вере добре; његовој честитки римском папи Фрањи, у којој истиче да га је Дух Свети поставио на трон римских епископа; његовој заслепљености у томе да не одустане од тог екуменистичког неправославног усмерења и бедне сервилности глобалистичкој доктрини. Особиту саблазан међу православним верницима изазвало је и дрско увођење мирјана, чак и жена, у свети олтар, од стране епископа новотарца, Григорија захумско-херцеговачког, који себе назива бискупом. На све то српски епископи и даље ћуте, и ћутањем настављају са издајом вере.

⁷⁸ Епископ Никодим Милаш, *Правила Православне цркве с ѿумачењима*, књига I, Нови Сад 1895. стр. 489.

Смело и отворено у одбрану те вере стао је само један епископ Српске православне цркве, кога напред поменусмо, а то је епископ Артемије. И како је он због такве ревности „награђен“? „Награђен“ је изгоном из поверене му, одозго, Епархије рашко-призренске и ко-совско-метохијске; прогоном; медијским линчем; исконструисаним оптужницама и разноврсним и свакојаким понижењима. Све то поменуто овде, остављамо на савест свим учесницима Светог архијерејског Сабора Српске православне Цркве, историје ради. Сваки од њих понаособ одговоран је колико и цео Сабор због толиких канонских и догматских застрањивања. Упркос томе, нас правоверне и страхом Божјим прожете, духовно крепе и јачају речи светог оца Јустина Ћелијског који, пишући о истинској саборности у Цркви, вели: *Истинна бојочовечанске, еванђелске вере није у броју, већ у сили и Духу Светио-ме. Јачину и истиннијосћ вере йроверава бројем йайизам, а йравославље никад и довека.*⁷⁹ Докле год смо верни предању светих отаца, дотле ћемо ходити њиховим путем. Заједно са њима бројнији смо и јачи. На тај правац нас у новије време усмерава и преподобни отац Јустин Ћелијски упозоравајући јерархију Српске православне цркве, речима: *Ако наша Помесна црква жели да осйане йравославна и да иде найред, она йо може једино ако корак који хоће да учини найред учини саборно: са свима айосйолима, са свима мученицима, са свима исйоведницима, свима светйим оцима.*⁸⁰ Такву саборност ми данас овде проповедамо као насуштну и спасоносну. Зато је наш превасходни задатак да чврсто стојимо на путу светих апостола, светих отаца, светих мученика и свих светих. Држећи се вере коју су они држали, ми имамо неразрушиво и несумњиво јединство са њима. Исти црквени отац је записао: *Светйи Оци наши су сйражари Васељенске Цркве; они нейресйано сйраже над мисленим бедемима њеним...*⁸¹ *Сйражећи над мисленим бедемима Цркве*, а то су свети догмати и канони вере наше, ми се прибројавамо светоотачким редовима. Имајући њих за саборце у овој духовној борби војујуће Цркве на земљи, треба да удаљимо од себе сваки страх, сваку колебљивост, јер сви који за пријатеље и заједничаре имају угоднике Божје, за свог савезника имају самога Бога. Докле год пребивамо у јединству вере и побожности са њима,

⁷⁹ Преподобни Јустин Ћелијски, *Сейве и Жейве*, Београд 2007, стр. 209.

⁸⁰ Преподобни Јустин Ћелијски, *Хришћански живој*, бр. 2, Сремски Карловци 1925. година, стр. 83.

⁸¹ Преподобни Јустин Ћелијски, *Доимайика III*, Београд 1978. година, стр. 230.

нема разлога за малодушност, јер за свог помоћника имамо самог Началника и Савршитеља спасења нашег, Христа Богочовека, *дивнога у свейшима својим* (Пс 67, 36). Тако верујемо, тако исповедамо, јер нас тако Црква, као наша брижна духовна мати молитвеним гласом учи песмом: *Постарајмо се подобно њроводији живој, да њосијанемо заједничари свейших Оцаца, у којима је догајисиво њравославној учења*.⁸²

Таквом вером прожети, те покренути јеванђелском одговорношћу за њу и Цркву православну, ужасавамо се над страшним призором који се пре педесет година догодио у најсветијем граду Јерусалиму, када се у цркви Светог гроба Господњег патријарх цариградски Атинагора сусрео са римским папом Павлом VI, да би годину дана касније међусобно „скинули анатеме“. Чин скидања анатеме, од стране цариградског патријарха, без превазилажења узрока исте, (а узрок је римокатоличка јерес) представља негацију свих *Седмориx васељенских сабора* и целокупног догматског предања Цркве православне. Таквим сусретом у Јеруслаиму започет је такозвани „дијалог љубави“ а римокатоличка верска заједница је названа „сестринском црквом“. Ужас оваквог призора додатно увећава вест о томе да је педесетогодишњи јубилеј тог несрећног и јаловог догађаја, ове године био обележен у Јерусалиму суретом између цариградског патријарха Вартоломеја и римског папе Фрање 25. јуна. Сваки православни хришћанин се с правом пита какав је досадашњи плод таквих сусрета и свих јалових теолошких дијалога као и мноштва потписаних неправославних декларација током протеклих педест година? Плодови су горки и очигледни: римокатолици се нису одрекли ни једне своје јеретичке заблуде, а мноштво православних је дубоко саблажњено и потресено лицемерним „дијалогом љубави“ и, са њим повезаним, заједничким екуменистичким молитвама православних епископа са јеретицима. Светом Марку Ефеском било је довољно годину дана расправе са латинима да схвати њихову неискреност и неспремност на покајање и прихватање православног учења, зато је о томе овако писао: *Многа је било изјубљеној времена*⁸³, *додавши, између истине и лажи не може да се нађе ништа средње*⁸⁴. *Никада се човече, оно што се односи на*

⁸² Служба оишја Свейих Оцаца на јутрењу, канон, песма 9, Оишји Минеј.

⁸³ Изложење свейој Марка Ефеској о сабору, одељак 6, према: архимандрит др Амвросије (Погодин), *Свейи Марко Ефески и Флоренџијска унија*, Краљево 2007, стр. 229.

⁸⁴ Свети Марко Ефески, *Окружна њосланица*, одељак 5, према: архимандрит др Амвросије (Погодин), *Свейи Марко Ефески и Флоренџијска унија*, Краљево 2007, стр. 229.

*Цркву, не решава комјромисом...*⁸⁵ Очигледно је да епископима екуменистима ни педест протеклих година није довољно да се уразуме и схвате поменуте речи светог Марка Ефескога, као и непобитну чињеницу о томе да досадашњи бесплодни „дијалог љубави“ није донео ништа добро. Напротив, породило је савремену екуменистчку јерес и свеопшту саблазан у Цркви.

Поступци епископа екумениста и њихов „дијалог љубави“ рађају многе недоумице, од којих је и ова: Откуда екуменистима и зашто толика љубав према јеретичима, ради које демонстрирају окрутну мржњу према антиекуменистима и исправнима у вери?!

Имајући у виду такву настројеност екумениста, овом приликом изражавамо, такође, забринутост због најаве *Свеправославног сабора* који би требало да се одржи 2016. године. Шта нас, углавном, дубоко забрињава? Начин припремања тог *Сабора*; црквени великодостојници који га припремају, међу којима су углавном осведочени екуменисти и реформатори; вештачки наметнуте теме тог *Сабора*, као и остало што ће евентуално тај догађај пратити. Све то улива оправдану бојазан да такво саборовање неће бити у Духу Светоме, у духу светих апостола и светих отаца. Јер, како каже свети Јован Златоусти: *Чему ђочетѝак није добар и остѝало је за одбацивање*. И заиста, оно што је у самом зачетку лоше, не може имати ни добар крај. У том духу свети владика Николај Жички каже: *Ко је од ђочетѝка ђошао кривим ђуѝтем, мора се враѝиѝти назад и ухваѝиѝти ђравилан ђочетѝак, ѝѝј. корачаѝиѝ ноѝм ђравим ђуѝтем*. На ово нас упозоравају и пророчке речи многих савремених отаца, осведочених својом побожноћу и светим животом. Посебно истичемо речи оца Јустина Ћелијског које је упутио као озбиљно упозорење ондашњој јерархији Српске православне цркве, а које остају савремене, свеже и оправдане и у нашем времену: *Свесѝан ... сѝѝања у савременој Цркви Православној и уоѝиѝѝе сѝѝања у свейѝу... савесѝи ми налаже да се ђоново обраѝиѝм молбѝм и синовским ваѝајем Свейѝом Архијерејском Сабору мученичке Срѝске Цркве: да се наша Срѝска Црква уздржи од учешѝа у ђриѝремама за назови „Васељенски“ сабор, и ђоѝѝѝову од учешѝа на њему. Јер ако до ѝѝаквоѝ Сабора – не дај Боже! – дође, од њеѝа се може очекиваѝи једно: расколи и јереси и ђоѝидија безбројних дуѝа. А ѝледано из аѝосѝѝолско-*

⁸⁵ *Посланица свейої Марка Ефескої Георіју Схоларију, одељак 2, према: архимандрит др Амвросије (Погодин), Свейи Марко Ефески и Флоренџијска унија, Краљево 2007, стр. 229.*

жалост, цариградскога патријарха, а то је жеља за апсолутном влашћу у Цркви; жеља за првенством, не по части које му канонски припада, већ по власти и управљању. На ово је указивао отац Јустин и следећим речима: *У последње време Цариградска патријаршија је произвела огроман број епископа и митрополита, све углавном шиштарних и фиктивних. Ваљда се врши припрема да се на будућем „Васељенском Сабору“ бројношћу шиштарна одбеди већина јасова за неоанстичке амбиције Цариградске патријаршије... у онашању представника Цариградске патријаршије последњих деценија осећа се исти онај нездрави немир и болесно духовно насторођење које је Цркву у 15. веку довело до Флорентинској издајства и срама.*⁸⁸

Тако, дакле, размотривши питање одржавања Свеправославног сабора, најављеног за 2016. годину у Цариграду, са позиције апостолско-отачког предања ми унапред одбацујемо одлуке тог и сваког другог сабора, уколико оне не буду доношене у Духу Светоме; уколико не буду духом и словом у континуитету и у складу са свим васељенским и помесним саборима, који су као богонадахнути прихваћени од стране Цркве Божје. Томе смо научени од светих отаца, који на светом Седмом васељенском сабору овако исповедише: *Ми смо последовали Предању Васељенске = (Католичанске = Саборне) Цркве, и ништа нисмо ни одузели ни додали, и с љубављу примамо све што је исхоћетка примила именовано и усмено свети Васељенска Црква... Оно иак што су одбацивали дожанствени Оци, то одбацујемо и ми, и сматрамо то за непријатељско Цркви. Истинити и најправилнији суд Цркве састоји се у овоме: не доустити у Цркви новачења, а исто иако и не одбацивати ништа. И иако, следујући Отачким законима, и добивши благодат од једнога Духа, ми смо све што се односи на Цркву сачували непромењено и без одузимања. Ми следујемо древном законодавству Васељенске Цркве. Ми држимо зајовести Отаца. Ми анализирамо како оне који ништа додају учењу Васељенске Цркве, иако и оне који ништа одузимају од тога учења. У свему држећи се учења дојоносних Отаца наших, ми ројоведамо то учење једним устима и једним срцем, ништа не додајући и ништа не одузимајући од онога што нам је предано; најројив, ми се ујврћујемо у њему и окрећујемо њиме. Ми исповедамо и учимо онако како су ројисали*

⁸⁸ Исто, стр. 675-677.

*и утврдили Свети и Васељенски Сабори...*⁸⁹ Нека свако у Цркви разуме и нека се умудри, да дрско мењање догматског и канонског православног предања носи са собом анатеме отаца свих православних васељенских и помесних сабора.

На овом црквено-народном саборовању дужни смо, такође, подсетити да се ове године навршило петнаест лета од злочиначког бомбардовања наше земље, од стране западне војне организације НАТО, након којег је извршена окупација Косова и Метохије. Навршило се и десет година од *Маршовској њојрома*, који се догодио наочиглед окупаторских НАТО снага на Косову и Метохији. Материјална штета која је тим злочинима причињена веома је велика, али духовна штета је много већа, јер су уништене светиње и људски животи. Рана, настала током бомбардовања и окупације наше земље и даље је незалечена; отворена је, те и даље боли сваког православног Србина. Зато је наша хришћанска и људска дужност да то страдање и жртве које су у њему пале никада не заборавимо, апелујући и овом приликом на Владу Републике Србије да прогласи окупацију Косова и Метохије, а не да уз прећутну сагласност Српске православне цркве, наставља политичке процесе издаје наше свете лазаревске и мученичке територије. Дужни смо да се напред поменутих страдањем поучимо и да схватимо ко су нам пријатељи, а ко непријатељи. Тако поучени састрадавамо са нашим истинским пријатељима и браћом по вери и крви, са великим Руским народом, особито са оним делом тог народа који ових дана страда у Украјини, тј. Малорусији. Западне империјалистичке, колонијалне и фашистичке снаге користе у својој инвазији на Украјину, своју уобичајену стратегију: лажну демократију, медијски рат, обманљивање светске јавности, дакле, иста средства примењивана против српског народа деценијама уназад. Не изненађује нас ни страшна чињеница да је Запад у овом недељу и овог пута окриљен благословом Ватикана, тј. благословом украјинских отпадника од православља – унијата, који су, као и много пута кроз историју, позивали на убијање и истребљење православног руског народа у Украјини. Из нашег свенародног трагичног искуства знајући са каквим непријатељем се суочавају дужни смо пред Богом, историјом и својом савешћу, да свим својим срцем стојимо уз нашу православну руску браћу. Будући

⁸⁹ Према: Преподобни Јустин Ћелијски, *Домаћиника III*, Београд 1978. година, стр. 230-231.

сами окупирани од стране истих непријатеља, немоћни да својој православној браћи пружимо помоћ у физичком смислу, упућујемо им своју молитвену и моралну подршку, испуњену истинском братском љубављу и састрадавањем.

Ове године се навршава и стогодишњица почетка Првог светског рата. Захваљујући чојству и јунаштву наших славних предака, ту свеопшту људску несрећу памтимо као трагични, али и славни део наше историје. Еванђелска традиција српског патријархалног друштва увек је надахњивала наше претке да, кад је то потребно, и своје животе положи у одбрани отаџбине и свог народа, супротстављајући се тиранима у сваком времену. Наш дуг према њима и њиховој жртви је, не само да се њих сећамо, да се њихове жртве опомињемо, већ да их у томе и следимо, супротстављајући су, у мери наших могућности и ововременим тиранима. Дужни смо пред Богом и пред нашим историјом да уградимо себе у ту вечиту борбу православног српства за *Крсти часни и слободу златну*. А та борба и даље траје и трајаће докле год Косово и Метохију не ослободимо од окупатора.

Од посебне је важности, и света је дужност одупирање свима и свакоме ко тенденциозно прекраја историју на штету и поругу наших часних жртава у Првом светском рату, али и пре, и после њега све до најновијег рата у Босни и Херцеговини, и бомбардовања Србије, Косова и Метохије. Намере непријатеља су да нас, као жртву представе за агресоре, а западне завојеваче великих освајачких апетита, да представе за недужне жртве, иако управо ови носе директну одговорност за толика почињена зла над српским народом.

Уз тугу и жаљење за свима пострадалима, не смемо се оглушити ни о поруку коју нам са собом носе последња страдања нашег народа од водених стихија. Када људи својим грехом бунтују против Бога, онда и природа бунтује против човека. Бог је природу створио да послужи човеку, али када човек не служи Богу, природа престаје да служи човеку. Српски народ је утонуо у грех неверја. Потрошачки менталитет западне антикултуре развејава као ветар остатке лажног комунистичко-материјалистичког морала без Бога, а Србија се показује као морална и духовна пустиња. Зато поплаве од Србије чине пустош и у физичком смислу. Мало је оних који се искреном вером и служењем обраћају Богу, а још је мање истинских пастира који људе приводе покајању, поучавањем у истинској вери и исправном живљењу по православном учењу и предању. Са још већом тугом слушамо,

кад је реч о недавној поплави, анемичне поруке и „поуке“ јерархије Српске православне цркве, пре свих патријарха Иринеја, који нема пастирске смелости и апостолске одважности да каже народу истину о поплавама – да су оне између осталог, и последица свенародног греха; да поучи народ онако како је то чинио свети владика Николај, пишући: *Поїѡй (симболички) їредсїавља їреховни їѡїѡй, као шїѡ је јасно из їѡїѡја у време їраведноїа Ноја. Ако се їреси не суздију, неїѡ се осїаве да се множе и расїу, они дрзо као водена буїица надођу и їѡїѡїе душу једної човека или једної народа. Поїѡй водени їада долази, да їѡ сїање душа људских обїави, да би се људи освесїили, сеїили Боїа и їокајали.*

Духовни помор и мноштво умртвљених душа и савести у нашем народу собом доносе и физичке жртве проузроковане многим болестима, катастрофалним поплавама и најстрашнијим грехом – чедоморством. На стотине хиљада нерођене деце бива убијено од стране њихових родитеља још у утробама мајки. Западна антикултура жање свој страшни род међу морално посрнулом омладином, којој није усађена свест о православним породичним вредностима, о разликовању хришћанске љубави од разврата и блуда. Отуда таква лажна љубав, као грех, порађа још већи грех – чедоморство и пад наталитета. На тај начин наш народ постаје сопствени егзекутор. Духовном и физичком одумирању нашег народа доприноси и душегубно представљање и наметање содомског греха настраности и изопачења, званог хомосексуализам, као прихватиљиву норму и правило живљења.

Услед свега тога из Београдске патријаршије се уместо гласа који позива на свенародно покајање, чују само позиви на екуменизам, дијалог са римокатолицима и инославнима, све са крајњом жељом да нас римски папа удостоји своје посете. Уместо бриге због трагичног духовног стања српског свештенства, а последично и народа, већина епископа Српске православне цркве се брине превасходно за такозвани „дијалог љубави“, запостављајући истину, и за уједињење са Ватиканским јеретичким престолом, а остатак њих заокупљен је остварењем личних интереса, стицањем профитабилних епархија и парохија. Изнад бриге и старања о сопственој пастви, српски епископат се дао у воспостављање јединства са непокајаним јеретичима, посредством јеретичког екуменистичког покрета. Напред је речено и показано, што је већ сада очигледно, да ће плод таквих екуменистичких стремљења бити само још једна срамна унија, записана црним

словима у историји наше Цркве. Потребно је имати богочовечанске циљеве, али и богочовечанску методологију, по речима оца Јустина, јер циљ не оправдава средства, (што је супротно јеретичкој доктрини) а савремени екуменизам није богочовечанска методологија, већ глобалистичка и антихришћанска.

Видимо да су се на веру православну и Цркву Христову многи непријатељи устремили. Ипак, утешно је, браћо и сестре то што у свакој помесној цркви православној има православно стојећих, који у мери својих снага и могућности пружају отпор јересима и на дошлим таласима урушавања православне вере и живљења. Дубоко смо свесни смисла православне саборности и заједничарења у једној вери, остављеној у наслеђе, али и на одговорност нама православнима. Свесни те одговорности овом приликом, смирено и братски, упућујемо позив на саборну антиекуменистичку борбу и на обједињење и саборност у духу и исповедању вере православне, свима који верују и мисле православно и антиекуменистички.

Упркос свим побројаним искушењима, која нису мала, нити безазлена, велики је и од њих већи и моћнији наш Бог, *Који хоће да се сви људи сјасу, и да дођу у њознање истине* (1.Тим 2, 4). Зато нас Свевишњи усред свих ових невоља призива на крепку веру у милост Његову, и преко пророка Исаије храбри: *Укрейиће клонуле руке, и колена изнемојла утврдиће* (Ис 35, 3). Упућује нас Господ на веру која је делатна, која покреће на покајање и исправљење, која позива и мало и велико; пастире и вернике; властодржце и просте на покајање које је Богу угодно, а за душу благотворно. Да се утврђујемо у таквој вери учи нас и апостол Петар, образлажући циљ и смисао искушења која Господ попушта, јер каже: *А Бої сваке благодати, који вас њозва на вечну своју славу у Христѹ Исусу, Он да вас, њошћо мало њострадаиће, усавриши, утврди, укрейи, утемељи* (1.Петр 5, 10). Сам Господ нас, такође, опомиње и усмерава којим путем да ходимо, слично је поучавао и упућивао изабрани народ израиљски, говорећи им: *Зайо укрейиће се добро да држиће и њвориће све шћо је найисано у књизи закона ... да не одстѹиайће од њеја ни надесно ни налево* (Исус Нав 23, 6).

Речено је: *Мудросѣ крейи човека* (Проп 7, 19) а мудрост светоотачка нас преко светог Саве саветује *да држимо веру чистѹ и молићиву чистѹ*⁹⁰, тј. де се у православном исповедању вере држимо и побо-

⁹⁰ Свети Сава, *Беседа о ѡравој вери*.

жног живљења у посту, молитви, исповедању грехова својих, причешћивању и свеукупном држању заповести Божјих, са добром надом у Бога који таквим прегооцима дарује вечна добра у будућем веку, а у овом животу све што је неопходно. Само побожним животом стичемо снагу за чување и исповедање вере православне. Без побожног живљења нема ни побожног исповедања вере а без једног и другог нема спасења. На Господа своју наду полагимо, поучени псалмопојцем који каже: *Сїави на Госїода бреме своје, и Он ће їе їойїкреїїїи* (Пс 55, 22) и таквом вером наоружани смело наставимо своју борбу за духовни и национални опстанак и опоравак.

Неисцрпне су ризнице Божје милости и снаге коју дарује верним слугама, јер је речено у Светом писму: *Боїїїїїїво и слава од Тебе је, и Ти владаш свим, и у Твојој је руци моћ и сила, и у Твојој је руци узвиїїїи и укреїїїїи све* (1. Дн 29, 12). Када је изабрани израїљски народ градио свој храм Господу, људи су у једној руци држали мач, бранећи се од непријатеља, а другом су градили; у таквим невољама крепили су једни друге речима: *Уїїїїїїмо и зидајмо*, а последица тога исказана је даље у Светом писму: *И укреїїїїше им се руке на добро* (Нем 2, 18). Зато и ми устанимо и зидајмо, градимо пре свега домове наших душа, као

храмове Духа Светога. Затим, ограђујмо и подупиримо Цркву нашу православну, чувајући њене темеље, веру нашу, уграђујући себе у Њу побожним животом нашим. У томе нас охрабрује псалмопојац Давид, подсећајући нас да су чврста обећања Божја, да ће Бог бити уз оне који Му служе и држе заповести Његове, јер вели: *Закон је Господњи савршен, крейи душу; сведочанство је Господње верно* (Пс 19, 7) и још: *Неће дајти довека праведнику да њосрне* (Пс 55,22).

А сам Господ Бог наш, у Кога верујемо и Кога исповедамо у Светој Тројици, Отац, Син и Дух Свети, са Којим почесмо и завршавамо, оснажује нас, крепи и охрабрује говорећи: *Не дој се, јер сам Ја с тобом; не йлаши се, јер сам Ја Бої твој; укрейићу те и ймоћи ћу ти, и йодуйрећу те десницом правде своје.* (Ис 41, 10).

*У манастџиру святой Николаја Мирликијской
у Лозници код Чачка*

*Предстојатељ
Црквено-народной молитвеной Сабора
Епископ рашко-йризренски и косовско-мейхохијски у еџилу
гр Архиепископ*

СВЕДОЧАНСТВО ШЕСТО

БЛАГОЧАШЋЕ У АРИЉУ

На дан преноса моштију Светог првомученика Стефана, у селу Грдовићи изнад Ариља освештана је Црква посвећена том светитељу. Ктитори манастирског комплекса су Драгутин, Ђорђе и Милош, синови старине Милојка Стефановића чија породица броји преко тридесеторо чељади. Након освећења Цркве и Свете Литургије, пресечен је славски колач, којом приликом се ктиторима и многобројном верном народу, који је испунио цркву и порту манастира, обратио владика рашко-призренски и косовско-метохијски у егзилу Артемије.

Беседа владике Артемија

У име Оца и Сина и Светога Духа!

Великога дана и великога празника браћо и сестре дочекасмо данас у овоме светоме Божијем храму. Дочекасмо дан светог првомученика архиђакона Стефана коме је овај нови храм посвећен, преносу његових светих моштију, и да осветимо овај храм и да га предамо на употребу нашем православном верном народу србскоме. Милост Божја је велика на нама и на нашем народу јер Бог благосиља а људи раде. Бог даје снагу и добре идеје, добре замисли и помаже да се оне и остваре. Тако се, не тако давно, родила идеја да се подигне храм овде у Ариљу на овоме месту. И он је заиста подигнут у рекордном времену. За само четрдесет и два радна дана овај храм је изграђен овде, у коме се ми данас налазимо. Ктитор овога храма је породица Стефановића – Милојко и његови синови Драгутин, Ђорђе и Милош. Они су дали и овај плац овде, и свој труд, и свој иметак да подигну ову задужбину своју и манастир посвећен светом Стефану.

Али како сам чуо њима је у помоћ притекло много народа из овога места, из околине, који су дошли и долазили да помогну, да даду прилог, да помогну својим радом или на било који други начин да допринесу да се ово дело Божије тако брзо и тако лепо заврши. Ево и

данас Бог је даровао овај дивни дан, ни много врео ни много хладан, ни много кишан да смо могли да лепо завршимо освећење овога храма неометано. Али колико год да Господ даје своју благодат и излива на нас толико се пројављује и мржња и ненавист неких којима није по вољи ово дело Божије које смо овде остварили.

Као некада у оно старо време, за време светих апостола, у прве дане хришћанства, када је пострадао свети првомученик Стефан архиђакон, од тога првога дана, од тих првих времена, па ево две хиљаде година Црква Божија је непрекидно гоњена и прогоњена од видљивих и невидљивих непријатеља. Увек је било оних који су ненавидели Господа Христа, који су прогонили Његову Цркву, који су прогонили Његове верне слуге. То бива и данас. У оно време када је архиђакон Стефан пострадао њега су оптужили да хули на име Божије, на Мојсија, на Стари Завет и довели га на суд. А он је, просвећен мудрошћу Божијом, изговорио једну предивну беседу пред Јеврејима који су га судили и осудили. Тад их је подсетио на сва места из Старога Завета која су говорила и која су наговештавала и прорицала оно што ће се десити а то је о доласку Господа Исуса Христа као Спаситеља света. Када је поменуо то и рекао да види небо отворено и Сина Човечијега Господа Христа са десне стране Бога Оца, Јевреји су толико побеснели да су запушавали уши своје да не слушају тобоже хулу на име Божије.

И онда шта су урадили?

Осудили га на смрт. И то на страшну смрт: извели су га изван града и тамо убили камењем, затрпали камењем. И тако је свети првомученик посведочио не само својом речју него и својим животом и својом крвљу запечатио веру своју у Господа Христа који је дошао да људе спаси од греха, смрти и ђавола и да им дарује живот вечни. И свети архиђакон Стефан при последњем издисају рекао је, обратио се Господу молитвом. За кога? Не за себе, не за своје сроднике него за своје непријатеље који су га засипали камењем, рекавши: „Господе не упиши им ово у грех.“ То јест опрости им овај грех што су учинили.

То је пример који нам даје свети архиђакон Стефан, то је пример који је оставио потоњим покољењима и нама данашњим хришћанима како да се односимо према онима који нас мрзе, који нас клеветају, који нас нападају, који нас гоне и прогоне. Не са мржњом, да им одговарамо, него са молитвом Богу, да Господ и њих просвети и упуту на прави пут спасења, а то је пут чувања праве истините вере. Оне вере коју је Господ Христос проповедао, коју су апостоли примили од њега,

предали светим Оцима, а свети Оци посведочили и утврдили, одогматили и предали Цркви Божијој на чување и на спасење рода људскога.

Ми данас овде сабрани, ми се трудимо да останемо на путу тих наших учитеља од првомученика Стефана, па свих редом који су смрћу и животом посведочили верност вери православној, до Светога Саве и од Светога Саве, до владике Николаја и оца Јустина, који су најновији и најсвежији нама савремени учитељи и слуге Божије.

Да се и ми угледамо на њих, браћо и сестре. Да држимо веру као што су они држали. Да не прихватимо никаква лажна учења, да не слушамо клевете које на нас говоре него да останемо на путу Божијем, на путу светосавском. И тада ћемо имати заштиту и помоћ светог архиђакона Стефана и свих оних хиљада мученика и стотина хиљада и милиона мученика који су за веру православну положили живот свој, да они и нама својим молитвама помогну да останемо и ми на томе путу и да се спасавамо том вером православном.

Данас, браћо и сестре, потребно је захвалити, најпре, Господу Богу на овој милости коју је дао нама грешнима и недостојнима. Захвалити ктиторима овога Божијега храма, породици Стефановића, старом Милојку и његовим синовима Драгутину, Ђорђу и Милошу и њиховој фамилији многобројној за коју смо се сада овде помолили. Њих је Господ даровао и обдарио том правом вером и љубављу према Господу Христу и они су подигли овај храм у славу Божију, у спомен светог архиђакона Стефана, а као своју породичну задужбину.

Нека би Господ примио овај њихов дар, као дар многих наших славних предака краљева, царева, велможа, архијереја, архипастира, патријараха који су окитили земљу српску многобројним храмовима и светињама подигнутим у славу Божију. Њима се придружује данас овај нови храм подигнут овде на овом брду изнад Ариља, да се у њему поје Литургија овог века као и онога.

Данас је, дакле, освећење овога храма, данас је храмовна слава ове светиње. Као што сваки домаћин има своју славу тако и сваки храм је посвећен једноме од светитеља или празника Господњих који је слава тога храма. Али ово је не само храм него је ово и манастир. Јер, овде се поред храма подиже конак за наше монахе који ће овде живети и служити Богу и нашем народу овога краја. Данас је дакле прва слава овога храма. Домаћини ове прве славе јесу породица Стефановић које смо поменули, брат Милош, Ђорђе и њихов брат Драгутин и њихов отац Милојко. Обичај је да у свим манастирима поред славе

манастира коју манастир прославља увек учествује и неко од вернога народа. Ове године поред манастира овде, оца Агапита и његове браће, домаћини су као што рекосмо Милош, Ђорђе, Драгутин и остали њихови, а за идућу годину су се јавили Милојко и Бошко Ђурић из села Вране.

Нека приђу овде нови домаћини. Ајде Милојко прими овај залог, ево да понесете кући као благослов и залог за идућу годину на овај дан, на овај празник онда да се ви постарате заједно са манастиром као што су се ове године постарали браћа Стефановићи. Честитајте старом домаћину, а он да честита вама.

Нек је Божији благослов на вама, на много и много година у здрављу, напретку свакоме дочекивали и прослављали овај дивни празник.⁹¹

⁹¹ Извор: сајт ЕРПКСМ у егзилу 17. август 2013.

Беседа Милоша Стефановића – светосавског задужбинара

Преосвећени Владико, часни Оци, поштоване сестре и матере монахиње, драга браћо и сестре, помаже Бог.

Испред ктиторске породице, приложника и верног народа овога краја, припада ми велика част да вас све поздравим и да вам се захвалим што сте данас заједно са нама уздигли молитве Господу и присуствовали свечаном освећењу овог светог храма посвећеног Архиђакону Стефану.

На првом месту изражавам велику благодарност и захвалност Господу Богу, који милошћу својом ниспосла верном народу овога краја духовну радост подизањем овога дивнога храма баш на овој локацији.

Како је ово дело започето?

Почело је тако што владајући клир при храму Светог Ахилија у Ариљу прошле године, скренувши са светосавског пута, својим безакоњем и дрскошћу окупира храм и протера већину верног народа из њега.

Тако је настала жеђ за задовољавањем наших духовних потреба и за изградњом духовног крова над главом свих нас који држимо до вере и српства.

И поче трагање за локацијом. Обишли смо више од десет локација подесних за манастир – свака од њих била је лепа на свој начин.

Али човек снује а Господ одлучује. И тако 21. фебруара ове године Господ пројави ову локацију као праву, преко свога гласника, за овај Дом молитве и славе Господње. Господ уреди те власници ових парцела, моја браћа, Драгутин и Ђорђе, са љубављу и без икаквог материјалног условљавања, поклонише за градњу манастира своје парцеле површине око 95 ари, а њихову одлуку са великом радошћу благослови и наш отац Милојко.

Седмог марта на ову стопу земље крочи преосвећени Владика Артемије и благослови и локацију и почетак припрема око добијања дозвола за градњу прогласивши при том Архиђакона Стефана као заштитника овог Храма и свих оних који у њему буду живели и у њега долазили.

Од тада па све до данас у свим нашим пословима, проблемима и мукама имали смо обилату помоћ Архиђакона Стефана који својим

присутвом и својим молитвама пред Господом потпоможе здружено да се овај огроман посао приведе крају. А било је проблема и сметњи доста, поготову око добијања грађевинских дозвола.

Злобници су слали пријаве инспекцији, свештеници су тражили помоћ жичког администратора еда би изградњу овог Дома Божјег осујетили. Али као што је речено: Ако је Господ с нама, ко ће против нас! Кад нам је било најтеже помолили смо се Архиђакону Стефану и сви проблеми су нестајали и посао се настављао вођен Божјом руком.

Ко до сада није видео Бога, овде га, браћо и сестре, може угледати. Овде је Господ зидао Свој Дом! Овде се нису узалуд трудили зидари! Ево доказа за чудо Божје:

- темељи Храма су освећени 20. јуна 2013. лета Господњег;
- данас је 15. август.

Кад се одузму недеље и црвена слова – кад се, наравно, није радило – од освештања темеља до овога што видимо: црква, иконостас, звонара 2/3 конака који су пред нашим очима – имали смо само 42 радна дана!

То се граничи са немогућим!

То је само Богу могуће!

Браћо и сестре,

Искористио бих прилику да се захвалим свима онима који су на било који начин помогли ово свето место, било својим добрим мислима, својим молитвама, својим лепим речима или делима својим. Сви су они помогли да се догоди ово „чудо у Ариљу“, да за тако кратко време никне овај манастирски комплекс.

А верујте, није било времена да се ураде пројекти, нити времена за прорачуне, а све од некуд стиже, и пројекат за Цркву готов, од једног архитекте, а други архитекта ради конак, трећи комбинују звонару из неколико претходних, без сујете и зависти, без динара... А тек градња:

- брвнара се ради у једној радионици,
- иконостас у другој,
- у исто време ничу темељи Конака и темељи Храма.

Браћо и сестре, много би времена требало да вам опишем како се за ових четрдесетак дана градило. Долазе људи и доносе ко шта има, од лепте, гибаница, пита и колача, ручкова за мајсторе, до свога личног рада са и без машина, па до већих прилога.

И тако та позитивна енергија сливена у љубав према Господу, према Православљу и Светосављу чини чуда, свуда па и у нашем Ариљу.

Искористио бих прилику да пошаљем поздраве и захвалност и оној залуталој браћи нашој, који су се трудили тужбама и опструкцијом да ово неимарство Божје претворе у зидање „Скадра на Бојани” – надајући се да су разумели да им се не вреди против бодила праћати.

Подсетио бих одавде све оне који прогањају владика Артемија, његово монаштво и све нас који им се придружисмо на том тесном светосавском путу, на оне речи које су се чуле свише на путу за Дамаск: „Савле, Савле зашто ме гониш?”

И послао бих упит Патријарху, Синоду и свим оним озлобљеним владицама нашим: Куда то идете пастири наши?

Зашто сте скренули са пута Светог Саве, Светог Јустина, владике Николаја?

И зашто гоните благочестивог владика Артемија, монаштво његово и верни народ?

Када је само пре годину дана Храм светог Ахилија у Ариљу окупиран од „новотараца“ који одступише од светоотачког предања, одступише од Православља и Светосавља и суштински и формално правно. Суштински јер сви српски светитељи, од Јована Владимира, Светог Саве, Арсенија, Василија Острошког... до Николаја Жичког и Јустина Ћелијског, служише свету Литургију по устаљеном вековном поретку. И формално-правно јер прекршише одлуке Сабора па чак и лицемерну одлуку надлежног Епископа и донеше једну невиђену безумну одлуку – дозволите да цитирам одлуку епископа жичког Е бр. 33. од 17. јануара 2011. г.

„Оне из народа који опште са монахом Артемијем и његовим присталицама, који одлазе на Артемијева `богослужења`, не примати у храмове на богослужења, не причешћивати их и не примати никакве прилоге од њих.“

Овде је крај њиховог цитата!

Али овде је и крај нашег општења с њима – одступницима!

Све док се не покају и не врате на пут Светосавски и православни!

Шта је верни народ при храму светог Ахилија требао да ради?

Да чека и немо посматра како нас унијате и католиче они који су требали да буду чувари Православља и Светосавља?

Неће моћи!

Хвала Господу Богу на његовом дару што нам посла Владику Артемија и његово монаштво да својом ревношћу и побожношћу сведоче прави пут, пут Господњи.

Пошто смо протерани из храмова својих, ништа нам друго није преостало него да правимо православне, светосавске храмове, као што су катакомбе прављене у првим вековима кад су хришћани прогоњени, и да чувамо Православље као зеницу ока свога.

Па стога користим прилику да кажем да овај наш Храм који ових дана саградисмо милошћу Божјом, јесте Храм Српске Православне и Светосавске Цркве!

Оне праве и истините, изграђене с љубављу и молитвом.

И да гласно и јасно кажемо:

Разликујемо се од оне официјелне – у којој је извршен пуч и у којој је завладало безакоње и која је све мање српска, и коју представљају они који себе називају екуменистима.

Екуменисти су јеретици, по учењу светих отаца. Јеретици су отели кормило цркве усмеравајући тај брод спасења у ватиканске прљаве воде. То су они који примају од папе напрсне крстове и прстење, који папу зову „свети отац”, који јеретичку организацију зову „сестринска црква”, који са јеретичима саслужују и Богу се моле заједно.

Не желим и не прихватам, а верујем да и сви данас сабрани на овом, сада светом месту, делите моје мишљење, да нас називају „сектом”, „зилотима” и које-каквим „синагогама” и „парасинагогама”, већ јавно исповедамо:

Ми смо Срби! Православци! И Светосавци! И то ћемо остати до краја, макар нас протеривали и у праве катакомбе.

А они који одступише од светог Православља и Светосавља нека добро размисле да ли су они Српска православна црква, по речима својим, и по делима својим и шта иза себе остављају потомству и каква их плата у вечности чека.

На крају, хтео бих игуману овог манастира – оцу Агапиту и његовом братству да поручим и пожелим да овим манастиром управљају на богобојажљив и домаћински начин, да им молитва буде на првом месту, а све остало ће им Господ придодати по потреби њиховој.

Нека би Бог дао да ова светиња буде лечилиште духовно за све нас који долазимо у њега од сад па до краја света.

Преосвећени владико,

Ми – ктитори овога светога храма, оглашавамо, јавно пред свима присутнима и пред нашим потомцима, да предајемо на коришћење ову Светињу са конаком и другим материјалним добрима, Рашко-призренској епархији у егзилу, без икаквог материјалног условљавања или надокнаде.

Предајући вам овај манастирски комплекс на коришћење имамо само један нематеријални и једини услов и молбу: останите непоколебљиво на путу православном и светосавском којим сте са својом духовном децом ишли чувајући светоотачко Предање и вековни богослужбени поредак!

Док ходите тим тесним али спасоносним путем, ето нас – народа српског – за вама.

Одавде до вечности!

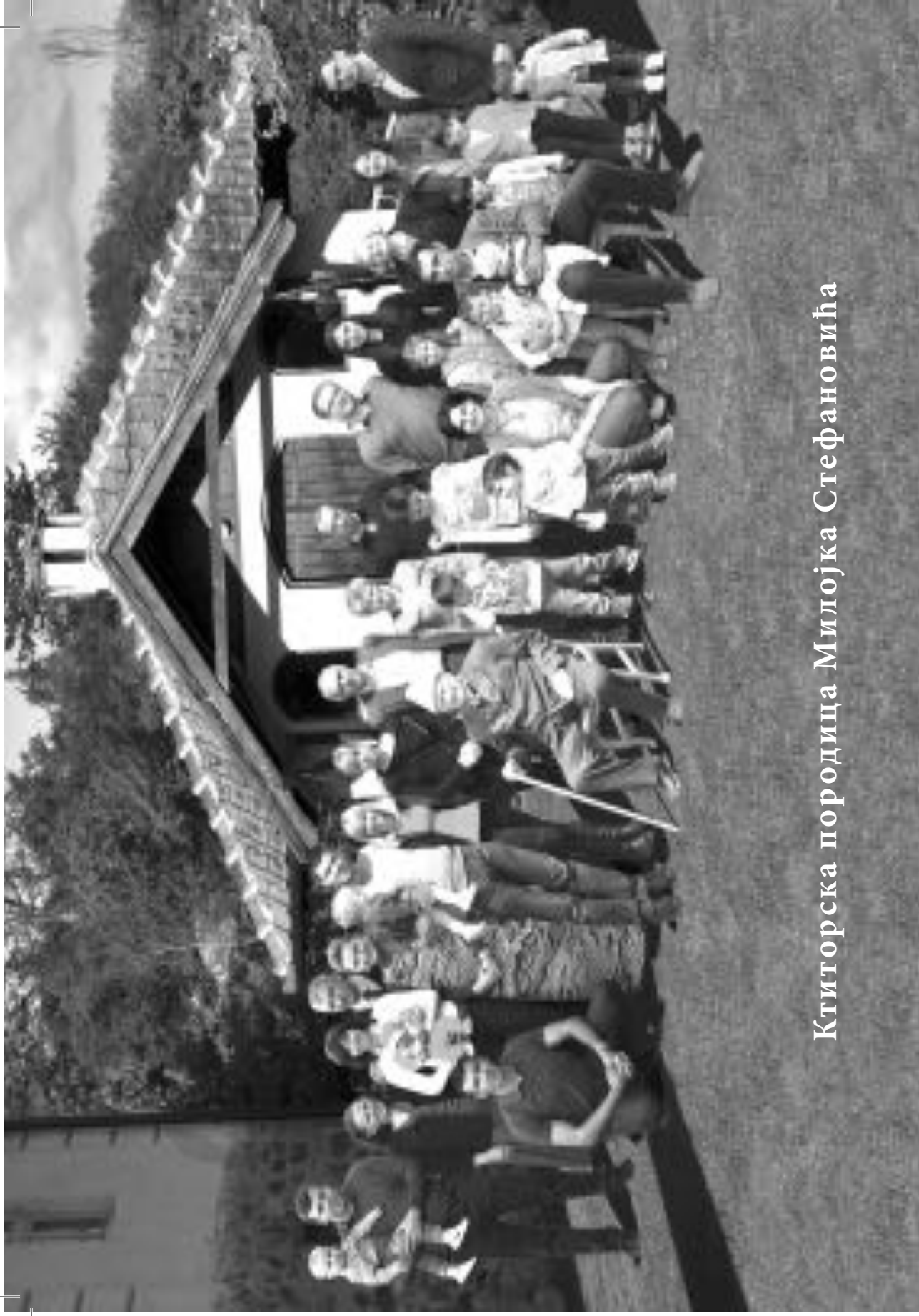
Амин!⁹²

Дочек драгог госта: (лево) Драгана, (десно) Ђорђе и Милош

⁹² <http://srbinaokup.info/?p=14659> под насловом: Освећење цркве у Грдовићима, Ариље, 15.8.2013.

Ктиторска породица Милојка Стефановића

СВЕДОЧАНСТВО СЕДМО

КАТАКОМБА НА ПЛАНИНИ ЈЕЛИЦИ ⁹³

На планини Јелици, потез Караула, поврх села Јездине, освештана је 8. септембра 2013. године Господње, испосница посвећена Светом Пимену Великом. Многољудном скупу који се сабра на ово, од сада свето место, обратио се владика рашко-призренски и косовско-метохијски у егзилу – Артемије.

Јелички подвижник: монах Рафаил сузом радосницом обележио обзнањивање Типика испоснице Св. Пимена Великог у којој ће од данас бдити на даноноћној стражи, на Караули јеличкој.

⁹³ Извор: Сајт ЕРПКСМ у егзилу. Освећење испоснице посвећене светом Пимену Великом, септембар, 2013.

Беседа владике Артемија

У име Оца и Сина и Светога Духа!

Милост Божија, браћо и сестре, не даје се на граме и на меру него рука Божија излива изобилно благодат своју и милост своју. И на нама се заиста показује из дана у дан обилно изливање те милости Божије и благодати Божије. Почели смо од нуле, а ево како Бог благосиља да поред неколико манастира и катакомби наша епархија добија званично и прву праву испосницу.

Ово је почетак оснивања Нове Свете Горе на Јелици овде. И даће Бог да ова мала испосница буде као оно зрно горушичино које када падне на земљу разрасте се и постане огромно дрво у коме птице небеске праве гнезда. Да и ово буде почетак а да се на томе не заврши. То је данашња порука и поука са овога светог места.

Посвећена је ова испосница једноме великоме подвижнику, једном чудотворцу – Пимену Великом. Пимен значи пастир, који ће бити заштитник овога светог места и оних који буду овде живели и подвизавали се. За сада оца нашега Рафаила. А ко ће са њим и после њега то је у Божијим рукама. Тек, ова испосница треба да живи. Не само за његово и моје време, него у векове векова, као што што живи Света Гора.

Испосница има посебан начин живота браћо и сестре. Тај типик биће предат у руке оцу Рафаилу а вама укратко да објасним. Сад смо се овде сабрали у великом броју, ја молим и апелујем да не досађујете

испоснику који овде живи. Он треба да је сам са Богом. Доста му је дружења са људима. Он ће са њима бити у молитви али немојте му долазити, немојте га ометати у његовим подвизима.

И још нешто. Ево на отварању дошли смо овде сви скупа и мушки и женски пол. Од данас ово свето место постаје место Свете Горе. На Свету Гору жене немају приступа. Није то дискриминација, то је воља Божија и Свете Богородице. И ово је део Свете Горе и ово место је неприступачно за жене да овде долазе.

Сада и више никада!

То је и њему закон, то му у типiku пише који ће добити и тога морамо сви да се придржавамо. Даће Бог да се ово овде још мало култивише али ово мора бити заиста испосница у правом смислу речи. Као што је Свети Сава имао своју испосницу у Светој Гори, типикарницу која је била веома строга, најстрожије место по коме се живело на најстрожији начин на Светој Гори, тако и ово треба да буде једно место у коме се најстроже живи у нашој епархији рашко-призренској у егзилу.

Нека Бог прими наше данашње молитве, нека ову светињу стави под покров и заштиту Свете Богородице и под заштиту светог Пимена великога. И да буде свима нама кула светиља која светли иако је не видимо. Свест да то постоји треба да нас одржава и да нам даје снаге да се молимо Богу за оца Рафаила, који овде живи и подвизава се, а он да се моли за све нас и за цео наш народ.

Нека Господ прими ову светињу у своју заштиту и нека дарује благослов, мир и дуг живот оцу Рафаилу и напредак у његовим подвизима сада и увек и у векове векова.

Амин.

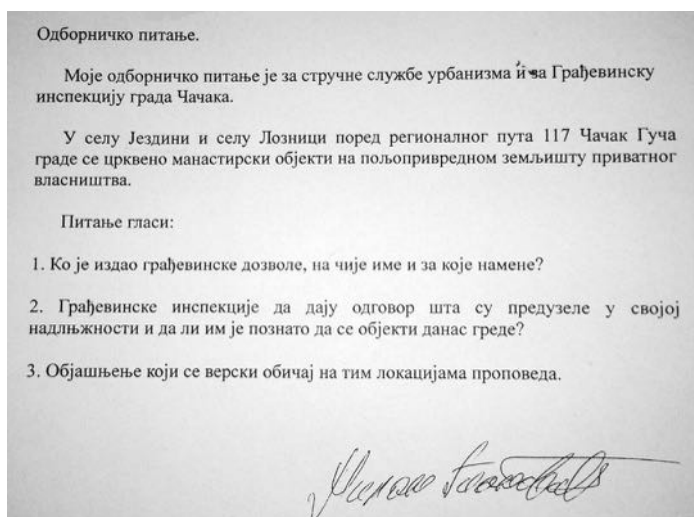
Из њедара Јелице извире верни народ хитајући на освештање испоснице

Од данас ово свето место постаје место Свете Горе. На Свету Гору жене немају приступа. Није то дискриминација, то је воља Божја и Свете Богородице. И ово је део свете горе и ово место је неприступачно за жене да овде долазе. Сада и више никада!“

(Владика Артемије)

Поводом овог величанственог збитија, многе отровне стреле су одапете на ктитора, са разних страна. Једна од њих је полетела из одборничких клупа Скупштине града Чачка којом приликом је одборник Милан Тановић из Трнавe, на седници Скупштине, поставио одборничко питање:

Отворено писмо одборнику Скупштине града Чачка господину Милану Тановићу

Поштовани господине Тановићу,

Недавно је грађевинска инспекција, поводом Вашег одборничког питања, посетила моју маленкост, ради увида у грађевинску документацију и објекте на мојем имању у селима Лозници и Јездини.

На Ваша прва два питања претпостављам да ћете добити одговор од надлежних⁹⁴, мада Вас морам растужити чињеницом да ја не-

⁹⁴ Мада би било коректно да сте их упитали колико има нелегалних објеката по селима општине Чачак, пошто према мојим сазнањима на територији града има више хиљада а у Републици Србији преко 1.300.000 нелегалних објеката. Неки зли језици причају да су у Вашој Трнави објекти, углавном, изграђени без грађевинских дозвола (за разлику од ових мојих на које сте нанишанили прстом!). А неки дрзници тврде да

мам ни један нелегални објекат, укључујући привредне, стамбене и др. објекте као што су: рекламе, тенде, ограде, вајати, млекари, качаре, штале, полубрвнаре, брвнаре, па чак и тротоари, стазе, дрвореди, жардињере које сам, (обавезно уз грађевинску дозволу), даривао граду којим Ви сад владате.⁹⁵

су грађевине које се налазе на Вашем породичном имању изграђене без грађевинских дозвола, што им ја не верујем, јер ценим да сте Ви, као репрезент народне власти, ваљда чистан, поштен и коректан човек, а не лицемер који види трун у оку брата свога а не види брвно у оку својему, за разлику од власти имајућих у Цркви.

⁹⁵ Ово можда и због тога што сам пре 30 година проглашен за непријатеља ондашње државе и партије због исповедања истине на једном многољудном скупу у београдском Сава центру. Иако су ту „моју истину” оверили време и догађаји са 100% тачности, ипак сам, као непријатељ, уживао посебан статус, да се збуди по оној народној: *Кус ијевац йиле до вјека*. Тако на пример:

Једини сам грађанин који је имао грађевинску дозволу на територији општине Чачак за постављање тенде пред радњом и која ми је, упркос томе, срушена Решењем инспекције, зато што није била баш начисто „конзолна” како је стајало у решењу;

Једини сам грађанин од кога је инспекција тражила да од Машинског факултета у Крагујевцу прибави сертификат о „буци” моје клима јединице (упркос томе што сам имао сертификат јапанског произвођача, затим од увозника и, најзад, од фирме која је продала и монтирала уређај и упркос аргументима да је у улици у којој се налази моја фирма тада постојало преко 260 клима уређаја, да на згради у којој седи инспекција тада бејаше 16 клима, да се са прозора зграде у којој седи инспекција тада видело преко 50 клима јединица) те да ни од ког, нико, никад, није тражио то што се од мене тражи;

Једини сам грађанин коме је инспекција забранила рад, неосновано, па је после мојег отвореног писма решење ставила ад акта;

Једини сам грађанин коме је инспекција претила булдожером и рушењем објекта који је апсолутно легално и у складу са законом подигнут;

Једини сам грађанин кога је *ТВ Галаксија* (носилац Ордена Светог Саве добијеног тих дана од стране екумениста-јеретика) прислонила више пута на стуб срама, без трунке основа, не дајући ми шансу на одбрану од лажи и клевета;

Једини сам привредник коме је архијерејски намесник трнавски г. Милинковић послао претеће писмо говорећи да ће позвати народ да бојкотује моју фирму;

Једини сам привредник (вероватно на кугли земаљској) у чије радње је званичним актом Епископа жичког забрањено монаштву да уђе и купује робу (ваљда да би се подржале фирме чији власници су католици, муслимани... и тиме пружила и економска подршка унијатским, екуменистичким и еВРОПСКИМ трендовима);

Једини сам грађанин од кога је епископ, преко архијерејског намесника г. Саше Јоловића, тражио да откажем гостопримство гостима које сам примио и угостио на мојем и мању, о свом трошку, за своју душу;

Једини сам грађанин коме су државни органи правили опструкцију и забрањивали рад на два, од неколико привредних пројеката, па сам одустао од 10-так

производних погона који би упустили хиљадак људи, те сам уместо тога написао 10-так књига, тако да на моју и Вашу жалост моја фирма упошљава свега стотинак радника и тек нешто преко 400 сеоских домаћинстава која производе за познатог купца – КМН. Сад видим да сам и ту претерао. Зато сам, после Вашег мудрог *одборничког мишљења*, одлучио да се повучем у пензију. Јер, схватио сам да су, и у Вашем фронту, непожељни конзервативни сељачки синови, који могу да успоре Ваш историјски ход у срећну евроПСКУ будућност;

Један сам од ретких грађана који је пре увођења ПДВ-а плаћао држави порез на промет по тзв. *укалкулисаном мейџу* – дакле унапред, и који никад ни по ком основу ником (ни држави, наравно) није закаснио ни један секунд са плаћањем обавеза;

Један сам од инцидентно ретких привредника у Чачку коме је наложено, под претњом, да угради колектор за пречишћавање отпадних вода, што сам наравно и учинио;

Вероватно сам једини грађанин за кога репрезент народне власти тражи полагање рачуна о томе шта он ради на своме имању, и коју веру тамо исповеда. За очекивати је да следеће Ваше питање буде шта ја радим у својој спаваћој соби или у купатилу.

А можда ћете поставити питање шта ја мислим и како смем без Вашег одобрења да мислим;

Ја нисам срећник који долази из евроПСКОГ царства, не спадам у оне који су нам преко *милосрдног анђела* убијали ђецу, рушили фабрике и ћуприје па да ми Ваша народна власт даде градско земљиште, трафо станицу, водовод, канализацију и још 11-12.000 евра по запосленом човеку. Јок. Ја сам сељачки син, потомак српских домаћина (из миља, од стране усрећитеља народа, званих *кулака*) које је требало урнисати да не ометају сигуран ход у срећну будућност наших братских народа и народности. Напротив, био сам суинвеститор трафо станица, високо и ниско-напонске мреже, суинвеститор изградње путева, водовода, тротоара, дрвореда... А можда ми тако и треба. Шта ће нам будалаштине којима се ја бавим – производња традиционалне (назадне) хране без адитива, сурогата, хемије... кад имамо ГМ производе, фаст-фудове, коцкарнице, диловање дроге и друге модерне облике „привређивања"... Због мојих старомодних будалаштина Стевановића џемат има чак више деце него пре 65 година кад сам ја био дете. А то није кул. Село треба са-трети. Шта ће нам тај простаклук. И шта ће нам будалаштине наших затуцанијех ђедова који су писали ћирилицом, кад нам је казано да са њом и Светим Савом не можемо у евроПСКУ унију која је нашој народној власти сан и која нема алтернативу. Зато у Београду, и којекуда Србијом, не можете наћи ћирилицу, безмало ко у Вуковару. И зато чик да нађете да се наш Синод слика под иконом Светог Саве. Уместо тога слика се под *иконом* блаженог им (а ускоро и светог им) Алојзија Степинца, под чијим вођством, а уз папин благослов, је 1.371 католички свештеник учествовао у злочинима затирања Срба и србства.

Ако бих наставио са набрајањем мука које сам преживео кроз преко 150 инспекцијских контрола, за 20 година привредничког несна и надчовечанских напора, од којих су неке биле праћене људима наоружаним пиштољима, пендрецима, судским налозима (у поноћ!) за претрес куће и фирме, то би била једна од најобимнијих мојих књига (до сад најобимнија има свега 653 стране), па ћу Вас поштедети тога с обзиром да Ви бринете многе народне бриге. Верујем да се секи-

На треће питање, које излази из надлежности инспекција, а у жељи да Вам помогнем у разрешавању Ваших народних брига, препоручујем Вашој пажњи своје књиге у којима сам учинио покушај давања одговора на Ваше питање.⁹⁶ Иако не знам одакле црпите овлашћење да дирате у неотуђиво право тј. слободу вероисповедања која је зајемчена Уставом земље Србије, надам се да ће Вам препоручене књиге-сведочанства⁹⁷ припомоћи да, разлучивши светлост од таме

рате што смо окупирани и како да се што пре утре тај сељачки примитивни балкански сој еда би загазили широким еВРОПСКИМ путем у коме *Ваша деца неће лаговати*. За ону косовску и ону сељачку није ни важно. Што би Шантић реко:

*Сељаче, јољо, ти си њрах на јогу,
Тећи и вуци, и у јарму скајај!*

Бивало је оних за које је Христос са крста вапио: *Ојросіи им оче јер не знају шіија раге!* Ви господине Тановићу, вероватно знате шта радите, јер *онај шіио на брду ак и мало сіиоји више види но онај јод брдом*. Ви сте на брду које се зове власт. Зато Ви, будући да сте решили затрпати ово сељачко балканско мочило, жабе ни не питате. Јабогме. *Ко шіија жабе кад се мочило зашрјава*.

⁹⁶ Библиотеци Ваше Скупштине даривао сам комплет мојих књига, које ће Вам, надам се, припомоћи да у потпуности скинете са себе терет брига.

Али будући да журите модерним еВРОПСКОМ путем, верујем да немате времена за читање мојих конзервативних књига, па још написаних ћирилицом. Зато Вам препоручујем да на Google укуцате: *Весна Ђоковић – Још вере и наде има* – па ће Вам једна Србкиња, иначе Ваша комшиница, (додуше у једном демоду антиглобалистичком и антиеВРОПСКОМ амбијенту) отпевати једну песму која ће Вас можда навести на кратак предах од тог ужурбаног марша у царство еВРОПСКО. Дако би Вам на ум пало сећање на Ваше претке. И на веру њихову на коју сте се окомили.

⁹⁷ За Вашу информацију постоји један правни акт у овој земљи који се зове Устав и он, да извинете, чланом 43. јемчи слободу мисли, савести, уверења и вероисповести. Додуше, тако сам мислио да и вазнесењске калуђерице уживају уставно јемство о неповредивости стана па су их попови под командом екуменистичког епископа силом, уз асистенцију народне полиције, истерали из стана и то без суда и пресуде, којом приликом, бранећи Уставно начело, моја маленкост је пребијена, ухапшена, суђена и осуђена.

Знам да је у званичној Цркви (чије чело вође продадоше веру за вечеру) мода да се „канони каче мачку о реп“, али сам сматрао да народна власт неће то урадити са Уставом, али сте Ви, попови и полиција поколебали моју наду у тзв. правну државу. Јер, власт је власт. Али оно што теши је уверење да *ничија до зоре није јорела*. До сад је бивало да је свака власт била па прошла. Не знам да ли ће и Ваша. Власт је од Бога: долази као награда Божја за наша добра дела и за живот народа по Закону Божјем, или као казна за безверје и безакоње наше. И Ваша власт је од Бога. Имамо онакву какву смо заслужили. Јер, не рачунајући часне изузетке, чинимо децоубиства, живимо у нехришћанским браковима, лажемо, крадемо, чинимо прељубе, од људи правимо идоле, желимо оно што је неодзнојено – туђе, не поштујемо родитеље ни гробове ђедова, не једемо хлеб насушни у зноју лица свог, не поштујемо Свето

пронађете одговор на своје треће питање.

О томе сам доста говорио јавно на *ТВ Чачак*; *ТВ ИН*, *Радио Београд*; *Радио Фокус*, *Радију Снаја народа*... на трибинама...⁹⁸ и писао

Предање, погасисмо пост, рушимо иконостасе, газимо вековни богослужбени поредак, узалуд узимамо име Божје...

⁹⁸ Ако ми не пресудите, пре него саслушате и прочитате моје аргументе које сам изложио у својим књигама, онда ћете се уверити да се у врху наше Свете Цркве (пошто видим да су Вам верска питања јача страна јер се за њих догодила издаја: Патријарх је одбегао из Православља и преселио се у екуменисте тј. јеретике – обавестивши нас: „Ја сам екумениста“. Портпарол Синода, епископ бачки и бечки, професор и декан Богословског факултета, председник Великог црквеног суда и још ваздан функција – Иринеј Буловић највећег архијеретика и најпалијег у грех човека у историји људског рода – папу (иначе србождера) зове „свети отац“ и носи његов кардиналски прстен и напрсни крст. Више епископа је погазило вековни богослужбени поредак, увело моду да полиција штити њихово безакоње. Многи су порушили древне иконостасе које су подигли оци наши (међу којима је Заблаће, Студеница, Успење...). Руше чак и гробља (Жича) навлачећи проклетство и казну Божју – земљотрес у Жичи и Краљеву, пожаре око Студенице па и у родном селу г. Иринеја Гавриловића који је на Срећење 2010. године у камеру ТВ Чачак, након смене владике Артемија рекао: „Артемије је добар, Артемије је честит човек.“ То је био тренутак његове искрености. Све после тога, што је рекао и учинио у вези са тим благочастивим старцем, је клевета и лаж. Он је човек кога сам лично упознао, пре него што је постао Патријарх, а и после тога сам имао сусрете с њим. За тог од светосавља отпалог човека се ми молимо едаби се вратио роду и Богу, али док то не учини ми за њим нећемо. Јер „Народ не треба да следује својим слепим вођама кад га ови воде путевима лажним и удаљују од Бога и Божјег Закона“ (Св. Николај). Зато ми Иринеје и њихове сараднике у издаји позивамо да се *враће са њих* *зла*. Ми чујемо ехо речи Светог Владике Николаја: „Не тим путем, људи! Тај пут води у земљу Недођију“

Окупирали су нам Отаџбину, уништили су нам ћуприје, фабрике... Међутим, тамо где смо веру сачували – опстали смо кроз векове, кроз вековна ропства. И обратно: тамо где смо се проверили тамо где је Милоје посто Мустафа, Стефан – Иштван, Стево – Стипе... тамо је сатрвено србство. И не само то: вероодступници су постали наши душмани, братоубице! Због тога што су нам папољубиви издајници наше свете вере окупирали светиње ругајући се својим новачењима светоотачком Предању, ми Србљи горе по брдима дижемо брвнаре јер нас нису оставиле вера и нада (како поје Ваша комшиница).

Читајте истиниту а не наручену историју која нам генерације држи у заблуди, у незнању, расрбљујући их. Препоручујем Вашој пажњи књигу владике Артемија *Одбрана православне вере од кривоверја*... (због тога човека светог живота су ме прогласили најгорим Србином у роду светосавском) и схватићете да се на београдском Богословском факултету поткопавају темељи наше Свете Цркве, јер су га претворили у полигон за обуку нових јаничара, који уместо у џамије, претварају светиње наше (које саградише оци и праоци наши) у *ићине разбојничке*, рушећи иконостасе као у Вашем комшилуку у Заблаћу, Студеници итд; рушећи вековни богослужбени поредак као што то видите у Вашој Трнави, Жежевици, Стјенику, Јовању, Успењу, Жичи, Студеници... Дакле, и сада необавештеним Србима узимају *данак у крви* и од

на бројним сајтовима.⁹⁹

Господине Тановићу,

Кад су, уз прећутну сагласност издајничког Патријарха и Синода, вероломци у Русији претварали цркве у штале, магацине, базене за купање... веру православну је спасла катакомбна црква. По извештају саме КП СССР-а кад су Божје људе прогонили (жешће него сад владику Артемија и његова духовна чада) било је преко 48 милиона Руса који су припадали формално или срцем катакомбној цркви.¹⁰⁰

Од срца Вам препоручујем: отидите, с миром Божјим, у Лозницу на службу Божју и видите како народ коме, надам се, припадате (уколико нисте одлучили и њега да промените) узноси Славу Господу. И како из срца поје: *Алилуја*. На капији Вас чека добродошлица: „Благословен који долази у име Господње.”

После тога отидите у Студеницу или Заблаће и тугујте кад видите како су *расјели* Светог Саву и како су баталили и побацали иконостасе подигнуте у Славу Господу. Или отидите у манастир у Вашој Трнави, или у манастир Стјеник, Жежевицу, Успење, Јовање... и видите како се екуменистичко-новотарски јеретици ругају вековном богослужбеном поретку и како газе Предање светих и богоносних отаца

њихових синова које одводе на обуку – уместо у *ађами ојлан школе* – на Богословски факултет, па на полигоне у Студеницу, Ковиљ... Само што уместо бекташа који су били војни свештеници за јаничаре, овде су духовници и учитељи Игњатије Мидић, католици из Загреба, Иринеј Буловић и др. (који су уместо апсолутне покорности султану – апсолутно покорни и одани папи). У замену за оданост и пожртвовање јаничари су добијали привилегије и бенефиције, док модерни јаничари добијају најбоље парохије. Ваш комшија у Заблаћу, поп Мирковић, има три сина попа (један у сред Чачка, други у сред Крагујевца, трећи у сред Алексинца) и четвртог на теолошким студијама. Да ли разабирате зашто је сада том попу засметао свети иконостас који су подигли и пред којим су Богу молитве узносили Ваши преци? Зашто то није урадио раније? Да ли је претходних деценија он проповедао неку другу – погрешну веру?

У прилогу Вам за успомену и дуго сећање шаљем фотографију порушене светиње, молећи се Богу да Мирковићима опрости – јер не знају шта раде. Нека би Господ опростио и свима онима који пред овим светогрђем ћуте, будући да се, по учењу светих отаца, *ћушањем издаје Бој*.

Некад су србске мајке, кад су им одводили зулумћари синове у јаничаре, кроз сузе запомагале: *Раде сине не заборави...* Илија, Илија... Сад србске мајке не кукају. Радују се. Биће им син поп и живеће добро. Заборавиле су да је земаљско за малена царство.

⁹⁹ Што све можете чути, прочитати и видети укуцавањем на Google речи: *Грешни Милоје*.

¹⁰⁰ Серафим Роуз – Иван Андрејев, *Свешћеници руских кайакомби*; Романов, Бања Лука, 2012, стр. 678.

нашијех које су нам оставили Свети Сава и други светитељи србски до Светог владике Николаја и Светог Јустина. Можда ћете схватити да је рушење светоотачког Предања душегубније и горе од физичког рушења манастира и цркава. Јер кад год су нам рушили светиње, ми смо их обнављали. Тамо где су успели да нас провере (на чему сад ради одступнички врх СПЦ а слеђују му новотарци који продадоше веру за вечеру) тамо смо се затрили.

Бирајте, господине Тановићу!

Хоћете ли узимати благослов од богољубивих људи или злослов – проклетство (како веле свети канони) од јеретика. Бирајте!

Што би реко Свети Владика Николај: „Бирајте Срби. Живот или смрт. Част или срамоту. Светлост или таму. Бога или ђавола. Бирајте. Бирајте или Христа или Барабу. Од тог избора зависила вам је сва ваша прошлост. Од тога зависиће и сва ваша будућност.“¹⁰¹

Најзад, поводом Вашег питања, гласно размишљам: шта би било да попут оних 1.300.000 грађана (међу којима и бројни власти имајући) немам грађевинске дозволе за објекте које сте нанишанили прстом?

Зато, истине ради, остављам онима што ће доћи после нас, следећи запис, едаби кад ми отпутујемо у вечност, разазнали ко од нас беше вера а ко невера:

– 1983/84. године су ме власти имајући у партији и држави (Ваше бивше колеге), због беседе у београдском Сава центру, анатемисали зато што сам изговорио истину;

– 2011. године су ме анатемисали папини вереници – власт имајући у Цркви – због Истине, правде и милосрђа, односно због испуњавања Јеванђеља (о Страшном суду);

– 2013. године Господње – Ви сте господине Милане Тановићу – по својој савести или по налогу зарад *виших инјереса*, покренули хајку против мене зато што сам роду србскоме и светосавскоме подарио две светиње: у Лозници – посвећену Светом Николају Мирликијском Чудотворцу, и у Јездини – Светом Пимену Великом, те тако скромно дао свој прилог обнови заборављене традиције – задужбинарства.

А можда Ваш циљ није придруживање мојим прогонитељима. Можда је Ваш циљ истеривање Бога из наших срца и душа, из наших домова и са наших имања. У том Вашем науму, нека Вас прате речи светог старца Вукашина из Клепаца: „Само ти, синко, ради свој посао.“

¹⁰¹ *Молићвени црквенонародни Сабор у Лозници код Чачка*, Ревнитељ, Ниш, 2013, стр. 37.

Нека Вама и чељадима Вашијем Господ Свемилостиви, молитва-
ма Светог Николаја Чудотворца и Светог Пимена Великог, ниспошље
благослов Свој. То што сте се на њих окомили неће их жестити. На-
против, са болом ће молити: *Ойросіи му Боже, јер не зна шіа ради!*

Грешни Милоје Сіевановић

П. С.

Да ли Ваше питање коинцидира са предавањем којим је г. Атана-
сије Јевтић покушао Чачанима да прода рог за свећу? – питање је сад.

Нека време на то даде одговор.

Том приликом г. Атанасије је пљувао по народу и благочастивим
људима, почастивши и моју маленкост титулом „лажова” на чему сам
му, уз благодарност, вратио уздарје истиновањем.¹⁰²

Злочин у Заблаћу: древни иконостас кога више нема

¹⁰² <http://www.youtube.com/watch?v=mqi53OnRDzY> под насловом: Грешни Милоје
Утук Атанасију Јевтићу није прекинут“ чији транскрипт се налази на стр. 466-484.

ПРЕДСЕДНИКУ СКУПШТИНЕ ГРАДА ЧАЧКА

Поштовани Председниче, помаже Бог!

Част ми је библиотеци скупштине града Чачка даривати комплет својих књига као моје скромно уздарје граду у коме сам провео више од четврт века трудећи се да допринесем његовом бољитку на бројне начине. Ово са љубављу чиним на крају своје радне каријере, јер сам благодарећи Вашим колегама-одборницима неопозиво одлучио да се повучем у пензију.

Да сам волео Ваш град из кога сам са болом у души отишао несхваћен као што сам из истих разлога отишао из мог родног Драгачева – сведочи и писмо које Вам у прилогу достављам а на које, за минулих осам година, нисам добио одговор.

Но, упркос свему, моја љубав према мојем родном Драгачеву, и Чачку – родном граду мојијех унучади није пресахла. Напротив.

О Савиндану, 2014. године Госјодње

*С доброжељењем,
Милоје Сїевановић*

Прилог:

1. Писмо упућено Председнику општине, Директору ЈП Градац и Главном архитекти о Васкрсу 2006.

2. Књиге и то: „Казивања“, „Чаша Обрадова“, „Родословље Стеваново“, „Вековање Цогољевића“ „Не помичи старе међе“, „Сине мој, не пристај“, „Тајна безакоња“, „Не дај душу, роде“, „Ко продаје веру за вечеру“, „Молитвени црквенонародни сабор 2.6.2013. у Лозници код Чачка“. Ових дана ће, с Божјом помоћи изаћи и, моја нова књига коју ћу Вам накнадно доставити.

ПРЕДСЕДНИКУ ОПШТИНЕ
ДИРЕКТОРУ ЈП ГРАДАЦ
ГЛАВНОМ АРХИТЕКТИ

ЧАЧАК

Поштована господо,

Сазнавши, преко информативних средстава, за план уређења Градског Шеталишта, обрадовах се радошћу великом, јер ће срце града нашега добити и душу своју.

Сазнање да ће у оквиру овог посла, бити саграђена (између осталог) и фонтана или чесма, пробудило је у мени дух задужбинарске традиције рода нашега српскога и пробудило жељу да се са својом породицом придружим напору за лепши град и боље сутра наших суграђана.

Изражавам спремност да, уз ваш благослов, нашим суграђанима подарим фонтану или чесму коју бих саградио на Градском Шеталишту.

Молим вас, цењена господо, да размотрите ову моју жељу и о свом ставу ме обавестите. Уколико вам мој предлог буде прихватљив, ја бих ангажовао стручне људе (архитекте, вајаре) који би сачинили планове. Када ти планови буду усвојени од стране надлежних институција града, ја бих изградњу обавио о своме трошку и у договореном року.

Користим прилику да вам честитам наш најрадоснији празник Васкрсења Христовог:

Христос воскрес!

Чачак, о Васкрсу, лета Господњег 2006.

С поштовањем,
Милоје Стевановић

Друга, пак, стрела је садржана и у писму, налик на претњу. За разлику од одборника Милана Тановића, који је јавно исказао свој став – друга стрела је одапета мучки, из потаје. Њен аутор, сем штампаних иницијала, није ставио ни потпис, ни адресу. А пише (читај: прети):

Господине Милоје,

Хтео бих најдобронамерније да те подсетим на акте Твоје самовоље.

Наиме:

1. 2010. године си указао гостопримство рашко-призренским монасима и ниси испоштовао захтев архијерејског намесника који ти је упућен по благослову Епископа жичког, да им откажеш гостопримство, због чега треба да те је срамота!

2. У 2011. години си у више наврата позивао бившег владика Артемија и његово монаштво на гозбе на своје имање и у своју кућу чиме си бестидно пркосио владикама које су рашчиниле бившег владика Артемија.

3. Прошле године си изградио цркву Светог Николе у Лозници мимо воље црквених и државних власти, потврдивши тврдоглавост и самовољу.

4. Ове године си на свом имању направио ту испосницу на Караули чиме поново дрско и безобразно изазиваш гнев Синода?

Упутио бих ти упозорење изреком којом се често поштапаш, вероватно због недостатка сопствене мудрости: „Засвири па за појас задени”.

Најдобронамерније Ти преносим мишљење са врха: опамети се, човече. Да опет употребим једну од твојих поштапалица, које извиру из твог сељачког порекла од кога, очигледно, ниси могао далеко одмаћи: “Боље ће ти кока певати”.

17.9.2013.

В.Ц.

Пошто ме В. Ц. није удостојио имена својега и адресе, овом приликом ћу му одаслати одговор:

Господине В.Ц.

Да је жива моја покојна баба Драгиња, Бог да јој душу прости, она би Ти вероватно одговорила овако: *Немој дјетије свој љед јесити а шићу дрићу водити.*

Шта год да Ти одговорим, не могу заобићи Твоју индиректну претњу нити гнев који кључа из Твоје таштине.

Та Твоја индиректна претња „са врха” ми није баш најаснија?

Ако мислиш на врх Цркве, он ме је казнио до балчака. Ваљда и нема даље. Но, будући да су ме казнили због тога што сам примио под свој кров прогнане правде ради и због тога што сам се молио Богу са истинским исповедницима вере православне, за разлику од њих који учинише братоубиство над праведним владиком Артемијем, и који без суда и пресуде изгоне монахиње из стана, и који се Богу ругају на „молитвама” са јеретицима, и који су у доласку језуите на ватикански престо „видели” призив Светог Духа (Боже прости), и који пале свеће по јеврејским синагогама, и који су Богословски факултет и Студеницу

претворили у полигон за обуку неојањичара... не би ме изненадило да у својим новотаријама уведу и ломаче. О како би се Ти, господине В.Ц, слатко огрејао на том пламену.

Међутим, они који газећи каноне, те неканонски „рашчињавају” владику Артемија, неће заслепити Србље и неће помешати светлост са тамом, истину са лажима, правоверје са кривоверјем, оданост са издајом, благочашће са бесомучјем...

Ако ми пак претиш неким другим „врхом”, та претња би могла значити застрашивање. Иако сам против страха поодавно пелцован, знам да сила Бога не моли.

Због тога ћу Ти одговорити речима Светог Владике Николаја исписаним у Војловачком заточеништву, умољавајући Те да га проследиш онима у чије име ми претиш. Од Светог Владике сам научио да као што старешине државне не чине државу, и као што официри не чине војску, тако ни цркву не чине старешине црквене.

Од њега сам такође научио и ову лекцију:¹⁰³

Не преуређујте Светог Саве Цркву

„Од апостолских времена па надаље никад ни једна помесна црква није била тако добро уређена као Српска црква кад ју је уредио духоносни отац наш Свети Сава. Ни сада после толико векова, ми не треба да мењамо то уређење нити чак да покушавамо мењати га и тражити боље. Јер је Црква по својој сили и намени стуб и тврђава истине (Тим. 3,15). А и сам апостол опомиње учећи: Не владајте се према времену (Рим. 12,2).

Јер оно што се мења према времену, што је модно, то је и пролазно, варљиво и привремено. Међутим, Цркву је основао Вечни Бог на вечним начелима и за вечно трајање. Државе се јављају на позорници драме људске, јављају се и ишчезавају. А Црква остаје и стоји. Помислите колико је разних држава имао српски народ само од Светога Саве до данас! Међутим, Црква је била увек једна и иста.”

¹⁰³ Епископ Николај, *Сабрана дела*, Књига 1, Глас цркве, Шабац, 2013, стр. 543-562. Наслови и подвлачења наша.

Црква чува народ од кварења

„Наше историјско искуство учи нас, да држава никад не може заменити Цркву и бити народу место Цркве; међутим, народна црква је у временима пропасти самосталне државе била поробљеном народу и црква и држава. Замањивала је државу у смислу државне целине и унутарње дисциплине, будући чуварица традиције о бившој народној држави и пророчица нове и слободне народне државе. У време слободе и силе државне, црква чува народ од кварења, од богозаборава, од охолости, материјализма, заваде и поцепаности, а у време робовања под туђином чува га од очајања и од изневерења своје вере и свога имена...”

Не мутите извор мудрости и благослова, безбожници

„Прави државник српски биће онај који буде тражио мудрости и благослова тамо где га и народ српски одувек тражи, на извору светосавском, у манастиру...

Српски државник при стварању уређења има само један непресушни извор мудрости и благослова. То је српски манастир. Буде ли се упутио у манастир да тражи она два драга камена, наћи ће их и биће радостан и остаће славан у свом народу...

Нису манастири оно што су били, посрнули су. Можеш тако рећи. Но одговор је прост: до садашњег рђавог стања довели су српске манастире прво турски фанатици и друго српски безбожници. Према историјама Турци су порушили и спалили више од хиљаду српских манастира (само 200 око Скопља; и више од тога броја око Призрена). А српска господа, школована код народа јеретичких, где су државе одбациле веру хришћанску, српска господа покривена туђом тамом презрела је српске манастире и учинила све, од сељачког устанка до последње пропасти државне, али све да сасвим збрише манастире српске и онемогући живот монаха...

Ипак наши су манастири издржали ту грозну офанзиву, бруталну и вулгарну, од стране српске господа, и остали су и надживели су све своје некрштене и крштене непријатеље. Ако се кућа похабала није пала; и ако је огањ затрпан пепелом није угашен; и ако је светиња српска попљувана, даде се опрати.

Без манастира и монаштва православље би било тело са стакленим ногама. И уколико је монаштво на Балкану слабило, толико је сла-

била православна свест, толико су Балканци – нарочито средњи редови – падали под утицај протестантских народа који не маре за монаштво...

Сви критичари наших манастира захтевали су једно и исто, на име да манастири материјално користе народу (угледна добра, расадници, болнице, опоравилишта, подела имања околним селима и томе слично). Међутим, манастири су од почетка имали духовну сврху, тј. да духовно користе свету. С таквом сврхом завештали су свети ктитори своје задужбине своме народу, под претњом анатеме оное ко буде ту сврху изменио”...

Неки су наумили да затру монаштво и наше манастире претворе у музеје старина и галерије фресака. Међутим, послушајмо даље Светог Владика Николаја.

Манастири – утеха и лечилиште

„Народ српски и сада посећује манастире, дарује манастире, тражи утехе и лека у манастирима, воли манастире. Оставља своју парохијску цркву пред кућом – предузима тешки пут у планине где се обично налазе стари манастири. Оно тајанствено чуло, којим се опажа виша духовна вредност, још је оштра и здрава код српског народа, док је она утупљена код културних јеретика и њихових подражаватеља.

Кад би се нашли монаси, истински богомољци, и поставили за игумане манастира, све остало дошло би само по себи. Ако ли се не могадну наћи такви настојатељи у довољном броју за све манастире, онда почети са онолико колико их се нађе, тј. обновити прави монашки живот, рецимо, у пет или десет или двадесет манастира за први мах. То ће бити добар квасац и добар пример за подражавање као и за укор упуштеним монасима и запуштеним манастирима...”

Нису манастири за издавање под кирију

„Да старешине црквене нису гледале на манастире као на кућу која се издаје под кирију, и из које се стари кирајџија може свакога часа истерати а нови довести, ми би до сад имали много снажнија братства по манастирима, и поред свих ових препрека.

Неограничена самовоља црквеног старешинства према манастирима припомогла је много растројењу монашког живота у Српској

цркви. И не само у Српској. Свакодневни страх од премештаја малаксавао је руке настојатељима и убијао вољу монасима. Строга рачунска контрола, до смешности строга, као израз крајњег неповерења, приморавала је монахе да више раде пером него мотиком.

Од када је настала ова аномалија, ми не знамо. Ми је можемо пратити уназад за осамдесет до сто година. У старија времена манастири су били самостални. Епископ је имао право само да рукополаже монахе и да пази на чистоту православног вероисповедања и богослужења по манастирима. И ништа више. Не може се ни замислити, да рецимо Патријарх Јувеналије премешта монахе из лавре Светога Саве Јерусалимског у лавру Светог Јевтимија, или да поставља Саву за игумана Јорданске обитељи а Киријака за игумана Светосавске обитељи. И баш то што се у време увећања православног монаштва није могло баш ни замислити, постало је, на жалост, озакоњена пракса у Православној цркви нашег времена...

И тако, сваки се точак окреће око своје природне осовине. Осовина манастира јесте духовност монаха. А духовност у општем смислу означава веру у Небеско Царство Христово и труд, непрекидан труд, да се оно задобије. Сваки план уређења, обновљења, оснажења православних манастира мора се стога обртати око своје природне осовине, а то је духовност. Ставити точак манастирске заједнице на неку другу осовину, значи презрети искуство света од две хиљаде година и упропастити монаштво..."

Прави и лажни епископи

„Епископи подвижници и епископи књижници, тако се могу назвати епископи светосавски и епископи модерни. Подвиг и књиге, манастирска школа практичног подвига, практична дисциплина духа и живота, или светска школа писмености, интелектуалних сведоци и књижевних радњи. Да овај други школски епископат стоји ниже од оног подвижничког епископата, излишно је и говорити.”

Пастири добри

„Монаси подвижници у већини случајева силом су довлачени и постављани на столице епископске. И такви су бивали најбољи пастири Цркве Христове. При избору епископа треба осујетити, чак и казнити, сваку личну агитацију, посредну или непосредну.”

Наметљивци

„Сузбити гордељивце и наметљивце, то нека је правило при избору епископа. Гордељиви су они који највише полажу на школску сведоцбу и књигу, али немају школу подвига (јер кад би ову имали не би били гордељиви). Наметљиви су они који похотствују на епископски чин не ради живота небеског него ради живота земаљског. Отуда је вера таквих у питању. Јер човек од вере далеко је од гордељивости и наметљивости као исток од запада...”

Витезови истине

„Православни народи навикли су да у својим епископима виде витезе истине, милости и правде. Први епископ у историји Цркве, Свети Јаков, погинуо је у Јерусалиму за истину. Епископу су уста за то да јавља Радосну вест Христову, а руке за то да благосиља и даје милостиње. То троје се очекује од њега: да проповеда, да благосиља и да даје дарове. И најзад, још, да штити правду од неправде. Примера за то пуна је историја Цркве, примера сличних св. Николи и св. Јовану Златоустом и св. Филипу Московском, познатим изобличитељима судства, кнежева и судија људских.“

Хоћеш ли да Ти наведем један пример таквог пастира доброг кога нам подари Господ у ове дане зловремја? Ипак, нећу, јер би се могли узбудити „модерни епископи” који му „ломе кичму” ево већ 17 година и који мучки „чекаху 10 година” да достовере свој зликовачки план братоубиства.

И још нешто учи Свети Владика:

Не градите дворе и не рушите конаке

„Нека се стан епископа не назива двором, као што је то понегде ушло у обичај из неправославља, него домом, као што се и у Светом Писму назива (види: 1. Тим. 3, 4-5), или пак конаком. На православном Балкану дом епископов назива се конак, или тачније: владичин конак. Двором (медара = двор) се називају станови световне више аристократије. Сама та реч ствара раздаљину између живота двора и народа. Те раздаљине не сме бити међу духовним пастиром и народом.

Уређење владичиног конака треба скромношћу и озбиљношћу да се издваја од осталих световних домова. Сва атмосфера треба да је молитвена. Живот у конаку пре манастирски него владарски. Овим је доста речено, те не морамо да се упуштамо у питање послуге у конаку, примања, гостовања и др.

Питање становања епископа најлакше је решити тамо где се у близини седишта налази манастир. У том случају епископ станује у манастиру, а у варош одлази с времена на време, према послу и потреби. Има још једна могућност, а то је, да владичин конак буде својина, метох, једног од манастира дотичне епархије (такав је случај сада у Краљеву). Тада је владичин конак мали манастирчић са двојицом-тројицом братије из манастира. Настојатељ тог манастирчића је сам епископ. То олакшава епископу вршење правила молитвености.“

А сад да ти речем зашто не могу да послушам Тебе и Твој „врх“, него Светог Николаја, и зашто се не стидим свог сељачког порекла и своје сељачке душе. Тако ћеш, можда разумети, зашто починих она четири злочина која ми приши у својему писмену.

Задужбинарство

„Треба нарочито саветовати имућне људе из дотичне парохије који су у свету стекли више имовине него што им је потребно, да учине задужбину својој цркви...

Зашто је до сад српски сељак радије прилагао манастиру него ли парохијској цркви? Зато што је сматрао манастире већим светињама због чешћих богослужења, због већих молитава, због пројављених чудеса или пак због веће старине. Када парохијске цркве постану топлија молитвена огњишта, слично манастирима, биће и за њих задужбина; нарочито зато када народ види, да приходи црквени иду и на просвету и на потпомагање сиротиње...

Задужбинарство је надахнуто јаком вером и оправдано искуством. Где је слаба вера и где је духовно искуство замрло, ту је пропало и хришћанско задужбинарство. Такав је случај код јеретичких народа. И кад неко од јеретика (или чак неверника) остави све своје имање на неку добротворну сврху, не чини он то Бога ради и душе његове, него онако, 'из хуманости'. Из хуманости оставља оно што смрћу свакако мора оставити. Јер чим умре, он се дреши од свога имања и имање од њега”.

За-душ-бина

„Није тако код православних Срба. Србин не завештава никоме ништа из неке магловите 'хуманости' него што чини, чини Бога ради и душе ради, било душе своје или својих родитеља, сродника или пријатеља. И он нема вољу да ствара 'добротворну установу' него задужбину = за-душ-бину. Неко дело за душу.

Споменуемо духовно искуство. Кроз векове и векове оправдано је хришћанско задужбинарство духовним искуством појединаца или множине или целог народа. Онај други свет је сам себе посведочио. Задужбинари посведочили су себе људима из онога света. Њихове задужбине помогле су њиховом спасењу, а некима и посвећењу. Српски народ има богато искуство о томе да су задужбине угодне Богу и свецима Божјим. Отуда је Србину, човеку вечите стварности задужбинарство доказана корист и пријатна дужност.

Кад се добро проучи српско задужбинарство установиће се ово двоје: прво да су Срби задужбинарством превазишли све остале народе православне, и друго, да ће задужбинарство опет моћи представљати као и некада главну имовину за издржавање цркве, црквене просвете и сиротиње...”

Ране од незналица

„Влада или државник српски треба да је неисказано благодаран Богу што у своме народу нема посла са једном црквом која је клерикална и интернационална. Ако чита историју европских држава последњих столећа, нарочито деветнаестог века, када је шеф клерикалне интернационале прогласио себе непогрешним и апсолутним господарем хришћанства, видеће да су највећи државници европски имали највеће муке због те и такве цркве у својим државама. Свети Сава је био главни стуб балканског православља у одбацивању папског клерикално– интернационалног система и остао најизразитији симбол отпора томе нездравом и нехришћанском систему од стране националних православних цркава.

Све православне цркве у свету дале су и дају изразе свога неодобравања римског папиног клерикализма. Али Српска црква од Светога Саве на овамо, чини један неколебљиви воинствени фронт против тог клерикализма. Српски државник треба да зна разликовати

пријатеља од непријатеља. Па кад незналице око њега почну говорити о православном клерикализму да им уме објаснити где се налази а где се не налази клерикализам. А од тих незналица добио је Свети Сава многе и многе незаслужене ране.

Борба против таквих незналица мора се водити исто као и против клерикализма. Јер те незналице побожност сматрају клерикализмом и називају човека који се моли Богу и слави славу клерикалцем. Борба се мора водити путем православља, то јест: тим мрачним незналицама треба објаснити, да права побожност искључује клерикализам, и клерикализам праву побожност. Права побожност је савршена ван политике, међутим, клерикализам је један политички систем заснован на погрешној вери и погрешној побожности.”

Осакаћени интелектуалци

„Оно што је кроз векове било јасно као сунце српском калуђеру и српском сељаку – носиоцима Светосавског антиклерикалног православља – оно данас није јасно само оним духовно осакаћеним интелектуалцима српским који су се школовали на Западу, у земљама које представљају бојиште атеизма и клерикализма. На томе ружиом бојишту од две неистине ови бедници балкански нису могли сазнати за нешто треће што представља истину тј. што није ни клерикализам ни атеизам, него права Христова и апостолска црква, са чистом, светом и спасоносном науком спасења људског.”

Отров осакаћених бедника

„Као отров разливали су ови бедници по српском народу тврдњу, нарочито у време Југославије, да су ’све вере једнаке’, да је ’вера-вера’, било ова или она, било хришћанска или јеврејска или мухамеданска, а цркве нису називали црквама него ’верским организацијама’. Ту нечувену увреду Христу и православљу платио је Српски народ нечувеним мукама у Другом светском рату. Сами свештеници или нису могли или нису умели отклонити ону увреду Христу и Светоме Сави, а српски државници (ако их је било у то време пред слом Југославије) и сами су били бледи Срби и неубеђени хришћани, тј. били су само формално и номинално Срби и хришћани...”

Копирање од мајмуна

„Није највећа услуга цркви што ће држава помагати црквене органе и установе материјално. Далеко је већа услуга – разумевање и благонаклоност. Ми смо доживели један мрачни период државно-црквених односа, у коме је држава давала цркви велику материјалну помоћ, али ни државници ни њихова деца нису марили за цркву, нису се Богу молили, нису славу славили, нису пост држали нити се причешћивали. И то није била тајна за народ. И то је скандалозно утицало на народ. Људи из народа са иронијом питали су се: Зашто безверни државници помажу веру?

Одговор: зато што не мисле ни својом памећу нити памећу свога народа, него оно што виде код западних јеретичких народа оно чине у своме народу. Доста је и премного српском народу тих државника мајмуна; време је да овај народ, намучени за веру Христову, као ни један европски народ, добије државнике своје мисли, свога духа, своје вере, свога владања, својих вековних идеала и светих традиција.”

Не стиди се но се угледај на сељака

„Од свих услуга православној народној цркви, коју владар или државник српски може учинити, јесте да свој дом, своју домаћу обитељ, учини домом молитвеним, и обиталиштем Светога Духа Божјега. Да прими веру најобичнијег сељака богомољца, истинскију од свих философија европских, и да извршује Закон Божји као свештеник. Јер није речено од Бога само царевима и свештеницима него свима правим хришћанима преко св. апостола Јована тајновидца: И учини нас царе и свештенике Богу и Оцу Својему (Откр. 1,6). Цар означава царски ум, свештеник означава молитву. Царски мислити и свештенички се молити – то је закон спасења за свакога крштенога.”

Лекару излечи се

„Када оправослави свој дом, српски државник умножиће тако радост живота свога и својих домаћих. Тада треба свом снагом да дејствује на све своје другове, старије и млађе, и на све своје чиновнике, и на све своје пријатеље и познанике, да и они оправославе своје домове. Јасније речено: српски државник треба да буде у исто време

мисионар свете вере и светог владања, онако како је у древности био Мојсије, а у нашој историји српски краљеви, краљевићи, деспоти, властелини и властелинке. Нека му је прва и главна дужност да такозвану интелигенцију српску враћа вери у Христа, Цркви православној и народу. Јер шта може бити важније и потребније кад један караван воде људи без ума повратити вође уму, и кад напред иду слепци, него отворити им очи да виде куда иду и камо народ воде.“

Господине В. Ц.,

Док ме нису осилени одступници од светосавља екскомуницирали трудио сам се да помажем многе манастире и светиње које доживљавам као куће Божје, као домове молитве, домове разговора душа наших с Богом. Неке од тих светиња вероломни душеломци, одступници и екуменистички одроди су претворили у новотарске пећине разбојничке у којима се ругају светим оцима и вековном богослужбеном поретку. Оно што сам чинио кад су ме похваљивали и додељивали грамате чиним и сада. Ни онда ни сада због људске похвале, него у име Господње, а за покој душа предака мојих, за здравље и спасење деце моје, унука мојих, кумова мојих, радника и пријатеља мојих.

Из истих побуда то чине многи благочастиви Србљи градећи брвнаре и испоснице, шатор-цркве... своје скромне **за-душ-бине**, будући да су власт имајући у Цркви, који се ругају светоотачком Предању, окупирали, похарали свете манастире и цркве које саградише ђедови наши, баталивши вековни богослужбени поредак у њима.

Ти и Твој „врх“ сте сметнули с ума да тамо где су сабрани двојица и тројица у име Господње – тамо је и Господ међу њима.

Прогонећи владика Артемија, његове монахе и верни народ који се сабира у скромним, али верујем богоугодним, домовима молитве – ви прогоните и поново распињете Господа.

Знајући да ће сви који *хоће подобно да живе у Христју бијући њоњени*, са радошћу подносимо шибу. И не бисмо наше страдање мењали за ваше уживање у благостању којему је цена одмет од Господа.

С доброжељењем,
Милоје

Напомена:

Од Достојевског сам научио да човек треба да иде к циљу који је себи поставио и да се на том путу не зауставља да би каменовоо псе који лају на њега. Из Еванђеља сам, пак, научио да не треба бацати бисере...

Због тога не бих одговарао на Твоје високоумље о мојој „срамоти“, „бестију“, „самовољи“, „безобразлуку“. То си право рекао. Чак сам и гори од тога. Не бих ни Твојим пресудама о „бившем“ владици (по мојему суду: садашњем и будућем и светом); о мојему „недостатку мудрости“ (која ми заиста недостаје); о мојем „сељачком пореклу“ (којим се, међу нама буди речено, поносим); о томе да ли ја треба да тражим аусвајс од Твог „врха“ како бих на своје имање, о свом трошку примио браћу по вери и крви кад се нађу у невољи, без крова над главом, голи, боси, гладни, жедни, прогнани (правде ради!)... Ту ћу радије послушати Господа који рече: *Зар ја нисам властџан у своје чинишће ишће хоћу? Зар је око твоје зло...* (Мт. 20.15).

Уместо претњи предлажем Ти, драги В.Ц., дођи и види.

Дођи и осети трептај христољубивих душа.

Тако ћеш разумети зашто је старозаветни пророк видео да ће колибе праведничке процветати, а двори охолих и гордих опустети.

Придружи нам се. И процветаће душа Твоја. Душа која не умире, упркос учењу јеретика који су окупирали Богословски факултет.

ЖИВОТНА СВЕДОЧАНСТВА МОЈИХ УЧИТЕЉА

МОЈА ТРИ УЧИТЕЉА

Имао сам кроз своје школовање, кроз основне и последипломске студије многе учитеље. Међу њима бројне академике. Сви они заслужују моје поштовање за уложени труд на ширењу мојих сазнања.

Међутим, све те школе и факултети су имали једну фалинку. Недостатак оне соли која је неопходна да би стечена знања била у сагласју са Истином.

Милошћу Божјом, наишао сам, касније, на учитеље који су ми скренули пажњу на главно.

Три највећа моја учитеља, чијим трудом на њиви Господњој смо се ја и чељад моја обожили, су блажено-почивши отац Сава Вазнесењски, отац Венјамин Преображењски и, данас, владика рашко-призренски и косовско-метохијски у егзилу, Артемије.

Са оцем Венјамином

Са оцем Савом

Оцу Сави и оцу Венјамину и њиховим обитељима, манастиру Вазнесење и манастиру Преображење, дугујем неизмерну захвалност што су ме са пута безбожја прихватили као измореног путника који се изарчио по светским прашњивим друмовима, нахранили духовном храном, напојили светоотачким пићем, извели и упутили на тесну али чисту боготражитељску стазу.

Отац Сава, Бог да му душу прости, преселио се у вечност, а отац Венјамин је због моје екскомуникације престао да ме духовно руководи, оставши добар учитељ мојој деци.

Тако, оставши сироче, Милошћу Божјом, мир души својој пронашао сам под омофором пастира доброг и врлог учитеља, владике Артемија.

У катакомбном манастиру Св. Јустина Ћелијског у Барајеву, 2012.

Поменути два манастира доживеше тешки удес, по Божјем допуштењу. Време ће показати да ли је Божја воља била да се трпљењем спасавају душе ове две обитељи и духовних чеда њихових или је Божја

воља била да се искуша вера наша и спремност наша да страдањем, да животом својим, да делима којима оживотворујемо исказане речи, бранимо веру богоносних и светих отаца нашијех, полазећи од онога што је казано: *Вера без дела је мртва* (Јак 2,18).

Познавао сам једног старца који је 1941. једног сина послао у четнике, а другог у партизане, еда би један другог „спасли”. Нису се спасли и он је остатак живота туговао зато што је, како ми рече, „трговао с Богом и отачаством”.

Нека следећа три сведочанства оставе траг иза нас о овим нашим данима, нашим падањима и устајањима. И о нашим духовним учитељима.

Казано је да *не њада снеї да њокрије дреї, неїо да свака зверка њо-каже свој њраї*.

Јеванђеље нас, пак, учи, да се *сила Божја у немоћи њоказује* (2. Кор 12,9).

СВЕДОЧАНИСТВО ОСМО

ПРЕОБРАЖЕЊЕ У ПРЕОБРАЖЕЊУ

Сведок њрви

Свети Владика Николај:
„МРТАВ БИ И ОЖИВЕ”¹⁰⁴

(Беседа Епископа Николаја при освећењу обновљеног манастира Преображења у Овчарско-кабларској клисури, 1/14. октобра 1940. год.)

Обнављање и карање. Обнављање светиње и карање Божје, те две стварности, старе као свет, посведочене су и на овом месту. Храм светог Преображења, разрушен пре 30 година до темеља и испод темеља, ево стоји обновљен пред вама, узвишенији, светлији и лепши од онога првог. У наше дане обновљено је много старих храмова на старим зидинама или бар на старим темељима. Није тако обновљен овај храм, ни на старим темељима ни на старим зидинама, па чак ни на старом месту, него је премештен с једне стране реке на другу. Јер стари манастир Преображење стајао је вековима с леве стране Мораве а нови ево с десне стране Мораве. Још има пуно људи и жена из околине ове Свете Горе Српске, који добро памте стари манастир Преображење. То је била црква старога типа нашег племенитог грађевинарства, са каменим зидовима и са кровом од храстове шиндре. Унутра је имала нешто живописа и много старих икона. Она није била велика размерама али ју је народ ценио као велику светињу, неки чак и као највећу међу светињама које стоје утиснуте у ове две планине као печати Божји. Око цркве били су старински конаци. Једно право гнездо здружене светиње и красоте, што је ублажавало суровости ових орловских планина. О младим недељама и другим празницима народ се у гомилама скупљао у овај манастир, да се у немоћи оснажи, у тузи разведри, у патњи измоли, да из овог понора уздигне вапај своје Створитељу за помоћ и спасење слично ономе пророку који је пре

¹⁰⁴ Жички благовесник, 1941, стр. 3-9.

три хиљаде година уз харфу плакао и вапио: *Из ѿнора вичем к ѿеби Госѿоге!*

Још се овде народ сабирао у stoleћима свога робовања да окуси сласт слободе, баш међу овим планинама које су држале стражу око њега. Овчар и Каблар, беспутни и понорни, изубчани оштрим стењем, намргођени од мрачних шума, високи и пркосни, заиста били су страшила непријатељу а верни стражари робљу, које се ту под заклоном њиховим могло слободно Богу молити, слободно разговарати, слободно певати и веселити. Устаници Карађорђеви ту су се с народом састајали. Милош и Љубица крили су се злогласне Тринаесте године ено онамо у Каблару у пештери званој Турчиновац изнад Преображења. Несумњиво, да су се они спуштали из пећине у Преображење на молитву и виђање с народом. Њих је у те дане задесио тешки удар. Умро им је мали син Петар од пет година. Гроб му се и сад распознаје по надгробној плочи у манастиру Никољу. Још су били чувени молитвени сабори у манастиру Преображењу о празнику Преображења Господњег, слави храмовној. Народ из три или четири округа стицао се ту на молитву, исповест и причест, и на духовно радовање и весеље.

И тако је то било све до пре 30 година. Онда се догодило нешто страшно, нешто што је ужаснуло и ожалостило душу народну. Манастир Преображење, који је кроз неколико векова био српском народу утеха и радост, збориште и лечилиште, разрушен је и буквално збрисан са лица земље. Питаћете: ко учини то недело? Јуче смо били у Збегу Кађеници и гледали обнажене кости хришћанских мученика, умртвљени огњем и димом, гледали смо недело људи некрштених. Данас стојимо пред једним другим неделом, неделом над једном стародревном светињом народном. Ово није недело некрштених него баш крштених људи. Нису Турци разрушили манастир Преображење, него Срби.

Ај, браћо, како је болно ово признање. Али непризнање овога греха значило би додати грех греху. Градила се жељезница кроз ову клисуру и лењирска мудрост ударила је трасу по сред старог манастира Преображења. Чуо народ па се ужаснуо и застидео. Зар је и то могуће, питао се народ? Да, народе мили, ти ниси чуо ону горду реч: техници је све могуће! Све јој је могуће, заиста, само јој није могуће поштовати народну светињу и померити трасу за двадесет метара изнад манастира Преображења. Народ је протествовао, али народни протест није помогао. Онда је народ у масама почео хрлити сво-

ме омиљеном манастиру да се са њим опрости као са самртником. И људи и жене и деца клечали су у храму и око храма. Миловали су и љубили сваки камен с плачем и јецањем, али и то није помогло. Мудрој техници све је могуће! – само не уплашити се од суза народних! Јер „мудра” техника не зна да су сузе народне потајни огањ који се кад тад мора распламтети и спржити некога.

Једног дана кад је Божије сунце погледало на ову клисуру видело је железничку шину на месту где је био стари олтар манастира Преображења. Али ту није крај приче. Језивији део тек ту настаје. Настаје карање Божије.

Кад је предузимач позвао раднике да руше манастир нико се од Срба није хтео примити тог посла. Радило је нас око 20 сељака из ове околине на прузи, прича нам један живи сведок. Једног дана дође предузимач и нареди да пођемо да рушимо манастир. Сви ми отказасмо. Он нам понуди већу надницу за тај посао. Ми се опет сви откажемо. Он се наљути и отпусти нас са рада. Ништа; идемо ми својим кућама. Тада предузимач нађе два странца – а и сам је био странац – и ова двојица пођу на жалосан посао. Један се био попео на кров да скида шиндру; а други узме пијук и почне ударати у олтар. Онај на крову одједном полуди и скочи са крова. Крвавог дигну га и однесу. Онај други пак повиче иза гласа обзирући се око себе; неко га вели стеже са свих страна као железним обручима и падне у несвест. И њега однесу. Ни један од њих није се више јавио на раду. Онда предузимач нађе једног и дадне му 100 динара – велика сума у оно време – те он сруши цркву. Шта се то догодило са овим човеком? Доцније он је ћускијом вадио камен овде више друма, с ове стране реке. На једном огромна стена одвали се изнад његове главе и падне на њега. Он се свали мртав на друм, а ћускија и дан данас стоји забодена у стену и свако од вас може видети је с пута. Та ћускија, којој се не може прићи, остала је на истом том месту да за навек сведочи о жалосном крају свога газде.

Па онда кар увређеног Бога пао је на једног несрећника тамо иза Пожеге. Чувши да је манастир Преображење на смрт осуђен, он дође као мародер да штогод дигне за себе. Црква је била у то време напуштена и отворена. Он је ушао и накрао једну врећу разних ствари и однео својој кући. Није он мислио да је и по тим стварима посејан огањ од врелих суза народних и да ће га сагорети. Живео је мирно до првог празника Преображења Господњег. У тај дан он је постао страшно узнемирен као да га је зли дух напао – као што и јесте – те

само је трчао цео дан око куће, на чуђење своје родбине и својих суседа. Друге године његова узнемиреност била је још страшнија. Трчао је и урликао вас цели дан. Треће године на дан Преображења он није могао издржати више него је узео конопац и обесио се.

Још је кар Божји пао на десетину мајстора и протомајстора, од којих су неки завршили живот у тамници а неки у лудници. Штедећи осећаје њихове родбине ја не могу да их казујем по имену. Но добро је да и родбина зна њихов грех и чини оно што чинити треба и за њихове душе и за своје добро.

Најзад навешћу и тај факат да су два министра, који су за ову пругу највише одговорни и под којима се ова пруга градила преко манастира Преображења, завршили свој живот самоубиством. Један се убио из пушке а други се обесио. Мени је неизмерно болно причати ову историју. Али како ћемо се поучити и поправити ако скривамо истину?

Ја сам вам изложио само један део оне трагедије људске у вези са рушењем манастира Преображења. Народ из ове околине причаће вам много више. И казаће вам имена оних које је постигла казна Божја. Ја их прећуткујем намерно, да би се ви заинтересовали и питали људе из народа, као живе сведоке оне трагедије. Ја мислим да од времена Креманског пророчанства ни један догађај није потресао свест народа овога краја и привео га Богу тако као рушење манастира Преображења и страшна судба свих оних који су ма колико узели учешћа у том рушењу.

Ето, браћо, изнео сам пред вас ове примере карања Божјега над онима који се огреше о светињу Божју и народну. Изнео сам вам чињенице, догађаје и факта, а не неке теорије нити људске философије. Наша вера на фактима је заснована од самог почетка, и фактима се потврђује до данашњег дана. Бог се јављао сваки дан кроз карање, као што се јавља и кроз помагање и миловање.

Божју помоћ и милост ми осећамо данас гледајући у овај нови храм Преображења. Окренимо сада лица наша к њему. Рекао је Спаситељ својим мучитељима: *Разориће овај храм и ја ћу га за три дана саградити*. Он је мислио на храм тела свога. И заиста његово је тело било разорено убијено и погребено, али га је Он трећи дан показао жива, васкрснувши га из гроба. Тако је Бог попустио грешним људима пре три деценије да се учини са храмом Преображења. Али није могуће човеку против Бога војевати. Пре или после објављује се пораз човека

и победа Божја. Радујмо се дакле Богу који нам је помогао да обнови-мо манастир свето Преображење. Онај свети цвет који је неразумом и злбом људском био ишчупан из ове свете градине, Свете Горе српске, ево пресађен је и понова је процветао. Манастир Преображење мртав би и васкресе. Бог је васкрситељ и обновитељ. Ако зла сила налази људе преко којих руши, Бог налази људе преко којих зида и обнавља. То се показало и у обнављању овог Преображења. Божјим духом побуђен, један племенит човек из Београда омогућио је зидање овог манастира. Мени је жао што ми је он строго забранио да објављујем његово име и да му јавно благодарим. Не мора, вели, свет знати; Бог зна – и доста. А то је за покој душа мојих родитеља. Могу вам само рећи да овај добротвор није ни трговац ни индустријалац ни банкар, него чиновник, који је целог века скромно живео да би се неким видним делом одужио Богу и народу. Заволео је ову српску Свету Гору. Чуо је за худу судбу манастира Преображења. Сазнао је за све оне примере карања Божјега, и одлучио се да обнови и оживи ову светињу.

Благодарни смо и другим приложницима и помагачима у обнављању ове светиње. Благодарни смо и Чачанима и Ужичанима, који својим пожртвовањем у овоме послу показаше се достојни потомци оних својих предака који од ове дивље горе створише свету гору вере и молитве.

За једно вас молим, браћо моја: да нико од вас не помисли као да ми зидамо и обнављамо многе цркве и манастире зато тек да их више има на броју. Не. Него зато да вежемо нашу земљу за небесно царство са што више струна, и да јаче упечатимо у душе целог нашег народа једини прави идеал, који је од пре хиљаду година постао идеал свих Словена, нарочито Срба и Руса. Тај идеал има две таблице; на једној пише: света служба Богу, а на другој: свето братство међу људима и народима. Једном речју светиња је идеал словенски. И највећи народ без тога идеала је мали, а најмањи са тим идеалом велики. Тај идеал изгледа утопија кратковидим материјалистима нашег збуњеног времена. Но он није утопија но крајња сврха историје људске, како је проречено од светих пророка Божјих. Тај идеал је стварност будућности и вечности. Њега су оствариле и до сада многе свете душе, па чак и народи. Наш народ за тај идеал жртвовао је неколико пута државу своју, много пута имовину своју, и још уз то многе милионе живота синова и кћери својих. Али од тог идеала до данас није одступио. Ни данас не сме он одступити од тог свог идеала па ма шта се догодило.

Јер ако ми одступимо од тог идеала, ко ће га у свету носити и држати? Међу народима ја не видим који би народ могао прихватити крсташ барјак, ако га ми из руку испустимо. Ја верујем у мисију нашег народа. Шта нас може уплашити? Како нас зло може снаћи? Најболније што нас може постићи то је судба старог манастира Преображења. А то је смрт и рушење. Но ако је овај манастир порушен био, он је ево и обновљен, и то у већем сјају и лепоти. Међутим, судба рушиоца запечаћена је поразом без обновљења и смрћу без васкрсења.

Нека би благословена била ова Српска Света Гора са својим свetim манастирима, мученичким збеговима, лековитим водама, историјским костурницама и гробовима! Кроз векове она је Српском народу била извор снаге и здравља, извор обновљења моралне и духовне моћи, извор хришћанске и националне свести, извор реалне побожности и практичне братске слоге – а и, непресушни извор свих добрих надахнућа за сва добра дела. Желимо и Бога молимо, да она то буде и сада и од сада, на век века. Амин. Боже, тако дај!”

Сведок друџи

Отац Венијамин:

„ДАНАС МНОГИ У МАНТИЈИ СЛУЖЕ АНТИХРИСТУ

Отац Венјамин, из Епархије Жичке, одржао је потресну беседу о савременим збивањима у српској цркви:

Сви ви који пратите и телевизију, и радио, и читате штампу... сигурно сте и збуњени и запањени... И застрашени... догађајима који се одвијају као на филмској траци. Који се брзо смењују. После човек да... не може да их све региструје. Не мож' да се начуди шта се то збива са нашим православним народом? Шта се то збива са нашим вођама и у држави и у цркви?

Манастир Преображење у Овчару

Јесмо ли ми Православни хришћани? Је ли Православна вера и православна Црква Једна Саборна и Света Апостолска Црква? Ван те Цркве, све је јерес, све је лаж, све је пропаст, све је зло!

Ви сте сведоци да се све и свашта прича и све и свашта ради.

А зашто?

Зато што је много ослабљена вера, и код оних који воде цркву, и код оних који воде државу. И код свих нас верујућих. Зато је такав налет сатане и његових слугу... такав налет јеретика да нам зарију своје канџе!

Они који нису са Господом животом својим, вером својом, надом својом, љубављу својом... Они журе у загрљај том, несрећном... светском... светском поретку... и светској религији. Само ако се то оствари, може се зацарити антихрист!

И на жалост, многи данас, и у мантији служе... **не Христу него антихристу**. Сви они који се представљају у Цркви да су прави православци... животом својим доказују да су **среброљубци, и славољубци... и сваштољубци**, који... за шаку девиза продају своју веру.

За плакање је, и страшно је... Јер не може да стане у ум једног православног хришћанина, једног православног епископа, једног православног калуђера, једног православног свештеника... Не – несхватљиво је како поједини сада називају и **римокатоличку јерес сестринском 'црквом'**. Како... епископи иду на поклоњење папи у Рим. Воде своје свештенике, иду на разговор... да се боље упознају. Да признају 'сестринску цркву'... Да иду што пре у загрљај том светском поретку – **тој светској надрелигији**. Већ сам поменуо – да л' ми имамо ума и разума? Шта се то дешава, тешко је објаснити. Православна Црква је лађа која плива по узбурканом мору, и трпи ударе са свих страна. Али, знамо да ту Православну Цркву... На том броду је Крмарош Господ Христос који ће је кроз све невоље провести и довести до тихог пристаништа. А они који данас, они који данас воде Цркву... они хоће да иду... да без борбе дођу у пристаниште. Они хоће... Што каже мудри Јустин: устајале баре, а не узбуркано море.

Највећа је наша пропаст данас што немамо исповедника за веру.

Што нисмо готови да пострадамо.

Да будемо лишени много чега материјалног.

Да будемо прогоњени!

Да будемо затварани!

Да будемо исмевани.

То је Православље!

А није Православље... да пристајемо на све и свашта. Да идемо папи на поклоњење да бисмо били у миру с њим.

У миру са ђаволом. Папа је највећи претеча антихриста... **Папска институција је највећа претеча антихриста!** Свеједно који био папа. Нико од њих не носи ни трунку покајања. Ама баш нико. А ми журимо њима у загрљај.

Шта је то? Каква је то логика? То није љубав према њима. То је мржња према њима. Дозвољавамо да остану у заблуди. А ако им укажемо да не можемо с њима, такви какви су... да не бисмо и себе упрљали... ставиће прст на чело, па ће онда неко од њих доћи памети, па ће се вратити Православљу. То је љубав према њима! А не ово...

Опростите што овако вичем – тешко ми је. Сигурно је тешко и вама... у овом, мутном времену.

Али – не дајмо се!

Један једини хришћанин може спасити Цркву.

Један једини епископ може спасити цркву ако остане да исповеда веру поштено – да га секу на комаде. То је богатство Цркве!

За њим ће кренути и остали, и спасиће Бог оне који су... који треба да се спасавају... и који су свесни да без Јеванђелског пута **нема другог пута у Царство Небеско**. А Јеванђелски пут је присутан трњем.

А ми бисмо хтели да се возимо бесним колима и авионима, да нам нико ни једну ружну реч не каже и да уђемо у рај. Не може тако у Рај... Шта се дешава – Бог ће знати.

Бог нек им буде милостив. И овима који државу воде, који журе на сваки начин у Европу, која је потпуно сатанизирана!!!¹⁰⁵

¹⁰⁵ Извор: <http://www.novinar.de/2008/03/09/otac-venijamin-danas-mnogi-u-manti-ji-sluze-antihristu.html>

Сведок ѿрећи

Јереј Марко Мирковић¹⁰⁶ парох чачански:

„МОНАСТИР ПРЕОБРАЖЕЊЕ У ОВЧАРУ
ПРОСЛАВИО СВОЈУ СЛАВУ (19. август 2013)

Велика духовна радост обасјала је манастир Преображење Господње у овчарско–кабларској клисури, јер је благослов Божији на дан славе ове свете обитељи донео његово преосвештенство епископ шумадијски и администратор жички Господин Јован. Свечаном чину Литургије претходио је величанствен дочек у препуној порти, од стране настојатеља овог свештеног манастира, архимандрита Венијамина и његовог братства, многобројног свештенства и монаштва, верног народа овога краја, који су Архипастира поздравили древним поздравом „Осана на висинама, благословен Онај који долази у име Господње!”

На Светој Литургији¹⁰⁷ Епископу Јовану саслуживали су настојатељ манастира архимандрит Венијамин, архимандрит Јован Радосављевић, настојатељ манастира Вазнесења Господњег архимандрит Тимотеј, архијерејски намесник трнавски и старешина цркве у Чачку протојереј Саша Јоловић, јереј Маринко Јокић, парох чачански јереј Владан Милосављевић, парох чачански јереј Иван Пауновић, парох чачански јереј Марко Мирковић, протођакон Радош Младеновић, ђа-

¹⁰⁶ Овај јереј овако поучава своје вернике: *И наша и католичка црква су хришћанске цркве. Поједино је свеједно у коју ћете ићи, јер је то исто. То су сестиринске цркве. То су два илућна крила истој организми. Две јране истој сјаблаци. То вам је исто као кад одете на сајам аутомобила. И ако волиш мерцедес, тамо дираш. Неко воли нир, бели, а неко црни. А у ствари, ради се о истој ствари, само је ишчање укуса. То је овај млади јереј научио на факултету Иринеја Буловића и Игњатија Мидића: да продаје веру за мерцедес. Видан напредак: многи дадоше веру за вечеру. Овај млади свештеник има два брата и оца који су свештеници. Дакле, три брата и тата. Њихов тата је порушио древни иконостас у цркви у Заблаћу. Зашто?*

¹⁰⁷ Литургија је била безакона, супротна богослужбеним прописима, новотарска, разбојничка, ругалачка, рушилачка.

кон Иван Гашић, ђакон Радиша Сеочанац, ђакон Марко Петровић и ђакон Александар Грујовић.

Након читања Светога Јеванђеља, Епископ Јован се обратио верном народу богонадахнутом беседом, говорећи о смислу и значају самог празника. Владика је указао на неопходност нашег преображаја, кроз послушност Богу и Цркви. Епископ је објаснио верујућем народу шта је то хришћанска љубав, покајање, подвиг, послушање, објаснио је шта је то Црква Христова. Архимандрит Венијамин се бираним речима захвалио Епископу Јовану, позивајући на духовну будност и врлински живот, под окриљем и старањем Владике Јована. Литургијско славље настављено је резањем славског колача и заједничком трпезом љубави.“

Сдесна налево: г. Јован Младеновић еп. Шумадијски, администратор жички, члан Синода, г. Саша Јоловић арх. намесник трнавски, Тимотеј Миливојевић игуман силом отетог манастира Вазнесење, о. Венијамин Преображењски и г. Јован Радосављевић.¹⁰⁸

¹⁰⁸ Извор: http://www.eparhija-sumadijska.org.rs/index.php?option=com_content&view=article&id=2953:2013-08-20-21-04-35

Сведок четврти

Јеромонах Димитрије (Ђоковић):

»ЊЕГОВОМ ПРЕОСВЕШТЕНСТВУ ЕПИСКОПУ ШУМАДИЈСКОМ И АДМИНИСТРАТОРУ ЕПАРХИЈЕ. ЖИЧКЕ ГОСПОДИНУ Г. ЈОВАНУ

Ваше Преосвештенство,

Манастир Преображење, у коме сам ја, доле потписани, до сада боравио, налази се у Жичкој епархији, којом сада Ви администратите. Увидевши да сте, као Епископ, изневерили догматско и канонско предање Цркве, овим путем Вас обавештавам да због тога прекидам свако општење, и литургијско и административно, са Вама, док се не покајете и вратите на пут Светих Отаца.

Ви сте, на свеопшту жалост свега што се данас у Србији Христовим именом може назвати, чинили много тога што је у супротности са Вашим епископством. Уместо да сте чували и надзирали православну веру у повереној Вам пастви, Ви сте много кукоља са својим сарадницима засејали и у православну паству многа смућења унели. Почели сте увођењем литургијских (или боље рећи антилитургијских) реформи по угледу на протестантске реформе римокатолика на Другом ватиканском концилу (= сабору папиних кардинала), од којих су најглавније: залагање за уклањање Двери и Иконостаса, а тиме, у ствари, за укидање олтара у храму и с тим у вези и читање литургијских свештеничких молитава наглас да чује цела црква (по Вашим речима – да се сви моле), то јест да сви присутни, иако мирјани – припадници лаиката, учествују у свештенодејству, што кулминира током Канона Евхаристије и претварања Дарова, када у овоме учествују и за свештенодејство непосвећена лица. У овоме Вам данас помаже и савремена техника и електрично озвучење, иако тога није било у времену на које се позивате да Вам је меродавно за Ваше литургијске експерименте, од којих Вас је својевремено, да поменемо и то да се не би заборавило, одвраћао и Патријарх српски Павле, захтевајући на заседањима СА Сабора да поништите и

ставите ван снаге допис који сте као наређење, злоупотребивши архијерејско достојанство и положај, послали подручном свештенству с наређењем да се поменуте молитве читају наглас. Акт сте повукли, али од реформи и оглушивања о Саборске одлуке о очувању устаљеног вековног богослужбеног поретка Цркве нисте одустајали, чиме сте се вишеструко огрешили о своју свештеничку и епископску заклетву да ћете поштовати сва Црквом установљена правила, одлуке донете на Сабору браће архијереја и сва богослужења вршити строго по Уставу Цркве. Служећи се полицијом ради присилног увођења реформи или насилног спречавања благочестивог народа у пружању благословеног отпора реформама, такође сте се огрешили о правило да се као Епископ не смеће користити државним властима. Сада све ово демонстрирате и на подручју епархије Жичке.

Некако сте, скоро истовремено са првим увођењем реформи у богослужење, почели проповедати и да римокатолицизам није јерес, јер није осуђен ни на једном васељенском сабору, насупрот толиким сведочанствима и општем сагласју Светих Отаца по питању латинске папистичке јереси. Иако тиме терате у лаж све древне и савремене оце Цркве Христове, право је чудо да се нисте устезали да клевете и једног од највећих признатих православних богослова у 20. веку – Преп. Јустина Ћелијског. За њега сте тврдили да ни у једној књизи није написао да су римокатолици јеретици(!?) То једноставно није истина, јер је Авва писао дословце да је „све ван Православне Цркве – јерес“. Код нас су ретки људи који би се могли похвалити да су прочитали све од ћелијског подвижника, па сте и Ви, највероватније, усвојили нечије произвољне закључке.

Наредни период био је богат све чешћим сусретањима и дијалозима, потписивањима разних изјава и докумената штетних по православну веру (као да Православна Црква нема пуноћу благодати, уводећи или саглашавајући се са еклесиолошком јересју да постоји више „цркава“, унизујући Православну, називајући је само једном од многих „сестринских“, а понекад је спуштајући још и ниже, потчињавајући је римокатоличкој конфесији, као нпр. потписаним Равенским документом, којим се даје примат римском папи), па често и заједничким молитвама већег дела јерархије СПЦ са јеретцима, у чему ни Ви нисте заостајали, с обзиром да сте и у муслиманске џамије улазили изувајући се. После избора за новог првојерарха СПЦ, Патријарх Иринеј је најпре тврдио да је Црква, уколико се не бави екуменизмом и не води дијалог

са инославнима, па чак и са савременим култовима, осуђена на само-изолацију и нестајање као и било која секта (у Бечу приликом примања награде римокатоличке организације Pro oriente), па пошто му се нико није јавно супротстављао, изузев монаштва епископа Артемија, нити критиковао (сем тајно на интернет-сајтовима), потом јавно хвалио да је екумениста, и најзад у јеврејској синагоги палио свеће.

С обзиром да је екуменизам окарактерисао Преп. Јустин Ћелијски као свејерес из разлога што он у себи обједињује све древне и нове јереси, сваки искрени православни хришћанин би се морао револтирати (како саветује Св. Николај Жички, на чијем трону сада и Ви седите) према оваквим изјавама и оградити се од њих. „Коме је више дано, од њега ће се више и тражити.“ Сходно томе, од јерархије СПЦ се очекује и више од самог ограђивања од изјава. На све се могло на више различитих начина реаговати, од најпростијег јавног не-слагања до тражења и подношења предлога да се бар нешто од овога стави на дневни ред за заседање СА Сабора. Међутим, конкретно код Вас је приметно да Патријарха подржавате (макар и само прећутним саглашавањем) у његовим „екуменским настојањима“, о чему је недавно одржао запажено предавање Патријархов викар, епископ Андреј (Ћилерџић), а српски првојерарх опет штити Вас у сукобима са но-сиоцима благочестивог отпора Вашим (не)литургијским реформама.

Навикли смо да од реформатора-новотара често слушамо цитирање ранохришћанских епископа, светитеља Кипријана Картагинског и Игњатија Богоносца („Ништа не чините без епископа... Где је епископ, онде је Црква.“), када им је то потребно ради повратка изгубљеног ауторитета и учвршћивања сопствене власти. При том заборављају да исти светитељи, па и многи други, попут Јована Златоустог и Василија Великог, дозвољавају и, чак, препоручују одвајање од епископа који кваре светоотачко Предање, искривљују догме Христове Цркве, уносећи лажна и нова учења и постајући тиме лажни, тј. псевдо-епископи, који су себе извели из саборног јединства Цркве. Они се могу и као такви организовати у „Синод“ или „Сабор“, узурпирајући име неке канонске Патријаршије или помесне Цркве, будући подржавани од стране неког мањег или већег броја плашљивих и слабих епископа. Какве је размере ово добило у нашој помесној Цркви довољно ће илустровати следећи пример. Када сам једном приликом упитао једног нашег владику да ли је иједан епископ на заседању СА Сабора поменуо Патријархов говор приликом посете организацији Pro oriente

у Бечу, или његову посету синагоги и паљење свећа у њој, он ми је одговорио: „Ниједан.“ Одговор страшан и жалосан, истовремено. Са несагледивим последицама по очување православне вере у Србији.

Ја, ипак, желећи да остатак свог монашког живота проведем у добром исповедању отачке православне вере, неугрожаване од стране јеретичких заблуда свејереси екуменизма и осталих искушења наметнутих Цркви вољом и усрдним старањем вас екумениста, што за последицу има небивале раздоре, нејединство и свеопште нарушавање саборности у нашој помесној Цркви, обратићу се канонском епископу рашко-призренском и косовско-метохијском, његовом преосвештенству Г. Г. Артемију, који се сада налази у егзилу, да ме прими под свој архијерејски омофор, у Епархију рашко-призренску и косовско-метохијску у егзилу.

На овај корак сам се одлучио не желећи да својим ћутањем саучествујем у делима таме и нађем се на Страшном Суду Христовом са издајником Јудом. Јер, по речима Светог оца нашег Марка Ефеског – са мноштвом грехова наших како ћемо се надати на милост Божију, ако још и веру кваримо? На какав се опроштај грехова можемо надати, ако Свете вере Христове издајници будемо? Свети Марко пише: „До сада смо имали веру која ни у чему нема недостатака, и немамо потребу ни за сабором, ни за актом неке уније, да бисмо се научили било чему новијем, ми који смо синови и ученици Васељенских Сабора, и на њима и после њих прослављених Отаца наших. Са том вером ми се надамо изаћи пред Бога и добити отпуштење грехова, а без ње ја не знам каква ће нас праведност ослободити од вечног мучења.“

Подсетите се и светих речи студеничког игумана, Светога оца нашег Саве, чији сте игумански жезал неко време поносно носили, да се латинске вере треба клонити, а своју православну исповедати клонећи се јеретичких заблуда као демонских маштарија и превара. Исти је у свом познатом делу „Законоправило“ записао и то да се „папа римски и они који су хришћани западне стране изван Јонске луке... ничим не разликују од старих Јелина, и безбоштвом и бестидношћу... Сви су са папом од пре много времена ван Саборне Цркве, страни и јеванђелским, и апостолским, и отачким предањима, због варварских обичаја којих се држе.“ Није без разлога ни Свети Герман Цариградски упозоравао православни народ: „...боље је да се сами у кућама Богу молите, него да са латиномислећима заједно у цркве идете, да не бисте заједно са њима наследили пакао.“

Ако ће латиномислећи наследити пакао, шта тек рећи за све вас који својим ћутањем одобравате и саглашавате се са безбожним прослављањем јеврејске Хануке у београдској синагоги, које безакоње чињаше једном Патријарх српски и два пута Епископ бачки, као члан Синода и портпарол СА Синода и СА Сабора СПЦ. За ова конкретна дела двојице српских јерараха, због очигледног ружења хришћанске вере и нарушавања светих канона, Апостолска правила предвиђају најстрожије казне свргнућа и одлучења од Цркве, као духовни лек за оздрављење њихових посрнутих душа. Вашом индиферентношћу и прећутним одобравањем унели сте још веће смућење у верујући народ, монаштво и свештенство ваше две епархије које тренутно водите и продубили саблазан као да православна вера наша има недостатака и није довољна за спасење.

Надам се, док будете размишљали о Вашој души, покајању и, макар и у последњи час, повратку и чврстом остајању на путу православног исповедања светоотачке вере, да Вас неће у томе омести професори, теолози и епископи, којима сте до сада били окружени, а који говоре да „душе не постоје онтолошки после овоземаљске смрти као бесмртне“, да су оне само „у Божјем сећању“, да „нема паклених мука“ или да оне „неће бити вечне“, већ ће човек „имати осећај као да спава“ и слична демонска измишљања. Молитвено се надам Вашем, па и многих других отачаствених архијереја, пробуђењу и покајању, како би се што пре отклониле вашом кривицом настале саблазни у нашој Цркви и нашем народу и повратило редовно стање, догматско и канонско јединство, Дух саборности уселио у сваку православну душу и свака ствар назвала својим правим именом – истина истином, а лаж лажју; Црква Црквом, а јерес јересју.

Дана 29.8.2013. године

Јеромонах Димитрије (Ђоковић)«

Сведок њеји

Милоје Стевановић:

СТРАДАЊЕ МАНАСТИРА ПРЕОБРАЖЕЊЕ У ОВЧАРУ

Манастир Преображење у овчарско-кабларској клисури доживео је у својој крстоносној историји два бродолома. Два рушења.

Мимоишла га је чаша окупатора и завојевача, али га је снашла туга друга. У оба случаја порушили су га Срби сами.

Прво рушење извела је како је говорио Свети Владика Николај „лењирска мудрост”.

О том злочину, у часопису *Хоризонти* објављен је текст „РУШЕЊЕ МАНАСТИРА ПРЕОБРАЖЕЊЕ”. Овде преносимо део текста:

„Лењир јачи од разума

Оно што током векова нису успели бројни освајачи са мачем и огњем, успео је само један човек уз помоћ обичног лењира. Рушење је правдано народним добром. Век касније, на истом месту, народ поново има потребу (за светињом). На некадашњем монашком гробљу, сада се граде тушеви и јавни тоалети.

Кад нема нејријашеља, морамо сами...

Случајно или не, један Италијан је успео да уради оно што бројни освајачи нису – да сруши манастир Преображење. Без мача и огња, али уз несебичну и никада објашњену подршку тадашње Српске владе, свој наум је успео да изврши уз помоћ обичног лењира. Италијански пројектант, коме народ ни име није желео да запамти, нацртао је трасу нове железничке пруге која је пролазила директно кроз олтар православне цркве. Оштри протести црквених великодостојника, стид и опште згражавање народа и верника, нису помогли. Уместо логике и простог разума, пресудила је, како је говорио тадашњи владика жички Николај Велимировић, „лењирска мудрост”. Манастир је срушен, а од њега није остао ни један једини траг.

Манастир Преображење налазио се на левој обали Западне Мораве, у непосредној близини Овчар-бање. Обновио га је епископ Никифор Максимовић, 1811. године, након вишевековне осаме. Црква није била

велика, али је у народу поштована као велика светиња. Недељом и празником, овде се окупљао велики број људи да би се, како се говорило, у немоћи оснажио, у тузи разведрио, а у патњи измолио. Рушење манастира доживљено је не само као велико богохулно дело, већ и као предзнак велике несреће. Манастир је порушен крајем 1909. године, а само пар година касније почели су балкански и Први светски рат. Највећа страстишта у дотадашњој историји српског народа.

Несрећа за несрећом

Ову несрећу, међутим, рушитељи нису дочекали. Плата за ово (не)дело исплаћивана је авансно...

Предање каже да се радник, који се први попео на кров, са намером да скида шиндру са крова, без икаквог видљивог разлога бацио на земљу. Поломљеног и крвавог, однели су га са »градилишта«. За болничаре, међутим, није било предаха. Убрзо је страдао још један човек на кога се, док је набијао металну ћускију, обрушио читав зид. Чудне несреће настављале су се и касније. Из дана у дан се број радника смањивао, а плате и новчане награде се повећавале. Све док посао није коначно завршен. Са рушењем, међутим, нису завршене и недаће. Божја казна стизала је и друге мајсторе и пратомајсторе, који су на било који начин учествовали у овом богоскрнављењу. Неки су, кажу, завршили у тамници, други у лудници.

Остала је забележена и судбина једног несрећника из Ужичке Пожеге. Сазнавши за смртну пресуду која је изречена манастиру, пожурio је да нешто искористи и за себе. Из још несрушене цркве украо је читаву врећу верских реликвија и драгоцености. Све до првог празника светог Преображења, живео је мирно и безбрижно. Тада је први пут осетио неку узнемиреност, појавила се и грижа савести за учињено дело. Следеће године, на исти дан, узнемирење је постало веће. Као да су га закупили неки зли духови. Цео дан је урлао и бесомучно јурио око куће. Укућани и комшије су узалудно покушавали да му помогну. Дуго је боловао. Следеће године, на Преображење, узео је конопац и обесио се. Кажу да се није могао изборити са сопственим грехом.

Предања о судбини рушитеља се у овом крају дуго преносило са колена на колено. То је, вероватно, био и повод да се непосредно уочи Другог светског рата, на десној обали Мораве, подигне нови манастир. Као и претходни, и овај је посвећен успоми на свето Преображење Господње. Никада није имао своју парохију, а братство манастира живи по најстрожим светогорским правилима. Улога му је мисионарска, приходе остварује једино од молитве, а сва богатства су му на духовном пољу. Током верских обреда, на светим литургијама, спомињу се молитве за спас душа преминулих монаха из срушеног манастира... На другој страни реке, међутим, на месту срушеног манастира, као да су закопана и сећања. У непосредној близини места где је била црква, сада је кафана. Преко пруге

ге, на обали реке, сада су сплавови и спортско-рекреативни терени. Нове газде и нови неимари и даље вредно раде. На месту некадашњег монашког гробља, сада је у току изградња санитарних објеката – тушева и клозета. Ново време ствара и нове потребе. Све што се чини, правда се причом о народном добру. Баш као и пре једног века.

Невероватна визија на њвом путовању.

Након молишве, воз је кренуо.

У летопису манастира Благовештење бележи се и један невероватан случај. Први воз, који је из Београда кренуо ка Сарајеву новом трасом пруге, стигао је у Овчарско-кабларску клисуру у раним вечерњим сатима. Када је стигао до места где се налазио срушени манастир, једноставно је стао. Сведоци тврде да је возовођа безуспешно покушавао да покрене машину. Након дужег времена, кондуктери и скоро сви путници су сишли са воза. У том тренутку, на делу пруге испред њих појавила се визија монаха у свечаној мантији, са рукама подигнутим у правцу неба. Схвативши где се у ствари налази, народ се почео крстити и молити Бога за опроштај. Убрзо након тога визија је нестала, а воз је наставио даље. Од некадашњег манастира ни трага.

Нема блајослова за рушење.

Рушење манастира Св. Преображења Господњег, због изградње уско-трачне железнице, Министарство грађевине тадашње Србије је правдало народним добром, али и благословом који је, наводно, добијен од владике жичког, Саве Дечанца. Заборавило се, при томе, да ниједан црквени великодостојник не може дати благослов за рушење, већ само за обнову старог или подизање новог храма. За рушење се, евентуално, може добити једино пристанак, уколико га неко уопште и тражи. Занимљиво је да манастир није срушен до темеља, већ и испод њега. Од њега није остало ни најмањег трага. Рушен је у миру, а не током ратних разарања. Срушили су га Срби, а не њихови непријатељи. Тиме је, по много чему, овај храм постао изузетак.”

После једног века од кад су безумљем порушени зидови манастира Преображење, који је тридесетих година прошлог века саграђен на другој страни Мораве и који је седам последњих деценија био луча апостолска, духовно лечилиште и велика школа јеванђељске и светоотачке науке доживео је свој страшнији пад. Овога пута светињу је порушило екуменистичко безумље и острашћено безакоње: порушен

је вековни богослужбени поредак и учињено светогрђе и ругање завету Светог Владике Николаја.

На манастирску славу лета Господњег 2013. у овај свети манастир је стигао човек на чијој глави, невероватно али истинито, стоји митра епископа Србске православне цркве. Господин Јован Младеновић је, са својим послушницима, порушио вековни богослужбени поредак у овој предивној светосавској светињи.

Када је тридесетих година прошлог века Свети Владика Николај, благословио да се на једном овчарском пропланку сазида Ново Преображење, рекао је да ће та светиња живети од молитве.

И заиста, преко седам деценија ова светиња је живела од молитве, дишући духом светосавским, сабирајући многе жедне душе на извор воде живе.

Братство, којим деценијама настојава архимандрит Венјамин, након светогрђа које је учинио острашћени г. Јован Младеновић, напустио је јеромонах Димитрије. Да подсетимо, против безакоња поменутог Јована је први устао јереј Небојша Стевић у селу Тулеж 2006. – где се г. Јован верном народу обратио „умилним” речима: „Марш напоље!” Данас је отац Небојша свештеник Епархије РПКМ у egzилу.

Отишао је, дакле, отац Димитрије, преображењски подвижник, да спасава душу своју, бежећи од вукова у јагњећој кожи, следејући учење богоносних отаца нашијех:

„Бежите, дакле, од њих, браћо и од сваког општења са њима. Такви су лажни апостоли, лукави посленици прерушени у апостоле Христове, што није чудо, јер се и сам сатана прерушава у анђела светлости. Није онда дакле, никакво чудо што се његове слуге претварају као слуге праведности, чији ће крај бити по делима њиховим... Но како вам је светим апостолима одређено, стојте држећи предања која сте примили, како писана тако и неписана!”¹⁰⁹

„Налажем свом народу Божјем на Кипру, који сте истинска деца Цркве, да бежите главом без обзира од свештеника који су пали у латинску обману и да не залазите у њихове цркве, нити да благослов из њихових руку случајно примате. Јер, боље је да се сами у кућама Богу молителите, неголи да са латиномислелима заједно у цркве идете, да не бисте заједно са њима наследили пакао.”¹¹⁰

¹⁰⁹ Св. Марко Ефески.

¹¹⁰ Св. Герман Нови.

Отац Димитрије је отишао из оскрнављене светиње, која је и-
каљана јеретичким духом вероотпадништва да спасава душу своју.

Отишао је под омофор владике Артемија, неуморног борца за
очување вере коју од отаца нашијех примисмо. Нека му Господ подари
снаге да спасава своју душу и душе светосавске деце, која ће прилази-
ти његовом источнику вере живе.

Да их не распуде вуци у јагњећој кожи.

Оцу Димитрију у част, изнедрио сам стих:

ТУГА ДРУГА

На почетку двадестог века
Када се градила српска пруга
Збила се тешка несрећа нека
Збила се грдна велика туга.

Преображење срушише силни
Лењирском памећу обузети
Срушивши манастир древни дивни
Не мислећ о казни и освети.

Господ безумљу показа Свој прст
Министру што скова план ум узе
А душу ономе што сруши крст
Док низ рушевине лише сузе.

Свети Николај манастир гради
Говорећи испод старе липе
Овде саградимо душа ради
Манастир светосавске молитве.

Седамдесет и повише љета
Светиња овчарска вером дише
Док не дође дружина уклета
Да је с Јованом сатре и урнише.

На преображењску славу свету
У две иљаде тринестом љету
У пећину разбојничку клету
Сурваше ову обитељ свету.

Ко пре једног века наста туга
Страшна туга болна туга друга
Злотвори заразом као куга
Срозаше светињу ову до руга.

У пепелу безакоња јеца
Сузе рони игуман Венјамин
Братија рањена болно клеча
Заустави их, о, Боже. Амин.

Из рушевине устаде монах
Са вером задојен отресе прах
Одагна од себе лажи и страх
Спаси душу Димитрије јунак.

Оде храбри монах Димитрије
Да ново гнездо срцем сад зида
Презре јерес и новотарије
Макар го и гладан, не хте д-изда.

Братство манастира Прображење, пре него што га је г. Јован Младеновић оскрнавио

Сведок шесѝи

Славко М. Радовановић из Лучана:

ПИСМО

Драги, брате у Христу, Милоје,

Шаљем Ти каталог мојих производа, па ако нешто од тога Твоји сарадници користе, одговорно препоручујем.

Истовремено бих да с Тобом разменим мисли о овом тужном удесу који снађе наш манастир, боље речено нашу преображењску учионицу и нашег оца Венијамина, који нас је научио вери отаца наших и борби да ту веру чувамо од вукова у јагњећој кожи, по цену овоземаљског, а зарад вечног, живота.

Управо смо од њега научили да пораз једног војника није пораз читаве војске. Са њим смо ишчекивали да се појави, како је говорио, „генерал” на бранику вере православне, тј. бар један епископ за којим ће поћи „официри” тј. јереји, а за овима „војска” тј. верни народ. Од њега смо сазнали за Посланицу источних патријараха по којој је народ чувар вере. Од њега смо научили да је учење Светих Отаца Источне Цркве – учење Светога Духа. Он нас је преклињао да се држимо тог учења које ће нас руководити ка блаженој вечности а да су остали путеви, путеви безакоња, странпутице које не воде спасењу него у погибљао и у пропаст. Он је грмео против свејереси екуменизма и ђавоље организације у накази званој Светски савет цркава. Он је говорио да је некада разбојник висио на крсту, а да сада, на жалост, на неким разбојницима виси папин крст. И да папа – као син погибљи, свој грех не би могао опрати и кад би га три пут погрузили до дна Атланског океана.

Сећаш се, како је отац Венјамин говорио: „Ако би ја служио као ови новотари – бежите од мене!”

Та изузетна ревност оца Венијамина, у одбрани чистоте Православља, огледа се и у оном случају када је владика шабачко-ваљевски Лаврентије, 22. јуна 2008. г. одвео 36 свештеника папи на поклоњење, па један од њих беше кум оца Венијамина. Отац Венјамин као прави,

непоколебљиви исповедник вере православне, написа писмо своме куму-свештенику и одрече га се као кума.

Ево, после пет година од тог догађаја, ја се збуних и саблазних: гледајући како Патријарх Иринеј изјављује јавно да је екумениста, дакле, архијеретик – исповедник вере антихриста и хули на Духа Светога говорећи да је Он сишао на језуиту – папу Фрања; Иринеј Буловић пали свеће у синагоги, уводи у олтаре католичке свештенике, спроводи безакоње до сада невиђено од постојања СПЦ, потписује примат најпалијег човека на планети, носи папин прстен и напрсни крст; Јован Шумадијски води полицију на верни народ, руши богослужбени поредак; Григорије Херцеговачки служи са јеретицима и ко последња морална ништарија клечи по католичким катедралама не стидећи се да призна јавно да је бискуп...

Шта ме у свему томе збуњује? Не збуњују ме људи који су издали веру и који то својим речима и својим делима ни не крију. Моје искушење није екуменизам. Знам да је то јерес. Моје искушење није Јован Младеновић. Он је своје право „лице” показао кад је пљуно на богослужбени поредак, то своје безличје потврдио лизањем оног што је избљубвао (повукавши јавно свој безумни акт) па се опет вратио на своју бљувотину поново газећи поредак као и сопствени акт – дату реч. Дакле такви морални мртваци ме не збуњују. Међутим, збуњује ме отац Венијамин! Зашто се тих вукова у јагњећој кожи не одрече, као што се одрекао свога кума – папољубивог свештеника, него јавно са њима саслужује. Не могу да верујем да су њему сада манастирске зидине претежније и од спасења сопствене душе и душа духовних чеда његових.

Након чињенице да је са администратором жичким г. Јованом служио новотарску литургију, на питање шта сад да радимо, он каже: „Ја сам 52 године у овом манастиру. Ја морам да останем да чувам светињу, док не пођем у гроб.”

И још каже: „Владика Јован је био сад, па ће тек догодине, а можда и касније доћи, а ми ћемо опет служити онако како смо и до сада служили.”

Ових дана сам од више збуњене наше сабраће чуо бројне коментаре који ме боле. Један вели да му ово личи на оно што каже народна пословица: „Придржи ми ово моје копиле, док испсујем ону курву.”

А старац Миленко расуђује да није више верна љуба жена која макар само једном учини прељубу. Њој се због тог бешчашћа даје књи-га отпусна, по Јеванђељу. Тако је и о. Венјамин учинио јавну прељубу.

Њу може опрати само јавно покајање, јер су многи збуњени, уцвељени, изневерени, ожалошћени.

Скрхан сам пред питањем, да ли човек који је мене и моју породицу научио вери, који ме је научио да се све даје за веру а вера ни за шта, издао или само тренутно пао? Да ли је сада тај мој духовник у манастиру који је на делу само гомила камења јер се у њему урушило Свето Предање? У манастиру који је оскрнављен?

Моја деца су се, такође, од њега научила побожности и вери православној.

Знам да су и твоја деца духовна чада оца Венјамина, па ме интересује шта Ти мислиш.

И шта да радимо ако питају за објашњење?

Шта да им кажемо?

Просто сам поражен при самој помисли, да ли је могуће да нас изневери човек који је грмео са светих двери у својим беседама: „У вери нема компромиса”... и да „мотком треба распалити митроносце који кваре веру и руше вековни поредак.”

Не могу да се помирим са чињеницом да су нашег оца Венјамина нека користољубива и плашљива духовна деца срозала на ниво одступника од његових сопствених речи и убеђења, да не кажем од вере коју је исповедао и којој нас је научио.

Свако добро од Господа!

Славко

На Оданије Преображења, 2013, у Лучанима

ОДГОВОР НА ПИСМО

Драги брат-Славко,

Моји дечаци рекоше да за неке од Твојих производа имају потребу и да ће послати требовање. Кажу да су Ти цене коректне, чак ниже од тренутно владајућих на тржишту.

А, што се ове наше духовне страданије тиче, делим с тобом бол и тугу. Али то нас не сме одвести у грех очајања и безнађа.

Досџа је сваком дану зла њејова – како нас учи Јеванђеље. Бог се стара и о врапцима, а немоли о нашој деци. И моја и Твоја деца су зрели људи. Бог им је дао разум и моћ расуђивања, па нек расуђују.

Уверен сам да не зависи наше спасење од било кога појединца, па ни од духовника. Најважнија вредност коју смо добили од нашег учитеља – драгог нам оца Венјамина – је та што нас он није приводио себи но Богу. Он је заиста био човек простодушја, који је неодступно следовао учењу Свете Цркве, без тежњи ка неком сопственом умовању, за разлику од многих.

Можда је моја и Твоја грешка била у томе што смо упали у замку блиског познанства с њим, па је утолико ово збитије за нас болније. У то време нашег духовног узрастања нисмо знали за упозорење Светог Игњатија Брјанчанинова:¹¹¹

„Чувајте се пристрашћености према наставнику. Многи нису пазили и упали су заједно са наставницима својим у мрежу ђавола. Савет и послушање чисти су и угодни Богу само дотле док нису оскрнављени пристрашћем. Пристрашћеност чини сваког човека кумиром (идолом): од жртава принетих том кумиру са гневом се одвраћа Бог. И губи се узалуд живот, потиру се добра дела, као миомирисно кађење, разношено јаким вихором или пригушено смрадом. Не дајте у срцу Вашем места никаквом кумиру.

А ти, наставниче, чувај се предузимања ичег греховног, души која је к теби прибегла немој самим собом да замењујеш Бога. Следи примеру светог Претече: ишти само оно што чини да Христос расте у ученицима твојим. Када он расте, ти се умањујеш и, гледајући како се умањујеш због Христа који расте, испуњавај се радошћу. Од таквог понашања чудесни мир уливаће се у срце твоје; у себи ћеш видети испуњење речи Христових: који себе понизује узвисиће се”.

Тек сад схватам да преблиско познанство са свештеним лицем може да буде на штету а не на корист. Боље је саветника и учитеља потражити у богонадахнутим књигама светих људи. Није случајно Златоуст рекао: „Говори духовнику грехе своје и ништа више.” Зато је рана наша сада дубока и болна, до непребола. Моја супруга Нада је више суза пролила за физички живим оцем Венјамином него за мојим покојним оцем Жарком и њезиним покојним оцем Обрадом, Бог да им душе прости.

Уосталом, и од пророка Јеремије смо научили: „Проклет да је човек који се узда у човека... а од Господа одступа срце његово” (Јер. 17,5).

Идимо светоотачким путем и нећемо залутати.

¹¹¹ Игњатије Брјанчанинов, *Глас из вечности*, Београд, 2012.

Што се тиче опредељења оца Венјамина да мора да чува светињу, не могу ништа рећи. То је његов избор. Колико је мени познато нигде није предвиђена обавеза чувања манастира. Чак ни тела, нити ичега што је трулежно, пролазно, рушевно, материјално, овоземаљско, што лопови могу покрасти, црв и рђа нагристи. Јер, као што је казано: *Време њради куле и њрадове, време њради време разѡрађује*.

Али недвосмислена је обавеза чувања душе: „И не бојте се оних који убијају тело, а душу не могу убити, него се бојте Оног који може и душу и тело погубити у паклу” (Мт. 10,28).

И недвосмислена је обавеза чувања вере и светоотачког Предања: „О Тимотеје, сачувај поверени ти залог, клонећи се поганих и празних разговора и спорова лажно названог знања, којему се неки приволеше и отпадоше од вере” (1. Тим. 6, 20-21). „И сваки, који је оставио кућу, или браћу, или сестре, или оца, или матер, или жену, или дјецу, или земљу, имена мога ради, примиће сто пута онолико, и наслиједиће живот вјечни” (Мат. 19,29).

Они, пак, који чине супротно нису Господа достојни.

Код екумениста, новотара и паписта нема Христа. Тамо се уселио антихрист. Зато Господ и учи да ће многи први бити посљедњи и посљедњи први (Мт. 20,16). Не верујем, дакле, да се под изговором чувања манастира и љубави према манастирским зидинама и имању може сачувати истинска љубав према Христу.

Дакле, нека свако, па и наша деца, расуђују сами. Нека се обраде Светим Оцима и Они ће им касти. Они су нам оставили путоказје. Једна од кључних лекција коју сам научио управо од оца Венјамина је ова: „Кад питате свештеника о нечем, питајте га шта о томе каже Света Црква тј. Свети Оци, а не шта он (тај свештеник) мисли.”

Друго, није потребно да мудрујемо око нечег што је опште познато. Не мора човек бити теолог да би разлучио светлост од таме. Све дилеме је решило Јеванђеље, Канони и Свети Оци који су нам оставили поуке. За нас је битно да не упаднемо у замку здраворазумља, јер, ђаво једва чека да нам умногостручи тај „здрав разум” да би нам украо оно с чиме можда можемо стати с десна Богу. Јер човек који себи приписује здрав разум, имитира ђавола, који је себе хтео да сматра за извор светлости. Таквих који умишљају да су нови мандатарии истине и који се не поковавају разуму Божјем и мудрости светих Божјих угоника носе жиг гордости и клицонеше су грехопата. „Јеси ли видео некога ко је пао? Знај да је себе слушао” – говорио је ава Доротеј.

Зато, драги Славко, тражећи решење и излаз из наше заједничке муке и дилеме: шта рећи нашој деци ако нам поставе питање, не тражимо решење у свом „здравом разуму” или „разуму” оних који би да оправдају своје саучешће у безакоњу. Обратимо се Светим Оцима.

Ево неких решења наших дилема. То су уједно и разрешења од бола који нас тесни:

Свети Стефан:

„Свевишњи не живи у рукотвореним храмовима... Какав ћете ми дом сазидати, говори Господ, или које је место за почивање моје? (Дап. 7,48-49). Само нерукотворени храм срца може Бога да прими, као што је рекао Господ: Ако ме неко љуби, реч моју држаће, и Отац мој љубиће њега; и њему ћемо доћи и у њему ћемо се настанити (Јн. 14,23). Ми не можемо схватити како се то дешава. Ипак, то је тако, јер је очигледно да тада Бог чини у нама да хоћемо и да творимо по Његовом благовољењу (Фил. 2,13). **И зато не расуђуј о томе, него само дај Господу срце своје, и при томе – дај без деобе. Он сам ће од њега себи да направи храм. Ако нешто не буде предато, неће моћи да се направи целовит храм. Јер, нешто ће бити трошно, нешто разбијено. И испашће, ако уопште нешто испадне, храм са развалинама, или без крова, или без врата. У таквом се, пак, храму не може живети. Ни Господ неће у њему пребивати. То ће бити храм само по имену, док ће на делу представљати само гомилу камења.**”¹¹²

Свети Анатолије Оптински:

„Чедо моје, знај да ће у последње дане настати времена тешка, како говори Апостол. И, гле, због оскудице у побожности, и у црквама ће се појавити јереси и расколи и, као што су предсказивали Свети Оци, тада на архијерејским престолима и у манастирима неће бити људи опитних и искусних у духовном животу. Због тога ће се јереси ширити посвуда и преласиће (обмануће) многе. Непријатељ рода људскога дејствоваће лукаво да би, ако је могуће, на јерес навео и изабране. Он неће почети да грубо одбацује догмате о Светој Тројици, о божанствености Исуса Христа, о Богородици, него ће **неприметно почети да унакажава Предање Светих Отаца** дато од Духа Светога – учење саме Цркве. Довијања непријатеља и његове `типике` приметиће веома мали број њих, оних који су најискуснији у духовном жи-

¹¹² Извор: Свети Теофан Затворник, *Мисли за сваки дан у јодини*.

воту. Јеретици ће завладати Црквом, свуда ће поставити своје слуге и побожност ће бити занемарена. Али Господ неће оставити слуге Своје без заштите и у незнању. Он је рекао: 'По плодовима ћете их познати'. И то по плодовима, то јест по деловању јеретика, настој да их разликујеш од правих пастира. Ти духовни лупежи, који разграбљују духовно стадо 'не улазе на врата у тор овчији него прелазе на другом месту', као што је рекао Господ, то јест, ући ће на незаконит начин, уништавајући насиљем Божије уставе. Господ их назива **разбојницима**.

Заиста, њихова права дужност је **прогањање истинских пастира**, њихово затварање, јер без тога се не може ни стадо разграбљивати. Зато, сине мој, кад у Цркви видиш поругање божанственог чина, отачкога Предања и Богом установљеног поретка, знај да су се јеретици већ појавили, мада ће можда до одређеног времена скривати своје зловерје, или ће неприметно унакажавати божанствену веру, да би боље успели, обмањујући и варајући неискусне. Прогањање не само пастире, него и слуге Божје, јер ђаво, који руководи јересју, не трпи благочашће. Као вукове у овчјој кожи, препознај их по њиховој горделивој нарави, сластољубљу, властољубљу – то ће бити клеветници, издајници, који свуда сеју мржњу и злобу, зато је Господ и рекао да ћемо их по плодовима познати. Истинске слуге Божје су – смирене, братољубиве и Цркви послушне.

Велике притиске од јеретика трпеће монаси и монашки живот тада ће бити изругиван. Осиротеће обитељи, смањиће се број монаха. Који остану, трпеће насиље. Ови мрзитељи монашког живота, који имају само изглед побожности, настојаће да иноке привуку на своју страну, обећавајући им заштиту и световна добра, а претећи изгнањем онима који се не покоре. Од ових претњи малодушни ће бити веома понижени. Ако доживиш то време, сине мој, радуј се, јер тада ће верници, који не буду имали других врлина, венце добијати само за стајање у вери, по речи Господњој: 'Сваког, ко Ме призна пред људима, признаћу и Ја њега пред Оцем Својим Небеским'.

Бој се Господа, сине мој! да не изгубиш припремљени венац, да не будеш одбачен од Христа у таму најкрајњу и муку вечну. Храбро стој у вери и, ако је неопходно, с радошћу трпи и прогоне и друге невоље, јер ће са тобом бити Господ... и свети Мученици и Исповедници са радошћу ће гледати на твој подвиг.

Али, тешко у те дане монасима који су се везали за имање и богатство и који због љубави према комфору буду били ради да се потчине јеретичима. Они ће успављивати своју савест, говорећи:

‘Сачуваћемо и спасићемо манастир и Господ ће нам опростити’. Не-срећни и заслепљени, уопште и не помишљају на то да ће преко јереси и јеретика у манастир ући и демони, и тада он више неће бити свети манастир, него голе зидине, од којих ће занавек одступити благодат.

Али, Бог је јачи од врага и никад неће оставити слуге Своје и истинских хришћана ће бити до краја света, али ће они бирати уса-мљена, пуста места. Не дој се невоља, него се дој погубне јереси, јер она одгони благодат и одваја од Христа. Зато је Христос и заповедио да јеретика сматрамо као незнабошца и цариника.

И тако, крепи се, сине мој, у благодати Христа Исуса, са радошћу хитај на подвиг исповедништва и подношења страдања, као добри војник Исуса Христа (2. Тим. 11,1-3), Који рече ‘Буди веран до смрти и даћу ти венац живота’ (Откр. 2,10). Њему са Оцем и Светим Духом част и слава и сила у векове векова. Амин.”¹¹³

Свети Јустин Ћелијски:

„Немојмо да се деси да тај још верујући народ Божји једнога часа дође до тога да данашње Епископе не признаје више за носиоце и чу-варе апостолско-светоотачке вере, како је то знао чинити православ-ни народ много пута у својој крстоносној историји.”¹¹⁴

Свети Николај Србски је оставио аманет:

„Народ не треба да следује својим слепим вођама кад га ови воде путевима лажним и удаљују од Бога и Божјег Закона.”¹¹⁵

Чак је и бивши епископ Атанасије Јевтић, док није скренуо са православног пута оставио, у својој књизи, неопозива сведочанства:

„Јер, ми знамо из историје Цркве, да права вера, Црква право-верних, често није била у већини у односу на јеретике. ‘Мало стадо’ Христово, по речима Георгија Флоровског, бивало је у историји, и си-гурно ће још бити у апокалиптичкој будућности, заиста у мањини и потискивано у ‘пустињу’. Али то не значи да је истина била на страни оне јеретичке већине. Самоочевидна у Цркви истина и не зависи од ко-личине, од ‘саборности’ у лажном, демократском смислу те речи. Зар

¹¹³ Извор: www.svetosavlje.org

¹¹⁴ Свети Јустин Ћелијски: *Одговор на анонимну дописницу*.

¹¹⁵ Владика Николај, *Изабрана дела*, књ. 19, *Глас Цркве*, Ваљево, 1997, стр. 22.

је у време пред Никејски сабор истина била на страни великог скупа аријанствујућих епископа, или на страни ђаконa Атанасија Александријског? Или пак, после сабора, Цркву је такорећи представљао сам св. Атанасије Велики. Неколико векова касније, Свети Максим Исповедник такође је био у мањини; па нешто касније Свети Јован Дамаскин; и још касније Свети Марко Ефески.

Исто тако, нетачно је и схватање оних који сматрају да у Цркви само јерархија, и то само у степену епископа, има непогрешивост, или 'монопол црквености'. Ниједном епископу сам тај чин не обезбеђује ортодоксију, то ми знамо из историје Цркве. Али, пошто су још свети апостоли одлучили да саборну истину Цркве изражавају сабором епископа (ср. Д. Ап. 15.6) то је онда постало наслеђе Цркве, јер Црква мора на неки начин изражавати себе. Ти сабори Цркве, понављамо, долазе од саборне природе саме Цркве; сабори су од саборности, а не обротно. Уз то још. зна се да су учесници тих сабора били многи светитељи Божји. Треба се сетити да су међу тим епископима на саборима били и такви епископи као што су: св. Николај Мирликијски, св. Атанасије Александријски, св. Спиридон Чудотворац и други. Уосталом, ми знамо и примере када нису само епископи били носиоци православља (св. Максим Исповедник, св. Дамаскин, св. Теодор Студит). **Није ли, како скоро напомиње грчки богослов Трембела, црквени народ у време императора Ираклија, имајући на челу два монаха – Софронија и Максима – свргнуо и анатемисао васељенског патријарха и римског папу. У време пак Флорентинског сабора тај исти православни народ срушио је унију, имајући за руководство једног епископа – св. Марка Ефеског. Није, дакле, епископ 'монополисао црквеност', него, да се послужимо речима православног светоотачког богослова – Хомјакова: 'Црква је право формулисања своје вере предала својим старешинама епископског чина, задржавши, ипак, за себе право да провери формулу, коју они усвајају'. Зато је, вели он на другом месту, 'сва Црква примала или одбацивала одредбе сабора, с обзиром на то да ли су те одредбе сагласне или противне њеној вери и њеном предању, и давала назив васељенски само оним саборима, чије је одлуке признавала за израз своје унутрашње мисли. На тај је начин сабор васељенски постајао глас Цркве.'** ¹¹⁶

¹¹⁶ Извор: *Верујем у једну свешћу саборну и апостолску цркву*, Врање, 1966, стр. 45-46. Подвлачење наше.

Ево шта још, о постављеном питању, кажу Свети Оци:

Св. Максим Исповедник:¹¹⁷

„Ја не желим да се јеретици муче, нити се радујем њиховом злу, – Боже сачувај! – него се већма радујем и заједнички веселим њиховом обраћењу. Јер шта може вернима бити милије него да виде да се растурена чеда Божја саберу у једно. Ја нисам толико помахнитао да саветујем да се немилост више цени него човекољубље. Напротив, саветујем да треба са пажњом и искуством чинити и творити добро свима људима, и свима бити све како је коме потребно. При том, једино желим и саветујем да **јеретцима као јеретцима не треба помагати на подршку њиховог безумног веровања, него ту треба бити оштар и непомирљив. Јер ја не називам љубављу него човекомржњом и отпадањем од божанске љубави када неко потпомаже јеретичку заблуду, на већу пропаст оних људи који се држе те заблуде.**”

Свети Марко Ефески, Свети Герман Нови, Свети Григорије Богослов су бескомпромисни по овом питању.¹¹⁸

Свети Атанасије Велики:¹¹⁹

„Ако се, наиме, епископ или презвитер, који су очи Цркве, неблагочестиво понашају (у овом случају се мисли на јерес) и **саблажњавају народ, треба се издвојити од њих. Боље се, дакле, без њих окућљати у неком молићвеном дому него ли са њима бићи вринути као са Аном и Кајафом у језену ошћену.**”

Свети Јован Златоусти:¹²⁰

„Ако и најмање оштетиш печат на царској новчаници, цела новчаница постаје фалсификат. Тако исто **ако здраву веру и у нечему најмање измениш, цела бива оскврњена и њој стаје јора уместо боља. Где су сада они који нас ошћужују за агресивност збој нашег става према јеретцима? Где су сада они који кажу да међу нама нема ништа различитог, већ да разлике бивају збој власнољубља. Нека њослушају Павла који јовори да Еванђеље изменише они који и у најмањем уводе новотарије.**”

¹¹⁷ Сине мој, не ѡрисѡј, друго издање, Чачак, 2011, стр. 372.

¹¹⁸ Изостављамо наводе из писма јер су већ цитирани на стр. 264.

¹¹⁹ Исто као фуснота 16, стр. 374.

¹²⁰ Исто, стр. 368.

Св. Јован Кронштатски поучава:¹²¹

Узрок свих лажи римокатоличке цркве је јордост и јризнање њаје за ѡлаву Цркве, и ѡо још нејојрешиву. Одајиле све ројсјво зајадне цркве. Ројсјво мисли и вере, јер је ѡаја на све сјавио своју јешку руку: одајиле лажни дојмаји, одајиле дволичност и лукавсјво у мишљењу, речима и деловању, одајиле разна лажна јравила и усјанове јриликом исјоведња јреха, одајиле индуљенције, одајиле унаказивање дојмаја... **одајиле: мржња јрема Православљу, фанатјизам и јројони јравославних, удисјва...** То је црвена ниј кроз све векове живоја катјолицизма... код катјолика ѡлава Цркве није Хрисјос, нејо ѡаја... и њихова ревност у вери увек јрелази у сјрасјвени, човекомрзачки фанатјизам, осјрвљени фанатјизам, фанатјизам крви и мача (ломаче), нејомирљивостји, дволичностји, лжелукавсјва...

Еп. Августин Кантиотис учи:¹²²

Не дојмо се, вели, неће несјаји бораца Православљу. И ако ми клирици и јеоолози, издамо нашу веру, и камење јо коме јазимо усјаће и јовикаће. И из сјена и клисура и јровалија изаћи ће нови хероји наше вере...

Ако схвајимо, браћо моја, да се дојаја издаја, јада ћемо објавији усјанак, и са верним ејискојима, са мало њих колико их има наша Црква, и са свешјеницима, и са калуђерима, и са сиромасима јројласићемо мобилизацију, објавићемо узбуну...

Према Канонима наше Цркве Вера је изнад свеја. Ако се у Цркви јојаве лица која јројоведају јројив наше Вере дозвољено је – јо је једини случај када је дозвољено – Ејискоја јужији и у друјим ејархијама...

Где јод чујете јравославну јројовед, иде јод јосјоје борици који су јројоњени, најлашавам јо, ко није јројоњен, није истјиниј. Где се јројони ејиској, архимандритј, ијуман, јројоведник Јеванђеља, будијте уз њеја.

И који Владика, који свешјеник зајвара усја своја и не јројесјвује збој оноја шјо се дешава у Цркви, јај је заједно са безбожницима. Помаже безбожнике. Друјим речима: који свешјеник, који расоносац, који ејиској не изобличава, не разликује се од безбожника. Ако желиш да живиш јо Јеванђељу, ићи ћеш насуйрој друшјву. Насуйрој свима – рекао нам је јо Хрисјос. Радије хиљаду јуја сиромас са Хрисјом, нејо милионер са јаволом. Радије хиљаду јуја (јросј) ка-

¹²¹ Не дај душу, роде, Ниш, 2013, стр. 68-69.

¹²² Исто стр. 69-70.

луђер са Христѿом, неѿо Паѿријарх који ѿази Божанствѿене и свешћѿене каноне. Радије хиљаду ѿуѿѿа ѿрођнан у ѿодруме, неѿо бедан расоносац који ѿроѿоведа лаж.

Ето, драги Славко,

Ни мање ни више од овога нећу рећи мојој деци и мојим унуцима, ако ме упитају. Њима је духовник, такође, отац Венјамин. И још ћу им рећи, ако они, својом а не мојом главом, оцене да се у Преображењу догодило урушавање вековног богослужбеног поретка, ако оцене да саучествују у безакоњу молећи се тамо, да јеретици-екуменисти „правилно управљају речју истине Божје”, па ако, руководећи се светоотачким поукама, одлуче да промене духовника, да ни за живу главу не кажу ни једну једину ружну реч за човека који је био наш несебични учитељ. Него да „покрију голотињу оца својега”, ко што су то урадили Сим и Јафет, за разлику од Ханана, који се наругао Ноју, оцу својему, видевши га у срамном стању (пијана и гола), распродајући приче о греху оца својега. Због тога је Ноје благословио Сима и Јафета, за разлику од Ханана.

Тако уче и многи Свети Оци. Свети Игњатије Брјанчанинов каже: „Неопходно је видети стварно стање духовних руководитеља, да бисмо се сачували од обмана, а уједно треба да сасвим избегавамо да их осуђујемо, непрестано обраћајући пажњу на себе.”¹²³

Што се мене тиче, ја ћу се молити Богу да мој бивши дугогодишњи духовник и учитељ, након што је од безаконика увучен и гурнут силом у новотарску клопку, устане и остане на стази богопознања на коју је и нас извео и којом нас је упутио. Нека би му Господ Свемилостиви помогао да се одупре злу удесу, еда бисмо кад дођу наши судњи дани отишли из ове долине суза и уздисаја са истом вером и истом надом у спасење и у живот вечни.

Знајући да може зла година наћерати орла да зимује међу кокошима, знам и то да се орао може спустити на низину кокошке, али се кокошка не може подићи на висину орла.

Међутим, гледао сам својим очима, и зато тврдим безрезервно, да орао може поново узлетети из кокошињца и винути се у небеске висине.

¹²³ Глас из вечности, Београд, 2012.

Уздам се у Милост Божју и остајем у нади да ће наш учитељ покидати конопце у које покушавају да га вежу и поробе, те да ће одродима, вероломцима, одлучно и храбро рећи оно што је годинама проповедао: „Јесмо ли ми Православни хришћани? Је ли Православна вера и православна Црква једина Саборна и Света Апостолска Црква? Ван те Цркве, СВЕ ЈЕ ЈЕРЕС, СВЕ ЈЕ ЛАЖ, СВЕ ЈЕ ПРОПАСТ, СВЕ ЈЕ ЗЛО!... И на жалост, многи данас, и у мантији служе... **не Христу него антихристу...** животом својим доказују да су **среброљубци, и славољубци... и сваштољубци**, који... за шаку девиза продају своју веру... За плакање је, и страшно је... несхватљиво је како поједини сада називају и **римокатоличку јерес сестринском 'црквом'**. Како... епископи иду на поклоњење папи у Рим... **Највећа је наша пропаст данас што немамо исповедника за веру. Што нисмо готови да пострадамо. Да будемо лишени много чега материјалног. Да будемо прогоњени! Да будемо затварани! Да будемо исмевани, плувани! То је Православље! А није Православље... да пристајемо на све и свашта. Да идемо папи на поклоњење да бисмо били у миру с њим. У миру са ђаволом. Папа је највећи претеча антихриста... Папска институција је највећа претеча антихриста!** Свеједно који био папа... АЛИ – НЕ ДАЈМО СЕ! Један једини хришћанин може спасити Цркву. **ЈЕДАН ЈЕДИНИ ЕПИСКОП МОЖЕ СПАСИТИ ЦРКВУ АКО ОСТАНЕ ДА ИСПОВЕДА ВЕРУ ПОШТЕНО – ДА ГА СЕКУ НА КОМАДЕ.** То је богатство Цркве!... За њим ће кренути и остали, и спасиће Бог оне који су ... који треба да се спасавају... и који су свесни да без Јеванђелског пута **нема другог пута у Царство Небеско.** А Јеванђелски пут је присут трњем...”

Ми смо кренули, с Божјом помоћу и молитвама нашег учитеља, путем који нам је он показао и трасирао. Тим путем је кренуо и његов духовни син, отац Димитрије. Тим путем ће, ако Бог даде, кренути сви они који су угледали његову сузу и чули његов вапај: „Није православље пристајање на све и свашта... Није Православље помирење са ђаволом.“

Нека би Бог дао да се на том трновитом путу нађемо са предобрим учитељем нашим, оцем Венјамином, једног дана. А можда и пре?!

У Београду, на Велику Госпојину, 2013. године Господње

С доброжељењем,
Милоје

Напомена:

Да нисам видео сузу оца Венјамина кад је беседио пред Светим Дверима, у недељу пету по Духовима, 2007, против јереси екуменизма и новотарија, никад се, као лаик, не бих усудио да пишем о безакоњу у СПЦ. За мене је било незамисливо да ја недостојан попујем поповима.

Угледавши ту сузу, која се скотрљала низ старчево лице, сматрао сам да ми синовска дужност налаже да станем уз свог духовног оца. Истог дана написао сам своје *Писмо свештенику* и тако је почело поређање моје књиге *Не њомичи сѣаре међе*. За свако од тих писама, пре објављивања, тражио сам и добио благослов оца Венјамина.

Исто тако, кад сам, преко видео записа угледао грачаничку сузу владике Артемија, 2010. године, нисам имао дилему шта треба да чиним. Одлучио сам, чврсто уверен да је вера без дела мртва.

СВЕДОЧАНСТВО ДЕВЕТО

ВАЗНЕСЕЊСКО НАСИЉЕ

или

ПРИЧА О ОНИМА ШТО СЕ ПРАВЕ ДА ВЕРУЈУ У БОГА И О ОНИМА ШТО СЕ КУНУ У ПРАВНУ ДРЖАВУ

*Блажени сїе када вас срамотїе и їроїоне и, лажући, їоворе їро-
їїив вас свакојакє рђаве речи, збої Мене. Радујїе се и веселиїе се, јер
је велика їлаїїа ваша їа Небесима. Ви сїе со земљи; ако со обљуїїави,
чимє ће се осолїїїи? (Мт. 5,11-13).*

Било је то у земљи Србаља, у 21. веку, у овчарско-кабларском ма-
настиру Вазнесење.

Догодило се чудо невиђено. Догодило се, не поновило се. Дого-
дио се један од злочина који подсећа на времена она када је склопљен
брак из рачуна између Павелићеве НДХ и Степинчеве „цркве” чији
циљ је био уништити Православље, уништити корен србског бића.
Пред тим циљем, сва средства су дозвољена, па је тако преко 1.300
католичких фратора (дакле, од тројице двојица) учествовало у злочи-
нима над православним живљем.

Вазнесењске монахиње су на Спасовдан, 24. маја 2012, пред
окупљеним народом на манастирској слави, исповедајући веру, про-
читале и одаслале обавештење Владици жичком Хризостому, којим
се ограђују од оних који су одступили од светоотачке вере, услед чега
прелазе под омофор владике Артемија.

Иза овог исповедања вере следи небивало збитије. Многи су по-
кушали лажима да закопају истину. Погледајмо јој у очи.

Истина прва:

У ноћи 25. маја 2012. вазнесењске монахиње су, без судске пресу-
де, силом коју је испољило преко стотину помахниталих и избезумље-
них попова на челу са епископом и архијерејским намесницима, из-
бачене из свог стана – из куће коју су својим рукама, уз помоћ верног
народа, градиле.

Такође, физичком силом из манастира су избачени верници који
су се клечећи молили.

Све то се догађа у сарадњи са Тихомиром Салевићем, чија јединица наоружаних полицајаца пружа подршку озлобљеним свештеницима.

Поступи по наређењу: Кад попови изнесу вернике из манастира њихов задатак је спречити народ да са врати на молитву

Страдалне монахиње добиле истинског духовника

Истина друга:

Уставно-правна категорија о *неповредивости стана* првенствено значи да нико, укључив и власт, не може преко воље држаоца стана ући у његов стан.

Позовимо у помоћ неподмитљива сведочанства:

Сведочанство њрво – Канони Светих апостола (27. правило):

„Заповедамо да се свргне епископ или свештеник или ђакон који туче вернике када погреше, или неверне због злобе, или тиме жели да некога застраши, јер нас Господ томе никако није учио него напро-

тив, онда када су Га тукли, Он није узвраћао ударцем, када су Га псовали, није узвраћао псовком, а када је трпео, никоме није претио (1. Петр. 2,23).“

Сведочанство друго – 9. канон Прво-другог цариградског сабора (861. године)

Овај канон Прво-другог сабора говори о свештеницима који туку посредно, тј. који наређују трећој особи да туче верне кад сагреше, или неверне кад учине неправду. Овај се канон надовезује на цитирани 27. канон светих Апостола, који под претњом свргнућа забрањује епископу, презвитеру и ђакону да непосредно (својом руком) туче верне у жељи да их застраши. Пошто је општа карактеристика Канонског предања да решава конкретне проблеме, а не да разматра хипотетичке ситуације, треба претпоставити следеће : поједини клирици су, знајући за 27. апостолски канон, покушавали да га заобиђу и наређивали трећим особама да кажњавају батинама верне. 9. канон Прво-другог сабора то санкционише: „Јер свештеник Божји треба да васпитава неуреднога поукама и саветима, а понекад и црквеним епитимијама, а не да бичевима и ударцима насрће на тела људска.”

Сведочанство треће – Устав земље Србије (чл. 40):

„Стан је неповредив.

Нико не може без писмене одлуке суда ући у туђи стан или друге просторије против воље њиховог држаоца...”

Сведочанство четврто – Кривични законик земље Србије (чл. 139):

„Ко неовлашћено продре у туђ стан (дакле: без писмене одлуке суда)... казниће се новчаном казном или затвором...”

Сведочанство петто – Европска Конвенција за заштиту људских права и основних слобода (3.3):

„Право на неповредивост дома представља једно од основних права човека... Смисао овог права је у томе... да нико не сме неовлашћено ући у њихов стан...”

Тихомир-командир са сигурним залеђем

Истина трећа:

Острашћени попови у страшној вазнесењској ноћи нису веровали у Бога, него у полицију, а командир полиције није веровао ни у Бога ни у уставно-правни поредак Отачаства. Они су, опијени отровом мржње извршили безумни задатак. Они су те ноћи од вазнесењске баште направили Гетсимански врт поново разапевши Христа. И Светог Саву. И оца Саву Вазнесењског. И децу Божју.

Црквено-судске власти против попова-силеција нису предузеле канонске мере. Ваљда зато што су уобичајиле небивалу праксу, „нову догму”, по којој се „канони каче мачку о реп”. А може бити да су имали преча посла: кажњавати духовна чада владике Артемија, свештенике који, угледајући се на Христа, не хтедоше да се поклоне ђаволу-папи и његовим идолопоклоницима који носијаху ђавоље – папине прстенове, а сеђаху у Великом црквеном суду.

Против помахниталих попова и њихових вођа ни полиција није поднела прекршајне ни кривичне пријаве, нити ја хапсила злочинце иако је гледала њихов злочин на лицу места.

„Никада се нећемо одрећи тебе, вољено Православље!”¹²⁴

О овом случају тј. о овој тужној сахрани људских права средства информисања нису имала времена да пишу. Ваљда је важније писати и бранити слободу мужеложника од слободе неповредивости стана. И од слободе вероисповедања. А ако су понешто и написали то је, сем часних изузетака, углавном била осуда вазнесењских монахиња због „непослушности” епископу, чији пад у баруштину екуменистичке јереси се, наравно, и не помиње.

Тужилац није гонио злочинце, *не зајмо шјмо врана врани очи не вади*, него зато што није био информисан (као што министар унутрашњих послова СФРЈ Стане Доланц 80-тих није био информисан о догађајима на Косову).¹²⁵

¹²⁴ „Никада се нећемо одрећи тебе, вољено Православље! Никада те нећемо издати, благочешће Отаца! Никада те нећемо оставити, мајко побожности! У теби смо рођени, у теби живимо и у теби ћемо умрети. Ако времена то буду тражила, и хиљаду пута умрећемо за тебе!” – Јосиф Вријеније.

¹²⁵ Писац ових редова је обелоданио своју помисао да министар лаже, што је му „припомогло” да постане „државни непријатељ”. Данас у књигама стоји сведочење о Јованке Броз да је Стане Доланц био немачки шпијун. Види: Јованка Броз: *Мој живој моја истина. О tempora, о mores!*

Узданица екумениста, ђакон Радош – преставши да се узда
у Господа сву наду полаже у полицију

Зато у овој књижици остављамо неколико сведочанстава у слици и речи. Да једног дана, кад се са лица ове долине плача и уздисаја преселе у вечност и прогонитељи и прогнани, и они који су злочин видели или о њему чули а правили се да га не видеше и да о њему ништа не чуше – остане траг по коме ће нас познати они што дођу, еда би могли разабрати како се земља Србинова, ипак није, упркос сили, власти, таштини, гордости... проверила. Еда би разумели једну од поука блажено-почившег оца Саве Вазнесењског: *Чудом ћеће се зачудити: ко ће устати у одбрану вере кад дође час. И још већим чудом ћеће се зачудити: ко ће издати веру.* Везнесењске монахиње и верни народ су се, у оквиру својих моћи, супротставили издаји и покушају појединих србских владика и појединих србских попова да из срца светосавске деце ишћерају Бога.

А власт имајући хтедоше силом *саћерати веру у чујуру*. Хтедоше, ал не могадијаше.

Не даде им Бог.

И не остави Бог децу своју, но им поможе да подигну шатор-цркву Новог Вазнесења.

Ко у време Давида и Голијата: голоруки народ пред наоружаним кордоном

Једну од тридесетак катакомби.
Да одрже Сабор у Лозници.
Да се збуди чудо у Ариљу...
Да се не угаси кандило вере Србинове.
Но да гори у векове векова.

Зоран Чворовић, доктор правних наука

О НЕПРИКОСНОВЕНОСТИ ХРАМОВА

Према важећем Закону о црквама и верским заједницама, СПЦ ужива аутономију у односу на државу, како у погледу самосталног уређења односа између својих чланова, тако и у погледу примене прописа сопственог аутономног права. Истовремено, Закон јемчи неприкосновеност богослужбеног простора и богослужбеног времена.

Чланом 8. истог Закона држава прокламује слободу и независност свештеницима при вршењу службе. Следствено, законодавац не гарантује само аутономију Цркви као целини, већ посебно штити и неприкосновеност свештеничке службе и свештеног простора, јер би без ових конкретних гаранција аутономија Цркве у пракси личила на празну законодавчеву прокламацију.

Упоредо са аутономним статусом који СПЦ као целина ужива у односу на државу и сваком православном Србину, Устав и Закон, јемчи слободу вероисповести као лично право, које не може бити ничим ограничено. Слобода вероисповести, пре свега, обухвата слободу верског испољавања без које се свака начелна прокламација претвара у празно слово на папиру. Нико не може бити подвргнут принуди неког државног органа због испољавања свог верског убеђења.

Аутономија чини Цркву одговорном за мирно и успешно решавање унутрашњих спорова према прописима аутономног права. Мада Закон даје могућност да држава помогне својим апаратом у извршењу црквених одлука, честа и неселективна употреба државне интервенције у решавању унутрашњих спорова у Цркви трајно би срушила осетљиве границе аутономије и довела Цркву у подређени положај у

односу на државу. Уз то, таква употреба полиције урушила би сигурно њен ауторитет пред грађанима Србије. Држава би морала да се клони сваке интервенције у оквиру богослужбеног простора, осим у случајевима када су њени судови правоснажним пресудама утврдили да су угрожени витални имовински интереси Цркве као правног лица, а она то захтева.

Да ли неко може да замисли да у неком другом аутономном правном систему, какав има и СПЦ, држава интервенише у унутарсталешким споровима. Да ли би било који бранилац аутономије универзитета у лику декана или ректора позвао полицију због неспоразума са студентима или неким колегом професором.¹²⁶

Здесна на лево: владика Артемије, архимандрит Николај, др Зоран Чворовић, прото-синђел Наум

¹²⁶ (Извор: <http://borbazaveru.info/content/view/6061/95/>)

Али, зато се догодило да Ректор крагујевачког Универзитета након денуцијантских писама господe Атанасија Јевтића и Амфилохија Радовића, остави тадашњег магистра – Зорана Чворовића без посла и коре хлеба (в. Грешни Милоје, Сине мој, не простај, друго издање, Чачак, 2011, стр. 294.)

ВАЗНЕСЕЊСКА НОЋ

*А који мрзи браћу својега,
у њама је, и у њама ходи,
и не зна куда иде,
јер му је њама заслепила очи.
(1 Јн. 2,11)*

Дан први, празник Вазнесења Господњег, 24. мај 2012.

После свете Литургије на слави овчарског манастира Вазнесење, пред неколико стотина верника игуманија Јелена са својим сестринством, обелодањује писмо епископу жичком Хризостому:

Преосвећени Владико,

С одзиром на остворено декларисање њавиријарха србској Иринеја као екуменистичке и њацифистичке и на њрећујно одобравање ове јереси и безаконја које се у циљу њеној намећанња спроводе у нашој Цркви од стиране наших њојединих њастичара: архијереја, намесника и њароха, не њрисићајући на њу злославну јерес и чувајући своје душе од ње, ми, доле њојњисане, се од ње и од оних који је њосредно (њрећујно) или нењосредно (активни) њодржавају оћраћујемо, следствено њредању које смо од нашеј духовној оца, а њреко њеја од Свећних Оћаца њримили, а њрема коме се ућрављамо у овим временима бесћоретика, њревирања и духовној оћићадања нашеј епископалитетске и свећенствена од вере оћачке у нашој Цркви.

Пошћо се Ваше њреосвећенство ни на који начин не оћраћује од њоменујној јеретичкој одстиујања административној врха СПЦ, већ најројњив, спроводе доћослужбене реформе, које су, као цркворушилачке новоћарије, само њретходница и њрићрављање њућа за њојњуни улазак Српске цркву у духовну њмину доћоодстиујничке јереси екуменизма, ми се сходно 15 канону Прво-друјној цариградској сабора оћраћујемо од молићвено-лићурјиској и канонској оћићтења са декларисаним екуменистичком њавиријархом Иринејем и сходно њоме са Вама и Вашим клиром, до њејовој евенћуалној њокајања и одстиујања од свејереси екуменизма.

Како не би били лишени духовне, свећоћајинске оћскрбе целокупно сестринство са нашим манастиром њрелази њод омофор епис-

која рашко-йризренској и косовско-меџохијској у еџилу і.і. Арџемија. Ова наша одлука биће на снази све до Вашеј евенџуалној йокајања и исџрављања, које ће се оїледаџи у јавној осуди свејереси екуменизма и йрекида оїшџења са екуменисџом – йаџријархом Иринејем; у одсџу-йању од новачења у лиџурџјском и свеукујном црквеном блаіочешћу; до џада, нама наша савесџ налагае да идемо само за йасџиром који неогсџујно одсџојава на йуџу еванђелске и светіооџачке исџине, а џаквој йасџира йрејознасмо у лику владике Арџемије, који је џоіа ради іоњен, а у чијем йроіону сџе и Ви неславно учесџивовали.

(Следе потписи: игуманија Јелена, монахиње Ефросинија, Маг-далина, Марина, Ирина, Ангелина, Хионија, Евгенија и искушеница Јелена).

Народ аплаузом и песмом *Помози нам вишњи Боже* подржава одлуку ових Христових невеста.

Дан други, 25. мај 2012.

У вечерњим сатима стотинак верника и монахиње читају ака-тист и певају богомољачке песме. Пред манастир стиже интервентна јединица полиције. У време када је пао мрак (гле: у време таме!) у ма-настир улази преко стотину свештеника из Епархије жичке, који ће показати своју веру, своју љубав, свој дух, тако што ће једног по једног верника, који клечи и пева богомољачке песме немилосрдно вући по бетону и блату и предати у руке полиције која им неће дозволити ула-зак у порту.

Дубоко у ноћ (ваљда у време које и приличи достојанству ходе-ћих по тами), стиже праћен полицијом, сакривен у закамouflира-ним колима, г. Хризостом, који „јуначки“ са поповима из манастира, „очишћеног“ од верног народа, избацује игуманију и монахиње не доз-вољавајући им да понесу сир, брашно, со, шећер... ништа!

Кад сване, верници ће телефоном тражити од новоименованог игумана Германа да из манастира изведу козе и кокошке, које су они даривали сестрама. Одговор је био: „Морам да тражим благослов од епископа.“ Касније игуман Герман одговара: „Не може ни козе ни ко-кошке, ништа не може. Тако је благословио епископ.“

Дан трећи, 26. мај 2012.

На магистралном путу Чачак – Ужице, код скретања за мана-стир Вазнесење, стоји полиција и не дозвољава верном народу да иде у манастир, са објашњењем: „Тако је наложено.“

Дан четврти, 27. мај 2012.

Нови игуман не дозвољава да се путем поред манастира, који води ка колиби где сиротују мати Јелена и њене сестре, приђе да им се дотури брашно, со, хлеб, ћебе, јастук.

Манастир Вазнесење, на ђавољу радост, обезбеђују полицијске снаге.

Верни народ пешке кроз шуме одлази прогнаним сестрама носећи им кору хлеба, реч утехе и хришћанску љубав.¹²⁷

Наравоученије

Ова догађања побуђују размислице:

1. Верни народ је осетио горчину и отровни задах екуменизма и екуменистичке „љубави”, препознавши клицу која је род родила у НДХ, када је 1.371 (од тројице, двојица) католичких свештеника, који потичу углавном од бивших покатоличених Срба, вршило најгрозније злочине над православним Србима.

Не дај Боже, да се вазнесењска ноћ понови! Не дај Боже, да се развије клица духа који носи Хризостом Столић, рушитељ српских гробаља, рушитељ студеничког иконостаса, рушитељ светоотачког предања...

Дај Боже, да се свештеници наши, које су одгајиле на својим крилима српске мајке, чија кора хлеба зависи од воље гордог г. Хризостома, присете да је *земаљско за малена царство*. И да ђедови њихови *не дадоше веру за вечеру*.

2. Наша полиција треба да штити ред и поредак.

Ваљало би да њене человође расуде:

а) Да ли је у вазнесењској ноћи нарушено уставно начело о неповредивости стана?

б) Да ли су монахиње са адресом која стоји у њиховим личним картама могле бити избачене, без суда и пресуде, са становишта уставно-правног поретка, у овој тужној вазнесењској ноћи, зато што се тако прохтелo рушитељу српских вредности и српског морала, Хризостому Столићу?

в) Да ли су наоружани људи требали штитити безакоње острашћених Хризостомових јуришника или грађанска права монахиња

¹²⁷ За три дана и три ноћи без струје, без воде подигнута је шатор-црква, у којој се свакодневно узносе молитве Господу.

које су имале легално и легитимно пребивалиште из кога су монструозно избачене на очиглед чувара реда и поретка?

г) Да ли је и након вазнесењске ноћи требало суспендовати слободу кретања свима онима који нису по вољи Хризостому Столићу и његовим послушницима, опет без суда и пресуде?

3. Јеванђеље нас учи да гладног *шреба нахраниши, жедној најојиши, невољника њод кров ѡримииши...*

Ваљало би да господа Хризостом и његови послушници размисле да ли су, у својој срамној вазнесењској ноћи, ноћи злодуха, испунили Јеванђеље изагнавши силом монахиње у помрчину из њиховог места становања без суда и пресуде?

Да ли су им требали отети замуку њихову? И сир. И кокошку. И козу...

Када о томе добро размисле, можда ће се сетити да се тако не служи Богу и роду, но мамону.

Да ли их је страх од њих самих и њихових дела таме?

4. Канони кажу да се у Цркви Христовој не може применити сила.

Да ли је г. Хризостом, потврдивши своје безакоње, још једном каноне *окачио мачку о реи*, те тако рушећи Цркву Христову поставио још један камен у темељ своје екуменске лажицркве?

5. Свето писмо учи: *Бездожник се и сенке своје ѡлаши*.

Да ли том науком можемо објаснити откуд кордон полиције у вазнесењској ноћи? Зашто полиција и након ове ноћи хризостомске беде духа, чува манастир Вазнесење када тамо није привирила деценијама, док су у њој живели и Богу се молили отац Сава и благочестиве монахиње?

6. У тој вазнесењској ноћи ухапшен је и у „марицу“ стрпан Милоје Стевановић, који је оптужен: „Стевановић и Дејовић су, револтирани поступцима присутних свештеника Епархије жичке, скочили на хаубу возила“ – иако је више десетина људи видело да је Стевановића то возило покосило с леђа ударивши га у лист десне ноге, што у свом записнику констатује Судија: „Окривљени показује ударац у лист десне ноге и задобијени крвни подлив који је уочљив.“

Пре двадесет-тридесет година је Србин са Косова, Ђорђе Мартиновић, једва преживео повреде од флаше која му је набијена у тело кроз анални отвор. „Експерти“ су утврдили да се Мартиновић флашом „самозадовољавао“ те да се при том самозадовољству сам повредио.

Може бити да је Грешни Милоје мазохиста, па је „желео“ да га удари аутомобил како би задовољио свој мазохистички порив.

7. Узгред буди речено, у поступку пред Судом, сазнаје се да је у том аутомобилу шверцован г. Хризостом, кријући се од народа Божјег, онако како то и приличи његовом достојанству. *Јер ко ходи њо џами не зна куда иде* (Јн. 12,35).

Бежите од њихове нечистоте

Над срамотом вазнесењске ноћи свиће вазнесењска зора, која објављује: *Блаіо йроінанима йравде ради јер је њихово царсйво небеско* (Мт. 5,3,12).

Изнад манастира Вазнесење који је под опсадом, кроз шуме притиче верни народ праведним вазнесењским мученицама, пошто је горди окупатор Герман забранио да им се приђе путем. Високо под сводом небеским, изнад манастира Вазнесење, ниче колиба која ће процветати, као што је казано, и у којој ће се чувати и сачувати дух оца Саве Вазнесењског, дух Светосавља.

Воздигнимо молитву своју да се христољубиве вазнесењске сестре одрже на страдалном, спасоносном, светосавском путу.

Помолимо се за прогонитеље њихове еда би се покајали и спасли из екуменистичке погибли. Еда би се подсетили: *Блаіо човеку који не иде на веће безбожничко* (Пс.1,1) *и не седи с безбожницима* (Пс. 25,4)

„Изиђите између њих и одвојте се, говори Господ, и не дохватите се до нечистоте и ја ћу вас примити.

Не вуците у туђем јарму неверника; јер шта има правда с безакоњем? Или какву заједницу има видело с тамом? Како ли се слаже Христос с Велијаром? Или какав удео има верни с неверником?“ (2. Кор. 6,15)

Нада Обрадовић¹²⁸

¹²⁸ Извор: Православни ілас, бр. 6/2012. стр. 26-27.

НОЋ ВАМПИРА У МАНАСТИРУ ВАЗНЕСЕЊЕ

Интервју сајту *Срби на окућ*

Јуче, на дан св. Симеона Мироточивог 2013. лета Господњег, упркос привременој мери грађанског суда у Чачку којом је дозвољено прогнаним вазнесењским монахињама да са свештеником посете гроб свог духовног оца и приреде парастос – острашћени игуман Тимотеј је, потпомогнут припадницима полиције, онемогућио тај чин, услед чега је парастос одслужен на путу, стотинак метара од гроба оца Саве. Том приликом су припадници полицијске управе Чачак забранили Милоју Стевановићу да принесе воштаницу на гроб свог духовног оца уз образложење да им то право даје пресуда „снабдевена извршном клаузулом“.

То нам даје за право да објавимо интервју који смо у септембру 2012. обавили са Грешним Милојем, а који наш саговорник није дозволио да се објави до окончања судског поступка.

– *О Сјасовдану 2012. су Вас њојови зајћекли у манастѝру Вазнесење, на молиѝви у клечећем њоложају, одакле су Вас извукли, на силу, до исѝред кайије?*

– Да

– *Закамуфлирана њолицијска кола у којима је шверцован еѝискоѝ Хризосѝом су Вас њокосила, како нам ѝврге очевици, и Ви сѝе леђима ѝали на хауду возила. Поѝом су Вас сѝрѝали у „марицу“, саслушавали и ѝривели суду, зар не?*

– Да.

– *Није ли ѝо друка и срамоѝа за једноѝ владику, за ѝреко сѝо њоѝова и њолицију?*

– За оне који љубави имају према папи, најпалијем у грех човеку – од Јуде Искаротског до данас – и који папу зову „свети отац“, то је подвиг пар екселанс. Знате какву су блиставу каријеру себи обезбедили попићи који су „јуначки“ побацали фотографије владике Артемија и оца Саве Вазнесењског. Ако им поживи епископ Хризостом, видећете какве ће блиставе каријере имати неки попић Синиша¹²⁹ из Гуче и

¹²⁹ Свештеник Синиша Никитовић из Гуче.

његов парник – јуришник из Чачка што га колеге зову „пекар”,¹³⁰ јер се одважио да носи белу мантију. А тек они који су се похвалили владици како су мени набили шпиц од ципеле у ребра, када су ме износили, односно вукли из манастира, по принципу *десеи на једној*.

Али оно што је много важније и што ће остати уписано у књигу нашег зловремења, то је пад до бола, пад на дно дна у неморал, у антихришћанство, у безакоње. Замислите ноћ. Замислите те монахиње, међу којима и неколико такоређи непокретних старица од којих једна недавно оперисаних кукова, и игуманију која је деценије изарчила градећи манастир. Замислите, сад, уставно начело о неповредивости стана које гази безумни епископ и кога следи преко стотину помахниталих људи у мантијама избацујући монахиње напоље у помрчину из њиховог легитимног стана. И то без суда и пресуде! Без коре хлеба, поњаве, кашике, шаке брашна... И све то, замислите чудо над чудима: пред очима више десетина чувара уставно-правног поретка, односно полицајаца које предводе њихове старешине. Све ми се чини да владика и његови слепоујући послушници, ако се не покају и не затраже опрост од вазнесењских монахиња, неће моћи мирно спавати после злочина који су починили. А можда ни умрети. Замислите осећај попова кад буду ушушкавали своју децу или унуке пред спавање. Зар мислите да им неће пред очи изаћи калуђерице које су вукли по блату и избацили у помрчину? У планину.

Ето, најважнији моменат вазнесењске ноћи је чињеница да је то била ноћ вампира, ноћ по тами ходајућих утвара, ноћ бешчашћа, ноћ безумља, ноћ гордости и таштине људске, ноћ бескичмењаштва, ноћ продаје вере за шаку мрвица о коју се ни пси тако жестоко не би отимали, ноћ прогона Светог Духа из вазнесењске светиње, ноћ зла и човекомрзја...

Те ноћи је Епископ са избезумљеним поповима, уз асистенцију полиције, урлао *расїни их, расїни*. Они су те ноћи од вазнесењске светиње направили Гетсимански врт. Они су, чупајући косу и вукући Христове невесте по блату, поново распињали Христа. Те ноћи се заиста повампирео дух Јудин и злодух Алојзија Степинца из њихове *сесїринске* им цркве.

– На *шо* безумље нико од званичника ни из цркве, ни из државе није реаговао.

– Ко да реагује? Патријарх Иринеј коме је то завичај? Па видесте ли га како празнова, у јеврејској синагоги са потомцима оних што не

¹³⁰ Свештеник Владе Капларевић из Чачка.

препознаше, што испљуваше, што осудише и распеше Христа? Зар не чувате да се човек самопрогласио екуменистом? И зар не чувате да папу зове „свети отац“?

– Да се вратимо Вашем случају. Да ли је судија која Вам је изрекла казну била на висини судијској позива?

– То није питање за мене, него за хроничаре. И за судију. Њу питајте. Или проучите њен рукосад.

– Добро, ал Ви сѐ у једном свом шекспиру навели да је још Душанов законик прокламовао начело: „Судије да суде по закону а не по страху од царства ми.“

– Мислио сам на судије од части, а не на судије извршиоце воље власт имајућих. Нажалост, поред судија од части и закона има судија од каријере.

– У неким шекспировима сѐ се позивали и на завети мајке Јевросиме: „Боље ти је сине саудићи славу него своју одрешићи душу.“

– То важи за оне који имају главу. И који знају за душу. За Бога.

– У шекспиру „Вазнесењска ноћ“ који је објављен у „Православном гласу“ број 6/2012. Ваш случај се повезује са случајем Ђорђа Мартиновића са Косова од пре шездесетак година. Он је проглашен кривим, кад су му Шиптари флашом надијеном кроз анални отвор искидали ујробу, са образложењем да се самозадовољавао флашом па се тако повредио. Писац поменутог шекспира каже да би, по сличном сценарију, Ви могли бити проглашени мазохистом, те да сѐ у том пориву мазохизма имали неодољиву жељу да покидаће мишић своје десне ноге, те да Вам је најзгодније било да се судариће с полицајским колима која још шверцују, тј. од народа крију улашеној а острашћеној епископа.

– Људи су слободни да чине свашта. Али није им све на корист, како учи апостол. Знате ничија до зоре није јорела. Проћи ће и моје апсације, и моје судије, и ја. Проћи ће и изумитељ овог срамног вазнесењског злочина, господин Хризостом. Иза нас ће остати трагови. То су наша дела, наши плодови. По њима ће нас познати они што ће доћи иза нас. Ја верујем да је Ђорђе Мартиновић мученик над којим су нечасни људи извршили безакоње. То безакоње и злочин су прикриле нечасне судије својом срамном пресудом. Зашто? Зато што су то безбожници који не знају да ће им се мерити њиховом мером.

– Суд је поклатио айсолућну веру оним сведоцима који су Вас ударили колима, па вас зајим ухайсили, па вас оштрижили и после чак међусобно контрарадикално сведочили.

– Да.

– Изјавама Ваших сведока суд није њоклонио веру „ако су у сујро-
џносџи са изјавама којима је њоклонио веру” – како сџоји у Пресуди.

– Баш тако је казано.

– Али Судија не њоклања веру ни својим очима. Наиме у зайи-
снику са Вашеї саслушања џе ноџи, неџосредно њосле хайшења, Судија
консџаџује: „Окривљени њоказује ударац у лисџи десне ноје и задобије-
ни крвни њодлив који је уочљив.“ Зар џо није убедљива чињеница?

– У овом случају, што је чињеница била убедљивија, утолико је
било горе по чињеницу.

– Хоћеџе да кажеџе да је овде важио џринциџ: Вежи коња їде џи
їазда каже.

– Ви казасте.

– Инџтересанџно је да Вас је сџарешина њолиције оџџужуио за
две сџвари. Прва је да сџе се „дрско њонашали“.

– Тачно. По његовом разумевању „реалности“ ово што сам ре-
као пред народом, полицијом и послушним, али не Богу но мамону,
поповима – срећом је забележила камера. И тај видео запис стоји на
јутјубу. Ако коза лаже, рог не лаже.

Са видео записа: Грешни Милоје Страдање за веру – дословце
цитирамо „дрско понашање” нашег саговорника:

„Они што су порушили гробље у Жичи, и они што су порушили
олтар светог Симеона у Студеници, они су дошли да вуку српске бабе,
српске калуђерице и српску децу по благу, на имању којим је ходио наш
духовник, наш отац Сава Вазнесењски.

Јадни они!

Помолимо се Богу за њих да их не стигне суза оца Саве!

Да их не стигне проклетство!

Господе, опрости им јер не знају шта раде!“

Заиста, „дрско и безобразно“!!!

– Друїа ваша кривица је да сџе „наскочили на возило“ њолиције,
којим се, кријући се од народа, возио Ёїискоїа.

– Једна покојна баба Вујана из мог завичаја, немавши чиме да
угости кума Живорада који јој је изненада дошао у госте каза: „Јој
куме, да сам знала да ћеш да банеш, теле би заклала очију ми мојиг.“
Иначе је било познато да кад неко хоће да закоље пиле она бежи гла-
вом без обзира јер није смела да гледа тај призор.

Тако и ово: замислите овај призор: један младић и ја – старац,
ћед који има шесторо унучади, наскачемо на кола. Чудом неким овај

младић, који би теоријски могао да изведе ту виртуозност је, хвала Богу, ослобођен. А ја сам осуђен.

Чик погодите зашто?

– *Који су главни аргуменџи које сѝе навели у жалби на ѝрвосѝе-ѝену ѝресуду?*

– То могу да вам кажем уз неопозив услов да овај разговор не објавите до правоснажности пресуде, јер то налажу добри обичаји.

– *Прихватам Ваш услов, јер за истѝину никад није касно. А циљ овој разговора је само истѝина.*

– У реду. У жалби сам, између осталог навео, неколико чињеница које првостепену пресуду чине правном лакрдијом.

Најпре, Суд поклања веру онима који су ме ухапсили, саслушавали, привели и сведочили, док, као што приметисте, исказу истинских сведока се, а приори, не поклања вера.

Друго, Суд не уважава чињеницу да сведоци – полицајци „сведоче” контрадикторно: један тврди да сам „наскочио” на кола са бочне, други – са предње стране...

Треће, Суд заборавља, у пресуди, да је у записнику констатовао да је видео крвни подлив на листу моје десне ноге, што би и ментално необдареног могло навести на закључак да ме је аутомобил покосио, услед чега сам пао на хаубу, а не да сам „наскочио” на хаубу возила.

Четврто, другостепеном суду сам презентирао медицинску документацију, два специјалистичка налаза, као и лекарско уверење о задобијеној повреди због које сам био непокретан три недеље, а четврте сам се кретао уз помоћ штака.

– *То је ваљда довољно, да друѝосѝеѝени суд наложи ѝреисѝиѝи-вање ѝресуде.*

– Можда.

– *Како ѝо мислиѝе „можда”? Ваљда је истѝина само једна?*

– Истина јесте, ал пресуда и истина не морају увек да се поклапају.

– *Али, чекајѝе: није ли ѝо ѝеорији ѝрава ѝравоснажна ѝресуда айсолуѝна истѝина?*

– Е, мој синовче, кад овако, као ја, оседиш, кашће Ти се само. Има она народна: *Врана врани очи не вади*. Ако мене не би казнили бар један динар, онда би Суд обелоданио саучествовање полиције у невиђеном безакоњу епископа и свештеника у гажењу уставног начела о неповредивости стана. То полицајци из Чачка не би смели учинити самовољно, без наређења. А пошто им је неко наредио да пруже логистичку подршку безакоњу, није тешко закључити шта ће да се збуде.

Да би сакрили саучешће у безакоњу, мораће се потрудити да пресуда оправда цео поступак и очигледно безакоње. То неће бити први, а вероватно ни потоњи пут.

– Али друјосійейени суд не може сакријти ваше убедљиве чињенице.

– Уколико су чињенице убедљивије, утолико горе по њих. Живи били па видели.

Виши прекршајни суд је Пресудом бр: I-115 ПРЖ. 30400/12 од 4.12.2012. у целости потврдио првостепену пресуду. У Пресуди и њеном образложењу Суд апсолутно ни не помиње четири горе наведене чињенице из жалбе нашег саговорника. Заиста: јадне чињенице!

Осим тога, интересантно је да Полицијска управа има клаузулу извршности Пресуде, па је поступајући по њој, забранила Милоју Стевановићу да на дан светог Симеона Мироточивог запали свећу на гробу свог духовног оца Саве на манастирском гробљу, на годишњицу његовог упокојења. Дакле, Пресуда је, по тврдњи полиције, постала извршна иако још није уручена окривљеном.

Негде смо се срели са мишљу: *йраве се да верују у Боја, а верују само у йолицију.*

Дар чачанске полиције бившем суграђанину

Напомена:

За неколико дана без струје, без воде, без игде ичега, па чак и без пута јер им је озлобљени Герман по злослову г. Хризостома забранио пролаз – подигнута је шатор-црква, у којој се свакодневно узносе молитве Господу.

Верни народ голим рукама припрема терен за подизање шатор-цркве Новог Вазнесења

Слава Теби Боже наш, слава Теби!

Славко М. Радовановић

„АНЂЕЛИ ПАКЛА“ = ИНКВИЗИЦИЈА НА ДЕЛУ
Још једно сведочење о дешавању у манастиру Вазнесење,
Епархија жичка.

28.5.2012, Новинар де

„У једном ранијем обраћању под насловом „Ништа ново у Епархији жичкој” покушао сам да опишем нека од физичких насиља свештеника над верним народом. Сва та насиља која сам описао ма како изгледала недопустиво брутална, су дечија игра наспрам насиља коме сам лично присуствовао 25.5.2012, на други дан славе овчарско-кабларског манастира Светог Вазнесења. Заправо, то је био чист пример инквизиције.

Славко М. Радовановић
пред колибом прогнане
игуманије Јелене

Да почнемо редом: У подневним сатима су дошли чачански свештеник Саша Јоловић, јежевички јеромонах о. Герман и још пар њих да уруче декрет владике жичког, игуманији Јелени. Знамо да је мати Јелена иступила из молитвеног општења са владиком Хризостомом пошто се он није оградио од јеретичког иступања садашњег патријарха Иринеја и затражила је приступ под духовни омофор владике Артемија. Ти исти свештеници, тачније отац Герман иако за тако нешто није имао благослов (по речима свештеника Саше Јоловића) је насилно отео кључеве цркве. Мати Јелена је закључала главну капију како они не би могли да изађу ван све док

исте не врате. За то време на паркингу изван зидина манастира остао је неко од свештеника, можда је то био и ђакон који је по унапред смишљеном сценарију избушио гуме на сопственом ауту. То је, на-

водно, био разлог да се касније позове полиција, која ни тада није имала повод ни за какву интервенцију. У међувремену свештеник Саша Јоловић је вратио кључеве игуманији Јелени и она је одмах откључала манастирска врата.

Верни народ се почео окупљати у трпезарији заједно са монахињама, почело је са читањем вечерњих молитви и акатиста. Клечећи су изговарали Оче наш. За то време манастирска капија је била затворена. Изван трпезарије је био командир чачанске полиције (Тихомир) заједно са пар наоружаных полицајаца. У једном тренутку манастирска капија се разваљује, улеће преко стотину свештеника Жичке епархије, заједно са полицајцима којих је било исто толико. Тада почиње незапамћено насиље над верним народом. Свештеници вуку жене за ноге, загрћу им сукње (пошто смо сви клечали), избацују их ван трпезарије где их специјалци брутално изводе ван манастира. Полупали су се тањира који су били на једном делу постављени за вечеру. Бруталност се наставља, такође, и над мушкарцима, много жешће, где нас псују, вуку, ударају, цепају одело (мени су лично исцепали прслук).

Старешина цркве из Гуче, заједно са ђаконом, једну од монахиња, Ефросинију, је вукао по блату у намери да је избаце ван зидина манастира. Народ је сатеран у један ужи простор као у концентрационим логорима. Почиње полицијска тортура уз обавезно псовање и ружење, разбијање мобилних телефона, да не би неко реаговао против таквог насиља, како би нас хапсили. У једном тренутку једно од возила, којим су непрекидно пристизали „анђели пакла“ (свештеници Жичке епархије), ударило је са леђа свима нама познатог брата у Христу грешног Милоја. Младића који је покушао да помогне, заједно са њим су ухапсили и држали све до 4h ујутру у притвору. У међувремену су игуманију Јелену, заједно са сестрама, избацили на паркинг без икаквих ствари. Тек у раним јутарњим сатима су дозволили да изнесу нешто од личних ствари.

Како је ноћ одмицала, свештеници су одлазили видно пијани (пошто су узели велике количине алкохолног пића), славећи 'победу' таме над светлошћу заједно са владиком Хризостомом који је око 22 сата дошао у манастир. Многи од њих, попут Дмитра Луковића из Пожеге, су у редове цркве ушли захваљујући комунистима, па су славили рођендан њиховог вође (сатаниног сина Јосипа Броза Тита, пошто је то био 25. мај).

То је хронологија целог догађаја. Вероватно сам много тога пропустио, а то се односи на понашање полиције и свештеника. Нас

верника је било упола мање од њих. Народ је све време био достојанствен.

Замислите, драга хришћанска господо, да се тако нешто десило геј популацији, коју је задњи пут полиција чувала са дозволом да пуца, да су то били (не дај Боже) католици у свом храму, јевреји у синагоги, муслимани у џамији? Ја вам одговорно тврдим да би НАТО већ сутрадан интервенисао због таквог чина. Где је ту елементарно право, загарантовано Уставом, да је исповедање вере загарантовано, да је слобода кретања и општења загарантована, да вас без судског налога нико не сме физички злостављати, и то још уз присуство органа власти.

Сада дајем шлагворт хришћанској православној господи, која несумњиво у својим редовима има експерте, како за грађанско тако и за црквено право, да својим деловањем покушају да ово не остане као једно неважно збитије.

Хришћанска браћо, размислите да ли ћете у своје домове примити горе наведене анђеле таме који су покушали да обешчасте нашу свету Цркву, у којој је изричито забрањено насиље по цену да ти је чак и живот угрожен.

Рече Свети Николај Жички:

*Таг сатѡану Госѡод одрешио,
из ѡакла ѡа на Србе ѡусѡио.*

Замислите у каквој сигурној и уређеној држави треба да живе наша деца и унуци!

Ни једно средство јавног информисања се није запитало да ли су наша права верника угрожена, да ли су основна људска права повређена, не објавише гадости и баханалије што су свештеници и полиција учинили над недужним православним Србима.

Праштајте браћо у Христу, био сам зарад истине можда преопширан.

Раб Божји

Славко М. Радовановић из Лучана“

ПРОКЛЕТИ БИЛИ ИЗРОДИ СРБСКИ СВИХ ВРЕМЕНА

*Сви који љубожно хоће да живе
у Христју Исусу биће љубљени (2 Тим. 3,11).*

Ој, Србине, шта се чује оно у даљини, као грмљавина која најављује страшно невреме?

То се чује клетва: „ПРОКЛЕТИ БИЛИ ИЗРОДИ СРБСКИ СВИХ ВРЕМЕНА!”¹³¹

Док се небом пролама клетва, земља подрхтава, крв мученика за Православну веру, којом је натопљена Србска земља, само што није прокључала. У Србском роду било је и раније изрода и било је безакоња, али никада није толико изрода ходило светом Србском земљом и никада таквог безакоња није било међу нама као данас. То је сигуран знак да смо на крају времена, ако не буде покајања... А отац Серафим Роуз је поручио Православним Хришћанима: „Ми који би требало да будемо Хришћани, не треба да очекујемо ништа друго него да будемо разапети (у овом свету). У овом свету ми морамо бити разапети, јер Христово Царство није од овога света, и свет га зато не може прихватити, ни за један једини час. Свет може да прихвати само антихриста: данас или у било ком другом тренутку.”

Нешто што нисмо могли ни замислити постало је сурова стварност Србског народа, догодио се злочин, који је био карактеристичан за време комуниста, а за који већина Срба не зна, што због потпуног медијског мрака, а још више због незаинтересованости и равнодушности. Србски народ није још ни зацелио ране од комунистичког прогона, а ево настао је нови прогон од стране паписта. Подсетимо се како су комунисти-сатанисти упадали у манастире, скрнавили светиње, тукли монахе и монахиње и вукли их по земљи, псовали, понижавали их и на крају избацивали из манастира, које су претварали у складишта, школе или, у најбољем случају, у музеје. А сада замислите исту сцену само, уместо комуниста, звери у црним кожним капутима и с петокраком, звери у црним мантијама и крстом, такозване попове.

¹³¹ *Небеска Лиџурија* – Свети Владика Николај Србски!

Оно што ни у најцрњим сновима нисмо могли сањати, управо се догодило у манастиру Вазнесење. Касно поподне 25.5.2012, стотинак мантијаша-паписта, послушника владике Хризостома, извршили су десант на Свети манастир Вазнесење и њене домаћине Игуманију матер Јелену и њено сестринство. „Враћају ми зло за добро, и мржњу за љубав моју”(Пс.108,5). Са првим мраком (то је време безакоња), они које је до тада мати Јелена толико пута угостила и са огромном љубављу дочекивала, започели су сатански пир у поменутој светињи. Без имало милости и стида тукли су монахиње и старе жене и људе који су се ту нашли, вукли их по блату, чупали за косу, а затим их избацивали из манастира. А да бол још буде већи, све то је почело оног момента када је народ клечећи завапио Богу: „Оче наш...”

Све то је обезбеђивала полиција која је стајала у кордону непосредно испред манастира, као и на путу где се скреће са магистрале према манастиру, не дозвољавајући никоме да приђе како би паписти успешно завршили свој посао. Такође паписти и полиција су претресали присутни народ одузимајући им мобилне телефоне и фотоапарате да неби неки снимак овог злочина прошао у јавност. И када су мантијаша-паписти завршили са својим злочином, очистили манастир од „неподобних”, а полиција народ натерала да се разиђе, брата Милоја Стевановића и Небојшу Дејовића су привели, наставили су пир.

Замислите сада сцену која леди крв у жилама, претучене монахиње, пуне модрица, седе на бетону поред конака, промрзле и гладне, а паписти славе `победу` уз ракију и вино, једу разне ђаконије, не гледајући што је посни дан (петак). Док паписти, опијени што великом победом што вином и ракијом, прете монахињама како нико не сме да се супротстави вољи њиховог владике Хризостома и да ће због тога бити сурово кажњени, за то време монахиње, с молитвом на уснама, храбро и смирено подносећи сво то понижење, одлучно се држе речи Јосифа Вријенија: „Никада се нећемо одрећи тебе, вољено Православље! Никада те нећемо издати, благочешће отаца! Никада те нећемо оставити, мајко побожности! У теби смо рођени, у теби живимо и у теби ћемо умрети. А ако времена то буду тражила и хиљаде пута умрећемо за тебе.

Ускоро на место злочина под окриљем ноћи (то је њихово време) стиже и главнокомандујући, владика Хризостом, да похвали и награди своје послушнике што су успешно обавили послушање: „Противаше крв праву, крв синова својих и кћери својих, које приношаху на жртву идолима хананским, и оскврни се земља крвнијем дјелима (Пс. 106, 38).

Зашто се догодио наведени злочин у манастиру Вазнесење?

На жалост то питање постављају многи Срби, посебно они који себе сматрају верујућима, а та недоумица потиче из незнања, или страха. У манастиру Вазнесењу је нападнуто мало Христово стадо, игуманија мати Јелена и њено сестринство, од стране отпадника од Бога и рода. Мати Јелена која је од своје 14 године у манастиру, када је дошла у Вазнесење није било ни кашике, уз Божју помоћ, са својим сестринством обновила је ову светињу и она је постала извор живе воде за верни Христов народ. Те монахиње, које представљају анђеле на земљи, нападнуте су само зато што су остале верне Христу и што се држе Светосавског завета: „*За Христѡа све, Христѡа ни за шѡѡ!*” Оне иако слабе физички, али зато имају храбрости, какве нема ни већина мушкараца, и непоколебљиве вере, отворено су се супротставиле екуменистичком безакоњу владике Хризостома, јер су свесне да *не можеш служити и Богу и мамону*.

С друге стране, имамо паписте попове, који су за овај злочин обучавани на богословијама СПЦ. Последњих деценија богословије СПЦ обучавају будуће свештенике да буду послушни владици (без обзира на његово безакоње) а не Богу, да служе светским моћницима (папи...) а не Богу и сопственом народу, да је душа смртна и да постоји још цркава поред Православне и да треба да се сви уједине и тако дочекају газду антихриста. Они разапињу Господа, као што је то учинио Пилат, јер се боје владика, а не Господа. Владике награђују своје послушнике у мантијама добрим парохијама, како би уживали у земаљском благостању (куће, станови, аута, летовања у иностранству...) док народ гладује. Због тога су они спремни на сваки злочин који им благослови владика (да туку, подмећу бомбе: катакомбна црква у Жеровници; кућа свештеника Небојше...) који то чини да би заштитио своје безакоње у виду екуменизма. Док свештеници за зло које чине награду добијају од владика, те исте владике екуменисти за њихову ревност у злу против сопственог народа награду добијају директно из Ватикана. За њих је Господ рекао: „Тешко вама књижевници и фарисеји, лицемери, што затварате царство небеско од људи; јер ви не улазите нити дате да улазе који би хтели. Тешко вама књижевници и фарисеји, лицемери, што једете куће удовичке, и лажно се Богу молите дуго; зато ћете већма бити осуђени“ (Мт. 23,13-14).

Поводом овог злочина испред манастира Вазнесење стоји полиција која брани народу Србском да иде у своју светињу, што је исто

као и за време комуниста. Када се тамо појавиш полицајац те љубазно упита "у ком својству долазиш", а ако поменеш Игуманију Јелену, одмах мења расположење и наређује ти да чекаш док он упита нову папску управу манастира шта да чини. За то време мати Јелена и њено сетринство се налази у испосници (кућа са једном просторијом) на удаљености око 1 километар ваздушном линијом од Вазнесења у којој нема елементарних услова за живот. Оне одатле могу са великом тугом и болом да гледају на свој дом из кога су истеране, светињу у коју су оне цео свој живот уложиле како се од стране паписта скрнави и уништава.

Овај злочин, који није први, а на жалост ни последњи који чине паписти, екуменисти, требало би да отрезни све оне који се декларишу као антиекуменисти, а који осуђују Дубоки Поток (повратак владике Артемија на КиМ), када се домаћин вратио у свој дом. Да отвори очи свима онима који се надају повратку на старо (пре раскола који је изазвао синод СПЦ) и који очекују да ће ускоро и пред осталим нашим светињама стајати полицајци (пред Патријаршијом стоје одавно), који ће нас питати: „У ком својству долазиш?" А то размишљање о некаквом повратку на старо обична је утопија, не зато што то неће верно Христово стадо окупљено око светог владике Артемија, него зато што је готово немогуће да се екуменисти покају, јер су потписали уговор лично са ђаволом.

Упамтите Срби, овим незапамћеним злочином паписти су навукли не само на себе проклетство, већ на целу Србију – ако буде ћутала. Те монахиње су анђели на земљи, и шта мислите, да ће Господ то мирно посматрати? Сетите се речи из Псалтира: „Али је страшно лице Господње за оне који чине зло, да би истрјебио на земљи спомен њихов" (Пс.33,16).

Питамо се, какви су то људи који ће ићи на службу у цркву или ће примити у свој дом оне који су окрвавили своје руке невином крвљу и страдањем монахиња и народа? Уместо благодати ти паписти носе са собом проклетство.

Питамо се какви су то духовници, свештенослужитељи, монаси и монахиње који ће служити или примити у своје манастире или цркве оне који су тукли верно Христово стадо?

Питамо се шта треба да се још догоди да би владике, свештенослужитељи, духовници, монаси и монахиње подигли свој глас против безакоња у СПЦ?

О, кукавно Србство, чему се надаш ако будеш ћутало док па-
писти чине безакоње?

„Заповест је Господња да не останемо неми у временима када је
вера у опасности. Када је вера у питању нико нема право да каже: ко
сам ја? Нико нема право да каже: није моја ствар, или то ме не занима.
Камење ће завикати а ти зар да останеш нем и незаинтересован?“¹³²

Шабац, дана 15/28.5.2012. лета Господњег

С љубављу Божјом, верна браћа и сестре у Христу,
Братство Светог краља Милутина, Шабац¹³³

¹³² Св. Теодор Студит

¹³³ Извор: Сајт Братства Свети краљ Милутин

Богдан Мијушковић, песник и гуслар

ЗЛОЧИН СВЕШТЕНИКА НАД МОНАХИЊАМА ВАЗНЕСЕЊСКИМ

Од како је Немањићу Саво
у Атонску гору отишао
овако се још десило није
као сада у срцу Србије:
у манастир Свето Вазнесење
и сестринство мати нам Јелене
које давно још од малих ногу
посветише живот вишњем Богу.
А кад дође ово страшно доба
да владике не признају Бога
нити Бога нити светитеље
те почеше гонит ревноитеље
тад Јелена и њено сестринство
написаше Хризостому писмо.
Ове храбре монахиње смјеле
у писму му све овако веле:

„Чуј владико љубимо ти руку
немој стварат међ вјернима муку.
Молимо те сви у име Христа
немој више бит екумениста.
Окани се папских смутљиваца
то је против светијех отаца
знаш владико шта си обећао
у заклетви што си Богу дао
кад си митру угледо на глави
рече бићеш Христов војник први.

Сад владико против цркве радиш
силну смутњу у народу правиш
сам мијењаш Свету Литургију
и припремаш са папом унију
иконостас свети избацујеш
тако душу свом народу трујеш
знаш владико да су наши стари
вјековима за вјеру страдали
у мукама страшним умирали
и досад је чисту сачували.

Ја владико и моје сестринство
за унију с латинима нисмо
нашу вјеру ни за шта не дамо
и за њу смо спремне да страдамо
ми не дамо наше светосавље
сад владико остај нам у здравље“.

А Хризостом стари језуита
узе писмо и поче да чита
па кад ово писмо растумачи
лице му се од бјеса помрачи
у бијесу намјеснике зове
каже: Хитно зовте ми попове
из цијеле моје епархије
нека дођу што год могу прије
да се одма к Вазнесењу иде

да остали манастири виде
шта их чека ако дигну гласа
и не приме папу као спаса.

Тад зли слуга од злог господара
на дар доби небројано пара
па отрча да попове зове
који служе Литургије нове.
Ал да видиш духовне наказе
када чуше шта намесник каже
похиташе да се одазову
и покажу сву ништавност своју.
Истог дана тек што подне прође
сто и нешто свештеника дође
тад Хризостом као Аолјзије
поповима својим наређује:
„Слуге моје што сте сада ође
причекајте црна ноћ да дође
онда ћете под окриљем ноћи
на манастир Вазнесење поћи
док ујутро не осване зора
манастир се силом отет мора
и отуд се мени не враћајте
монахиње док не проћерате
а свакога знајте свештеника
на дар чека тридесет сребреника
који буде ноћас оправдао
повјерење које сам вам дао.
Немојте се народа плашити
ја ћу сада полицију звати
да забране прилаз манастиру
кад им јавим примјениће силу“.

Када ове духовне наказе
разумјеше шта владика каже
на манастир напад припремише
и по ноћи мучки ударише.

А сад чујте за ово вријеме
шта се ради код мати Јелене
јер не слуте шта их чека сада
унијатска кад стигне бригада
да је ђаво покренуо силу
задња им је ноћ у манастиру.
Монахиње са вјерним народом
на кољена клекле пре Господом
са сузама Господу се моле
искушењу Срби да одоле
Светосавље свето да се чува
да нас јерес папска не одува
и да Господ по својој милости
свима нама грехове опрости.
Тако они у молитви бише
кад попови силом провалише
нападоше ноћу изненада
кад се томе нико није нада
то је било страшно за гледати
кад почеше народ ударати.
Народ клечи а попови туку
монахиње по бетону вуку
ударају ногом а и руком
неке мотком неке столицама
народ клечи моли и преклиње
да не туку свете монахиње.
А попови кад их претукоше
прво народ вани одвукоше
пребијене модре и кржаве
неке носе разбијене главе
до велике улазне капије
под заштитом србске полиције.
Па кад народ тако избацише
наставише монахиње тући
и за косу по порти их вући
све им ово доста било није
исцепаше на њима мантије
на крају су ове мученице

на бетону код госторпимнице
на највећој киши оставили
и тако их сатима мучили.
А Јелена са својим сестрама
моли Бога топлим молитвама
да у муци до краја истрају
и да вјеру ноћас сачувају.

Тако скоро пола ноћи прође
кад Хризостом у манастир дође
и донесе безброј сребреника
да дарује сваког свештеника

јер су њему ноћас вјерни били
и манастир силом освојили.
Ухапсише грешнога Милоја
србодроди најгорега соја.
А сестринство вани избацише
и у ноћи тако оставише
да се прича докле људи има
шта попови урадише њима.
Мој Србине сада се пробуди
на бранику Светосавља буди
нек се диже цијела Србадија
у одбрану од кабадахија.¹³⁴

Не бојте се оних који убијају тело а душу не могу убити, него се више бојте онога који може и душу и тело погубити у паклу (Мт. 10,28).

¹³⁴ Извор: <http://srbinaokup.info/?p=3369>

ПИСМА БЕЗ ОДГОВОРА

Господину Мишу Петровићу¹³⁵
Начелнику Полицијске управе у Чачаку

Поштовани Мишо,

Разлог мојега обраћања Теби није тражење никакве привилегије, већ просто желим да одагнам сумњу да ли Твој сарадник Тихомир Салевић злоупотребљава Твоју функцију јер је на акту бр. 1-801-00040/13 написао да захтев против мене подноси по Твојему овлашћењу.

Будући да намеравам објавити већ приведену крају књигу која ће, између осталог, покушати да истином осветли *Вазнесењску ноћ вампира*, где је почињено ужасно безакоње (коме би могао позавидети и Томас де Торквемада – врховни инквизитор), у коме је учествовао Твој сарадник Тихомир са читавом јединицом полиције, хтео бих да, савести своје ради, знадем да ли он то чини самовољно или са Твојим благословом? Јер не бих желео да се наши потомци, кад ми прођемо – а проћи ћемо, зар не? – постиде нашијех дела ако их нисмо заслужили.

Теби је познато да сам пре тачно 30 година (1983) пострадао бранећи истину и земљу од упропаститеља и постао „непријатељ” државе и партије. Време је, на жалост, показало да, моји прогонитељи нису били у праву. Иако сам тада Твојем колеги Доланцу – министру унутрашњих послова СФРЈ – јавно рекао да „лаже” говорећи да не зна шта се догађа на Косову – он ме није апсио. Нити његови подређени.

Сада, када у складу са скромним могућностима, учествујем у одбрани вере ђедова нашијех еда бисмо је предали унуцима нашијем неукраћану, непостиђену, неокрњену... супротстављајући се вероломљу и издаји светоотачког Предања, противећи се рушењу олтара, гробаља, вековног богослужбеног поретка... Твоји сарадници ме апсе (двапут засад), непоштено сведоче, непоштено оптужују, пребијају, отимају имовину, забрањују ми да одем на гроб свом духовном оцу...

¹³⁵ На ово писмо никад није стигао одговор. Прималац и пошиљалац писма су пре више од 30 година радили под истим кровом. Први је био судија, други правобранилац. Различити су путеви Господњи: сада први апси овог другог. С правом или не, питање је сад.

Ако су то радили без Твог благослова, радујем се, и све ове патње ће ми бити подношљивије, с обзиром да се познајемо преко три деценије. Јер, одвајкада је бивало неких тихомира којима је циљ оправдавао и најнечаснија средства. А циљ им је, углавном, био овоземаљско царство.

Ако се, пак, заиста ово безакоње чини са Твојим знањем и благословом, тј. по Твојему „овлашћењу”, како пише – онда ћу да ставим тачку – нећу Ти се више обраћати, тешећи се речима пророка Јеремије: *Проклей да је онај који се узда у човека, а од Госиода одсијуи снце њејово.*

Знајући да је свагда бивало оних који *продаваху веру за вечеру*, однекуд се сетих оног збитија на путу за Дамаск и речи: *Савле, Савле, зашто ме проионии?* (Дела апостолска 9,4)

*Из иресѣоној ірада Беоірада,
о Преображењу Госиодњем 2013.*

*У очекивању одговора, с доброжељењем,
ірешни Милоје Сіевановић*

Напомена:

Молим да ово писмо не буде погрешно протумачено.

Али ја своје достојанство, свој образ и своју част пред својим родом и породом морам покушати да одбраним, еда ме Твој командир не убарабари са трешњоберима и кокошарима (онима што краду туђе трешње и кокошке); и морам се изборити за своја грађанска права (напр. да одем на гроб свог духовног оца) и верска убеђења (да останем у вери отаца својих, а не да је продам за вечеру, или не дај Боже, за папин прстен, ко што учинише неки којима на располагању стоји командир Тихомир са све оружаном формацијом); морам задржати право на расуђивање (напр. да искажем несагласје са поступком полиције кад она подржава изгон из стана нејаких калуђерица и то **без суда и пресуде**, пружајући подршку онима који газе Устав /чл. 40/ и који чине кривично дело /чл. 139 КЗ/)...

Ако сматраш да то што командир Тихомир ради није безакоње и срамота, буди сигуран да је **грехота**.

Христос по среди нас.

Дотурам Ти примерак моје књиге *Не дај душу, роде*.

И један примерак за мог суровог пријатеља Тихомира. Дако би Бог дао да схвати да Јуда издавши Христа није уништио, већ учврстио веру у Њега; да потурица Синан-паша, син Твртка Боровнића, спаливши тело Светог Саве, на Врачару, није уништио Светосавље, него га овековечио; да егзекутори Ђакона Авакума нису уплашили нити поколебали него ојачали и прославили...

Дако би се мано ћорава посла. Јер, **Србија се покрстити неће**, па макар папа и они што носе његово прстење, а извршивши пуч седоше на светосавске тронове као лажни духовни вођи – *вуци у јајњећим кожама*, макар имали хиљаде тихомира.

Јер, *народ је шврд орах, воћка чудноваша*. Тај народ је кроз векове био чувар вере.

Дако би се присетио: *Ко се с народом судио ђарницу је сајудио*.

Њему у част и његовом делу, за незаборав, спевао сам стихове:

КОМАНДИРУ ТИХОМИРУ

Грдило унесе у храмове
Упрегнути у туђе амове
Лажни епископи и пастири
Папини лакеји и курири.

Јефимину завесу цепаше
Иконостасе разваљиваше
Литургије нам унаказише
Гробове православних рушише.

Светом причешћу се наруташе
Роду правоверном претијаше
Предачке завете погазише
Свете олtare оскрнавише.

Монахиње из стана прогнаше
Јеретике у олтаре зваше
Испоганише све што је свето
Издајом базди лето дванесто.

Та брука се не би догодила
Да не беше Тика командира
Са пендреком, марицом, пиштољом
Нагнан екуменистичком вољом.

Јуриша силник без Божјег страха
На голорука чељад нејака
Изгони, отима, апси, бије
Ко у време древно Османлије.

Командир Тико бој бесов бије
За рачун папине армадије
Каранушићке похвале ради
Да еполету већу заради.

Сада с еполетом парадир
За душу се своју не разбира
Разабраће се када дође час
Кад се злодела сети чуће глас:

*Тихомире немој их ѿниѿи
Јердо ћеш збој њих сузе рониѿи
Шѿо човек чини ѿо му се враћа
Проѿиву бодила се не ѿраћа.*

*Тихомире ѿо су деца моја
Блаѿочасној ѿравославној соја
Где се они зберу два или ѿри
Еѿо и Мене ѿуде међу њи.*

Пре Тихомировог труда

Тихомире силни командире
 О Лонгину прочитај папире¹³⁶
 Можда ћеш чути рода свога глас
 Господ је с нама зар ћеш против нас.

Тихомирових
 сарадника дело

¹³⁶ Владика Николај, Охридски пролог, 16/29. октобар – Св. муч. Лонгин.

Божествени Матеј јеванђелист описујући страдање Господа Исуса Христа вели: а капетан и који с њим чуваху Исуса, видјевши да се земља тресе и шта би, уплашише се врло говорећи: заиста овај бијаше син Божји (Мат. 27, 54). Тај капетан беше овај блажени Лонгин, који са још двојицом војника својих поверова у Сина Божјег Исуса. Он је био старешина војника, који присуствоваху распећу Господа на Голготи, он — старешина страже која је чувала гроб. Када старешине Јеврејске сазнаше за васкрсење Христово, потплаћиваху војнике, да проносе лажну вест, као да Христос није васкрсао него да су Га ученици Његови украли. Покушаше Јевреји да потплате и Лонгина, али се он не даде потплатити. Тада Јевреји прибегоше своје уобичајеном начину, тј. решише да убију Лонгина. Сазнав за ово, Лонгин скиде свој војнички појас, крсти се од апостола, заједно са она два своја друга, и заједно са овима тајно напусти Јерусалим и пресели се у Кападокију. Тамо се предаде посту и молитви, и као живи сведок васкрсења Христовог обрати својим сведочењем многе незнабошце у веру истиниту. Потом се удаљио у село, на имање свога оца. Но злоба јеврејска ни ту га не остави на миру. По клевети Јевреја посла Пилат војнике да посеку Лонгина. Лонгин свети провиде духом приближење својих целата, па им изађе у сусрет и сврати их у дом свој не казујући им се ко је. Добро угошћени војници легоше спавати, а св. Лонгин стаде на молитву, и мољаше се целу ту ноћ, припремајући себе за смрт. Изјутра оде и доведе и она два своја друга, обуче се у беле погребне хаљине, поучи своју чељад у кући и показа им место на једном брдашцу, где ће га сахранити. Тада се јави војницима и рече им, да је он Лонгин, кога они траже.

Војници се збунеше и застидеше, и не мишљаху посећи Лонгина, но овај навали на њих, да испуне заповест старешине свога. И бише посечени Лонгин и два друга његова. Главу Лонгинову однесоше војници Пилату, Пилат је предаде Јеврејима, а ови је зарише у ђубре ван града.

„РАТ“ РАТУ
*Тихомиру командиру*¹³⁷

Драги, у Христу ми, брате Тихомире,

Предлажем да за тренутак апстрахујемо чинове, дипломе, знања, звања и остале наките којима се самообмањујемо и да останемо само оно што јесмо. Односно, оно што би требало да будемо. Оно у шта нас Сведржитељ сотвори: људи. Људи који имају благо у себи. То благо је душа наша. Све друго су трице и кучине. Мишићи наши биће краткотрајна гозба црвима. Снага наша биће паучина која ће се покидати пред дашком смрти од које не можемо побећи. Знања, звања, дипломе, чинови наши – биће безвреднице на које се нико ни окренути неће. Ко на усмрђо сир. Имања наша нагризаће рђа, жижак... све док се једног дана неко не досети древног упитанија: *Чије није било, чије биће неће?* Оно што иза нас остане јесте душа. То је једино вредно непропадљиво наше имање. Нашим делима, док још гамижемо земљом, ми градимо стан за душу нашу. Јер, *мноѿо је сѣианова у кући Оца мојеѿа небескоѿ* – учи нас Јеванђеље. Кад смо код Јеванђеља, предлажем да једна поука Господња буде почетак нашег разговора, јер мислим да је она била почетак нашег неспоразума:

„А када дође Син Човјечији у слави својој и сви свети анђели са њим, тада ће сјести на пријесто славе своје. И сабраће се пред њим сви народи, и разлучиће их једне од других као пастир што разлучује овце од јаради. И поставиће овце са десне стране себи, а јарад са лијеве. Тада ће рећи Цар онима што му стоје са десне стране: *Ходите благословени Оца мојега; примите Царство које вам је припремљено од постања свијета. Јер огладњех, и дадохте ми да једем; ожедњех, и напојисте ме; странац бијех, и примисте ме; наг бијех, и одјенусте ме; болестан бијех, и посјетисте ме; у тамници бијех, и дођосте ми.*

Тада ће му одговорити праведници говорећи: Господе, када те видјесмо гладна, и нахранисмо? Или жедна, и напојисмо? Кад ли

¹³⁷ Ни на ово писмо, упућено командиру чачанске полиције Тихомиру Салевићу, никад није стигао одговор.

те видјесмо странца, и примисмо? Или нага, и одјенусмо? Кад ли те видјесмо болесна или у тамници, и дођосмо ти?

И одговарајући Цар, рећи ће им: Заиста вам кажем: кад учинисте једноме од ове моје најмање браће, мени учинисте. Тада ће рећи и онима што му стоје с лијеве стране: Идите од мене, проклети, у огањ вјечни који је припремљен ђаволу и анђелима његовим.

Јер огладњех, и не д адосте ми да једем; ожедњех, и не напојисте ме; Странац бијах, и не примисте ме; наг бијах, и не одјенусте ме; болестан и у тамници бијах, и не посјетисте ме. Тад ће му одговорити и они говорећи: Господе, када те видјесмо гладна или жедна, или странца или нага, или болесна или у тамници, и не послужисмо ти? Тада ће им одговорити говорећи: Заиста вам кажем: кад не учинисте једноме од ових најмањих, ни мени не учинисте.

И ови ће отићи у муку вјечну, а праведници у живот вјечни". (Мт 25,31-46)

На тој тачки ми се сретосмо у манастиру Вазнесење, 25/12. маја 2012. године Господње. На тој тачки ми се, ето, и разиђосмо.

Од тада до данас Ти и Твоји наоружани послушници сте ме хапсили два пута, затим, један пут ми силом забранили да принесем воштаницу и молитву на гроб мог духовног оца, неколико пута против мене покретали судске поступке...

На све то ја одговорих плајвазом и папиром, сачињавајући записе и стихове о Твом безакоњу, због чега си ми запретио новом, сада приватном, тужбом. Јер велиш, ко мени даје за право да о Теби пишем песме, а да Те о томе нисам обавестио.

Не пишем Ти ово писмо да бих Те одобровољио да одустанеш од тужбе. Боже сачувај. Ово писмо Ти шаљем уз инсерте из моје следеће књиге, као што обећах приликом нашег недавног телефонског разговора, која ће, ако Бог да, ускоро бити штампана.

Зашто то чиним?

Зато што се у тој књизи износе сведочанства у којима се помиње Твоје име или Твоја функција. Будући да су песме и књиге бесмртне, те да ће надживети и Тебе и мене, а пред долазећим генерацијама и нашим потомцима говорити о нама, не бих желео да ми се поткраде било каква грешка. Поготову на нечију штету или пак на уштрб истине. Ако у мојим песмама и текстовима уочиш било шта што није веродостојно, молим Те да то напишеш, и ја ћу то Твоје писмо у истој књизи објавити, од речи до речи.

Наравно, подразумева се да Твоје евентуално писмо, ни у ком случају не треба да буде препрека Твојој одлуци да ме тужиш. Бивало је *вунених времена* и земајле. Зато, само Ти ради свој посао.

Питаћеш се, зашто о Теби певам и пишем?

Зато што сам од мог покојног ђеда научио: *Ко њеде каменом њи њеја љебом, блато ђегу.*

Дакле, кад си ме у оној вазнесењској ноћи згурао у марицу, покидо футролу од мобилног телефона, телефон неовлашћено на силу отео, кад сте повадили пиштоље, држали ме до пред зору у полицијској станици, тужили ме, стражарно привели суду, лажно сведочили против мене – донео сам неопозиву одлуку, коју сам касније реализовао. Наиме, отишао сам у полицијску станицу београдске општине Стари град и преко њих свој револвер, који сам легално поседовао, поклонио држави Србији. Зарекао сам се да се нећу идентификоватим с Тобом и Твојима и да нећу себи допустити ни теоријску могућност да, не дај Боже, уперим пиштољ у човека. Одлучио сам да рат са Тобом и Теби сличнима водим једном врстом специјалног оружја: плајвазом. Да Ти уместо камена, узвратим песмом, пошто хлебом изобилујеш.

Дакле, ви мене апсом, ја вас песмом; ви мене тужбом ја вас есејем; ви повадите пиштоље и пендреке, бранећи ми да одем на гроб свом духовнику, ја вас приповетком. Објављујем: рат рату. До последњег стиха. Све док у мојим грудима буде куцало срце и док буде било *оловке која њише срцем.*

Ти си, брате Тихомире, те страшне, крволочне, језиве ноћи, ноћи немилосрђа, ноћи бешчовечја, богоотпадништва и ужасног безакоња асистирао у избацавању народа и монахиња из њихове и Божје куће. Попови, којима си са својом јединицом помогао у злочину, у извршењу кривичног дела, нису чули глас одозго:

– *нису љаднима дали да јегу* (напротив: отели су им и кору хлеба, и брашно, и со, и уље, и сир, и кашику... и кокоши, и козу... и поњаву... све);

– *нису жедне најојили* (ако се не рачуна да су попили вино и ракију коју је народ приложио манастиру у чему си им и Ти, кажу очеvidици, припомого);

– *нису сѣранца ѡримили* (него чак и домаће избацили из њиховог стана, иако је прогнанима та адреса становања записана и у личним картама, које је државни орган, где Ти радиш, издао);

– *нису болесне ѡсейтили* (напротив, једну старицу оперисаних кукова су избацили у помрчину, и другу, такође, непокретну, исто тако);

– нису уайшена обишли (него су се радовали и честитали Ти што си ме уапсио иако сам многим од њих својевремено даривао своје несебичје и добротичињеније. Они су, вероватно, од папе научили другу науку: „Ко тебе хлебом ти њега каменом“. А ми у овом зловремју одговарамо: „Ко тебе пендреком ти њега стихом“).

За оно што попови нису, или јесу урадили добили су аконтацију од свог вероломног епископа, који је, као што је знано, умирући привиђао игуманију Јелену и њене сестре. Ни цела плата им неће изостати, кад дође вакат, ако се не покају.

Ни Твоја плата, за труд у тој безумној ноћи, неће изостати, ако се не покајеш, што Ти од срца желим (покајање). О том Твојем труду хоћу да оставим признаницу пред родом и потомством, између осталог, и речима које Ти у прилогу дотурам.

Пред Богом не морам.

Он је све видео.

И туви.

У Београду, на дан Св. мученика Агатоника, 2013.

С доброжељењем,
Милоје Стјевановић, рад Божји
и Твој сужањ¹³⁸

¹³⁸ сужањ = зајвореник, ѿлачени, онај коме је слобода ускраћена или ојраничена. Мојој маленкости, коју си лишио слободе, на Твој миг је врли судија ускратила слободу да посети гроб свог духовног оца, да му принесе воштаницу и да се на гробу помоли за покој његове душе.

О tempora, o mores!

Један старац из мог завичаја је ову пресуду протумачио овако: *Ово није било од кад је јавран ѿцрњо, и од кад је крмача реј искривила.*

То моје право и слободу су ми ускратили Твоји сарадници по Твом налогу, како си сам написао у Пријави суду, иако тада ниси имао правни основ, јер пресуда није била извршна. Основ је био искључиво Твој ћеф – Твоја самовоља ничим изазвана. Управо тој самовољи дарујем песму. Твојему пендреку – узвраћам стихом.

ЕВО РУКЕ ТИХОМИРЕ КОМАНДИРЕ

Живот овај од нас отима се
Поздравит те оћу напремасе
Ти ћеш суду писат против мене
Што опевам твоје успомене.

Само напред командире Тико
Вероломља ти надо и дико
Што учиње чудо повелико
Разгонећи стадо боголико.

Љета дванестог у Вазнесењу
Ражалисте целу васељену
Наочиглед људи срца чиста
Кад поново распињасте Христа.

Богом брате драги Тихомире
Знаш ли тужан шта онда учиње
Монахиње сузе су пролиле
А због тебе силни командире.

Закон браниш закону се ругаш
На манастир светосавски ступаш
Ти поможе попова бесрамља
Монахиње изгнасте из стана.

Све без суда а и без пресуде
Могле би вам завидети јуде
Погазисте устав и законе
Вероломљем таште самовоље.

Помаго си ту велику бруку
Кад попови верни народ вуку

Са молитве из њине светиње
Да би себи повећао чине.

Од грдобља сваког имаде лек
Прекратак је наш човечији век
Покајање срцем ти приљуби
Опрост тражи гордељив не буди.

У време оно Лонгин капетан
На чин беше веома похлепан
У ребра је Христа ударао
Због тога се до гроба кајао.

Спасио се Лонгин капетане
Са светима дели благостање
Нек и теби мили Бог опрости
Покајањем ти нас орадости.

До зоре ничја не горе свећа
Пролазна је овоземна срећа
За небеско спремајмо се царство
Док је време и док није касно.

Судови су овоземни ништа
Спремајмо се изаћ ми пред Христа
Кад се чује та ангелска труба
Биће јаук а и шкргут зуба.

Зато драги брате Тихомире
Завађени нека се измире
Опраштам ти све што ми учиње
У молитви својој помјани ме.

ЕПИЛОГ

Не бојте се оних који убијају тело, а душе не могу убити. Него се више бојте онога који може и душу и тело погубити у паклу (Мт 10,28).

Ко се у Господа узда у високом заклону стоји! (*Приче Соломонове* 29,25). Макар и под шатором.

Алилуја, алилуја, алилуја, слава Теби Боже.

Након страдања, бескућништва и потпуног сиромаштва, вера у Бога, донела је радост у срца вазнесењских монахиња и осмех на лица њихова.

Бог им је послао за духовника пастира доброг – владикау Артемија, а њихова шатор-црква у којој се слава, хвала и молитва Господу узноси постала је место ходочашћа и сведочанство тврде, несаломиве вере у васкрслог и вазнетог Христа. Шатор вазнесењских подвижница подсећа на Мојсијев шатор од састанка код кога долажаху они што тражијаху Господа.¹³⁹

¹³⁹ 2. Мој. 33,7.

После прогона: Теби Господе!

Поздрав духовном оцу – владици Артемију под чијим омофором су
нашле мир душама својим и радост у срцима својим.

А доле, старим вазнесењским манастиром где се налази и гроб блаженопочившег оца Саве, управља бесомучје и човекомрзје, што показује и овај пример:

27.2.2014. за ФБР приредила Биљана Диковић

Десет година од упокојења оца Саве Вазнесењског:
МОЛИТВА ПРЕД КАПИЈОМ МАНАСТИРА

Браћа и сестре, мирјани, духовна чеда СХИјеромонаха Саве Вазнесењског покушали су јуче да посете, у манастиру Вазнесење, гроб свог духовног оца Саве, узнесу молитве и упале свеће на дан његовог упокојења, на дан Светог Симеона Мироточивог. Игуман манастира Тимотеј није им дозволио да уђу на манастирску капију, али су они заједно са протосинђелом оцем Иринејем ипак узнели молитву Господу и то испред манастирске капије...

Иста туга и жалост раскола који је својим екуменистичким де­лањем спровела званична СПЦ (међу верницима у црквама и манастирима широм Србије и света), иста туга и жалост када је по наредби епископа, 120 свештеника епархије Жичке, из овог манастира избацило сестринство и игуманију Мати Јелену, ево прати и овај дан. Па сходно томе ранијем, чему сам лично присуствовала, и моја порука: „И тада и сада је отац Сава гледао шта се ради са вером Светоотачком, са манастиром, његовим чедима, монахињама и мирјанима. У свима се још више утискује вера и чистота Божија. А где ће душе тренутних *сѣанара манасѣира*?

Запитајте сами Господа. Нека вас је срамота. Људске грешке се могу опростити то нам наша вера и налаже, али за монашке ће вас све сачекати Божији суд!¹⁴⁰

У прилогу објављеног документарног видео записа¹⁴¹ пише: „Озлобљени Тимотеј није дозволио духовној деци оца Саве да посете Његов гроб. Ваљда је то та њихова екуменистичка „љубав”.)

Кратак разговор на капији г. Тимотеја и Милоја Стевановића:

Милоје: Пошао сам да упалим свећу...

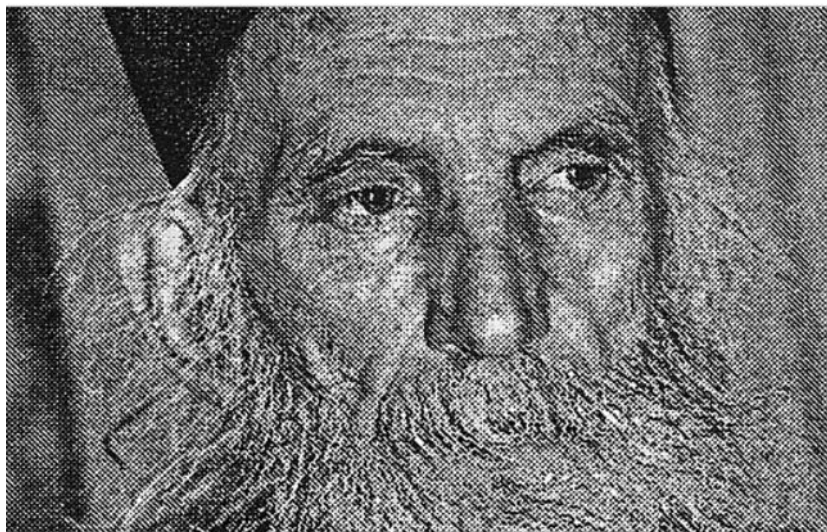
Тимотеј: Не можеш ући... Изволи... (показује руком на манастирску капију).

¹⁴⁰ Извор: <http://www.youtube.com/watch?v=t83HL-e5MTM>

¹⁴¹ Извор: <http://www.youtube.com/watch?v=t83HL-e5MTM> под називом: Грешни Милоје на парастосу оцу Сави.

Милоје: Шта Ти мени не дозвољаваш? Да упалим свећу мом духовном оцу? Ти мислиш да је то Твоја бабовина?

Тимошеј: Ништа ја не мислим...

Отац Сава Вазнесењски

Милоје: Па, ја видим да Ти ништа не мислиш, али, с којим правом Ти сад мени не даш да одем на гроб мог духовног оца?

Тимошеј: Нећу да разговарам уопште. Молим Вас напустите манастир.

Милоје: Па, ја нисам дошао у манастир, ја сам пошао на гробље...

Тимошеј: (Осионо показује руком на капију).

После тога, парастос је одслужен испред капије. После молитве верном народу се обратио протосинђел Иринеј: „Ја бих се, браћо и сестре, захвалио свима, пре свега у име оца Саве и свих оних који почивају овде, што сте данас превалили толики пут. Неки су дошли из Београда, неки и из иностранства, неки из околних места и градова, да се помолимо за упокојење душа уснулих слугу Божијих који су сахрањени у овој светој обитељи, на овом светом месту. Ја изражавам дубоку захвалност што служим у духовном рукосаду оца Саве. Иако га нисам упознао, слушао сам његове беседе као монах у Црној Реци, а сада свакодневно га упознајем, кроз његову духовну децу. Најпре кроз монаштво које је он овде оставио, и дубоко их упознао са Светим Тајнама и монашким и Христовим, са Тајном Спасења... као и кроз вас браћо и сестре са којима

делим овде овај крст који је наш народ понео у исповедању вере“ – рекао је после молитве окупљеним мирјанима и монаштву о. Иринеј, протосинђел Епархије рашко-призренске и косовско-метохијске у егзилу.

Присутнима се, затим на тражење игуманије, обратио Милоје Стевановић, духовно чедо оца Саве:

„Часни оче, поштоване матере и сестре монахиње, благочестива браћо и сестре,

Ево, милост Господња, молитвама нашег духовног оца Саве Вазнесењског, сабра нас данас на ову молитву поводом годишњице његовог пресељења у Царство небеско, да се у љубави помолимо Господу за спасење душе његове.

Са нашим учитељем смо овде, на овој Вазнесењској земљи, научили и учврстили наше духовне кораке. Научили смо и како се Господу служи и како се вера православна брани од искушења кроз која је пролазила од Христа до данашњег дана.

Отац Сава нас је, као наш учитељ, као наш духовни руководитељ учио и стално нам говорио да решето Господње ради, да то сито ради и дан и ноћ и да оно просијава. Да разлучује оне који уистину служе Господу, и који ће кад дође време стати с десне стране Славе Господње, и на оне друге. Ја се, као јуче, сећам његовог упозорења када је говорио: *Видећете, неће многа времена проћи када ћете се чудом зачудити ко ће све успајати у одбрану православне вере. Још већим чудом ћете се зачудити ко ће веру издати.*

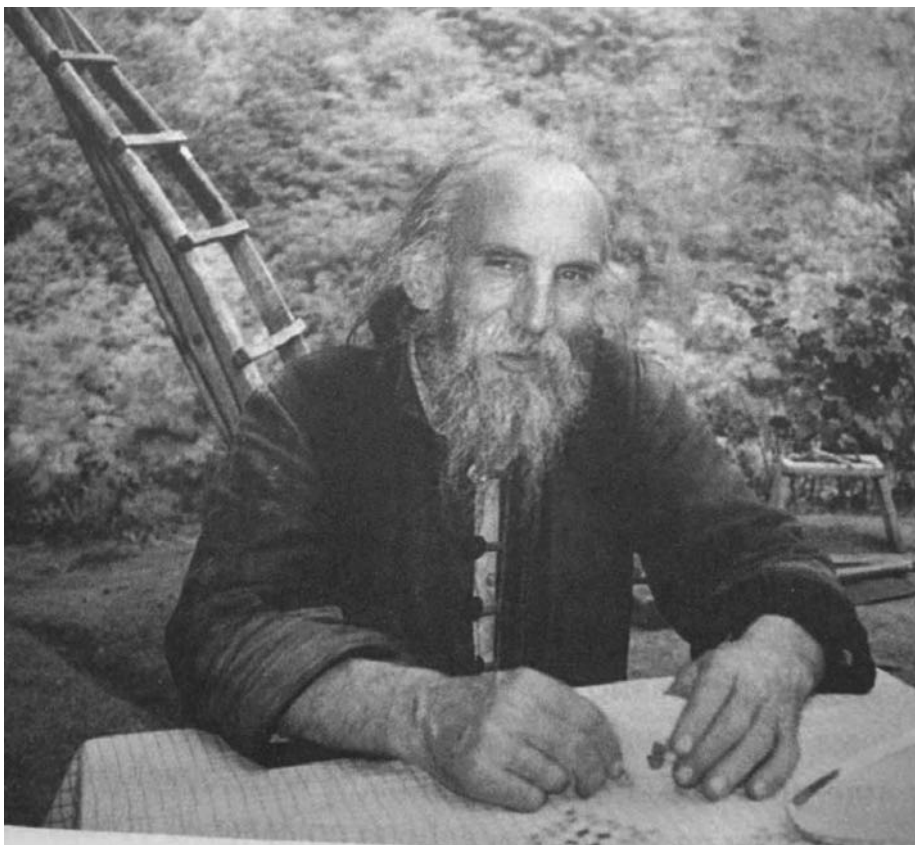
Ево, поучени једним писмом Светог владике Николаја, које је написао једној мајци која је остала без сина јединца, а који је погинуо негде на ратишту за Отечество, данас смо смирили. Она је писала владици Николају да нема мира и да би јој много лакше било када би знала где је гроб њеног сина јединца. Премудри Свети владика Николај јој одговара: *Сеси́ро, где́ јо́д до́шакнеш земљу до́шакла си ивицу раке сина тво́га.*

Нека нас не жалости то што данас силом Тимотеја Миливојевића, или како се већ презива, који је завладао овим знојем наших благочестивих сестара и оца Саве Вазнесењског, што нам није допустио да одемо на гроб нашег духовног оца.

Дакле, ми овде пред Вазнесењском капијом узносимо молитву Господу Богу за покој његове душе уверени и убеђени да нас отац Саво гледа, и да нас подржава. И он врло добро зна да и ово парче земље на коме стојимо се налази на ивици раке његове.

Нека би Господ Свемилостиви, молитвама нашег духовног учитеља, нам помогао да се, док ходимо овом земљом уздисаја, да се одржимо на оној стази на коју нас је он извео, и којом нас је водио, еда бисмо му се једнога дана придружили у Царству небеском.

Бог да му душу прости!“

Отац Сава Вазнесењски

СВЕДОЧАНСТВО ДЕСЕТО

ВЛАДИКА АРТЕМИЈЕ – ПАСТИР КОЈИ ДАЈЕ СВЕ ЗА ХРИСТА, ХРИСТА НИ ЗА ШТА

*Лисице имају јаме, а њишце небеске њнезда,
а Син Човечији нема њде њлаву склониши (Мт. 8,20).*

Владици рашко-призренском и косовско-метохијском Артемију догодило се много тога по чему ће бити упамћен међу људима на земљи и записан у књизи вечног живота. Навешћемо само неке догодивштине из богатог житија овог Божјег човека, коме је Бог учинио Милост да буде прогнан у егзил, и да у катакомбама сачува квасац вере православне и светосавске. Но, пођимо редом.

А и сви који хоће да живе побожно у Христу Исусу биће гоњени (2. Тим. 3,12)

НЕЗАЛАЗНО СВЕТИЛО СРПСКОГ ПРАВОСЛАВНОГ КОСОВА

Преосвећени владика Артемије рођен је 15. јануара 1935. године Господње у Лелићу (родном селу Светог Владике Николаја) код Ваљева. Његови благочестиви родитељи Веселин и Косана дали су му на крштењу име Марко. У тихом и безметежном сеоском амбијенту, међу живописним брдима и вртачама, у скромним сиротињским условима растао је мали Марко. Слушајући и упијајући душекорисне поуке и приповедања, песме и мудре умотворине родитеља и старијих лелићана, и читајући старе верске листове и часописе што му је отац доносио из лелићке цркве – крепио је свој дух, а помажући родитељима око стоке и на њиви, снажио своје слабашно тело.

Поучавајући се на простодушности и пожртвованости свога оца, смиреног прислужника (црквењака) у Цркви Господњој, будући владика је, природно, од малих ногу заволео храм Божји и богослужења; пост и уздржање, Причешће. Та спонтана свикнутост на поредак црквености допринела је изграђивању свести о неопходности истинског живота по Богу и правој вери, а не да се остане на нивоу површности и формалности, спољашњости. Једноставно, мали Лелићанин се непоколебиво определио и кренуо на пут потпуног служења Богу до послетка; ступио у подвиг одрицања од сваковрсних житејских исказа и заблуда. Очево понашање и једноставне поуке допуњавани су одломцима – упутствима из Житија Светих и другим текстовима верске садржине. Осим тога Марко је као ђак показивао изузетну склоност ка богатој народној (усменој) књижевности и традицији и родољубивој лирици, учећи напамет обиље песама од којих су му многе до данас остале у свежем сећању. Учио је наизуст и многе странице Светога Писма и бројне богослужбене песме и друга свештена штива. Стога је непрестано, ма и погружен у дечије снове, управљао своје мисли и жеље ка чистим небеским просторностима, далеко изнад лелићких брегова.

Вредан и бистар малишан, Марко је, у време Другог светског рата, примерно завршио основну школу у родном Лелићу. Сећање, и осећање благодарности, на дивну учитељицу Стојанку није га никада напуштало. Живо, пак, предање и успомена на Светог Владика Николаја из уста његових родитеља, рођака и сељана, побудиће и дивљење и

духовно занимање за узорни подвижнички живот Епископа Жичког и Охридског, о коме ће, касније, и сам написати први и јединствени животопис под насловом *Нови Златоуст*. Но, на његово животно опредељење свакако ће највише утицати слике и утисци које је понео из најранијег детињства, са богослужења и црквених празника, на које је, са родитељима, стално одлазио и причешћивао се; као и судбоносни сусрет и познанство са светим старцем Јустином (Поповићем), духовником Светоархангеловске обитељи у Ћелијама.

Нижу гимназију, са малом матуром, Марко је, обогативши се новим знањем и надахнућем, изузетно успешно завршио у Ваљеву, а затим по жељи родитеља и благослову Ћелијског Старца, уписао Православну богословију Светог Саве у Београду. Знајући да само узак и трновит пут води у Царство Вишње, он се опредељује за тај подвиг. Јер послушност и богобојажљивост, оштрина ума и смирење; истинско поштовање свих људи, красили су лелићког дечака који је, чувајући девственост и целомудреност, задивљујуће узрастао удостојавајући се дара духовног расуђивања, одмерене речи и трезвоумности.

СМИРЕНИ МОНАХ

Добре нарави и благочашћа, тих и пријатан, а преиспуњен благодаћу и радошћу, љубављу и захвалношћу према свом духовном руководиоцу, уписује богословље на Православном богословском факултету у Београду, 1960. Исте године, 20. новембра, уочи Аранђеловдана, дајући монашке завете бива пострижен с именом великомученика Артемија, свог будућег заштитника. Прве године монаховања оца Артемија протицале су уз уобичајена искушења, са пропратним помислима, сновима и сумњама, али и указањима, симболичким визијама (враћајући се једном приликом у родно село, према властитом сведочењу, млади инок се, из даљине, загледао у високе повленске планине, на чијим је прекрасним пропланцима „видео” велико стадо оваца и зажеleo да буде пастир. Ни слутио није да ће му Господ испунити жељу и подарити му „големо стадо” на чување, само не на Повлену, него у најдревнијим српским земљама – Рашкој и на Косову и Метохији. Његов најчешћи дечији „сан” био је да буде морепловац – крманош, што му је, као што се и касније показало, Господ такође испунио

поверивши му управљање „препуном лађом” – на путу ка спасењу); подстицајима на подвиг и прегнућа. Био је потпуно предан тешким телесним трудовима; у непрестаном молитвеном погружењу и покајничким уздасима; у читању душекорисних књига и тражењу одговора на све недоумице и питања – у делима Светих Отаца, који су га руководили на строгом и тесном духовном путу. (Како је о. Артемије био васпитан у истинском православном подвигу и духу најбоље ће показати његови непоколебиви ставови у разним поводима живота наше Цркве, нарочито касније, на Косову и Метохији, када је као епископ, често остајао усамљен, али чврст и истрајан у одбрани истине и правде Божије, као и косовско-метохијских светиња).

Изабравши, дакле, тесан пут спасења у монашком чину, у трудовима и самопрекоревању, у непрестаној молитви и покајању, монах Артемије успешно завршава студије теологије. У међувремену је, од епископа шабачко-ваљевског Г. Јована (Велимировића, синовца Св. Владике Николаја), рукоположен за јерођакона, а затим, на Аранђеловдан 1964. године, од епископа далматинског, Г. Стефана, и за јеромонаха, у манастиру Крка, где је по одлуци Светог Архијерејског Синода СПЦ, постављен за наставника новоустановљене богословије. Познати су плодови четворогодишњег поучитељства професора богословља, јеромонаха Артемија и његовог духоносног рада у чувеном далматинском манастиру. Посољен „огњем духовним”, јеромонах Артемије се потпуно обратио ка Господу, повевши жестоку борбу са помислима; усмеривши све снаге испуњавању Закона Божјег, трпећи и испаштајући на Путу; избегавајући све падове и трудећи се да свега себе саобрази Лику Господњем, да се долично одржи у чину у који је призван. Негујући непрестано дух истинске љубави и ослонац на вишњу благодатну помоћ, усходио је ка Господу, поступно и неодступно. Поучен Оцима и својим светим Старцем, он је, одбацивши сваку помисао уздања у себе, сву своју сувишну и скверну природу принео Свевишњем Богу – на преображај и подизање. Тако је – и самим собом – поучавао своје поученике. Својом скромношћу и благоразумношћу уздржавао се од непромишљених општења и испразних разговора, од празнословља и од лаких и бесмислених забава; од читања саблажњујућих књига и уобразиља; од маштарија, узрастајући у изузетно речитог и расудног, трезвоумног тумача Еванђеља Господњег и Пута Господњег.

Трезвоумност и смирење, богобојажљивост и љубав према свему Божијем, људима и Божијој творевини – пратили су о. Артемија

на његовом не лакоm путу ка Богочовеку Христу. Но, у име Господње, све је те врлине смирили монахи скривао од људских очију. Дању је самопрегорно учио богословце и обављао друга послушања, а ноћи проводио у преданој молитви. Тако је све више он узрастао духом; постом и бдењем побеђујући пустош и плот, сујету и страх... Духовно преузвишен и, истовремено, простодушан и смиреноуман (као „еванђелско дете“) отац Артемије тежи све дубљем знању и тежем труду и подвигу. Стога, руковођен благословом Авве Јустина, године 1968. одлази на постдипломске студије најпре у Париз, затим у Атину, проводећи скоро осам година и одбранивши изузетно комплексну докторску дисертацију „Тајна спасења по светом Максиму Исповеднику“. По повратку из Еладе 1977. године бива постављен за професора у Богословији Св. Ђирила и Методија у Призрену. И овде је осведочена светоотачка пажња и љубав поучитеља Артемија према духовној деци; његов молитвени труд и жртвовање за поправљење, богопознање и спасење ученика и следбеника.

ПУСТИНОЖИТЕЉ

Отац Артемије, међутим, непрестано тежи безмолвију и осуштављењу Истине и присаједињењу себе Христу и Христовој Истини. Стога, пустинољубиви монах напушта професорски рад, и свет, и јуна 1978. године одлази у Црноречку пустињу, у Светоархангеловску светињу, преподобног Јоаникија Девичког, где се налазе свете и нетљене мошти преподобног Петра Коришког. Запустели манастир он у великом напору и пожртвовању обнавља и подиже из рушевина. Достојни су дивљења подвизи и трудови које је он, сам, чинио у обнови ове запустеле светиње (преносећи на магарету разноврсну грађу), без ичије помоћи, осим Божије благодати и снаге којом га је Господ крепио. Било је невероватно са колико је воље и невидиме снаге, телом иначе слабаши, овај човек унутрашњег живота, вршио послове готово несавладиве и за телесно много снажније трудбенике. Остаће тајна како је монах Артемије успевао да поједине радове, за које је требало и веће снаге и више руку, и градитељске умешности, сам изведе и тако вешто изврши. Утисак је да Господ никада није одоцнио да пружи потребну помоћ и подршку свом угоднику преко добрих и честитих људи. Зато

је он све тешкоће обнове и заснивања општежића, и игуманствовања, подносио лакше него што је то иначе уобичајено у таквим приликама.

Поред тешких телесних трудова, предстојала је и крупна духовна обнова. Проводећи многе дане и ноћи у самоћи и безмолвију, отац Артемије је узрастао духом, снажећи се богомислијем, светоотачким искуством из разних аскетских и богословских списа; бденијем и метанијама. У тишини и усамљености неговао је дар молитве и суза; његови тајни подвизи у црноречкој пустињи били су јавни само пред Богом. У суровим пустињским условима било је, свакако, и много искушења, ометања безмолвија, демонских узнемирења. Но, благодат Божја није напустила црноречког пустиножитеља и подвижника. Све тешкоће и трудове монах Артемије подноси смирено и са благодарњем Господу. Строго монашко правило никада није изостављао нити скраћивао. Умножавали су се, из дана у дан, благодатни дарови и родило се црноречко братство, као награда за строги подвиг.

Далеко од света, потпуно предан Промислу, и напајан благодаћу и свежином горског призора, отац Артемије је једноставношћу свога живота привлачио младе људе као што „миомирисни цвет привлачи пчеле”, те су почели да долазе млади саподвижници и примају његово руковођење и благослов за монашки подвиг. Тако се временом развило мало братство младих и даровитих искушеника – инока, који су задобили велику духовну корист од свог старца, ревносно извршавајући сва послушања, држећи строги „црноречки”, артемијевски, типик: молитва, пост, бдење; послушање; исповедање помисли; учење...

Благост оца Артемија, молитвеност и поучност ширили су се међу боготражитељима и ходочасницима из косово-метохијских, али и из најудаљенијих србијанских крајева. Наиме, испуњен љубављу и састрадањем према свима, невољнима и немарнима, који су све чешће долазили у Црноречку пустињу на укреплјење, отац Артемије је тихо поучавао, крепио, помагао. Својим молитвама и поукама многе пале је подигао; уцвељене утешио, маловерне у вери учврстио; за многе (грешне) обилне сузе излио; за болесне дуго се Богу молио. Својим осведоченим безгневљем и кротошћу многе је смирио и од немира и злобе очистио, у вери утврдио.

Посведневна послушања, посете и поучања ометали су оца Артемија да се посвети правилу, па је већи део ноћи проводио у усрдној молитви, коленопреклоно молећи Господа Христа да помогне палом

и огреховљеном свету, за који је пролио многе сузе и Богу управлио многе уздисаје и вапаје.

ИЗУЗЕТАН СТАРАЦ

Игуман Артемије је у Црној Реци основао и јединствену школу за своје ученике, чији је програм био утемељен на светоотачким начелима. Овде се ученик учио вери (подизање, укрепљење вере); молитви (правилној, свакодневној, према правилу; непрестаној молитви Исусу – унутрашњој, или срдачној молитви); послушању; исповедању; нади, љубави. Читање душекорисних књига и правилно разумевање и тумачење дела светих Отаца; борба са помислима, грехом и искушењима; очишћење; неговање истинских спасоносних склоности душе и одбацивање штетних; те непрестано развијање и неговање љубави према Господу – свом душом и свом снагом; и стицање смирења и развијање духовних дарова – појање, иконописање и писање; израда бројаница и другог рукодеља – били су стална брига и љубав Артемијевих црноречких монаха.

Под старчевим духовним руковођењем (настављенијем) многи искушеници и монаси су своју страдалну душу укрепили и обновили; мир Христов у трудовима задобили; својом тихом а живом и уверљивом проповеђу, и светачким опхођењем и пламеном љубављу он је на пут изводио. Свака његова поука, и прекор, одгонили су жалост и изазивали радост. Црноречка духовна борба је постала саборна; у њој је опитан старац позивао да се следи за древним оцима; из ње се излазило са пуноћом духовних дарова. Црноречки монаси су, тако, постали „светила свету”. Налик на светогорске монахе, када би се, зарад манастирских потреба појавили у градовима – изазивали би дивљење међу световњацима. (На духовним трибинама, предавањима и промоцијама књига, у Приштини, и другим градовима, били су украс међу многобројном публиком, често узимајући учешће – одмереним и мудрим речима). По старчевом благослову најискуснији црноречки јеромонаси и сами су се подухватили духовништва, нарочито међу студентима, младима. Развијено је, тако, деведесетих година прошлог века у Приштини једно до тада непознато у нас старчество, налик на руско старчество крајем 19. века.

Највећи број ученика оца Артемија саображавао је себе своје љубљеном духовнику. *Само добро дрво добре њлодове рађа*. Добра дела његових ученика већ се „на гори виде”, сведочећи да њихово опредељење и уздање није било узалудно, и да њихова вера и труд њихов јесу непорециви и плодносни. Сам блаженог живота црноречки старац увек тражи труд, по мери узрастања својих чада, напомињући да им је непрестано потребно духовно поткрепљење и поправљење; покајање и подизање. Ма какве бриге и патње, опасности и невоље да су насртале и скопиле, он неодступно тражи старање на спасењу душе; својом речју и делом поставши изузетан учитељ покајања, како сведоче његови монаси.

Старац Артемије је несустали молитвеник, духовник од кога се много може научити. Његова достојанствена смиреност и једноставност која неискусноме може изгледати као крутост, произлази из најдубље сабраности и трезвоумности. И у обичном разговору, и у свештеном слову, он свој ум погружава у сваку реч, те је зато свака његова поука (беседа) снажна и богата. По његовом непоколебивом ставу „нема других двери до оних које нам је показао Христос”. Јер сам је изабрао сурови начин живота, послушавши речи из Св. Еванђеља: „Уђите на уска врата... јер су уска врата и тесан пут што воде у живот” (Мт. 7,13-14). Попут древних отаца, никада није себи попустио ни у чему, и нимало није одступао од трновите стазе драговољног бескрвног мучеништва. Надалеко се рашчуло о подвизима оца Артемија, који по вери у Реч Божју, у Еванђеље, живи опитом, узорно, поучавајући и путоводећи. Такав живот није могао бити незапажен, ма колико га црноречки подвижник скривао. Живећи у Христу, отац Артемије је стицао духовну пуноту и чврстину, одолевајући сваковрсним искушењима и теготама које намеће пустиња и оскудица, из године у годину све бројнијој, обитељи. Црноречки молитвеник је живим примером, наиме, показао да што је човек виши духом, то је смирености и „мањи” (он, доктор богословља и цењени професор оставља све и повлачи се у „најцрњу” пустињу). Приљубив се уз свете заповести Божије, руководећи се Господом у свему; непоколебиво се борећи са гресима и непрестано стремићи ка висотама обожења, те, познавши силу љубави Божије и напајајући се њоме, црноречки старац се све више богатио врлинама не пропуштајући прилику да се (само)прекорева, унижава и осуђује; добровољно се подвргавајући телесним тру-

довима, несаници и дугим метанијама и сузама (очишћења); претрпевши много, да би васпоставио нераскидиво општење са Богом, да би потпуно својом љубављу одговорио на неизмерну љубав Божију; да би остао на путу који му је Господ указао. И очистивши се и ослободивши се житејске сујете, овај духовник ће заувек примити печат понизности и, као што ће се касније потврдити, са крајњим смирењем подносити сваку увреду и клевету; и све „добронамерне савете” и предлоге и „помоћи ближњих”; јер својом, како се злонамерно тврдило, „тврдоглавошћу” није хтео да скрене са Пута ка Истини; не желећи да се „избави са Косова”.

Остао је, непоколебиво, до данас, у Завету држања Божијих заповести и учења светих Отаца. Пут заповести Христових, пут који води у Царство Небеско, пут спасења, остаће главна трајна тема богослова Артемија. Није случајно предмет његовог расуђивања у докторској тези био управо теологија /тајна/ спасења. Суштина ове тајне је, иначе, љубав, као „царица врлина”. У артемијевском промишљању ова тајна љубав – исписана је као надахнута божанствена химна. На темељу тог богатог отачког искуства овај смирени промислитељ је и градио став – учење: стицање мистичког јединства са Богом. Путем одрицања и испуњавања заповести Господњих, пре свега; путем уским и тешким, крсним путем, само достизањем извесне духовне висине могуће је и задобијање духовних дарова и благодати; могућности истинског живота у Духу, созерцања и боговиђења. Отуда је свако његово слово, и поука, надахнуто Духом Светим; зато је свака његова књига неисцрпни извор духовнога надахнућа и поуке; и свака његова беседа, проповед – путоказ у Царство Божје.

Отац Артемије не само да је обнављао и изграђивао здраво и предањско монашко општежиће у Црној Реци, него се и сам у том подухвату изграђивао и духовно усавршавао. Не ретко је говорио својим пријатељима шта за њега лично значи Црна Река. Свој боравак у том пустињском манастиру, животно искуство које је ту стекао, називао је својим „ругим докторатом”, сматрајући га важнијим од оног одбрањеног на атинском Универзитету.

Отуда је учење оца Артемија у Црноречкој монашкој школи изнедрило стотине (учених) монаха и узорних следбеника. Из овог братства, које је успешно савладало све тешкоће строгог манастирског живота и искушења са свих страна, а опремљено знањем и врлинама

којима га је брижљиви духовник и путоводитељ обилно даровао, многи су годинама, по благослову, настањивали друге манастирске обитељи, или обнављали и подизали нове. Сабор духовне деце духовника Артемија је најбројнији у српским земљама, као и број монахујућих.

АРХИЈЕРЕЈ – ЧУВАР СВЕТОСАВСКОГ ОГЊИШТА

Господ, који промишља о свему што је створио, о птицама небеским и љиљану пољском (Мт. 6,26-30), који све премудро руководи и управља одређеном циљу, пред ким је све наго и откривено, чак и најтајније помисли срца људскога, видећи труд и љубав црноречког пустињака, нашао је за сходно да га из малене црноречке пустиње изведе и упути на много шире поље рада, да га постави на свећњак упражњене Епархије рашко-призренске, јер „нико не ужиже свећу и меће под суд, него на свијетњак, те свијетли свима који су у кући”(Мт.5,15). Тако су, вођени Духом Светим, оци Светог архијерејског сабора СПЦ на мајском заседању 1991. године изабрали оца Артемија за епископа Рашко-призренске епархије, који је и хиротонисан у Пећској Патријаршији 23. јуна те исте године.

Иако се владика Артемије тешка срца растао од миле му пустиње, он је, покоривши се вољи Божјој, наставио свој самопрегорни рад у новом винограду Господњем. А посла и рада је било много и то у изузетно тешким околностима.

Као што је у манастиру, као игуман, предност давао духовном напретку и подизању манастира, тако је и сада, као Епископ, у повереној му од Бога епархији, настојао да подигне ниво духовног живота своје пастве, да га у вери учврсти и упути на прави пут који води у живот вечни. Пут за постизање тога циља био је оживљавање светих тајни које су биле занемарене или чак запуштене у протеклом времену када је доминирао атеизам и безбоштво. Затекао је велики број некрштених душа, невенчаних (дивљих грађанских) бракова, неисповеђених верника... Зато је, пун ревности и бриге за спасење поверених му душа, организовао више пута саборна крштења на реци Бистрици у Дечанима (по хиљаду и више душа), саборна венчања по многим местима Епархије, обавезну исповест пре причешћа, увео адекватне лекове (епитимије) за разне душевне и духовне болести итд. Није

то био лак посао. Било је ту и отпора, али је властичина истрајност и принципијелност на крају уродила добрим плодовима.

Упоредо са тим, Владика Артемије, наставља бригу и очински однос према бројном монаштву које се из дана у дан умножавало. Зато је много радио и урадио на оживљавању запустелих манастира, на обнови старих, пре више векова порушених руком окупатора, и на изградњи посве нових, у које је усељавао ројеве монаха које је изрођавала матична кошница – Црна Река. Такође мирско свештенство је подмлађивано и упућивано како да руководи духовним животом својих парохијана, што је пратила и изградња великог броја нових цркава по селима где раније нису постојале, или обнова старих.

Поред овог рада и старања на црквено-духовном пољу, на плећа владике Артемија пало је још једно претешко бремене – брига и борба за биолошки опстанак српског народа на светим косовско-метохијским просторима.

Он се као првојерарх на страдалном Косову и Метохији, у најтежем времену по православне Србе, нашао и у улози преговарача и заступника, дипломате и пастира – духовника; принуђен да, услед одсуства државних органа Србије, обавља и многе световне дужности (председник Српског националног већа и др.), не запостављајући своје преобилне духовничке обавезе. О том виду ангажмана владике Артемија др Срђа Трифковић у *Православљу* пише да, после бомбардовања Србије, јуна 1999. године, владика „постаје политичка личност, мада политика за њега ‘никад није била амбиција, већ само нужда’, у борби да спасе шта се може спасти од српског народа и српских земаља”, наводећи властичине речи упућене америчким званичницима и јавности: „Победа џихада на Косову био би локални тријумф који зацртава пут будућих победа, очекујући и победу над целим светом. Они би указали на ту победу и рекли ‘где је сада њихов Бог?’ Као Хришћани, ми знамо да наша нада на победу није овоземаљска. ‘Неки се уздају у кола, неки у коње, али ми се уздамо у Господа Бога нашег’. Ми Вас подсећамо да смо у овом делу света вековима патили под шеријатском управом, и нема човека који зна број и имена свих мученика из тих времена. Ми не бисмо желели да нам се понови такав кошмар, али смо спремни за њега ако се деси. Међутим, Наша молба коју упућујемо Вама, грађани САД, јесте да ваша земља не помогне да такав дан дочека хришћански народ Косова и Метохије.”

Као истински носилац суштине „православног истока”, Владика је непоколебиво остајао у служби Истине, истицао ју је свуда где је требало, упркос замеркама и опоменама које је, скрушена духа и отачког смирења, примао. У преломним моментима наше националне и црквене историје он се показао као неустрашиви дух и непомутиви ум; не штедећи своје духовне силе, попут својих духовних учитеља и отаца – светог Владике Николаја и преподобног Авве Јустина Поповића, у име Христа, заради Српства и очувања најсветије српске стопе – свете Лазарије, Косова и Метохије, одлазио је у свет, у места где се спрема овоземаљско преустројење и прекрајање њиве Божије, од Бога српскоме роду дате, да би показао праве тапије и подсетио на истинску правду и Божије законе; да би пробудио савест моћника овога света. На том „светосавском” и „светониколајевском” (дипломатском) путу, у том подвигу, Владику су непрестано пратила одобравања истинољубивих и оспоравања заслепелих; као што су некада на њега, у дугим пустињским ноћима, устајали зли духови, сада су устајали такви људи. Али, неуморног путника ка нади у Бога Живог и Правду Божију покретала је вера и уздање и тиха стрепња вапијућег народа Косова, који је у снагу молитве и снагу речи свог архијереја, свог путовођитеља (јединог који није, са својим свештенством и монашством, издао на крају миленијума „светолазаревско” Косово и народ Божији на Косову и Метохији) видео и као једино светило у мрклини, једину утеху у незнању. Зато се српски народ за све дилеме обраћа свом Пастиру; од њега тражи одговор; од њега поуку и благослов (за све).

А у обраћањима свом страдалном народу – да остане и опстане на Косову и Метохији, из владичиног срца, и из његових уста, потицали су потоци истинске мудрости и утехе. „Тихост” његових речи громко одјекује у уху сваког Србина данас. Јер у најтежим тренуцима по српство и свето Косово и Метохију он не губи наду, нити малаксава вером, већ како неко рече, „смирен и просветљен делује узвишено, предањски, као прави апостол народа светолазаревског”, снажећи га својом молитвом.

УЧЕЊЕ ЕПИСКОПА АРТЕМИЈА

И у таквим претешким условима, Владика је налазио времена и снаге да се и даље бави узвишеном теолошком и издавачком делатношћу.

Јер, епископ Артемије припада оним богословима чија дела наилазе на добар пријем и уважавање код читалачке публике, зато што представљају неоспорну свежину у богословској мисли. Смирени списатељ у својим делима не износи властити богословски систем, већ излаже и наглашава оно што Предање Цркве произноси као једино исправно и спасоносно. Готово у свим својим списима он не одступа од усвојеног става – просветитељског служења и одбране светоотачког Православља. Руковођен Духом Светим и учењем светих Отаца и учитеља Цркве он своју мисао и мисију води светоотачким трагом, путем одлучног одбацивања одступништва тзв. „светског православља”, при чему му је образац и мера (антиекуменистичко) учење духовног оца му – Авве Јустина. Отуда је свако дело, сваки текст, владике Артемија – излагање православног учења.

Владичина докторска дисертација о *Свештом Максиму Исповеднику* и *Са Христом кроз животи* чине суштину његових богословских и философско-књигословних погледа, представљајући веома озбиљан и промишљен приступ најсуштаственијим проблемима, жеравичним питањима наше савремености и стварности, и истовремено права поучења и путовање. Веран поетици православног богословља, владика Артемије у својим промишљањима излаже чврста и непоколебива убеђења и ставове који му, непорециво, обезбеђују атрибут „следећег светим Оцима”.

Владика Артемија заокупља проблем „неусловљености или условљености оваплоћења Бога Логоса”, односно однос „човековог пада” и „Божијег оваплоћења”, а то је, у ствари, тајна обожења човека. У основном ставу св. Максима Исповедника – да се тајна обожења човека темељи и изграђује на надумној тајни „очовечења и оваплоћења Бога”, наш богослов открива кључно спознање православне теологије – „неусловљеност оваплоћења Бога Логоса” – те велике и скривене тајне „коју је донео и одлучио пре свих векова велики Божији савет”, а што је и „блажени циљ – ради кога је све постало”. То је, у ствари, божански циљ који је предзамисљен „пре стварања бића”, – „ради којег је све, а он ни ради чега”. Управо нам је ту предвечну тајну, како благовести Владика, открио сам Логос Божији – оваплотивши се, јер ради те тајне Христове „сви векови и оно што је у тим вековима, добили су у Христу почетак бића и крајњи циљ”; тумачећи светомаксимовску мисао, он прибара многе списе узорног светитеља који јасно сведоче о неусловљености оваплоћења Бога Логоса. При томе Владика подвлачи кључ-

ну богословску мисао – став Светитеља: обожење, које је незамисливо без очовечења; Бога Логоса, што подразумева и ипостасно сједињење; – кроз „љубав створене са нествореном природом”. Стога ће обожење човека представљати „другу страну” једне и исте тајне, чија је „прва страна” – оваплоћење Логоса.

Исто тако пажњу Владике Артемија привлачи тајна смисла страдања у православној теологији. По њему, то је један од најзанимљивијих и најзначајнијих богословских, егзистенцијалних и општељудских проблема уопште. Јер, међу тајнама и загонеткама које чине специфичну „атмосферу у којој човек живи са лелујавом светиљком ума свога” (постављајући та вечна и жеравична, „проклета” питања), као суштину која синтетише све заплете и „сву трагику бића што се човеком зове”, проблем од чијег решења зависи вредност и смисао самог живота, намеће се – „проблем страдања и смрти” – како започиње свој текст епископ Артемије, а који, такође, завређује посебан и исцрпнији критички осврт, што није тема овог списка.

Своје следеће занимање Владика управља на Царство небеско у православном предању, што се поставља као један од кључних појмова Божанског откровења, с циљем, како наглашава он, спасења света у Христу, и на радосни догађај који је објавио Господ одмах у почетку своје проповеди, рекавши: Испуни се време и приближи се Царство Божије. То је за Владiku кључна истина не само у Откровењу, већ и у свеукупном светоотачком Предању Цркве, као и у савременом систематском богословљу. Пратећи, зналачки и систематично, развој овог појма од самог почетка, Владика Артемије расуђује о Царству Божијем као присутној и будућој стварности – кроз модел примењене поетичке равни, подвлачећи да је Царство Божије – „вечни блажени живот који ће наследити праведни и достојни”, с ослонцем на речи Господње: Царство Божије је унутра у вама (Лк. 17,21).

Богословско учење и расуђивање владике Артемија обухвата и незаобилазано Предање, које представља „питање живота и смрти”, тачније „вечног живота и вечне смрти” – за, како наглашава, сваког члана цркве Божије. То схватање он излаже стога што је тајна Предања дубока и бесконачна као и тајна богочовечанског организма Цркве, а што је „апостолско наслеђе” и неодвојиво је од Светог Писма, тј. оно је „двоједина целина”. Раскривање ове тајне – проблема Предања владика Артемије врши ауторитативним ставом једног од најзначајнијих савремених теолога у Православљу – преподобног оца Јустина

Ћелијског, свог духовног оца и учитеља, јер је сасвим убеђен да нас једино непоколебиво учење Оца Јустина о овом проблему може „вратити са наших опасних и погубних странпутица на које смо залутали свесно или несвесно”. Тако ће Свето Предање (скуп свих истина вере и свих црквених предања), као нераздвојни и „равносилни” појам са Светим Писмом, у расуђивању владике Артемија, бити најбоље освећено кроз богословље Оца Јустина о самом предмету.

У овом разматрању Владика ће нарочито истаћи „светомаксимовски и непоштедни” однос Оца Јустина према савременом екуменизму и сваковрсној јереси, сам ступајући у одлучан обрачун са том све присутнијом савременом заблудом, за шта је било заиста потребно много одважности, богословске честитости и искрености, учености; чврстине и нелицемерства, као путовођство у надвладавању те саблазни савремености, погубне по Цркву и Православље уопште; против лажних ставова и „дијалога љубави”, против безочне издаје Господа Христа и „васцеле Цркве Христове”.

Владика Артемије се у својој богословској делатности бави и многим другим важним питањима Цркве и православне духовности уопште (*Практична веронаука*), а посебно тајном монаштва као најзрелијим и најбољим плодом хришћанског савршенства, што ће бити нарочито продубљено у јединственој, и непоновивој, његовој књизи: *Узак љути и тесна враћа*.

НОВИ БЕСЕДНИК

Напајан и учен на живој и богоносној речи својих учитеља и путоводитеља – Св. Владике Николаја Лелићког и Преподобног Оца Јустина Ћелијског, владика Артемије је узрастао до мере највишег нивоа православног проповедништва у нас. Његове беседе на монашењима, чији је избор објављен у књизи *Узак љути и тесна враћа* представљају сасвим нову, аутентичну, артемијевску врсту православног беседничког жанра – беседу замонашења. За овај род словесности, наиме, потребан је изузетан повод, а конкретно за ову врсту – чин монашења. (Владика Артемије је, као што је казано, јединствен архијереј у нашој Цркви и православној пракси: замонашио је преко две стотине своје духовне деце – искушеника и искушеница, и изрекао толико беседа на монашењима). То је био неисцрпан извор за заснивање овог

новог жанра српске православне омитике, специфичне структуре и јединствене стилистике израза. И у њему владика Артемије излаже суштину свог учења, са светоотачког изворишта – да пут који води у Царство небеско и у Живот Вечни – јесте пут Христових заповести, од којих је најважнија љубав. Похвала љубави је, у ствари, суштинска црта свих Владичиних списа, те и беседничких остварења. У њима он проповеда могућност мистичког и истинског јединства са Богом – већ у садашњем животу; пут који води, пак, том јединству, је свакако узак и тежак, крсни пут.

И сам дубоко опитан у монаховању, беседник верује у изворно – монашко хришћанство. Јер, само у простоти свога срца монах може наћи Господа, стећи духовне дарове; душу прочистити усрдно узносећи молитве Богу за све.

Владика је, неоспорно, песник (његова реченица, често надахнута и стилски обогаћена, подсећа на химничке стихове светог Симеона Новог Богослова и, каткад на громоречиту реченицу Оца Јустина), који делатношћу свог смиреног срца и непрестаним трудovima – бригом и молитвама (за све) све време припрема једно изворно и особено (аскетско) христијанство труда и подвига. Суштина Владичине проповедничке (беседничке) поетике је грађење Лика Господњег у мисли и речи, у срцу монахујућих, и тихо непрестано узрастање у духу православног хришћанског учења и понашања.

Беседа владике Артемија је снажна и убедљива, кадра да именује ствари и појаве истинито и непогрешиво, по мери вишње истине, а не људског и овосветског умовања. То је заиста реч која крепи, позива и путоводи, а неретко на душу као мелем пада и наслађује, исцељује. Зато је с правом можемо сматрати одмереном, дубоком и логосном, „рођеном одозго”, Духом Светим. У том смислу ове монашењске (али и све остале) беседе владике Артемија представљају, истовремено, драгоцене прилоге теорији монашког подвига – духовног пута, те стога и незаобилазно штиво у духовном руковођењу не само монахујућих, већ и свих оних који желе да се духовно усаврше и опстану на путу спасења. Оне још одишу топлином и срдечношћу; поучношћу и убедљивошћу израза. Њихова унутрашња организација и снага поуке савршена је са светоотачким текстовима ове врсте. Јер суштина стилског израза Владичине беседе садржана је у искренности и непосредности; конкретности; чистом односу и нелажној љубави према ономе коме се упућује – према иноку и сваком верујућем, а што је у

сагласности са беседниковим мишљењем и духовничким искуством.

Нема сумње да владика Артемије, као неућутни изразитељ саборног, молитвеног и покајничког поучања и истински исповедник Православља, Светосавља и Косовославља, упркос „времену немерљивом“, сваковрсним искушењима и ометањима, тихо и непоколебиво, мученички смело, сведочи и шири Еванђеље Господње; потврђујући да је свака његова реч, сваки спис, сваки став, свака мисао у ствари – „скраћено Еванђеље“, што га увршћује у сабор најдаровитијих и најнадахнутијих православних промислитеља и омилитичара, од којег многи верник и многи слушатељ и читалац очекује нове, светоотачки потврђене, „артемијевске“ благовести.

Владика Артемије је, поред свих обавеза на духовном и националном пољу рада, са својим верним сатрудницима, знатно унапредио и издавачку делатност Епархије рашко-призренске: објављено је више десетина богослужбених и других духовних књига; покренути су часописи *Свети Кнез Лазар*, *Православно дело*, *Светилник*. Објавио је и сам више десетина богословских радова, десетине превода са јелинског језика (из православног богословља и словесности) и неколико чувених књига. Међу њима: *Нови Златоуст*, *Практична веронаука*, *Са Христом кроз животи*, *Узак људи и њихова вриједност*, *Учење о менталној болести и реинкарнацији са хришћанског гледишта*, *Са Косовом у срцу*, *Одбрана православног исповедања вере од кривоверја др Игњатија Мигића епископа браничевског*; *Тајна спасења по св. Максиму Исповеднику и др.*

ГОЛГОТСКИ ПУТ ВЛАДИКЕ АРТЕМИЈА

Поред добровољно изабраног уског (монашког) пута, којим је владика Артемије табанао преко педесет година, Богу је било угодно да свога верног слугу овенча и венцем исповедништва и страдалништва за Истину и правду Божју. Зато је по зависти ђаволској, а по допуштењу и промислу Божјем, покренута права олуја напада у виду измишљотина, лажи и клевета.¹⁴² Тако књига *Тајна безаконја* сведочи: „У дане ове, пред

¹⁴² Види књиге: *Историја о случају Владике Артемија*, Приредили: мр Зоран Чворовић и мр Соња Спасојевић, Крагујевац 2010; *Чувар вере је народ (Историја о случају Владике Артемија II)*, приредио професор др Љубомир Протић, Београд 2010; *Ко и зашто људи Владицу Артемија*, Патриотикус, Србија 2010; *Сине мој, не присијај*, друго издање, Грешни Милоје, рецензент Предраг Драгић Ки-

очима васцелог рода нашег, догоди се чудо невиђено, чудо над чудима: супротно Уставу СПЦ, супротно Канонима, супротно људском разуму, части, поштењу, истини, достојанству... склонише са епископског трона владику рашко-призренског и косовско-метохијског Артемија (Радосављевића). Затим га отераше из Епархије, развалише му фиоке и келије, отеше и продадоше аутомобил, забранише му да служи службу Божју, да говори, да буде духовни родитељ својој духовној деци... Потом га рашчинише и протераше у егзил, уз помоћ шиптарске полиције. Све то учинише једном *добром, честитијом, радном, вредном, љубавном* (како су говорили његови егзекутори)¹⁴³ богољубу и верном сину Светосавља, владици Артемију који, као свети Марко Ефески у време оно, стајаше чврсто на бранику вере светоотачке. Тај свети човек, владика Артемије, беше препрека Синоду СПЦ у његовој намери да потопа брод наше Свете Цркве у смрдљивим `баруштинама, пуним муља и жабокречине духовне, које се зову милозвучним именом *екуменизам*`."¹⁴⁴

Они – Синод СПЦ читавих *десет година чекају* на ову срамну братоубилачку, разбојничку одлуку, према тврдњи и сведочењу г. Амфилохија Радовића¹⁴⁵, да би се остварило оно што је пре петнаест година обећао Г. Иринеј Каранушић–Буловић: „Сломићу ја кичму Артемију!”¹⁴⁶

А зашто?

Из књиге „СПЦ и викиликс” и других бројних извора евидентна је спрега између окупатора и власт имајућих у Цркви, односно између Синода и окупатора.

јук, уредник Проф. др Љубомир Протић, 2011; *Тајна безакоња*, група аутора, треће издање, рецензент Косара Гавриловић, уредник др Десанка Крстић, 2012; *Не дај душу, роде*, Грешни Милоје, рецензент проф. др Милан Мићуновић, уредник Милан Јездић, 2013; *Истина о случају мр Зорана Чворовића*, академик Коста Чавошки и мр Владимир Димитријевић, 2011; *СПЦ и викиликс/ Завешти или издаја*, др Зоран Чворовић и мр Владимир Димитријевић, 2013.

¹⁴³ Многи дневни листови („Блиц“, „Ало“) у фебруару 2010. су пренели речи г. Атанасија Јевтића: „Добри, радни, вредни и честити владика Артемије“ које су уследиле после изјаве партијарха српског г. Иринеја Телевизији Чачак, на Срећење 2010, у цркви Ружици на Калемегдану, што пренесоме све радио и ТВ куће и штампа у којој каже: „Артемије је добар, Артемије је честит човек.“

¹⁴⁴ Ово су речи г. Иринеја Каранушића–Буловића. (в. *Тајна безакоња*, Ниш, 2012, треће издање, стр. 25-27), али из времена док се није верио са папом.

¹⁴⁵ Интервју Амфилохија Радовића *Куриру* од 24.9.2010.

¹⁴⁶ Ова претња је објављена у *Дуи*, бр.1638 од 30. марта 1996.

Погледајмо само један пример:

Новинар „Данаса”: *Да ли после избора новој патријарха очекујеће промене у односу Цркве према КиМ и како коментаришеће интересовање појединих западних амбасада за евентуална персонална решења на селу ЕРП?*

Владика Артемије: „Прижељкујемо да тај однос буде бољи, конкретнији и коректнији, заснован на принципима вере и светим канонима.

Интересовање, пак, појединих западних амбасада за евентуална персонална решења на челу ЕРП оцењујемо као недопустиво мешање сила овога света у живот Цркве. Надамо се да такво њихово `интересовање` неће наћи ослонаца и подршке у крилу СПЦ”.¹⁴⁷

Дакле, владика Артемије није могао претпоставити да у врху СПЦ постоји пета колона, да постоје људи који ће погазити Божје заповести а извршити ђавоље – окупаторске. Тако ће представници окупатора о Божићу 2010. г. најавити *да ће Артемије бити замењен кооперативним епископом* – што су послушници окупатора, оличени у Синоду и његовој Комисији, за месечак дана спровели на основу клевета и лажи о тобожњој проневери новца у рашко-презренској епархији. Овај Христов војник је „морао” бити склоњен јер заједништва не може ни бити између Истине и лажи, светлости и таме, Бога и ђавола... Заједништва не може бити ни између богољубивих и ђавоиманих људи. Јер ови први служе Богу, а ови други ђаволу. А казано је да *нико не може служити два господара* (Мт. 6, 24).

Елем, на Богословском факултету чији је декан Иринеј Буловић (где има и професора из Загреба који припадају јеретичкој организацији – тзв. католичкој цркви) изучава се *Историја западној хришћанства, Основи римокатоличке теологије, Савремена теолошка мисао запада*, док је протерана *Домаћина* Светог Јустина. Господин Буловић је добро знао како се успешно може уништити усељивац на доброј њиви: сејањем кукоља. Зато је пронашао најамнике и упослио их, *док су људи сивали* (в. Мт. 13,24-30). У сетви злог семена вероотпадништва, без страха од Бога и стида од људи, нарочито се истакао један *вук у овчјој кожи* који јеретичким учењем трује србске богослове. Тај лажни учитељ, Игњатије Мидић, уз благослов (или по налогу) свога декана, шири учење којим се руга учењу Православне Цркве. У

¹⁴⁷ Данас, 6-7 јануар 2010: Интервју новинарке Јелене Тасић са владиком Артемијем, стр. 12-13.

недавно изашлој књизи владике Артемија¹⁴⁸ снагом аргумената православне догматике, детаљно су разобличени одступнички ставови овог сагубљеног човека, на чијем примеру постаје сасвим јасно зашто Апостол рече: *Говорећи да су мудри њолудеше* (Рим. 1,22).

На ову диверзију и велеиздају указао је још 2004. године лист *Књижевне новине*, чији је главни и одговорни уредник био Предраг Драгић Кијук, Бог да му душу прости, објавивши *Ойворено њисмо сѡуденатѡа Боѡсловскоѡ факулѡетѡа*.¹⁴⁹

Тако то бива кад *мољци*, о којима говори академик Јован Деретић, заузму позиције у Цркви, нагризајући је изнутра, а Богословију претворе у *ѡеѡину раздојничку* (в. Мт. 21,13) Свесно је погажено упозорење светих отаца, међу којима је и свети Григорије Богослов: *Не може свако да философсѡвује о Боју, неѡ само ѡриѡремљени и ѡѡродани, који су очистиѡили душу и ѡело своје, или се бар очистијују. Треба најѡре себе очистиѡиѡи, ѡа онда друѡе учиѡи чистиѡиѡи; најѡре себе учиниѡи муд–*

¹⁴⁸ Владика Артемије: *Одбрана ѡправославноѡ исѡоведања вере од кривоверја ѡроф. др Иѡѡиѡа Мидиѡа еѡискоѡа драничевскоѡ*, Београд, 2014.

Ова књига је веродостојни препис аката и текста у 3 свеске које је владика Артемије упутио Сабору у дванаесторици епископа 2007/2008. године, са компакт диском.

¹⁴⁹ У том Писму под насловом *Реформа Боѡсловскоѡ факулѡетѡа, у мајском дрѡју 2004.* на стр 9. се између осталог каже: „Реформа која је отпочела ове године... рођена је на самом факултету. Њу нису инспирисале стварне потребе Цркве, нити конкретни недостаци важећих програма; она није потекла од црквене јерархије, него из саме факултетске средине, у великој мери отуђене и од више јерархије, и од свештенства и монаштва, и од „обичних” верника. Реч је о самодоволној средини, у којој се најгласније инсистира на „аутономности” у односу на јерархију и у којој се под маском те аутономности пласира много тога што се ни издалека не би могло назвати теологијом Цркве него индивидуалним теолошким мишљењима – теологуменама.”

„Многи виде шта се дешава, али немају снаге и смелости да било шта предузму. Наравно, таквим ставом они пружају легитимитет струји „иноватора” – незадовољника и авантуриста који преко леђа (читај: душа) студената желе да се обрачунају са ауторитетом јерархије. Таквима није било довољно постојеће стање, него су зажелели да начине целокупни систем студирања ‘по своме образу и подобију’. А то, даље, значи да се и теолошке студије покушавају ставити у службу ‘глобалних дсмократских вредности’, ‘толеранције’ и ‘европског образовања за ХХI век’.”

„Ако се овакво стање, не дај Боже, задржи, већ за неколико година добићемо „коректне”, „толерантне”, „едуковане” и „транспарентне” свештенике и вероучитеље, лојалне новом светском поретку и глобалној религији. Има ли краја нашем понижењу”? Види детаљније: *Сине мој, не ѡрисѡај*, друго издање, Чачак, 2011, страна 479-482.

рим, ња онда друје умудривајти; најјре сам њосѡајти свеѡлосѡ, ња онда друје ѡросвећивајти; најјре се сам ѡриближѡи Боју, ња онда друје ѡриводиѡи Њему. Из поменуте књиге, коју је владика Артемије упутио Сабору СПЦ, и посебно, дванаесторици епископа (вероватно надајући се да су њих дванаесторица доследни настављачи дела дванаест ученика Господњих), сазнајемо шта један лажни учитељ и отворени вероломац – Игњатије Мидић – „проповеда” и чиме је тровао генерације младих богослова, који сада, наоружани том накарадном „науком” уводе новотарије, руше иконостасе, газе светоотачко Предање...

За оне читаоце који нису имали прилике да прочитају књигу владике Артемија, овде остављамо неколико докумената. Најпре вапај који владика Артемије упућује Сабору СПЦ, преко Синода.¹⁵⁰ Пошто узурпатори власти у СПЦ нису ово горуће питање ставили на дневни ред, Владика Сабору СПЦ подноси Представку. На истом Сабору подноси и Представку поводом издаје и самовоље која се догодила у Равени. На жалост, ево и после шест година – мук. *Каква ѡмина! Каква ѡмрчина!*¹⁵¹ *Каква издаја Боја! И издаја рода! Какав кукавичлук! Какво маловерје! Какво безверје!*

Догодило се, опет, по оној народној:

*Сви јунаци ником ѡникоше
и у црну земљу ѡољегаше!*

Владика Артемије је остао усамљен. Рекло би се, по оној Његошевој: *Сирак ѡужни без иђе икоја*

Али се овај верољуб у Бога уздаше.

И Бог прими његов плач и његову молитву.

И прими га Свемиловичи у Свој високи заклон.

И кад га зликовци, опадачи, клеветници и нељуди протераше, не остави га Бог сама, као што, у малом, показују претходна сведочанства и из ове књиге.

¹⁵⁰ Слично писмо, уз три свеске од 350 страна и компакт дискове, владика Артемије, је упутио 2007. године дванаесторици епископа како би се упознали са вероодступништвом у крилу СПЦ, тј. на Богословском факултету, и припремили се за одбрану вере и то: загребачком Јовану, добробосанском Николају, нишком Иринеју, зворничко-гузланском Василију, бањалучком Јефрему, банатском Никанору, амер. Лонгину, канадском Георгију, милешевском Филарету, ваљевском Милутину, источно-америчком Митрофану.

¹⁵¹ *Св. Јусѡин у Савинданској деседи, 1966.*

Но, погледајмо поменуте документе, преузете из цитиране књи-
ге владике Артемија са стр. 19-26.

Православни Епископ
Епархије рашко-призренске
и косовско-метохијске
Бр. 263
08. 04. 2008. године
Призрен — Грачаница

СВЕТОМ АРХИЈЕРЕЈСКОМ СИНОДУ

Б Е О Г Р А Д

ЗА С А Б О Р

„Боље ти је дати да ти се језик отсече,
него ли ћутати када покушавају
праву веру да искваре“

св. Теодор Студит

„Православна вера наша,
она је богатство наше, она слава,
она род, она венац, она похвала.

Нећемо те се одрећи љубљено
Православље, нећемо те издати
веро од Отаца нам предана, нећемо
одступити од тебе мајко побож-
ности, У теби смо рођени и у теби
живимо, у теби ћемо се и упокојити,
а ако и време позове и хиљаду
пута за тебе ћемо умрети“

Јосиф Вријеније

*учитељ св. Марка Ефеског
ученик св. Григорија Паламе*

Ваша Преосвештенства,

Иако најмањи у дому Оца свога, и најнезнатнији међу браћом
својом, а имајући у виду горе наведене речи Светих Божјих људи (и многе
сличне у светоотачком Предању), с једне стране, и пратећи шта се све догађа
у нашој Српској Православној Цркви (па и шире у читавом Православљу), с
друге стране, сматрам да даље не смемо ћутати.

Пре годину дана, захваљујући храбријима и умнијима међу браћом Архијерејима, почео је дугоочекивани процес борбе за чистоту вере и очување богослужбеног реда и поретка у нашој светој Цркви „устаљеног у вековној пракси“. Сви знамо како је то била жестока борба. Плод те борбе на предпрошлогодишњем јесењем и прошлогодишњем мајском заседању Светог архијерејског сабора, биле су две ОДЛУКЕ у вези новотарија које се у појединим Епархијама Српске Православне Цркве уводе у богослужење, пре свега у служење Свете Литургије. Нажалост, те саборске одлуке се и даље не поштују и не спроводе у живот од неке браће Архијереја и подручног им свештенства. То само значи и сведочи да је наша Црква заиста у великој опасности да такав однос према одлукама САС доведе до продубљивања подела у телу Цркве, како у клиру, тако и у верном народу. То се мора спречити по сваку цену. До мира и јединства се неће доћи блаћењем неке браће Архијереја називајући их „незнавеним“ и недовољно богословски образованим.

Међутим, повод овог Нашег обраћања Вама, је нешто још озбиљније и опасније. На прошлогодишњем мајском Сабору, у жару дискусије о богослужењу, узгред је поменуто од појединих Архијереја и питање новотарија у предавањима појединих г-де професора на Богословском факултету, који отворено уче и предају студентима нова неправославна учења дијаметрално супротна учењу Цркве и светих Отаца. Тој теми на мајском Сабору није посвећена одговарајућа пажња, и она је остала на маргинама догађања. Сматрамо да се о томе не сме и даље ћутати и овлаш преко тога прелазити. Морамо на предстојећем САС то питање поставити у сами центар нашег рада и донети судбоносне одлуке, да наша Црква не би била она која „има обличје побожности, али је се силе њене давно одрекла“ (Тим. II, 3, 5).

У прилици смо да Вам доставимо потресни материјал једног од наше сабраће у Сабору (који, нажалост, није и једини који такве заблуде и јереси исповеда) смештен и разврстан у три приложене свеске.

У првој свесци је „Уводно предавање из догматике“ које је Епископ Игњатије Мидић одржао на Теолошком факултету у уторак 23. 10. 2007. године. Први део (до 36. стране) садржи текст предавања (на аудио-снимку и транскрипту у писаној форми), подељен на 50 смисаоних целина, са нужним објашњењем које служи као кључ у даљем излагању, и резимеом целог предавања. Иза тога, у другом делу, странице 37. и 38. садрже сажето формулисане основне ставове Епископа Игњатија који су супротни учењу Православне Цркве, да би даље од стране 39. до 70. сви ти поменути ставови били суочени са изворним цитатима светих Отаца, наведених према Догматици оца Јустина Поповића, а који јасно показују сву неправославност и неоснованост ставова Владике Игњатија. На самом крају, (стр. 71) дат је ЗАКЉУЧАК изведен из предавања Владике Игњатија на основу Догматике Православне Цркве.

Будући да је ово своје Уводно предавање Владика Игњатије замислио као „ПРОГРАМСКО ПРЕДАВАЊЕ“, постаје јасно чему ће се све учити наши студенти, који ће даље, као професори Богословија (или чак и

Православни Епископ
Епархије рашко-призренске
и косовско-метохијске
Бр. 363
19. 05. 2008. године
Призрен — Грачаница

ПРЕДСТАВКА СВЕТОМ АРХИЈЕРЕЈСКОМ САБОРУ

Већ осам месеци Србија бруји о „РАВЕНИ“, а тога питања нема у „Дневном реду“ за Сабор. Верни народ, коме је стало до своје вере Православне, очекује од овог Сабора јасан одговор шта се у Равени десило од 08. до 15. октобра 2007. године. И не само народ. То очекује и већина нас Архијереја који овде седимо. И ми имамо више питања и недоумица које овде ваља разрешити.

Учесник догађања у Равени, Његово Преосвештенство Епископ бачки Г. Господин Иринеј, после више од три месеца (23. јануара 2008. године), доставља Светом архијерејском синоду „Извештај о десетом пленарном заседању Мешовите међународне комисије за богословски дијалог између Православне и Римокатоличке Цркве, одржаном у Равени (Италија) од 8. до 15. октобра 2007.“ Свети архијерејски синод то прослеђује Високопреосвећеној и Преосвећеној Господи Архијерејима 05. фебруара 2008. године, а Ми то добијамо како ко, зависно од удаљености наших седишта и ажурности поште.

У том међувремену, од октобра 2007. до фебруара 2008. било је доста времена за разна нагађања, претпоставке, врачања и гатања шта се у Равени збиља догодило? Шта се потписивало? Од кога? Са чијом сагласношћу и благословом? Да ли у име самих учесника или у име свих Нас Архијереја и наших верника?

Добивши акт Светог архијерејског синода бр. 131/зап. 66 од 05. фебруара 2008. године са прилогом Извештаја брата Иринеја, очекивали смо да нађемо у њему одговоре на наведена питања. Али их не нађосмо. Остаде нада да ћемо о томе сазнати на овом заседању Светог архијерејског Сабора, кад, тог питања и нема у дневном реду!

Да не бисмо остали и даље у лавиринту многих питања, Ми подносимо Светом архијерејском Сабору ову Представку у жељи да сазнамо званично:

1. Када су, којом одлуком и од којег црквеног тела одређени представници наше Цркве владика бачки Иринеј и владика браничевски Игњатије да учествују у раду „Мешовите међународне комисије за богословски дијалог између Православне и Римокатоличке Цркве“?

2. Да ли је том Одлуком (уколико постоји) тим представницима наше Цркве дат „доживотни мандат“ или конкретан благослов за учешће у конкретном заседању те Комисије?
3. Да ли су одређени представници наше Цркве пре одласка на те скупове дужни да се консултују са Светим архијерејским синодом или Сабором, и да ли се усаглашавају ставови које ће они тамо у име наше Цркве заступати?
4. Конкретно, у вези Равене, сазнајемо из Извештаја Епископа бачког, да тај Документ усвојен у Равени представља „богословски увод у расправу о положају римског епископа у Цркви“, па се питамо: Како је могуће расправљати о „положају римског епископа у Цркви“, када римски „епископ – папа“ и није у Цркви него у јереси, ван Цркве? Зар није неопходан предуслов расправе о његовом положају у Цркви, његов повратак у Цркву? Није ли „равенским документом“ прејудуцирано уједињење Православне и Римокатоличке Цркве?
5. Тражимо да нам се презентира списак учесника у Равени 2007. бар што се тиче помесних, Православних Цркава.
6. Подносилац Извештаја Светом синоду, Епископ бачки говори о „медијским шпекулацијама о некаквом потписивању тог Документа и о т божњим уступцима“, тврдећи да то није ништа друго „до глупе лажи и бесмислице“. Међутим, из других извора сазнајемо да је управо било и „потписивања и уступака“ и да то нису „лажи и бесмислице“, него горка истина и чињенице.
7. Очекујемо да овај Сабор СПЦ заузме по том питању свој став, одбаци равенски Документ и све оно што су представници наше Цркве тамо учинили, а нашта нису имали сагласност овог Сабора.
8. Очекујемо такође, да овај Сабор поново расмотри и пренспита своју одлуку о учешћу СПЦ у раду „Мешовите међународне комисије за богословски дијалог између Православне и Римокатоличке Цркве“, будући да после сваког таквог „дијалога“ у црквеној пуноћи СПЦ доживљавамо разорне земљотресе и урушавање поверења наших верника у ставове Архијереја наше Цркве.
9. Очекујемо да овај Сабор са ревидирањем те Одлуке, обнови, оснажи и спроведе у дело своју Одлуку из 1997. године о ИСТУПАЊУ Српске Православне Цркве из „Светског савата цркава“, и тако поведе свој народ путем Христовим и путем светосавским, који и јесте једини пут спасења.

Светом архијерејском Сабору одан у Господу

Епископ рашко-призренски
и косовско-метохијски

АРТЕМИЈЕ

Артемије

И као што је владика Артемије написао целу књигу Сабору о неправославном учењу на Богословском факултету, тако је написао још већу књигу Сабору о тзв. обнови косовско-метохијских светиња од стране наших душмана, тј. оних који су те светиње оскрвнили и порушили.

То бешчашће које су учинили узурпатори власти у СПЦ заслужује посебну анализу. Овде ћемо само подсетити да је владика Артемије био изричит у ставу да наше светиње не могу обнављати њихови рушиоци и ругачи.

Неки поганости људи на чије главе је залутала митра су владика Артемија прогласили „тврдоглавим”, „ђавоиманим”... и упркос вољи домаћина донели супротну одлуку, омогућивши србомрсцима, хулитељима и безбожницима да „обнове” наше светиње, те сад имају и „доказ” да је то њихова *културна баштина*.

Не улазећи у анализу те безумне одлуке власт имајућих у СПЦ, овде ваља одговорити на питање: Да ли је став владике Артемија одраз његове „тврдоглавости”, како тврђаху његови прогонитељи и клеветници, или је то питање части, достојанства и вере? Да ли тај категорички став владике Артемија има своје утемељење?

На то питање одговор даје, поред осталог, и Свето Писмо. Наиме, седамдесет година пошто се раскопа Јерусалим и кад персијски кнез Кир објави да се Јевреји могу вратити у своју земљу и свој град и цркву поново сазидати. Ко год Јерусалим носијаше у срцу врати се на његове развалине.

„Дошавши онамо, прво им је било да начине олтар Богу Израиљеву и да поставе темељ кући Господњој. Свештеници се нареде с трубама и стану хвалити Господа. Али многи старци који су запамтили пређашњу кућу, бризну плакати видећи колишна се сад почиње, и тако се плач старца и радосно пјевање млађих људи помјеша да се није могло једно од другог распознати.

У овом тешком послу много је помогао пророк Агеј и Захарија свјетујући народ и тјешећи и поучавајући. И Самарјани су хтјели да им помажу зидати, али им Јевреји нијесу дали; зато им Самарјани стану свакојачко сметати, и цару их опадати, а најпослије и с војском на њих ударе, те пола народа остави зидање да се бране, а они који остану да зидају, зидали су под оружјем.”¹⁵²

¹⁵² Ђура Даничић, *Библијске њриче*, Дерета, Београд, стр. 114.

Али ни то није крај безумљу прогонитеља владике Артемија. Касније ћемо подсетити читаоце како му браћа-небраћа по крви и вери, претише кривично-правним прогоном преузимајући на себе улогу државног тужиоца и државног судије.

Такође му браћа-небраћа бранише уз помоћ власти, моћи и силе да свије гнездо, кров над главом, на својој ђедовини. О овом потоњем бешчашћу ћемо у овом сведочанству оставити мали траг. Најпре, уместо да заплачемо пред таштином људском, запевајмо. Јер, *йесма нас је одржала, њојзи хвала!*¹⁵³ На злобу људи који су погазили Заповест људи *ближњеја своја као самоја себе*, певао сам стихове:

ВАЉЕВСКА ФРТУТМА

Мили Боже, чуда великога
У Лелићу страха големога
Да је коме стати па гледати
Како дрхћу папини аргати.

Књигу чита пали Милутине
Што лагаше да ће да погине
Зарад вере у распетог Христа
Док не поста зли екумениста.

Трче злобни свом земљом Србијом
С печатима и с белом артијом
Пишућ молбе градскијем властима
Да се право Авви одузима.

Кад прочита од стра се намрчи
Па Јовану шумадијском трчи
Ој, Јоване, јада големога
Авва прође до имања свога.

Да не диже он дома Господу
Јер ће Србљи к њему сви да оду
Да чувају веру и предање
Да не иду папи на клањање.

Што од оца њему остало је
Па се плашим ја за стадо моје
Да ће отић на молитву к њему
Куку леле шта рећ Иринеју.

Књигу пише Авакум игуман
Да у плату он буде сигуран
Из Лелића ка Ваљеву граду
Приђе и он папиноме стаду.

Вели њему владика Јоване:
Не бој ми се брате Милутине
У мене су синодски печати
Од којих ће Ваљево дрхтати.

¹⁵³ J.J. Змај

Знаш ли, брате, како ј` оно било
Крагујевцу што се догодило
Кад су само тај печат турили
Наши братци рођени и мили

Танасије а и Митрополит
Чворовић је остао го голцит
И без посла и без коре леба
Кад не ћути тако му и треба.

Пиши књигу, брате Милутине
Док ја тркнем до бачке равнине
Кад се врнем и ја ћу писати
Ваљево ће од страха дрхтати.

Артемије градит тамо неће
Е тако ми владичанске среће.
Авакуму одличје подари
Нек не спава него нек стражари.

Нека иде од куће до куће
Нек говори и нека шапуће:
Артемије прави нам невоље
Од папине нема вере боље.

То што Јован горди проговори
То Милутин под хитно сатвори

Ваљеву су писма одаслали
И миру се вечном понадали.

Нису чули одозгоре гласа:
Уз власти вам неће бити спаса
Него папи леђа окрените
Са браћом се својом измирите.

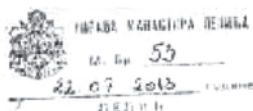
Добро знајте Буловића роби
Србија се не мож да пороби
Приљубте се ви уз моје скуте
И чувајте светосавске путе.

Народ Божји не зовите секта
Не будите ви јерес проклета
С народом се немојте судити
Јер ту ћете битку сагубити.

Народ Божји злобом уцвелилсте
Те у њему наум утврдисте
Да он гради још једну светињу
Неугасну делићку буктињу.

Ви уздање полажете у влас`
Народ Божји слуша одозго глас
Ако Господ Вишњи није уз вас
Зар ћете попут Јуде против нас!?

За неверне томе, који ће горње стихове прогласити неистином и приписати је машти аутора, или га попут г. Атанасија Јевтића јавно почастити титулом „лажова”, остављам неколико невероватних, али истинитих, доказа који следе у прилогу:

Манастир Светог Оца Николаја
Лешћ, 14205, Лешћ

Ваше Преосвештенство,

Са жаљењем и забринутостићу Вас извештавамо о деловању рашчињеног епископа, сада монаха Артемија у селу Лешћ наомак манастира. Имамо сањива већ дуже време да он на имању свог оца покојног Велисава планира да подигне некакав црквени комплекс, што сада већ спроводи у дело. У петак 19. јула текуће године почели су припремни радови, багером да шире прилазни пут и крче имање. Поменуто имање се налази на око четристо метара од родне куће Светог Владике Николаја, а од манастира Лешћ на осамсто метара. За сада није довео никога од својих монаха а чујемо да се припрема долазак некога, и он ће за почетак боравити у кући његовог брата Тавасија Радосављевић. Увелико му припремају простор и спремају. За поменуте радове који се сада изводе задужио је његов синовац Миломир Радосављевић који је скоро допутовао из Грчке где иначе живи са својом породицом.

Тикође смо сазнали да је он у општинској управи града Ваљева поднео захтев за издавање грађевинске дозволе на своје лично име.

Молимо Ваше Преосвештенство, да преко надлежних црквених и државних органа покуша се поменутом забранити градња било каквог црквеног објекта. Ово што он покушава је удар, како на Српску Цркву тако на највеће две Српске Светине, а и на нашу епархију. Верујемо да ће се створити велики проблеми око њиховог деловања у ово тешко време по наш народ и мишљења смо да он са својим присталицама има да наруши ред и поредак у последи Црквеног живота и Богослужења.

Целивајући Свету Архијерејску Десницу Вашег Преосвештенства, проким Ваш
Архијастирски благослов.

Његовом Преосвештенству Епископу Ваљевском Г.Г. Милутину
Ваљеву

ПРАВОСЛАВНИ ЕПИСКОП ЕПАРХИЈЕ ВАЉЕВСКЕ

Трг Светог Владике Николаја бр.2, Ново Насеље, 14000 Ваљево, СРБИЈА; Тел.: 381 (014) 238-788; Факс: 221-807;
E-mail: eparhija@eparhijavaljevska.rs ; интернет презентација: www.eparhijavaljevska.rs

Еп.Бр: 421

Датум: 23. јун 2013

ГРАД ВАЉЕВО
ОДЕЛЕЊЕ ЗА УРБАНИЗАМ, ГРАЂЕВИНАРСТВО,
САОБРАЋАЈ И ЗАШТИТУ ЖИВОТНЕ СРЕДИНЕ
ВАЉЕВО

ПРЕДМЕТ: Захтев за предузимање мера у цињу спречавања бесправне и противзаконите изградње и предлог за дозволу учествовања СПЦ у управном поступку као заинтересованог лица.

Поштовани,

Епархија ваљевска је примила извештај старешине Манастира Преноса моштију Светог оца Николаја у Лелићу, бр. 53, од 22. јула 2013. године, у којем нас са жаљењем извештава да је монах Артемије Радосављевић код Вас поднео Захтев за издавање локацијске дозволе за изградњу објекта на катастарској парцели 1128 КО Лелић.

Овим путем подносимо Захтев Вашем Одељењу да се поменутом монаху не изда локацијска дозвола у смислу у ком је поднесена. Наиме, основано сумњамо да ће именовани злоупотребити Локацијску дозволу у сврхе како је то и до сада чинио широм Републике Србије. Односно, именовани је тражио дозволе за изградњу објеката које је касније наменски претварао у Богослужбене објекте (катакомбе или манастире) и у њих насељавао лица која су се представљала као „православни свештеници и монаси“.

Напомињемо да су ови људи, окупљени око монаха Артемија Радосављевића, широм Републике Србије злоупотребљавали и злоупотребљавају верска осећања Православних верника, истовремено тражећи „законске руле“ и злоупотребљавајући постојеће прописе за изградњу и опремање објеката у сврху нарушавања јединства СПЦ и уношења пометње. Овим је унесена и „забуна“ у државне органе управе, који им издају све врсте дозвола не знајући да се ради о, у суштини, верским објектима који ће касније служити за обављање верских обреда. Знајући да се овај објекат за који је затражена локацијска дозвола, налази на само пар стотина метара од манастира Лелића и спомен храма Светом Владици Николају сagraђеном на темељима његове родне куће, мислимо да посебно добија на тежини евентуално издавање овакве дозволе лицима која су тренутно ван устројства СПЦ, те ће истим бити унесен немир међу вернике и локално становништво.

Надајући се да ћете уважити овај наш захтев, свако добро у Господу,

ЕПИСКОП ВАЉЕВСКИ

+ Мидутин

СВЕТИ АРХИЈЕРЕЈСКИ СИНОД
СРПСКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ

Број 1052

25. јул 2013. године

у Београду

ГРАД ВАЉЕВО

Одељење за урбанизам, грађевинарство, саобраћај и заштиту животне средине
Карађорђева број 64

Ваљево

Предмет: Захтев за предузимање мера у циљу спречавања бесправне и противзаконите изградње, и предлог за дозволу учествовања Српске Православне Цркве у управном поступку као заинтересованог лица

Поштовани,

Свети Архиепископски Синод Српске Православне Цркве примио је извештај Његовог Преосвештенства Епископа ваљевског Г. Милутина да се на територији Града Ваљева, тачније у селу Лелић, у непосредној близини истоименог манастира, на приватном поседу монаха Артемија Радосављевића, припрема изградња тзв. богослужбеног и верског простора, који ће засигурно користити следбеници рашчињеног епископа рашко-призренског Артемија Радосављевића, који су заједно са њим одбили да се повинују одлуци Светог Архиепископског Сабора о његовом разрешењу дужности епархијског архиепископа и лишавања архиепископског и свештеничког чина.

Према сазнањима које смо добили од надлежног епархијског архиепископа,

Одредбом члана 32. Закона о црквама и верским заједницама, предвиђено је да: „цркве и верске заједнице могу самостално, у складу са законом, подизати храмове и друга здања за богослужбене потребе, као и парохijske домове, манастирске конaке, административно-управне зграде, школе, интернате и болнице (у даљем тексту верски објекти)“.

Наведене одредбе не предвиђа да лице попут монаха Артемија Радосављевића, који је без свештеничког чина и разрешен је свих дужности у Српској Православној Цркви, као и рашчињени монаси и други његови следбеници, па и приватна физичка лица, не могу подизати храмове и друга здања за богослужбене потребе, односно верске објекте.

Како се у конкретном случају ради о противправно организованој групи лица која нема својство цркве или верске заједнице, сходно позитивним прописима Републике Србије, позивамо Вас да у складу са цитираној одредби Закона о црквама и верским заједницама, а примењујући одредбе Закона о планирању и изградњи и Закона о општем управном поступку, одбијете, односно одбаците све захтеве наведених лица, а које се односе на издавање одобрења за изградњу објекта на кат. Парцели 1128 КО Лелић, која се фактички већ сада користи бесправно у богослужбене намене поменутих лица.

Истовремено, предлагемо да се Српској Православној Цркви (Епархији ваљевској), у складу са Законом о општем управном поступку, призна својство заинтересованог лица и дозволи учешће у истом поступку који се у Вашем одељењу води под бројем 350-250/13-07.

С поштовањем,

ЗА ПРЕДСЕДНИКА
СВЕТОСЛАВНОГ АРХИЈЕРЕЈСКОГ СИНОДА
Дан, Епископ шумадијски

РАТНИК КОЈИ ДОБАР РАТ РАТУЈЕ

Најзад, покушајмо да потражимо објашњење за страдање благочастивог владике рашко-призренског и косовско-метохијског Артемија. Покушајмо, с једне стране, да одгонетнемо корен тајне безакоња, корен зла злих људи и опсенара. А, с друге стране, потражимо извор снаге владике Артемија да издржи силу и неправду.

Али да то не учинимо по сопственом надахнућу, како је то својствено рушитељима поретка и предања, позовимо у помоћ, позване:

На једној страни медаље разазнајемо:

„Али ово знај да ће у посљедње дане настати тешка времена. Јер ће људи бити самољубиви, среброљубиви, хвалисави, гордељиви, хулници, непослушни родитељима, неблагодарни, непобожни, безосјећајни, непомирљиви, клеветници, неуздржљиви, сурови, недоброљубиви, издајници, напрасити, надувени, више сластољубиви него богољубиви, **који имају изглед побожности, а силе су се њене одрекли. И клони се ових**” (2. Тим. 3,1-5).¹⁵⁴

А сад отидимо на извор воде живе, одакле владика Артемије захвата и поји стадо своје:

„А ти си следовао мојој науци, живљењу, настројењу, вјери, дуготрпљењу, љубави, истрајности, гоњењима, страдањима која ми се догодише... Каква гоњења претрпјех и од свих избави ме Господ! **А и сви који хоће да живе побожно у Христу Исусу биће гоњени. А зли људи и опсјенари напредоваће од зла на горе, варајући и варајући се.** Но ти стој у томе што си научио и што си се увјерио, знајући од кога си се научио, и што из дјетињства знаш свештене списе који те могу умудрити за спасење кроз вјеру у Христа Исуса. Све је Писмо богонадахнуто, и корисно за учење, за карање, за исправљање, за васпитавање у праведности, да буде савршен Божији човјек, припремљен за свако добро дјело” (2 Тим. 3,10-17).

„Ја те, дакле, заклињем пред Богом и Господом нашим Исусом Христом, који ће судити живима и мртвима јављањем својим и Царством својим: Проповиједај ријеч, настој у вријеме и невријеме, покарај, запријети, утјеши, са сваком стрпљивошћу и поуком.

¹⁵⁴ Подвлачења у цитатима су наша.

Јер ће доћи вријеме када здраве науке неће подносити, него ће по својим жељама окупити себи учитеље да их чешу по ушима, и одвратиће уши од истине, а окренути се бајкама.

А ти буди трезвен у свему, злопати се, врши дјело јеванђелиста, служење своје испуни.

Јер ја се већ приносим на жртву, и вријеме мојега одласка настаде. **Добар рат ратових, трку заврших, вјеру одржах.** Сад ме чека вијенац правде, који ће ми у онај Дан дати Господ, праведни Судија: али не само мени, него и свима” (2 Тим 4. 1-8).

„При мојој првој одбрани **нико не оста са мнош, него ме сви оставише.** Нека им се не урачуна! **Али Господ би са мнош и оснажи ме,** да се кроз мене рашири проповијед и да чују сви незнабошци; и бих избављен из уста лавових. **И избавиће ме Господ од свакога зла дјела** и спасти за Царство своје небеско; Њему слава у вијекове вијекова. Амин“ (2. Тим. 4,16-18).

„Страдања садашњег времена нису ништа према слави која ће нам се открити” (Рим. 8,18).

„А Бог сваке благодати, који вас позва у вјечну славу своју у Христу Исусу, **нека вас Он, пошто мало пострадате, усаврши, утврди, укријепи, утемељи.** Њему слава и сила у вијекове вјекова. Амин” (1. Петр. 5,10-11).

Иза ових богонадахнутих речи, поновимо реч светог апостола:

Али и сви који хоће подобно да живе у Исусу Христју диће јоњени.

А зли људи и варалице најредоваће од зла на јоре, варајући и варајући се.(2.Тим 3,12-13)

И подсетимо се речи злог:

„Сломићу ја кичму Артемију!”¹⁵⁵

На питање да ли је могуће да Сабор каже да се владика Артемије није огрешио о каноне, зломрзјем опхрвани човек, ко из топа, збори:

„Није могуће!”¹⁵⁶

¹⁵⁵ Епископ бачки Иринеј – в. *Тајна безакоња*, треће издање, стр. 189.

¹⁵⁶ Новинарка РТС-а: „Шта би то могло да се догоди на заседању СА Сабора... да ли је могуће да се испостави да канонски није било никаквих грешака владике Артемија...?” „Епископ бачки Иринеј:„Није могуће!“ (РТС, емисија *Ујиник*, 1. март 2010.); *Тајна безакоња*, треће издање, стр.192.

Острашћеном силнику ни то није доста, па ће бестидно запрети: „Уколико Вировски тврди да није одговоран за кривична дела за која је оптужен, онда се мора наћи ко је одговоран и ко ће за то кривично одговарати. На жалост епископ Артемије је свесни добровољац за ту неславну улогу”¹⁵⁷

Остаје да се види да ли ће зли људи напредовати од зла на горе.¹⁵⁸

¹⁵⁷ Дакле, Иринеј Буловић у Саопштењу од 21.7.2010. на званичном сајту СПЦ, прети владици Артемију кривично-правним прогоном узимајући на себе улогу државног тужиоца и судије мирјанског суда, будући да му у незајажљивом покриву злобе није довољно што је судија Великог црквеног суда (а прошле године је себи приграбио и улогу Председника тог суда) .

¹⁵⁸ При сачињавању овог сведочанства аутор је користио аудио и видео архивску грађу, документа, казивања очевидаца, као и запис, у Господу уснулог Слободана Котића: *Незалазно свећило српској православној Косово*, који је, у првом делу овог животописа владике Артемија, са незнатним изменама, преузет са сајта *Пасџир добри*.

Од особите користи за упознавање чистоте Владикиног живота и његове апсолутне преданости Вољи Божјој послужили су и духовни разговори писца ове књиге са његовим преосвештенством владиком Артемијем.

Бог ми је учинио велику милост да сретнем и упознам богољубивог и у вери несаломивог владика Артемија. Наиме, са црноречким монасима, које сам имао срећу и част да угостим и примим на своје имање у Лозници под Јелицом планином, отишао сам 2010. на имендан њиховом духовном оцу – владики Артемију, у манастир Шишатовца. Слушајући надахнуту беседу протојереј-ставрофора Душана Петровића, ректора карловачке богословије (беседа је објављена у мојој књизи *Не дај души, роде*), у мени се родила жеља да лично упознам тог Божјег човека – владика Артемија. И Бог ми је испунио жељу. При одласку из шишатовачког манастира, са монасима сам пришао да узмем благослов од владике. Кад сам дошао на ред, неко од црноречке братије добаци: „Преосвећени, то је наш брат – грешни Милоје.” Од Владике сам, касније, сазнао да је он раније прочитао моју књигу *Не ђомичи сѣаре међе* па је чувши речи „грешни Милоје” – обратио пажњу и кратко попричао са мојом маленкошћу. Тако је почело наше познанство. Бог је уредио да ме Владика касније прими под свој омофор, тј. да, иако недостојан, постанем његово духовно чадо, будући да су ме његови прогонитељи изопштили из Цркве у коју су унели самовољу и безакоње. Ту срећу је имала и моја супруга Нада.

Владикини доласци у Лозницу, његов благослов да са породицом подигнем задужбину – манастир Светог Николе, консултације у вези са грађном цркве, иконописањем... затим, исповести, шетње које сам измолио еда би Владика изашао на ваздух и сунце из своје „виле” (како су по новинама безочно лагали полтрони владикиних прогонитеља), његове посете моме дому и мојој фирми, његови доласци у госте мојој породици о благоданима (о Божићу, Обетини, Крсној слави...) омогућили су ми да упознам изблиза овог благочастивог Божјег

Ове редове о страдању Божјег човека допунићемо транскриптом емисије „Сасвим лично“ ТВ „ИН“ Бијељина, октобра, 2013, чији је аутор и водитељ Милан Митровић.

Водитељ: Поштовани гледаоци, добро вече.

Косово је срце Србије. Ово, на сву срећу, није само политичка фраза. Није фраза за митинге и за србовање. Ово је нешто што је стварано, исткано кроз векове из нас. На жалост, то срце прете да нам, за који дан на изборима у Приштини на Косову, и званично отму, да не остане.

Ову емисију на извештајан начин, кроз овај разговор, посвећујем свим Србима са Косова и Метохије и имам велику част и задовољство да разговарам са његовим преосвештенством епископом рашко-призренским и косовско-метохијским у егзилу Господином Артемијем, којем најсрдачније желим добродошлицу у емисији „Сасвим лично“.

човека. И да оставим траг о томе онима што ће доћи из нас. Тако се породило и ово десето сведочанство овога казивања, на које ме је нарочито мотивисало неправедно писмо, памфлет, Патријарха Иринеја које је јавно упутио владици Артемију.

Услови у којима владика Артемије живи неколико година, након прогона и из Шишатовца, у Бистричкој улици у Београду, су испод нивоа најрђавијих апсана. Владикина собица од 8-9 квадратних метара која је истовремено његова спаваћа соба, радни кабинет, исповедаоница, соба за састанке и пријем гостију... (у чијем једном делу писац овог сведочанства не може да се усправи а да не удари главом у таваницу), са прозорчићем мањим него на затворским ћелијама, са „степеницама“ које су више мердевине него степенице, је сво „његово“ богатство (које је, иначе, имовина манастира Раковице), ако се не рачунају они милиони које је измислио г. Атанасије говорећи у Чачку на тзв. предавању о Савиндану 2014. Иначе, владикини најближи сарадници су од изнајмљених влажних шупица за угаљ направили своје келије. Због овако сурових услова живота Владике и његових сарадника, већа група верника је одлучила да у владикином родном Лелићу изгради кућу свом духовном оцу. Међутим, зли људи су се потрудили да преко световних власти издејствују невиђено одуговлачење у поступку издавања грађевинске дозволе. Молимо се Богу, да не допусти злим људима и опсенарима да својим човекомрзјем одузму и грађанска права владици Артемију, верујући да ће овај свети човек добити кров над главом.

Иначе, у историји СПЦ међу прогонитељима владике Артемија остаће упамћен по претњама г. Иринеј Буловић, а по клеветама господа Амфилогије Радовић, Атанасије Јевтић и Велибор Џомић. О овој тројници потоњих оставио је своје сведочење и Добрица Ћосић (*Негелник*, 29. мај 2014. стр. 32) говорећи: „... један човек по мом мишљењу ниског морала, а велике претензије, зове се Џомић, Велибор Џомић...“ (Опширније у тексту: *Шта би њеке нејријашељи урадили владики Артемију*, на стр. 521).

Ејиској Арѿемије: Хвала лепо.

Водийељ: Епархија рашко-призренска оформљена је 1808, спајањем тада две епархије: Рашке и Призренске. Епархија Рашка се помиње још пре једанаест векова, тачније 918. године. Ви сте од 1991. на челу те Епархије, наследили сте и заменили епископа Павла Стојчевића, касније нашег, а данас блаженопочившег, патријарха Павла.

Преосвећени, какво сте стање међу монаштвом, свештенством и међу верујућим народом тада затекли на Косову и Метохији и на подручју Ваше Епархије?

Ејиској Арѿемије: Да. Дакле, историја Епархије рашко-призренске је дуга преко хиљаду година и представити ту историју њену није могуће у кратком разговору, или у пар реченица. У сваком случају, то је једна од најстаријих епархија Српске православне цркве, једна од осам које је и Свети Сава установио, у ствари попунио када је дошао за архиепископа Српске цркве. И она је у својој историји у сваком периоду делила судбину свога вернога народа, и у добру и у злу. Тако је кроз сву историју, и данас је тако, да Епархија рашко-призренска страда са својим народом у свим неприликама и невољама. И данас је на том страдалничком путу... Вероватно, то је њена мисија, у њеној служби Богу и своме роду.

Његова светост патријарх Павле за 34 године службовања, као епископ рашко-призренски са средиштем у Призрену, радио је што је могао у тим приликама. И он се тада носио са многим недаћама и невољама, као и наш народ, јер то је било време безбожничтва, атеизма, комунизма, када је вера била прогоњена, и што је најважније, када су Шиптари тада већ надирали и чинили огромне злочине и неправде српскоме народу.

Тако да је од 1945. па до 1990. године, отприлике са Косова и Метохије протерано или исељено, на један други начин, притисцима, откупљивањем земље, кућа и тако даље... близу 400.000 Срба.

Многе парохије су остале без верника још у то време, па су спајане по две или три да би се могле одржати. Манастири су, као што рекосте, били са једним или два монаха. Нигде није постојало велико братство. Када сам ја дошао, наставио сам да радим оно што је по мојој савести, што сам требао да радим, а то је да бринем о томе народу, пре свега о његовој духовној страни, утврђивању у вери, животу по вери. Биле су многе Свете тајне доста запуштене у нашем народу. Ми смо се трудили да то покренемо, обновимо. Имали смо у два наврата саборна

крштења на Косову и Метохији. У манастиру Дечани то је обављано. Отприлике по хиљаду људи се крстило сваки пут, јер, било је много, много некрштених до тада, а вероватно још увек их има. Тако да смо се трудили да исправимо оно што је за време претходног периода било напуштено, као и рецимо питање црквених венчања. Јер, у то комунистичко време, углавном су се склапали грађански бракови, али врло мало је било оних, који су имали и благослов Божји тј. црквену Тајну брака, па смо ми организовали више пута, на разним местима, и Саборна венчања, по педесет, осамдесет парова венчавали смо истовремено, одједном. Наравно, та саборна крштења и венчања била су без икакве материјалне надокнаде, без икаквих трошкова за оне који су томе приступали. Света тајна покајања и исповести била је такође у нашем народу потпуно заборављена, изгубљена, па смо настојали да и то обновимо тиме што Светој тајни причешћа нисмо припуштали никога ко се најпре није исповедио. И тако, уз осталу припрему кроз пост и молитву, претходила је и Света тајна покајања и исповести. Уједно то је био увид ко од тих верника није у црквом благословеном браку, и такви нису могли да се причесте док не регулишу тај свој брачни статус. Тако да је велики број верника венчан за моје време на Косову и Метохији. Надамо се да је Наш труд на том духовном плану имао резултате, то је Божје да цени, али и људи то виде.

Ту су и друге делатности: обнова монаштва, попуњавање манастира, оживљавање манастира после неколико стотина година запустелости, као што је манастир Бањска, па манастир Светих Архангела код Призрена, и други, које смо нове изградили, тако да је и број монаштва у том времену порастао. У то време сам замонашио преко 150 младих монаха и преко 50 монахиња, значи преко 200 монашења је било у томе периоду. Све је то остало и данас стоји у Епархији рашко-призренској, без обзира на ово што се пре неку годину десило, и што је овај један део монаштва био принуђен, или боље речено протеран из својих манастира, да изађе и да оде у егзил, заједно са својим епископом.

Водитиљ: Ви често кажете да се „монах не постаје него да се монах рађа“, да је „најбоља квалификација за једног монаха стање његовог срца, стање његовог духа“, да је „монах онај који себе свакодневно приморава да чини јеванђеоско добро“. Ево, ускоро, тачније на Аранђеловдан, навршиће се тачно 53 године од момента када сте се Ви замонашили. Монашка традиција дуга је преко 1.800 година, но, желим да Вас питам, да ли се шта променило од оног момента када сте Ви постали монах, пре 53 године, до данас?

Ејиској Арџемије: Променило се много у моме животу као појединца, монаха. Иначе, монаштво по себи није променило ништа од свога садржаја и свога смисла, и своје мисије коју врши у народу. Али, на жалост, монаси су променили део свога живота. Нису остали доследни заветима које су положили пред Богом и пред Црквом у присуству вернога народа. Али тачно је то да је монах онај који приморава себе, свакодневно приморава себе на свако јеванђелско добро, што значи да је монашки начин живота напорно успињање и пењање на планину, а не путовање аутострадама, аутопутевима и другим лаким стазама. То је, напоран пут, где човек мора да се труди у својим подвизима да би испунио своје монашке завете, послушности, сиромаштва и девствености.

Водитиљ: Све је почело, везано за Епархију рашко-призренску и за Вас, са оним чувеним *Меморандумом* о обнови цркава и манастира порушених у дивљачком погрому 2004. године. Синод Српске православне цркве је прихватио да обнову манастира врше управо они који су их и порушили, такозване „косовске власти“.

Ејиској Арџемије: Па, могло би се рећи да је тада почео овај развој догађаја неповољан за Епархију рашко-призренску, али корени тога су сигурно и дубљи. По сведочанству једнога нашега еминентног епископа, Митрополита, када је упитан да ли је одлука о уклањању владике Артемија са Епархије рашко-призренске дошла изненада, да ли је неочекивана, изјава је била: „Како неочекивана кад смо ми чекали ту одлуку десет година“. Ја бих само рекао, нико није чекао ту одлуку него су је припремали десет и више година.

Али, главни развој догађаја јесте управо од 2004. године, од тог мартовског погрома, када је за два дана порушено 35 наших светиња на Косову и Метохији, а пре тога, још 115, тако да је преко 150 цркава и манастира уништено од 1999. наовамо. Али тада, када се десило то у марту 2004. године, мој став је био јасан – да треба да се обнављају све порушене цркве, не само оне које су тада у погрому, него и оне раније порушене и уништене, према могућностима, према потребама, од места до места.

Међутим, будући да се планирано ишло на стварање „независног Косова“ од стране међународне заједнице, пре свега Америке, Ватикана, Брисела и Европске уније, они су желели да, на неки начин пред светском јавношћу покажу да су Албанци, Шиптари на Косову, спремни, демократски развијени, културни да, ето чак обнављају и

српске цркве и манастире. Онда су они настојали да обнова обухвати само цркве и манастире порушене у мартовском погрому. Новац ће давати Европска заједница, а извођачи радова биће сви који се пријаве, дакле шиптарска предузећа.

Мој став је био и остао до данас, да наше светиње и задужбине не могу обнављати они који су их рушили, него ће их обнављати српски народ за своје потребе. Јер, обнављајње на начин како је Меморандум предвидео 2005. године, у ствари је давање легитимитета албанској, шиптарској тврдњи да су то албански споменици, да су они то градили, чак тврде да су Дечане градили – неко племе Гаши итд. Е сада, када буду имали и чињенице у рукама да су они радили својим рукама, обнављали, и новац давали, јер сав тај новац из Европске уније иде преко шиптарских институција на Косову и Метохији, онда ће они с правом тврдити да су то њихове цркве и њихови манастири. Тако да ми, кроз такав начин приступања обнови, који је прихватио на жалост Синод и Сабор српске цркве, ми предајемо нашу духовну и културну баштину у руке шиптара и на тај начин утврђујемо темеље „независног Косова и Метохије“, те квази-државе која је проглашена 2008. године.

И ово, данас, што се ради на Косову и Метохији. Докле су стигли после такозваних преговора Београда и Приштине, а нарочито после такозваног „Бриселског“ неког споразума, показује да је тај процес ушао у завршну фазу, и сада кроз ове изборе, локалне изборе на Косову и Метохији, где цео свет, не само Београд, него цео свет, Европа и Америка, настоје да приморају Србе да изађу на те изборе, да би се то и легализовало.

Водитиљ: Али, најтрагичније је што те исте Србе приморава њихова матична држава, приморава их Србија, а приморава и њихова власт у Београду да изађу на изборе којима се де факто потврђује некакав „суверенитет Косова“.

Епископ Архиепископ: Ма, јасно. Али је још трагичније што у томе учествује, заједно са Београдом, са српском државом, и Српска православна црква, кроз позиве Србима да изађу на изборе од стране квази-епископа рашко-призренскога Теодосија и патријарха Иринеја, недавно, када је из Пећке Патријаршије упутио позив Србима да треба да изађу на те изборе... чиме ће, у ствари, бити заокружено стварање „независне државе Косово“, и Срби више неће бити грађани Србије него грађани неке друге државе. Чак ће променити и своје име, од Срба

зваће се Косовари. То је трагедија. Али, то су плодови онога што се радило од 2004, и раније, разуме се, још од 1945. и све даље, али у најновијој историји то се може узети као почетак овог трагичног краја.

Водитиљ: Можемо ли као један од узрока, или ако тако смем да кажем, један од неопростивих грехова према световним властима, навести и пример када сте Ви одбили да дате благослов да у манастир Високи Дечани крочи нога злогласног Џозефа Бајдена? Да ли је и то био један од узрока касније хајке на Вас?

Ејиској Арџемије: И то... сигурно да јесте. Јер то Америка није нигде доживела. Међутим, то је управо било још у склопу ових односа у цркви, јер и пре Бајдена, председник Србије одлазио је у Дечане, без мога знања и благослова. Приман је од викарног епископа тада, Теодосија, као што је и Бајден најавио посету Дечанима, медији су то објавили, а без икаквог обраћања надлежном Епископу као домаћину те куће за дозволу, за пристанак да га прими, али је добио пристанак од викарног епископа. А онда сам ја заузео став да не може без мога знања и питања да тамо иде. Ипак, он је отишао, он је био тамо, јер је цео Архиепископски Сабор устао против те моје одлуке о забрани Бајдену да посети манастир Дечане, и без мога пристанка, они су повукли тај мој акт, и у смислу – *српски манастири су увек били јосиојримљиви, према свим јосијима, њра-ла-ла...* и овај значи може да иде. И тако је и било.

Али, нема сумње да је и то један од многих, такозваних разлога, наравно, који је сметао спровођењу политике и Београда, и Америке, и Европе, то је био узрок да се владика Артемије уклони са Косова и Метохије. Један официр НАТО-а је у Приштини, још у јануару месецу 2010. најавио промену Епископа на Косову и Метохији, *јер – каже – нама њреба кооперативан ејиској, а не као шјио је био...*

И после месец и нешто дана уследило је оно што је уследило.

Водитиљ: Доживели сте и преживели велике нападе. И гле чуда, што су ти напади били страшнији, речи теже, а нападачи острашћенији, верујући народ је Вама све више веровао.

Ејиској Арџемије: „У лажи су кратке ноге.“ Тако каже наш народ. Или, друга једна пословица: „Истина ће, кад-тад, изаћи на видело.“ Ту су речи из Светога писма, речи Господа Христа: „Нема ништа тајно, што неће бити јавно, нити сакривено што се неће открити.“ Тако и то. Народ је јасно увидео од самога почетка, да они разлози који су навођени као, наводно разлози за моје уклањање, проневере

силног новца, злоупотреба положаја и тако даље, да то једноставно не стоји. Јер, сав народ је знао, поготову онај на Косову и Метохији, живот владике Артемија, његовог монаштва и све, да је то монтиран процес. А најтрагичније је што процеса уопште није било. Невероватно је, а чињеница је, да је уклањање епископа Артемија било без суда и пресуде, без процеса, без права на одговор, на оправдање и тако даље.

Е, то је народу било онда јасно, да ту ствари нису онако како се приказују кроз медије. А заиста, сви медији су били упрегнути да што више „облате“ владикау Артемија, да га учине што... да га прикажу у што лошијем светлу.

Међутим, посматрајући куда иде званична српска црква, да је то пут који је супротан путу који нам је оставио Свети Сава, којим су ишли наши Свети преци кроз векове, којим су ишли Свети владика Николај и отац Јустин, а то је управо питање односа према Православној вери, исповедање те вере, народ није могао да толерише и да прихвати, а посебно што су још пре десетак година, кренули у увођење новотарија у богослужење, па и у Свету литургију, коју је народ како-тако познавао. И поред неколико Саборских одлука, да се у погледу богослужења држимо традиције, кроз векове коју смо имали, ипак те одлуке нису поштоване од многих, и данас се не поштују. И зато народ, где се уводе новотарије престаје да одлази у те цркве и да прима те свештенике.

У наставку емисије дат је документарни видео прилог – Манастир Грачаница, говори епископ Артемије: „Мислио сам, да ће се наш народ једном сабрати у Грачаници, да ме испрати на починак, овде у манастирско гробље. То би ми лакше било него данас. Али, нека буде Божја воља. Ја одлазим тамо где морам, ви остајете тамо где морате. Останите, чувајте наше светиње и наше Косово. Хвала вам свима што сте дошли.“¹⁵⁹

¹⁵⁹ Овде се владици скотрља суза низ лице. Види: Google: Владика Артемије у емисији „Сасвим лично“, „ИН“ телевизија Бијељина /видео/. Тој светој сузи посветио сам стих (види стр. 385).

Водитиљ: У најтежим часовима прогона Свети Јован Златоуст је рекао: *Ничеја се нисам њлашио, ни људи, ни дивљих животиња, колико злих епископа.* Да ли се Вама, ево, након свега, након ових година, након свих оптужби и тешких речи, понекад неко јави од епископа, да Вам честитају рецимо Божић или Васкрс.

Епископ Архиепископ: На жалост, не. Ја сам 2011. године, односно 2010, јер Божић је по старом у тој години још био, ја сам упутио честитке свим Архиепископима српске цркве, као својој браћи, а одговор нисам добио ни један. Од тада, нит сам ја њима честитао, нити су се они мени јављали, нити има било каквог контакта, чак ни телефоном.

Водитиљ: Преосвећени, сањате ли понекад Косово и Метохију, косовске манастире?

Епископ Архиепископ: Не сањам него сам стално са њима. Ја... Косово и Метохију и даље осећам и носим у срцу као светињу српскога народа, као душу и срце државе Србије, и даље сматрам, што сам много пута говорио, да – ако се Косово изузме из Србије онда ће престати и Србија као држава да постоји. Јер, ако се човеку истргне срце из груди више човека немамо, имамо леш. Отприлике, сада смо у тој фази процеса, да Србија престане да буде држава.

Водийѣљ: Иако Вас злонамерни, са новим оптужбама, називају и секташем, и расколником, можете ли нам у неколико речи рећи колико црква и манастира данас има под духовним старањем Епархије рашко-призренске у егзилу?

Епископ Архиепископ: Знате како је... Ти који нас називају расколницима или сектом требало би да докажу од чега смо се ми удаљили, шта смо ми то напустили, са ким смо ми у јединству.

Ми смо били и остали оно што смо и раније били, Епископ Српске православне цркве, Епископ оне Цркве коју је Свети Сава основао и утврдио у српском народу. Трудимо се, заједно са својим монашством и народом који нам долази, да останемо на том светосавском путу, а то значи на путу Светих Отаца, Светих Апостола, на путу Господњем. Да очувамо ту веру коју су нам они предали и у аманет оставили, да ту веру сачувамо, а по Светом Максиму Исповеднику „Господ је црквом назвао право исповедање вере“. Ако се говори о подели у српској цркви или расколу, нека се види ко је од чега одступио, ко се удаљио од принципа светосавских, светоотачких, од Символа вере, па ће онда бити јасно ко је у расколу.

Сви исповедамо и читамо Символ вере на свакој Литургији, и у многим другим приликама, на крштењу деце и осталим приликама, где говоримо: „Верујем, у Једну Свету, Саборну и Апостолску Цркву“. Једну! Јер Господ је основао једну цркву! Не две. Не многе. Не сто, не пет стотина... Није основао екуменски савез црква него је основао Цркву Своју, а то је право Исповедање вере.

Међутим, да кажем, званична, српска црква исповеда да постоје многе цркве, и то чак „сестринске“... И римска црква је папистичка – „сестринска црква“, и протестанти – „сестринске цркве“, и многе, многе друге секте и јереси називају се и исповедају као – „сестринске цркве“ и са њима се одржавају контакти, дијалози, заједничке молитве, заједничко честитање празника и тако даље. То је одступање од вере православне. Када рецимо патријарх Иринеј честита новоизабраном папи, јеретику, избор на место римскога папе, он му говори: *Вас је Свети Дух изабрао и пославао њу, на њо и њо место...* Да ли је могуће да то говори један православни ум, један православни епископ, један православни човек? Да Светог Духа увлачи у јерес? Јер, очигледно је, на толико Сабора, од толико Светих Отаца је папизам осуђен као јерес. А ми сада говоримо да *Дух Свети изабира архијерејска* у тој групацији, која се назива римокатоличка црква.

Не треба ту ни много памети ни много речи да се види заиста ко је у расколу са Светим Оцима, са Светим Апостолима, са Светим Савом. Они који су одступили од њиховог пута, од њиховог учења то су расколници.

Ја, као Епископ рашко-призренски, нашао сам се за сада у егзилу са својим монаштвом, и остајемо на томе Светосавскоме путу.

Водитиљ: Ви непрестано упозоравате на растући екуменизам, на новотарије у Цркви. Но, један број епископа благонаклоно гледа, ево поменули сте изјаве нашег патријарха Иринеја, један број епископа као што рекох, благонаклоно гледа на све то, попут епископа Иринеја Буловића...

Епископ Архемије: Многи. Многи гледају благонаклоно, јер у задње три године, ако сте пратили изјаве патријарха Иринеја у Бечу, у Загребу, у Сарајеву, у Београду, у синагоги јеврејској, и све то, ако сте пратили његове изјаве, које су апсолутно неприхватљиве са православне тачке гледишта, никада ниједан епископ ниједном речју није се дистанцирао од тога. Шта то значи? Да сви благонаклоно гледају... или иду линијом мањег отпора, незамерања: „па то је његов проблем“, па „он ће за то одговарати“ и тако даље.

Међутим, тако се вера не брани. Вера се устима исповеда а животом потврђује, и ако треба, крвљу запечаћује. Тако су радили Свети Оци, и Свети Златоуст, зато је отишао у прогонство и умро у прогонству, рашчињен. Али је остао: Свети Јован Златоуст. И многи, многи други. И Свети мученици нису бринули о томе шта ће изгубити. Многи данас кажу, ако... „оће ми одлети капа“. Зар је капа важнија од вере? А Свети мученици нису бринули о капи. Ни о глави нису бринули. Нека лети и глава, али вера остаје вера.

Данас, на жалост, свако има нешто да му „одлети“. Монаху, монахињи – капа, прети се *рашчињењем*, свештенику – *изјубиће њарохију, добиће неку можда лошију са мање њара* и тако даље. Епископи – таман посла, да буде лишен Епархије... *не дирај, не њијај у њо*, верник – исто тако: *шћа да радим, мој шеф њако каже, куда иде он њуда идем и ја...* За народ није страшно, јер народ је неупућен, али они који су позвани да веру проповедају, да веру штите, да веру бране – они иду на компромис. Са чим? Са лажима, са јересима, са одступањем од праве вере.

Водитиљ: Да ли је духовно, на неки начин, помало устукнуло пред материјалним, овоземаљским благом?

Епископ Архемије: Па, то је више него очигледно. Јер, одричемо се духовнога, за неки материјални интерес. Или за капу, или за ма-

настир, или за парохију, или за епископију, или за било шта. Да не изгубим то, ја онда прећуткујем... не браним веру православну, не иступам у њену заштиту, не проповедам је онако као што су Свети Оци радили... Значи, не само да је уступило него потпуно заменило, то материјално је избило у први план.

Међутим, Свети Максим каже: *Благо човеку који није везан ни за једну земаљску њролазну ствар*. То је вера. Господ је увек на првом месту. И треба да буде, и мора да буде на првом месту. Чак, испред мајке, испред оца, испред детета, испред жене, испред куће, то је важније од свега. *Ко воли оца или мајер већма него мене, није мене достојан!* То каже Господ. А данас, на жалост, све нам је прече од праве вере, дакле, све нам је прече од Господа Христа. Ми смо Њега ставили у дубоку позадину у своме животу. Кад Му се обраћамо и молимо чинимо то само да нам помогне у остваривању неких земаљских циљева: *да ми дарује здравље, да ми деца буду здрава, да најређује кућа у економском смислу* и тако даље. У томе, и само у томе, призивамо Господа, на жалост. Као да је Он наш слуга, посиљни, који је зато ту да нам испуњава те ситне, мале, земаљске жеље и жељице.

Водићелъ: Приликом посете Загребу патријарх Иринеј и епископ Иринеј Буловић фотографисали су се поред гроба Алојзија Степинца. Какав је Ваш коментар на све то?

Ејиској Аршемије: Немам коментар. Није био гроб, него је била „икона“, слика његова, у канцеларији, није био гроб. Тамо где су фотографисали, него је изнад њих била слика Степинца. Остајем без коментара, то је... непотребно коментарисати.

Водићелъ: Преосвећени, треба ли папа да посети Србију и шта би Србија и Српска православна црква евентуално тиме добила?

Ејиској Аршемије: Ништа, ништа не би добила. Добила би само губљење чистоће своје вере. Није довољно да римски папа дође у Јасеновац, да тамо клекне, па да га Србија прими у наручје, у загрљај. То би било исправка историјског једног злочина. Али то не би било питање вере. Он би и даље остао оно што јесте, само би на тај начин био прихватљив и за српски православни народ, за српске православне епископе, за српског патријарха, и тако бисмо постепено ми лепо ушли у његову јурисдикцију, изгубили свој православни идентитет. Изгубили бисмо своју веру православну, а самим тим изгубили бисмо своју душу, изгубили бисмо живот вечни.

Водићелъ: Али, сваки од папа гледа пошто-пото да некако заобиђе Јасеновац.

Ејиској Арџемије: То показује, наравна ствар, да је Јасеновац створен са њиховим благословом. Зато га заобилазе. Али не стоји само Јасеновац између нас и Рима. Јерес стоји између нас и Рима.

Јасеновац је историјски један моменат, и то треба да се на неки начин реши. Немогуће је исправити, 700.000 (људи) је немогуће вратити у живот, њихове потомке који би били да су... разумете, све је то... Али, отац Јустин је писао један чланак, објављен је и у Грчкој и код нас, и тако, о непогрешивости римског човека, о папи. То је негде двадесет и нешто штампаних страница, и то је писао некако када се већ све знало о Јасеновцу, и другим злочинима, јамама и тако даље. Али он у том чланку, сагледавању, ни једне једине речи о томе није писао. Него је говорио само са аспекта вере, православља, догмата, учења Цркве. Јер, то је, страшно је, Јасеновац, и све ово остало, али је вера изнад тога. Е ту је отац Јустин остао, изнад тога.

Водитиљ: Помало је још страшније да неки хрватски историографи, па и некадашњи председник Хрватске Фрањо Туђман, тврде да је у Јасеновцу уморено до 30.000 људи.

Ејиској Арџемије: А шта да кажемо за нашег епископа, Митрополита, који у Америци изјављује: *У Јасеновцу је сћрадало 80.000?*

Водитиљ: Ниједна се држава на свету тако лако није одрицала дела своје територије и свог народа који живи на тој територији, као што то данас чини Србија. Од Бриселског споразума стигло се дотле да власт просто тера Србе са Косова и Метохије, на Тачијеве изборе. Шта поручујете верноме народу на Косову и Метохији?

Ејиској Арџемије: Знате, не бркати. Не бркати државу Србију са актуелном влашћу. Није се Србија одрекла Косова и Метохије, нит своје територије. Нажалост, одрекли се владајући елементи, они који су на том месту на коме су, постављени – не од српског народа, него од светских моћника. И претходна власт, и претходна пред оне и тако даље, је довођена да би завршила неки део посла око Косова. Тадић је много урадио, не за Србију и за српски народ него за Брисел и за Америку, за Европску унију, свим оним што је Борко Стефановић потписивао и преговарао. То је било наливање темеља, рецимо, независном Косову. Али нису ставили кров, нису завршили. Долази друга власт, коју је наводно изабрао народ. На основу чега? Обећања. Док су били у опозицији они су осуђивали све што је Тадић радио, с правом. Обећавали су народу да ће поништити све склопљене уговоре, преговоре и тако даље, које је Борко потписао и склопио...

Водитиљ: Сад још горе учинише.

Ејиској Арџемије: ...И онда, на основу тога, народ је њих изгла-сао. А они су били припремљени, од стране исто тих западних моћни-ка, када дођу на власт да заврше посао. И они то усрдно раде. Зато је дошло и до Бриселског споразума, и свега што се у такозваном дија-логу или преговорима Београда и Приштине до сада урадило. Остало је да се удари још само громобран на ту кућу, да се изведу ови избори по Бриселском споразуму.

Питах се, и питах вас, и питах све остале: ако је Европска унија и Америка, четрнаест година, да не говорим од раније, од 1999, радила на стварању „независног Косова“ а увек против Срба и српског наро-да, е да ли би сада, нагоњењем Срба на изборе – то радили у корист Срба? Очигледно, очигледно и за комарачку савест – да то они не би радили. Кад би ти избори били у нашем интересу – свим силама би се трудили да Србе онемогуће да иду на изборе. Али, будући да им је потребно то, да би Срби иступили из државе Србије, признали *неза-висну државу Косово* кроз свој листић, кроз изборе, и тиме би онда било заокружено. Дакле, сам тај притисак који се врши од стране и београдских власти, и Брисела, и Вашингтона, и Њујорка, очигледно говори да су ти избори на штету српскога народа.

Водитиљ: Каква је ваша порука Србима са Косова и Метохије?

Ејиској Арџемије: Имате о мојој поруци у најновијем броју Православнога гласа, тамо сам ја дао своју поруку. Наравно, у једној реченици – да НЕ излазе на те издајничке изборе. Да не стављају себи на терет...

Јер, власт у Београду управо то хоће, да се Косово одвоји од Ср-бије, а да они не буду криви. Ко ће бити крив – тај народ на Косову и Метохији који је гласао на овим изборима.

Да не приме и тај терет на своја плећа излазећи на ове изборе. Нема другог циља, нема друге сврхе, ови избори, сем то – да се одго-ворност свали на плећа тога јаднога народа. На ту шаку нашег народа која је опстала на Косову и Метохији, да брани и себе, и своју породи-цу, и државу Србију. Они бране Србију!

Водитиљ: А зашто народ, интелектуална елита, и врх наше Ср-пске православне цркве ћути и на одређен начин саучествује у свим тим мешетаријама?

Ејиској Арџемије: Па, већ је речено. Да не би нешто изгубили, зато ћуте. А ћутање није увек злато. Него, ћутањем се издаје Бог, па се ћутањем издаје и Отаџбина.

Водигић: Преосвећени, ево реч по реч дошли смо и до краја овог нашег разговора, ове наше емисије. Надам се да пратите и дешавања у Републици Српској, па бих Вас замолио за једну поруку нашим гледаоцима.

Епископ Архиепископ: Пратим... и жалим за оно што се тамо догађа, а то је да ваш председник, господин Додик, подржава у свему београдске властодршце и он позива Србе са Косова да изађу на изборе. То ми је жао. Он се труди да одржи Републику Српску, али с којим правом се онда одриче Косова и Метохије и тога народа тамо? Позив Србима да изађу на изборе је одрицање Косова и Метохије.

Водигић: И док се ми Срби одричемо Косова и Метохије, турски председник га својата и говори да је Косово његова друга држава и његов други дом.

Епископ Архиепископ: Па... јесте, знате како је, Турска је на Балкан дошла преко Косова, она ће се и вратити на Балкан преко Косова. Не треба заборавити да је то у интересу и Европе и Америке, и постепено до тога ће доћи. Они имају упориште на Косову, имају у Рашкој области у Санџаку такозваном, у Новом Пазару, имају у Босни и Херцеговини, тамо имају муслимане, то су тачке на које ће се Турска ослонити у свом повратку на Балкан.

Водигић: А верујете ли да ћете се ускоро вратити у Вашу Епархију, на Косово?

Епископ Архиепископ: Ја?

Водигић: Да.

Епископ Архиепископ: Нада последња умире... али треба штошта да се измени да би до тога заиста и дошло.

Водигић: Можемо ли онда овај наш разговор завршити реченицом: „Догодине на Косову“?

Епископ Архиепископ: Па, не само да можемо, него тако и треба. Као што су Јевреји, две хиљаде година говорили: *Догодине у Јерусалиму*, и чекали су скоро две хиљаде година да се врате тамо и вратили су се. Тако и ми, да увек говоримо: „Догодине у Призрену“, „Догодине на Косову“. С тим што се Јевреји никада нису одрекли своје Отаџбине. Сматрали су је окупираном. На жалост, наша држава то није учинила. Уместо да је 1999. или 2004. или 2008. или 2013. – да је прогласила окупацију на Косову и Метохији, окупиран је део територије државе Србије и тачка. Увек би имали право да се на своју територију вратимо, и да је повратимо у уставно-правни систем државе Србије. А ако се ово, а већ је, што се каже, пред потписом признавање, ако преговара наш

председник Владе са председником владе друге државе, то је признавање, разумете. Да је то урађено, не би било ни деобе међу Србима, не би било ни проблема, нити би било Европске уније, нити нам је потребна. Јер тамо нећемо наћи свој мир и свој рај, наћи ћемо свој крај.

Водитељ: Преосвећени, хвала Вам пуно за овај разговор.

Епископ Артемије: Хвала Богу, хвала и Вама, који сте превалили толики пут да бисте до нас дошли.

Водитељ: Поштовани гледаоци, мој и ваш гост у вечерашњем издању емисије „Сасвим лично“, био је Епископ рашко-призренски и косовско-метохијски у егзилу Господин Артемије. Хвала вам на пажњи, пријатно и до гледања.¹⁶⁰

ГРАЧАНИЧКА СУЗА

Гоњени силницима НАТО пакта
Залупише пред собом рајска врата
Синодалце под своје ђаво узе
Грачаницу залише свете сузе

Много је издајника међу нам било
Много се суза пред неправдом лило
Али суза косовскога Владике
Носи крвницима муке велике.

¹⁶⁰ Гледање ове Емисије и у оквиру ње документарног записа из Грачанице – подарили су и писцу ове књиге једну сузу и једну песму под насловом *Грачаничка суза*.

Прогонећи монаштво и Владiku
Унаказише слику боголику
Уписујућ се у србске одроде
Екуменистичку јерес уводе.

Светосавље и Косово издаше
Ђаволима душе своје продаше
Брата свог Артемија разапеше
ЕВРОПСКОМ идолу се поклонише.

Папу чак светим оцем називају
Светог Духа хулом изазивају
Погазише заклетве и завете
Постадоше пукe марионете.

Покајте се заблудели синови
Шта ће вам обезвређени чиновни
У отаџбини вам и врапци знају
Да сте починили велеиздају.

Одрекостe се примљеног Залога
Вратите се са тога пута злога.
Сетите се власт је пролазна свака
На крају сваког пута чека рака.

Гробље Черговиште у Горачићима:

Ти іродови нису раке

Већ колевке нових снаја! (Ј.Ј. Змај)

ДОДАТАК

Епископ Артемије
ОСВРТ НА ПИСМО ПАТРИЈАРХА ИРИНЕЈА

У дане радосних божићних празника, тачније 13. јануара 2014. године, стигла нам је, путем телефакса, необична „честитка” – писмо од стране Патријарха Иринеја, препуно „љубави и очинске бриге”. И таман да помислимо како је писмо искрено и добронамерно упућено нама лично, сазнајемо да је оно, истог момента, већ стављено на званични сајт СПЦ, чиме је, сада већ као јавни документ, изгубило карактер приватног писма. То нас обавезује, а даје и право, да на јавни документ јавно и одговоримо.

Писмо Патријарха Иринеја има за тенденцију да целу ствар „око случаја Владике Артемија“ прикаже у црно-белој техници, иако је свима који су пратили развој догађаја у СПЦ у задње четири године, јасно да је слика веома колорична. Писмо почиње са одлуком СА Сабора СПЦ из маја 2012. године, превиђајући и прећуткујући све оно што се дешавало од фебруара 2010. године. А шта се дешавало, како се дешавало и због чега се дешавало, познато је најширој српској јавности не само овде у земљи, него широм света. Начин Нашег уклањања са трона Епархије рашко-призренске извршен је у једном блицкригу на неканонски и неуставни начин, без Оптужнице, без судског процеса, без доказане кривице која нам се паушално ставља на терет, без могућности и права на одбрану. У свему томе медији јавног информисања су здушно вршили своју улогу блаћења и линча. Ово писмо представља позив на репризу.

Па ипак, народу је било јасно и очигледно да је у питању прогон из политичких разлога и верских убеђења. Наиме, да је у питању политички притисак са стране (Вашингтон, Брисел) преко владајуће гарнитуре у Београду. А Синод, Сабор и Патријарх само су извршитељи. Није та тврдња никакво Наше „обмањивање недовољно упућеног народа нашег“, како стоји у писму, него очигледне чињенице. То нам, између осталог, потврђују и Депеше из америчке Амбасаде у Београду, које открива и износи у јавност Викиликс, у којима се износе

разговори појединих Архијереја СПЦ, па и самог Патријарха, са актуелним Амбасадорима, у којима се у више наврата говорило о владици Артемију и његовим тврдим ставовима када је у питању Косово и Метохија (Види: Српска црква и Викиликс / завет или издаја, Београд 2013, стр. 22–25). Сменом Артемија тражило се брже решење питања Косова и Метохије. Нажалост, видимо докле се до данас са тим стигло.

Није нам намера да у овом осврту откривамо и анализирамо сва питања која су у вези са Нама, јер је то и немогуће у једном кратком осврту остварити. Место где је то требало и где је било могуће све то изнети и извести на чистину, био је један регуларни, непристрасни, канонима и Уставом СПЦ предвиђени судски процес ако су постојале стварне канонске кривице владике Артемија. Зашто је СПЦ то избегла? Зашто се Синоду (и Сабору) тако журило? Зашто се погазило канонско устројство СПЦ? Једном погажено, оно се даље све убрзаније урушава чега смо и до данас сви сведоци.

У писму Нам се „са љубављу“ и прети „предузимањем даље канонске мере“. Та следећа „канонска“ мера била би канонски основана баш као и оне раније синодско-саборске одлуке по Нашем питању. Како онда да их испоштујемо, да им се повинујемо? Не би ли то било исто што у поноћ тврдити да је подне, због јачине вештачког светла. Тако нешто могао би тврдити само неко ко се посвађао са логиком и са здравим разумом. А то се управо од Нас тражи. И, будући да на то не пристајемо, тврди се како смо „у расколу“, како смо „парасинагога“, „секта“... како Наша Литургија коју служимо није „Литургија“, Наше Причешће, није „Причешће“, Тајне, нису „Свете Тајне Цркве Божије“... Зашто тако? Па, наводно, што смо напустили Цркву. А кога смо то Ми напустили? Не једном сам говорио и писао, да сам и даље оно што сам био, Епископ Цркве Божије, Епископ Српске Православне Цркве коју је основао Свети Сава, Епископ рашко-призренски, само силом моћника прогнан са своје канонске територије. Шта смо то онда Ми напустили? Чега смо се то одрекли?

Ми се и даље трудимо да останемо на путу Светога Саве, на путу Светих Отаца и Светих Апостола, на путу Господа Исуса Христа, остајући им верни и држећи све што су нам заповедили (Мт. 28,20). Ако се већ говори о расколу, о цепању Цркве, треба погледати где се налазе они који Нас гоне и који Нас оптужују за све и свашта. Питање је суштинско: јесу ли они на путу Светога Саве, јесу ли у јединству са њим и осталим Светим Оцима? Сви који иоле познају своју веру пра-

вославу, а прате понашање, изјаве, ставове како Патријарха Иринеја тако и већине Епископа СПЦ, виде и знају да су они управо ти који су се удаљили са светоотачког пута како у богословљу тако и у богослужбеном животу. Да су управо они у расколу са дијакронијском Црквом православном. Примера за то има много. Навешћемо само неке најпознатије и најекстремније.

Данас СПЦ-у (и не само њу, већ на жалост, и остале помесне цркве православне) дубоко потреса и потапа савремена јерес екуменизма. А шта је то екуменизам? питаће неки. Једном речју, то је покушај, жеља, настојање да се поистовети истина и лаж, правда и неправда, тама и светлост, добро и зло, Бог и ђаво... а све у циљу прихватања и спровођења Новог светског поретка, и опште глобализације. А то значи само једно: екуменизам је уништење православне вере и Цркве, кроз изједначавање свих јереси са Једном, Светом, Саборном и Апостолском Црквом. Пут за то су међурелигиозни дијалози, заједничке молитве православних са неправославнима (што свети Канони изричито забрањују), у чему активно учествују многи епископи СПЦ, а посебно патријарх Иринеј. Ко се не сећа његових поступака, изјава, порука, објављиваних преко званичног Сајта СПЦ и јавних медија, почев од Беча (2010), где сам о себи сведочи да је „екумениста и пацифиста“; Загреба, Сарајева (2012), где римску јерес назива сестринском црквом; до Хануке и паљења свећа у јеврејској синагоги, и изјава поводом избора најновијег римског папе, где тврди да га је Дух Свети изабрао и поставио на то место.

Јесте, раскол је страшна ствар и велики грех. Питање је само ко се и од чега „расколио“? Ко је, у ствари, у расколу? Напред изнето, иако у најкраћим цртама, јасно показује ко је скренуо са православног и светосавског пута, ко се стварно налази на странпутици, ко би требао и чему да се врати, ко замајава и обмањује недовољно упућен народ наш. Једно је сигурно, због стања које је створено у СПЦ највише страда народ. Многи су дезоријентисани, не знају који је прави пут. Они више црквени, побожни и вери одани знају да свака јерес, а посебно екуменизам, одводе од Бога и душу воде у погубао. Зато не желе и не могу да следе пут оних који би да их воде тим пагубним путем. Они се труде да иду путем који је трасирао Свети Сава, којим су ишли сви наши свети преци до светог Владике Николаја и преподобног оца Јустина Ћелијског. Охрабрује да је таквих, Богу хвала, све више у нашем народу. Томе нарочито доприноси све дубље срљање званичне СПЦ у мутне воде екуменизма.

И најзад, Патријарх Нас позива да се вратимо „канонском поретку Цркве и јединству са Црквом“. Да је СПЦ имала канонски поредак и остала у њему, и да је остала у јединству са Црквом светих Апостола и Светих Отаца, до оваквог проблема у њој не би никада ни дошло. Да је потребно лечити настало нездраво стање у СПЦ, потребно је. Ми смо за то били и остали. Тако је и дошло до личног сусрета патријарха Иринеја и Нас пре више од две године. Тада смо изнели усмено и писмено (предали му лично писмо) како се проблем једино може решити и превазићи не „тражећи од њих никакво покајање“, већ само васпостављање нарушеног канонског поретка. До данас одговора и реакције на то писмо није било. Ми чекамо и даље с надом, иако се ситуација знатно погоршала, бар што се тиче практичног прихватања и ширења јереси екуменизма кроз увођење разних новотарија у живот и рад СПЦ.

Ипак, да је у питању само владика Артемије, као човек, тај проблем би већ био решен. Но ствари су много дубље. Доведена је у питање чистота наше вере православне, и верност СПЦ вековном апостолском и светоотачком Предању. Докле год се то питање не реши и не превазиђе на светоотачки начин, док се СПЦ не врати са странпутице екуменизма и филопапизма на пут светог Саве, проблеми у њој ће се само умножавати, а не решавати, па тако и питање Владике Артемија.

+Епископ АРТЕМИЈЕ¹⁶¹

¹⁶¹ Извор: <http://www.eparhija-prizren.org/episkop/tekstovi/1136-osvrt-na-pismo-patrijarha-irineja.html>

АРХИЕПИСКОП ПЕЋКИ
МИТРОПОЛИТ БЕОГРАДСКО-КАРЛОВАЧКИ
И ПАТРИЈАРХ СРПСКИ
АЕМ бр. 10 од 13. јануара 2014. године

Преподобном монаху
АРТЕМИЈУ (РАДОСАВЉЕВИЋУ)
Београд

Предмет: позив на повратак јединству Цркве

У ове празничне дане мира, радости и праштања обраћамо Вам се још једном, и подсећамо Вас на одлуку Светог Архијерејског Сабора Српске Православне Цркве, АС бр. 60/ и 61/зап. 153 од 23. маја 2012. године, којом сте, у духу и у име Христове љубави, позвани да се – заједно са својим следбеницима, бившим јеромонасима, монасима и монахињама – у покајању вратите са пута раскола у свештено јединство, у окриље Српске Православне Цркве.

С обзиром на то да на ову одлуку нисте одговорили, Ми смо Вам, 4. фебруара 2013. године, упутили и своје лично писмо, са истим апелом какав је садржан у споменутој саборској одлуци. Оно Нам је, нажалост, враћено, јер са Ваше стране није било преузето. Истога дана смо Вам поменуто писмо доставили путем телефакса, и пријем је потврђен у 14 часова и 14 минута. Ни на њега, међутим, никада нисте одговорили. И поред тога, нисмо сматрали за понижење, него за своју дужност и према нашој Светој Цркви и према Вашој личности, да Вас и лично посетимо и покушамо да непосредно, живом речју, у љубави Христовој, утичемо на Вашу савест. Ни то, нажалост, није помогло. Са истом леденом равнодушношћу, уз пропратне знаке самоуверености и уверености у сопствену непогрешивост, реаговали сте и на непосредна и посредна обраћања и апеле – како појединих архијереја наше Цркве, тако и њених угледних духовника и верника.

Због свега тога Вам поново – и последњи пут – пишемо, и упозоравамо Вас, искрено и отворено: не идите даље странпутицом раскола, и то у времену препуном искушења по наш многонапаћени верни народ! Опет и опет Вас подсећамо на велику јеванђелску и светоотачку истину коју сте својевремено и сами истицали: *раскол је велика рана на њелу Цркве, велики њрех њред Бојом, њрех који ни мученичка крв не може ојрајати*. Очигледно тога свесни, својевремено сте обећавали Светом Архијерејском Сабору и Светом Архијерејском Синоду да никада нећете учинити тај пагубни корак; а данас, својим неодговорним поступцима, сведочите супротно. Тврдите, штавише, да сте Ви једини на путу истине, и да сте епископ рашко-призренски у егзилу, чиме потврђујете Ваше претходне изјаве да Вам је Епархија рашко-призренска „од Бога дата“, да сте одговорни једино пред Христом Спаситељем и доживотно обавезни само „пред Свевишњим Богом“. Овим радикално поричете Цркву као саборни богочовечански организам, успостављајући непосредни однос са Богом – без Цркве и ван Цркве која је и Вама и свима нама дала и даје како хришћански тако и епископски идентитет, служење и духовну власт.

Питамо себе и Вас: У којој сте Ви то Цркви и пред којим Богом „доживотни канонски архипастир“. Да ли је могуће да Ви поричете да Вас је Сабор Српске Православне Цркве изабрао, хиротонисао и устоличио,

поверивши Вам, у своје време, Епархију рашко-призренску. Тада сте ту саборску одлуку прихватили, а сада горе поменућу којом сте лишени епископског чина и враћени у ред монаха, коју је исто тако донео Свети Архијерејски Сабор, то јест, сви архијереји Српске Православне Цркве, 19. новембра 2010. године, одбацујете, чиме се одричете јединства за које сте се заклели при хиротонији.

Иначе, морамо констатовати да сте поменућу саборску одлуку „изнудили“, као и ону којом сте умировљени због дугогодишњег неизвршавања, или пак игнорисања одлука Светог Архијерејског Сабора и Светог Архијерејског Синода, укључујући и одбацивање одлука Светог Архијерејског Синода, и због поступака којима сте угрозили јединство Српске Православне Цркве. Једном речју: због показане немоћи да одговорно управљате повереном Вам Епархијом. Одлука којом сте, због доказаних и од Вас самих потврђених најтежих канонских кривица (свештенослужења под важећом забраном свештенодејства, одбијања послушности Светом Архијерејском Сабору, стварања раскола и насилног заузимања појединих манастира Српске Православне Цркве у Епархији рашко-призренској и физичко угрожавање монаха у тим манастирима), лишени епископског чина и враћени у ред монаха, достављена је ради знања свим сестринским помесним Православним Црквама, које су са своје стране пријем исте и потврдиле.

На жалост, и поред тога што Вас нико у Сабору наше Цркве, као и у Православном свету уопште, не подржава, Ви и даље истрајавате на путу раскола, уносећи забуну и немир међу верне што се јасно да видети Вашим обмањивањем недовољно упућеног народа нашега, да сте, поред осталог, лишени епископског чина због наводног притиска светске политике на нашу Цркву, којем сте се Ви противили.

Уместо ових неистина било би боље да се сетите онога што сте сами тврдили и што је свакоме у Цркви јасно – да „литургија“ коју служе расколници није Литургија. Према томе, Ваше „причешће“ није Причешће, Ваше „тајне“ нису Свете Тајне Цркве Божје, и све што чините служи једино на духовну пропаст како Вас тако и оних који Вас следе и који учествују на тим сабрањима. Тврдећи да Богу службу приносите Ви под видом одбране Православља разарате јединство Цркве Христове, одвајајући се од њене живе спасоносне Заједнице и лишавајући себе и друге вечног спасења.

До сада смо Вам се увек са љубављу обраћали, и то чинимо и у ове празничне дане, и позивамо Вас да се вратите са погубног пута канонском поретку Цркве и јединству са Црквом, и тако зацелите отворену рану на Христовом Телу.

Уколико се и овога пута оглушите о Наш позив, тешка срца морамо да Вам предочимо да ћете Нас приморати – заједно са осталом браћом архијерејима, нарочито онима у чијим епархијама покушавате да успоставите паралелну парасинагогалну и расколничку структуру – да предузмемо даље канонске мере против Вас; а сами знате која је следећа канонска мера.

Ви сте слободан човек и на Вама је да одлучите којим ћете путем даље ићи. Са своје стране, молимо се Богомладенцу Христу да Вас осени Духом мудрости и знања како бисте се вратили на Његов пут, пут истине и вечног живота.

Очекујући Вашу одлуку, молимо Вас да пред лицем Живог Христа, ради сопственог спасења, ради спасења оних које сте повели путем раскола, преиспитате своје поступке и одустанете од пута који води у пропаст вечну.

У нади да ћете ради добра Цркве Божје и народа Божјег, ради добра Вашег и оних који су са Вама, донети спасоносну одлуку, поздрављамо Вас древним и радосним божићним поздравом:

Мир Божји, Христос се роди!

Архиепископ пећки
Митрополит београдско-карловачки
и Патријарх српски
ИРИНЕЈ¹⁶²

ПАТРИЈАРХОВО БРАТОЉУБЉЕ

Где ти је Браћо? (Посл. 4,9)

Подстакнут Писмом Патријарха владици Артемију (или како га он зове „монах Артемије“) које подсећа на памфлет – започео бих своје размишљање једном великом истином коју је изговорио исти Патријарх. Он је, наиме, у интервјуу за *ТВ Чачак*, на Срећење 2010. у цркви Ружици на Калемегдану рекао (а то су сутрадан сви медији објавили): „Артемије је добар, Артемије је честит човек.”

Иначе, неколико дана пре те изјаве Синод је владици Артемију безаконно – неканонски, отео епархију! Све друго што је, касније, о том Божјем човеку – владици Артемију – рекао Патријарх је (тврдим врло одговорно!) неистина, клевета и лаж. Да ли је он на то натеран уцењом, претњом или продајом вере за вечеру, то не знам и нећу да грешим душу.

Ради оних који немају информацију, подсетићу на неке истине. Тим пре, што су многи ускраћени за истину из разлога које је, они ма што нису научили да читају између редова, из гроба јавио покојни Александар Тијанић, бив. директор РТС-а, Бог да му душу прости. Из тог његовог потоњег Интервјуа,¹⁶³ који је завештао, ми смо разазнали три ствари:

¹⁶² Извор: http://www.spc.rs/sr/pismo_patrijarha_srpskog_g_irineja_monahu_artemiju

¹⁶³ Тијанићев тестамент-интервју, *НИН*, 31.10.2013.

Прво, да су новинари робови,
Друго, да се они уместо за истину, боре за голи живот, и
Треће, да се иза пароле: *Ваше љаво да знаће све* – крије оно главно: **осим истине.**

Ево кратке хронологије догађаја о том Божјем човеку – владици Артемију:

– О Божићу 2010. представници окупатора и страни амбасадори најављују смену владике Артемија и избор кооперативнијег епископа. (То више није тајна, то сад и у књигама пише);

– А онда се догодило: где окупатор оком – ту његове верне сле-ге скоком: Синод, под хитно, због тзв. „финансијских малверзација”, смењује владика Артемија и поставља господу администраторе: најпре г. Атанасија, па онда г. Амфилохија.

Како су то урадили?

Наопако: Супротно црквеном поретку!

У најкраћем: Администратора је могуће поставити, према чл. 112. Устава СПЦ, само ако је епархија упражњена, а Сабор може епископа „са управе уклонити само по канонској осуди, или га разрешити по доказаној немоћи“ – према изричитој одредби чл. 111. Устава СПЦ.

Не треба много памети да се закључи да су администратори у Епархији рашко-призренској и косовско-метохијској постављани противуставно, дакле, самовољно, а то значи разбојнички. По принципу: уђем у кућу домаћина и без суда и пресуде кажем: напоље! И закекечим се у врх његове софре и загосподарим његовом кућом. Праштајте на изразу, али то је разбојништво! То је небивало безакоње без примесе мудрости.

Шта су му још радили?

- Нису му дали да остане ни у једном манастиру своје епархије;
- Отераше га на крај државе, у Шишатовац;
- Развалише му фиоке и келије;
- Отеше му и продадоше аутомобил;
- Па му из злобе забранише да служи службу Божју говорећи:

Гле, овај сѣвара шишатиовачку епархију;

- Па му забранише да говори у београдском *Медија центру*;
- Забранише му да присуствује научном скупу у Петрограду;
- Забранише му да буде духовни родитељ својој духовној деци;
- Потом га рашчинише и на његово место турише оцеубицу;
- Па га са окупаторском и шиптарском полицијом протераше из Епархије.

Где?

У егзил!!!

Нама у загрљај. Нама у госте. А ми са радошћу великом усклик-
нусмо: *Добро нам дошло светли Владико!*

Ето, све то учинише *добром и честивим* владици Артемију! Зар
Патријархове речи *добри и честиви* могу ићи уз овај Патријархов
памфлет?

Е па, браћо Срби и сестре Српкиње,

Подсетићу вас: Они – Синод СПЦ *чиставих десет* година чека-
ху на ову срамну братоубилачку, разбојничку одлуку, према тврдњи
и сведочењу једног од прогонитеља – г. Амфилохија Радовића¹⁶⁴ 2010.
Дакле, сада је 14 година од кад су они сковали зликовачки план како
да склопе тог сина Светосавља.

Зашто?

Да би се остварило оно што је пре 18 година обећао г. Иринеј Бу-
ловић: „Сломићу ја кичму Артемију!”¹⁶⁵

И још нечег да се присетимо: на истом заседању, вероватно об-
манути папском лукавштином и разбојничком похлепом Синода
– епископи на Сабору: проглашавају аву Јустина за свеца, а истовре-
мено (*да се власи не сеће*) – к`о Ирод, на миг Иродијаде, секу главу
Авином највернијем чаду – владици Артемију. (Наравно не сви, како
тврди Патријарх, него њих 21. Зато сада склањају једног по једног пра-
вославног епископа, док не добију екуменистичку већину.)

Зашто су то урадили? Зашто су морали склонити владика Артемија?

Ево зашто:

– Он им је био препрека на путу у екуменистичку јерес;

– Он им је био препрека у сулудој јурњави у загрљај њиховом
светом оцу, јер кад су два издајника у митрама потписали у Равени
акт о примату папе – том најпалијем у грех човеку у историји људског
рода, после Јуде – владика Артемије пише Представку Сабору и тражи
да се о томе расправља и одлучи;

И шта се догађа?

Ништа!

Не износе на Сабор кључна питања која је покренуо владика
Артемије.

¹⁶⁴ *Курир* од 24.9.2010.

¹⁶⁵ Ова претња је објављена у *Дуи*, бр.1638. од 30. марта 1996.

Кад Владика не дозвољава да рушиоци наших светиња исте обнављају, Синод тај став поништава и пушта да то ураде Шиптари. Владика Артемије шаље Елаборат о тој срамоти, на стотинама страна – они ћуте.

Владика Артемије не даје благослов Бајдену да уђе у светињу Дечана (после свих зала која нам је нанео) они га дочекују са помпом;

Владика кажњава због канонског преступа самовољног г. Теодосија, они га враћају и као оцеубицу припремају за трон поред живог и здравог канонског епископа коме нико, никад, нигде није утврдио никакву канонску кривњу нити било који разлог који би могао оправдати њихово разбојништво;

Владика се залаже за иступање из ССЦ – како је Сабор својевремено и одлучио – они ћерају по своме;

Владика се залаже за поштовање вековног богослужбеног поретка – они га газе рушећи чак и иконостасе;

Владика се залаже за очување вере, за изучавање православне *Доџмаиџике*, пише Сабору студију на 350 страна доказујући безаконје – они то не зарезују већ Богословски факултет претворише у полигон за обуку неојаничара. Разлика је у томе што су јаничари рушили цркве и претварали у дамије, а неојаничари руше иконостасе и богослужбени поредак и претварају цркве које саградише оци и праоци наши у пећине беспоретка и разбојништва. Разлика је још у томе што су се они јаничари клањали и служили султану, а неојаничари се клањају и служе папи.

Дакле, пред претњама, Патријарха, под пуном одговорношћу, тврдим:

- Владика Артемије није крив зато што неће да се моли са јеретицима;

- Није владика Артемије крив што неће да прода веру за вечеру;

- Није владика Артемије крив што неће да лиже скуте и руке архијеретику папи;

- Није владика Артемије крив што неће, као поједини епископи, да савије врат да му папа окачи напрсни крст;

- Није владика Артемије крив што неће да прими папин веренички прстен попут господе Иринеја Буловића, Амфилохија Радовића и др;

- Није владика Артемије крив што неће да пали свеће по јеврејским синагогама.

– Није владика Артемије крив што неће да се слика испод „иконе“ Алојзија Степинца чијих је преко 1.300 фратара учествовало у најсвирепијим злочинима затирања србства;

– Није владика Артемије крив што не клечи по католичким катедралама на мисама;

– Није владика Артемије крив што има одговорност и достојанство србског епископа и не самопроглашава се бискупом;

– Није владика Артемије крив што не позива србски народ на самоубиство, на изборе за неку другу државу;

– Није владика Артемије крив што неће у издајничку, екуменистичку пету колону;

Није владика Артемије крив ни за шта!

Он је, Патријарху и Синоду, „крив“ што стоји витешки на бранику вере светоотачке, што страда и што је спреман и живот свој да даде за стадо своје.

Он је „крив“ што је пастир добри и што није хтео да се приклони чопору вукова у јагњећој кожи који прождиру и распуђују поверено им стадо.

Он је „крив“ што је од Сабора тражио да чува Православље.

Сабор је ћутао. Онда се десила реч Господња: Пошто су они ућутали – *камење је њроћоворило*. То камење је народ. Јер, *народ је чувар вере!* Народ срцем својим диже катакомбе.

Кад су издајнички Патријарх и Синод у Русији издали веру и слизали се са онима који су цркве и манастире претварали у штале, магацине, базене за купање – веру је чувала катакомбна црква.

И у Србаља ће се вера сачувати у катакомбама, мада мислим да се издајници-екуменисти праћају против бодила. Они су у безумљу, у ропцу. Они су до те мере заглибили у издају вере, да из дана у дан доносе зле плодове по којима свако расудљив види колко су ниско пали.

Нема паметног попа данас у Србији који није схватио превару и издају. Питање је дана кад ће издаји окренути леђа, а лице Богу и народу.

А сада, погледајмо Патријархово писмо (памфлет):

Најпре, поћимо од краја који изриче претњу „канонском мером“?! При томе, Патријарх не објашњава да ли ће све досадашње неканонске мере бити стављене ван снаге?

Сем тога, још једна непромишљена одлука ће распалити жар одбране вере. Јер, прогони хришћана, нису уништили него учврстили

веру. А да ли ће Патријарх-екумениста владика Артемија звати *монах Арѿемије* или само *Арѿемије* ни за длаку неће променити вредност владике Артемија пред Богом и родом. Нити „вредност” Патријарха.

Друга превара коју су подметнули Патријарху, а он нама – ко кукавица јајце – је ова Патријархова реченица: „Једном речју: због показане немоћи да одговорно управљате повереном Вам Епархијом.“

Где чуда над чудима! Па зар Патријарх и синодалска клика преко оног бискупа и његове комисије нису „утврдили“ „финансијске малверзације” и чак покренули судску фарсу (и то пред световним, а не црквеним судом) да докажу своју лаж? Сад окретоше ко креја: *Показана немоћ!*

Срамота!

Ко је утврђиво, доказиво и доказао немоћ владике Артемија?

Кад?

Где?

Пред којим судом?

Шта је окривљени рекао у своју одбрану?

Коме?

Кад?

Где?

Чини се, међутим, да је он моћнији од свих његових прогонитеља. Погледајмо његове беседе и упоредимо их са њиховим лицемерјем и видећемо ко је моћан а ко *немоћан*.

Ова изјава Патријарха натерала ме је да зауставим штампу моје нове књиге. Хоћу у њу да убацим још једно сведочанство – биографију владике Артемија. Та факта, која даноноћно проучавам ових дана, показате његов труд на њиви Господњој. И плодове! Дошао је у напуштену црноречку пустињу и направио кошницу која је изројила стотине монаха. Нек тада упореде своју „моћ“ са Владикином „немоћи“ и нек се постиде, пошто не могу да поцрвене. Јер, да би неко могао да поцрвени, морао би да има образа колко било.

Питам се: шта би са оном *йроневером*?

Јавно им постављам питања: Да ли је владика Артемије сваке године подносио финансијски извештај Сабору? Сећају ли се да су његови извештаји похваљивани као најбриљантнији? Знају ли откуд паре Епархији?

Ја ћу да им дошапнем: донео их Владика лично и персонално и предао благајнику! Нису се сетили да му заплене признанице кад су

му разваљивали фиоке и келије у Грачаници. Није им дао Бог. Сад замислимо њихову конструкцију: Владика добије од народа у Америци, и којекуда по свету, прилоге и све до задње паре преда благајнику. Па онда, по њиховој лажној верзији, оно што је могао да не преда узме те „проневери”.

И шта су још превидели?

Да је Владика прецизан ко швајцарски сат. Он деценијама води дневник. А сваки динар који је дао сиротињи садржи детаљне податке: ко, одакле, за шта, и у стопарац колико, са потписаном признаницом од стране примаоца и даваоца. Једва чекам да почне суђење, да се Синод који га је тужио постиди, кад види колико хиљада¹⁶⁶ сиромашних и унесрећених људи је добило од Владике помоћ за муке, сиротињу, порушене куће, штале, инвалидност, смртне случајеве... Нисам тражио и немам благослов да то обелоданим, али група људи о томе спрема озбиљну студију, која ће се обелоданити кад се испуни време. Тврдим, *(ако се буде судило њо закону, а не њо сѣраху од царсѣва ми)* – ту ће бестидници поломити зубе и њихова лаж ће изаћи на светло дана. Томас де Торквемада, оснивач Инквизиције, преврнуће се у гробу, кад види да га је Синод СПЦ превазишао у злоби.

То и они знају па потурају једног Патријарха да окрене плочу! Иако су папини вереници – неће им проћи то лукавство. Научили смо лекцију: *Лажини су сѣаре варалице*. То правило важи и за њихове посилне.

Надаље, Патријарх каже: „Подсећамо Вас на одлуку Светог Архиепископског Сабора Српске Православне Цркве” ту и ту.

Истина, међутим, каже: Та одлука је неканонска, противуставна, неважећа.

Патријарх, затим, каже: „у покајању вратите (се) са пута раскола у свештено јединство, у окриље Српске Православне Цркве”.

Истина каже: Увек лопов виче: „Држете лопова!” Тако и Патријарх. *Корила коза овцу!*

Он – самопроглашени екумениста, дакле јеретик – по сопственом признању,¹⁶⁷

¹⁶⁶ Преко шест хиљада добротинастава.

¹⁶⁷ <http://borbazaveru.info/content/view/2872/1/>

Он – палилац свећа у синагоги – што се види на сајту СПЦ;¹⁶⁸

Он – који би служио са црним ђаволом да није зилота – по сопственом признању у Загребу;¹⁶⁹

Он – који не зна ко је крив за покољ милион Срба – по Интервјуу који је дао НИН-у;¹⁷⁰

Он – који не зна ко је Степинац, па се понижава испод његове слике, што је обишла васељену;¹⁷¹

Он – који папу зове „свети отац” у сред Загреба;¹⁷²

Он – који се моли са јеретицима где стигне... – што представља раскол, позива чувара вере православне да се врати из „раскола”;

Он – који је делима својим у директном сукобу са канонима урадио је сам себи оно чиме прети владици Артемију: екскомуницирао се из СПЦ.

Патријарх каже: „Последњи пут – пишемо, и упозоравамо Вас, искрено и отворено: не идите даље странпутицом раскола.”

Међутим, Патријарх не каже од кога се расколио: од Једне Свете, Саборне и Апостолске Цркве... или од другог плућног крила? Од Светог Саве или од папе?

Патријарх каже: „На жалост, и поред тога што Вас нико у Сабору наше Цркве, као и у Православном свету уопште, не подржава.”

Истина, међутим, неумољиво каже да Патријарх не говори истину.

Само у мојим књигама се цитирају писма: Митрополита Серафима Пирејског, Митрополита Серафима Китарског, Проф др Теодора Зисиса из Солуна, Проф др Миодрага Петровића, протојереја ставрофора Саве Арсенића, протојереја ставрофора Душана Петровића ректора карловачке богословије, кога сменише после беседе мислећи да се тако пасе стадо Христово. Надаље, на стотине хришћана и интелек-

¹⁶⁸ *Тајна безакоња*, стр. 248.

¹⁶⁹ Патријархова изјава ХРТ-у, Загреб, јуна 2012. <http://www.eparhija-prizren.org/saopstenja/2012/781-veoma-zabrinjavajuca-poseta-patrijarha-zagrebu.html>

¹⁷⁰ *Не гаж гушу, роге*, стр. 75.

¹⁷¹ Исто, стр. 54.

¹⁷² <http://www.eparhija-prizren.org/saopstenja/2012/781-veoma-zabrinjavajuca-poseta-patrijarha-zagrebu.html>

туалаца у небројеним апелима, молбама, петицијама укључив и ону коју је потписало 15.000 хришћана упутивши је Сабору, али су Иринији полицијом пригушили тај глас. Преко 2.600 људи је, на црквено-народном Сабору у Лозници код Чачка, усвојило Посланицу. Преко 15 књига описује њихово безакоње, хиљаде текстова, трибина... говори о неправди коју учинише владици Артемију, а колко знам тренутно су још 4-5 књига пред штампом... И гуслари песмом славе борбу владике Артемија и проклињу издају Синода...

Само је проблем што Патријарх не чује глас народа, његов шапат, његову песму... Ваљда је зато и казано: *Ко не слуша ђесму – слушаће олују!* Не види Патријарх да је његова сестричина Драгана са мужем, деверима и јетровама подигла катакомбни манастир изнад Ариља.

Патријарх, даље, каже: „Ваше *ѡричешће* није Причешће, Ваше *ѡајне* нису Свете Тајне Цркве Божје, и све што чинете служи једино на духовну пропаст како Вас тако и оних који Вас следе и који учествују на тим сабрањима. Тврдећи да Богу службу приносите Ви под видом одбране Православља разарате јединство Цркве Христове, одвајајући се од њене живе спасоносне Заједнице и лишавајући себе и друге вечног спасења.“

А мени се чини да се Патријарх љуто вара. Узалуд „плач“ који смо видели у две представе г. Амфилохија на Авином гробу у Ћелијама и за патријархом Павлом, кад је обавестио народ пред камерама да је Патријарх утекао у вечност од безакоња тадашњег Синода. На глуму такве врсте смо, дакле, пелцовани и постали имуни. Та патетика је народу до те мере постала препознатљива да је на том плану сваки труд узалуд. Јер, тамо где служи владика Артемије сјате се стотине па и хиљаде верника, (на пример у Манастиру Светог Стефана изнад Ариља) а тамо где они – екуменисти – служе много мање (поготову ако се изузму они што морају да дођу и они који имају интерес ван духовног домаћаја).

Узалуд Патријарха обмањују полтрони, те кад он служи, они забране Литургије у околини да би уживали у самообмани. То се догодило на пример у Нишу, у Чачку... Не знају, ти полтрони, да су у *лажи крајње ноје*. Синод и портпарол су окружени моћном свитом и силом, опремљенији су, чак, и од Голијата. А за сваки случај поделили су ордење људима који би их могли заштитити ако би их снашла судбина владике Гаврила Мијакића (1663-1670) који је шурово са папом. Али, праћка владике Артемија, уз Божју помоћ, чуда може учинити. Јер, *онај шћо се у Госјода узда у високом заклону сћоји*.

Зато, најодговорније и најдобронамерније, предлагем господи-
ну који седи на трону Патријарха, да уместо претње призове мудрост,
пошто је љубав истрошио на *свѣтої му оца* и браћу из *сесѣринске му*
цркве. Јер, *ко се с народом судио – ѿарницу је саїудио!*

Народ туви аманет Светог владике Николаја: *Народ не ѿреба*
да следује својим слејим вођама кад ѿа ови удаљују од Боїа и Закона
Божјеї.

Народ чује громогласје истог Божјег човека: *Не идиѿе ѿим ѿу-*
ѿем људи! Тај ѿуѿ води у земљу Негођију!

Ми нисмо глуви ни слепи – ми чујемо вапај старозаветног про-
рока: *Враѿиѿе се са ѿуѿа злоїа!*

И крик народа: *Не ѿродајиѿе веру за вечеру!*

Ето због тога ми – народ светосавски – за Иринејима и Синодом
нећемо, све док се не врате са пута злога .

Браћо и сестре, ми смо пред избором. Мене су критиковали неки
чистунци што нисам узео благослов од Патријарха приликом сусрета
и разговора с њим у једном манастиру. Одговорио сам: Патријарх се
самопрогласио екуменистом – дакле, јеретиком. А 32. правило Лаоди-
кијског сабора каже: „*Не ѿреба ѿримаѿи јерѿиѿких блаїослова, јер су*
они више злословља неїо ли блаїослови.” Поштујем његове године, али
не пристајем на његово безакоње. Што би реко Свети владика Нико-
лај: *Бирајѿе Срби. Живої или смрїѿ. Часїѿ или срамоїу. Свеїлосїѿ*
или ѿа му. Боїа или ѡавола. Бирајѿе. Бирајѿе или Хрисїа или Бараду.
Од ѿої избора зависила вам је сва ваша ѿрошлосїѿ. Од ѿоїа зависиће и
сва ваша будућносїѿ.

Драги читаоци: бирајте и Ви!

Од тога зависиће и сва ваша будућност!

Бог се Јави!

*О Боїојављењу, 2014. їодине Госїодње.*¹⁷³

Грешни Милоје

¹⁷³ Извор: <http://srbinaokup.info/?p=24957>

ПАТРИЈАРХ ПРОТИВ ПАТРИЈАРХА
Из Дневника Грешној Милоја, 24.1.2014.

Данас сам с радошћу и задовољством извршио задатак који ми је поверио Уређивачки одбор, предавши у штампарију рукопис и документа за прву књигу *Библиотекe Свeйи кнез Лазар*, која ће, с Божјом помоћи, у најскорије време изаћи из штампе и показати народу светосавском како лажни пастири распућују и прождиру Христово стадо, претварајући србску децу на Богословским школама у неојаничаре.¹⁷⁴

Данас ми је пријатељ из Заблаћа код Чачка дотурио фотографије које сведоче о још једном новотарско-рушилачком подухвату који је извршио заблаћки поп, порушивши древни иконостас. За тај злочин и вандализам нико нема објашњење. Сумња се да је то поп учинио у договору са својим синовима, од којих су тројица, такође, попови, а четврти при крају теолошких студија. Сва четири сина попа Милољуба Мирковића су се јуришању на Предање, баштину рода србског и светосавље, обучавали на богословским школама код лажних учитеља, на начин који ће се обелоданити, ако Бог даде, горе најављеном књигом.

Данас ми пријатељ донесе на дар књигу епископа рашко-призренског Павла под називом: „Извештаји са распетог Косова” која је изашла са благословом патријарха Иринеја, а коју су приредили господа Амфилохије, Атанасије, Давид и др. – (ИСБН 978-86-84799-62-5)

Листајући ову књигу запазих да се блажено-почивши патријарх Павле и актуелни патријарх Иринеј не слажу међу собом у гледању на свог сабрата Артемија.

Наиме: патријарх Иринеј каже у своме писму владици Артемију (кога он зове монах): „...због показане немоћи да одговорно управљате повереном Вам Епархијом”.

Епископ Павле (потоњи Патријарх србски) о истом човеку је говорио мало другачије од патријарха Иринеја. Наиме, из његових извештаја не проистиче закључак да се ради о неком „немоћном” човеку:

¹⁷⁴ Реч је о књизи владике Артемија: *ОДБРАНА љавославној исповедања вере ОД КРИВОВЕРЈА љроф. гр Иђађиђија Мидиђа, еђискођа браничевској, Београд, 2014.*

5) Манастѝири и монашѝво

У манастирима, и мушким и женским, нема подмлатка, сем у Црној Реци где поред протосинђела о. Артемија Радосављевића сада има два јеромонаха и један монах, као и 4 искушеника. Један јеромонах је завршио наш Богословски факултет и сада се налази у Грчкој да научи језик. Три искушеника уписана су на нашем Богословском факултету, спремајући испите поред свакодневних послова у манастиру. Поред молитвеног правила, сами раде све послове и у кухињи, и око краве, око трактора итд.

Тако, он у својем Извештају Синоду 1988. године пише.
Годину дана касније, 1989. епископ Павле извештава Синод:

5) Манастѝири и монашѝво

Стање у свима манастирима је све теже, јер је свуда монаха и монахиња мало, све су старији и тешко могу обављати редовне послове, а подмлатка нема. Једино у манастиру Црној Реци, током године замонашена су два млада искушеника, те их је онде, поред протосинђела Артемија, има још два јеромонаха, три монаха и два искушеника. Сви су интелектуалци, двојица студирају на нашем Богословском факултету, а један у Грчкој. Поред молитвеног правила, све послове у манастиру обављају сами; у башчи, кухињи, око стоке, трактора и др. Знају шта хоће и до сада је монашки живот и унутрашњи ред на висини.

1990. епископ Павле у Извештају Синоду пише:

5) Манастѝири и монашѝво

Што даље, стање је у манастирима све теже. Старији монаси и монахиње умиру, млађи не долазе. У једном манастиру је један стари монах, у другом једна стара и болесна монахиња, у трећем две старе и болесне...

У погледу броја братства и искушеника чини изнимку манастир Црна Река, где је и прошле године замонашен један искушеник, студент теологије, те их је сада онде, поред о. Артемија, два јеромонаха (од којих је један још за мало у Грчкој), четири монаха и седам искушеника. То су млади људи, интелектуалци, који искрено желе монашки живот и труде се да га достигну. Све послове у манастиру раде сами, не запостављајући дубље упознавање еванђелске и отачке науке, било полагањем испита на Богословском факултету, било читањем у манастиру.

А 1991. године, у Извештају епископа РПКМ Павла стоји:

5) Манастири и монаштво

На територији Епархије рашко-призренске постоји 12 манастира. Четири манастира су мушка, 6 женских, а два манастира су без братства. Но у већини манастира монашко особље су махом старије особе. Изнимку чини једино манастир Црна Река, где има што искушеника, јеромонаха, монаха, око 15 душа. Не мале заслуге за увећано братство има архимандрит др Артемије Радосављевић, који је и старишина манастира и веома добро духовно води младе мо-

Али патријарх Иринеј се не слаже ни са самим собом. Наиме, он је, као што подсетисмо, на Срећење 2010. изјавио: „Артемије је добар, Артемије је честит човек”.

Међутим, у своме писму, од 13. јануара 2014. преко званичног сајта СПЦ, исти патријарх Иринеј истог човека (владику Артемија) у својој *Новојодишњој честийи*¹⁷⁵ види на путу „који води у пропаст вечну”.

O tempora, o mores!

¹⁷⁵ Писмо је одаслано у јавност дан уочи Нове 2014. године.

У истом писму патријарх Иринеј тврди: „На жалост, и поред тога што Вас нико у Сабору наше Цркве, као и у Православном свету уопште, не подржава...”

Да ли Патријарх говори истину? питање је сад.

Потражимо сведоке који ће својим исказом потврдити или оповргнути Патријархову тврдњу.

Сведок 1: Пројојереј-сѣаврофор Сава Арсенић
Осудиће њих цело српство

„Биће таква срамота не само овога века, него и вечнога. Тужно је ово што ја говорим и претужно.

И сада да видим Ристу, Зорана и друге многе... И Живка, па да му кажем: Живко, знаш ли ти на чијој столици седиш? На столици владике Јована Велимировића.

Срам их било!

Осудиће њих цело српство!

Проћи ће њихово!

А Бог се не да победити! Нико га није никад победио, нити ће икад победити.

Навалисте на свог друга, али и ви сте то чули – Зоране, Живко и Ристо (ово су световна имена бив. Еп. Атанасија Јевтића, еп. Шабачког Лаврентија и митропол. Амфилохија Радовића – наша напомена), кад је отац Јустин рекао Артемију: „А ти ћеш мали пострадали!”

И од кога?

Од школских другова.

Срамота!

По ко зна који пут, Србинова! Од Косова и Вука Бранковића, преко Милоша Обреновића, преко комунизма, где је брат брата убијао, сестра сестру...

Дочекасмо да свештенослужитељи убијају браћу своју.

Срамота!

Срамота!

И опет само срамота!

Како се не стиде да корачају по овој Српској, мученичкој и крвљу натопљеној земљи?

Како може Зоран (Атанасије Јевтић – наша прим.) да гледа владика Артемија? Он који то више и није, па се вратио и постао – Зоран издајник. А гледају врата у Грачаници једна уз друга. Иза једних седи владика Артемије, утамничен под контролом шведског батаљона, или чете, полицијом шиптарском и не могу другу реч да кажем и Удбом

српском из Србије. А колега... Гледа, онако сав уфашлован око врата. Шта је он урадио своме другу?

Боље да се није ни родио!

И за тог човека се може рећи као што је Христос рекао за Јуду – боље да се није ни родио.

Мале су моје речи, драга браћо и сестре, да овај тужни тренутак опишем, али запамтите: Бог је увек победитељ! Можете га и ви издати, али нема те силе која може Богу на пут стати.

Зато вас молим – издржите. Молитву појачајте...

... Господ рече за нас свештенике: „Ја вас изабрах од света, да ми будете сведоци.“

Али пуче сведочанство на два дела!

На ревносно и издајничко!

Жалосна нам је мајка свима, а поготово издајницима!

Владика Николај рече, прочитах вам, да Христос долази стално. Али имам утисак да по овим временима, и знацима у њима, неће бити далеко да дође последњи пут. И кад буде дошао последњи пут, биће страшно. Мала чета праведника ће се радовати, а углавном ће издајници да се тресу као никад до сада, нико што се није тресао...

...Вама драга браћо и сестре, желим да скупите снагу да се помолите, али немојте малаксати никада!

Један је кратки овај живот.

Сад ако треба, нека носе главу.

Али вечност нас чека. Вечност прелепа. Вечност коју виде апостол Павле: вечност са свим нашим покојницима, вечност са крсним славама, којима смо се молили и ми и преци наши. Вечност, и у тој вечности да видимо Мајку Божију. Нико толико није пропатио као Она. И да се Сину Њеном поклонимо.¹⁷⁶

*Сведок 2: Пројидјереј-сѣаврофор Душан Пејровић,
ректор карловачке дојословије:*

Артемијевом делу се треба поклонити

„Али смо доласком Владике Артемија у Црну Реку били врло поносни на њега, јер смо знали да је дошао у манастир у коме је био катанац на вратима, где је велики светитељ Петар Коришки чамео сам у оној пећини, а он је тамо створио кандила живе вере, младе монахе...

После тога, кад је постао епископ, онда је изнедрио и излетели су као голубови из његовог окриља, под његовим васпитањем, под ње-

¹⁷⁶ Извор аудио запис ове беседе: (2/3) http://www.youtube.com/watch?v=b_E3ni6SGcU
(Види и 1/3, и 3/3)

говом духовном контролом близу три стотине – две стотине и неколико – монаха.

Питам ја вас – ко је то у православном свету, не у Српској Православној Цркви, ми смо беда и јад, који је у православном свету, епископ могао да изнедри толико монаха за релативно кратко време?

Тога нема!

Нема, нема, будите сигурни!

Кад епископ изнедри две стотине и неколико монаха из свог окриља, под својим васпитањем, под својом контролом духовном, онда је то, господо моја, подвиг.

То треба ценити.

То треба поштовати.

И томе се треба поклонити.

Е сад, пошто наш народ каже да ђаво никад не спава, а очигледно не спава, будан је, он је преко неких својих, није важно којих, позавидео. А завидети је велики грех, то је јако велики грех, и онда је почео да чачка и да тражи где, на ком месту да боцне да би повредио праведника.

И боцкао, боцкао док није нешто пронашао.

Тобож!

И онда су наишла велика искушења, а искушења наилазе на праведнике, искушења до данашњег дана.

Али, на срећу, овај ваш Владика који седи овде поред мене, мој школски друг и васпитаван од Светитеља Оца Јустина Поповића, који зна да трпи до краја и који зна да све то што се ради је кратког даха и кратког века, а да Бог побеђује, да побеђује онај који је победио смрт, сатану, који је победио зло...

...Ваш Владика и мој школски друг и мој брат у Христу је јунак и борац чистог образа.

Сигурно чистог образа!

И он свој крст који су му натоварили на леђа достојно носи!

И нека му Бог помогне да га узнесе достојно тамо докле треба да га узнесе.

И њега очекује само венац славе!

А остали нека размисле шта и како раде“...¹⁷⁷

Сведок 3: Митрополић ипирејски Серафим:

Одлуке о казни владике Артемија су неважеће, неосноване и непостојеће

„Пиреј 31.1.2011.

Преосвећеном Епископу рашко-призренском и косовско-метохијском г. Артемију

¹⁷⁷ Извор: видео запис беседе на имендану вл. Артемија, у Шишатовцу, 2010: <http://www.youtube.com/watch?v=wheHdgqFggw>

Преосвећени, Многопоштовани и Љубљени Брате...

....Непоколебиво верујем и са смирењем јавно објављујем, имајући 20-годишње искуство бављењем Црквеним Правом као Црквено-судски истражитељ и Секретар Великог Црквеног Суда Грчке Цркве, да је Ваше Цењено Преосвештенство, сагласно Божаственим и Свештеним Канонима Светих Седам Васељенских Сабора, као и Помесних које су они потврдили... као и сагласно Еванђелском Божанском Закону, Канонски Епископ Најсветије Епископије рашко-призренске и косовско-метохијске, и поред постојања против Вас донетих Одлука, од стране Светог Архијерејског Синода као и од стране Светог Архијерејског Сабора, без Канонске оптужнице и прилагања стварних чињеница, Канонских истражних радњи и испитивања оптужнице, Канонског суђења и Одбране, и могућности правних лекова, и то:

а) Одлуке Светог Архијерејског Синода од 11.2.2010. о Вашем привременом удаљавању са Ваше богомчуване Епархије

б) Одлуке Светог Архијерејског Сабора од 2.5.2010. о наметању Вам казне коначног уклањања са Ваше Канонске службе

в) Одлуке Светог Архијерејског Синода од 18.9.2010. о наметању Вам казне неограничене забране свештенодејства

г) Одлуке Светог Архијерејског Сабора од 18.11.2010. о наметању Вам казне рашчињења са високог Архијерејског Достојанства и Вашег враћања у ред монаха, с обзиром да ове Одлуке флагрантно крше сваки појам Канонског Права и Канонског процесног поретка, и да у канонском смислу немају валидност, са непосредном последицом да су поменуте Одлуке неважеће, неосноване и непостојеће, и да непоправљиво и грубо повређују Канонску веродостојност наведених Управних и Судских органа најсветије Светосавске Српске Цркве, као и Канонско Начело адекватних казни, које важи у Аутокефалним Православним Црквама...¹⁷⁸

Епископ Серафим пирејски – друји њуји:

Неука, дилетантска лупетања

„У Пиреју, 1. марта 2011.

...Исто тако, изражавање чуђења и бола због екуменистичких „кретања“ до јуче православно и светоотачки борбене Светосавске Српске Цркве, и конкретно амнестирање непокајаних паписта за страшне злочине геноцида над Српским Народом убијањем 800.000 Срба новомученика, који су недавно уврстили међу „свете“ духовног и моралног подстрекача гнусних злочина, Римокатоличког Надбискупа Загребачког Алојзија Степинца, и заједничке молитве са представи-

¹⁷⁸ Извор: *Не гај душу, роде*, Београд, 2013, стр. 305.

цима Папске свејереси, као што је недавно обављена у параклису Богословског Факултета у Београду (27-1-2011) од стране духовних потомака преподобног и богоносног Оца нашег Јустина (Поповића), чијим су божаственим списима смртно рањени нарасли демони синкретистичког Екуменизма, Папизма и антихристовског Просветитељства, свакако не представља мешање у унутрашње ствари, него оправдани израз братског протеста због отуђења и отпадања од светоотачког и светодуховског православног пута.

2. Моји неукі критичари, ходећи путем „сопственог“ надахнућа, а не црквеним и канонским путем предвиђеним од стране божанствених и свештених канона, превидели су суштину мога писма, јер им није ишло у прилог, такође и канонску и правну основу мог приложеног критичког мишљења, базирану на божаственим и свештеним канонима који се јасно и недвосмислено наводе...

3. И поред бучних, теолошки дилетантских и неутемељених, номоканонских изјава претходно наведених мојих критичара, неумољива канонска питања за канонски безакон чинијења Светосавске Српске Цркве остају неодговорена, и посебно:

На основу

- а) којих канонских поступака
- б) којих канонских оптужница
- в) прилагања којих чињеничних доказа
- г) којих канонских испитивања
- д) којих истраживања оптужница
- ђ) којих канонских суђења
- е) којих одбрана и
- ж) којих правних лекова су донете:

I) Одлука Светог Синода Српске Цркве од 11.2.2010. о привременом удаљавању Епископа Артемија са Његове богоспасавајуће Епархије

II) Одлука Светог Архијерејског Сабора Српске Цркве од 2.5.2010. о наметању Епископу Артемију казне свргнућа са управе Његове Канонске Епархије

III) Одлука Светог Синода Српске Цркве о наметању Епископу Артемију казне забране свештенодејства, и

IV) Одлука Светог Архијерејског Сабора Српске Цркве о наметању Епископу Артемију казне рашчињења са високог Архијерејског достојанства.¹⁷⁹

¹⁷⁹ Извор: Исто, стр. 307.

Сведок 4: Мийројолий кийарски Серафим:
Епископ Артемије – бескомпромисни борац против
свејереси екуменизма

„Папизам, са својим догматским заблудама и новачењима и протестанти, са својим непрекидним цепањима на стотине протестантских огранака и њиховим страховитим удаљавањем од једне и једине Цркве Православних, Једне, Свете, Католичанске и Апостолске Христове Цркве Свештеног Никео-Цариградског Символа Вере, далеко су, на жалост, удаљени од еклисиолошког и богословског појма и одреднице Цркве, и отуђили су се од аутентичног Апостолског и Отачког Православног Предања.

Дух света и посветовљачење продрли су дубоко у ове инославне правце и конфесије, и непрекидно потресају њихове труле темеље бројним хомосексуалним скандалима, „хиротонијама“ жена и хомосексуалаца, заједничким молитвама са инославнима и припадницима других религија, и скандализовањем Хришћанских савести.

У узбурканом 20. веку разрасла се, заједно са осталим јересима и злослављима, и свејерес екуменизма, коју је осудио савремени светитељ Српске Православне Цркве, који је недавно прибројан каталогу светих, свети Јустин Поповић.

Међутим, нажалост, данас нека духовна деца светог Јустина – који је објавио да се пад човечанства фокусира у три лица: Адаму, Јуди и Папи – не само да не усвајају речено од њиховог светог Духовног Оца против свејереси Екуменизма, него допуштају прогон и рашчињење њиховог врлинског брата и исповедника Епископа, бескомпромисног борца против Екуменизма, Канонског Епископа рашко-призренског г. Артемија (Радосављевића), без оптужнице, канонског суђења и одбране, уз то пристају на заједничку молитву током Свете Литургије и чина резања славског колача заједно са Папским Кардиналом и Нунцијем, који се дрско приближују и дотичу заједно са Православним Епископима и свештеницима благословени од српског Патријарха хлеб! Шта још нећемо дочекати...

Ова свејерес екуменизма данас неометано делује и у православним областима, пошто се Православни Епископи, превиђајући правило да Православни не могу општити са, сагласно Светим Канонима, одлученим инославнима и јеретцима, заједнички моле са њима, некада и током Свете Литургије одевени у Архијерејске одежде!

Међутим, овај начин приближавања инославнима и јеретцима не решава, него напротив ствара проблеме општења са јеретцима. Уколико се претходно не разреше догматске, богословске и еклисиолошке разлике, уколико се не уреде питања Вере и догмата – није могуће доћи до сједињења, заједничког служења и заједничке молитве. А уколико и дође, противно Свештеним Канонима и црквеном Предању, тада ће то представљати најозбиљније теолошке и еклисиолошке девијације, које

ономогућавају црквено општење са тим лицима, колико год високо се налазили на хијерархијској лествици. И истовремено ће скандализовати и духовно повређивати православну хришћанску пуноћу.

Далеко нека буду од свештеног простора наше Православне Цркве ови најтежи падови и застрањења. Нека би дао Бог да данашњи велики и светли празник нашег Православља донесе ово највеће добро у окриље наше Најсветије Цркве – не општити са одлученима и јеретичима`!¹⁸⁰

Сведок 5: Проф. др Миодрај Пејровић:
Епископ Артемије богоугодник

„Претње и утеривање страха у богобојажљиве правовернике представља метод који је апсолутно стран природи Цркве Христове. Такав метод је одувек обелодањивао где, ко, и са ким стоји у Цркви Христовој.

Милосрдни хришћани се неће уплашити жедних за осветом...

Редовни црквеноканонски и уставни поступак у случају око епископа Артемија није спроведен вероватно из бојазни да се оптужбе, изречене против њега, неће потврдити као основане. При таквој сумњи или сазнању, негодовање тужитеља траје и пројављује се кроз нове оптужбе и претње, које се протежу чак и на свакога онога ко се усуђује да га правда. Мржња и жеља за осветом и понижењем до потпуног уништења било ког човека, представља тешко обољење од којег човекомрзац сам мора да се лечи; други од тога не може да га излечи...

Ако се таква саборска одлука, изречена против епископа Артемија, сматра коначном и неопозивом, без икакве могућности да буде преиспитана, и ако упорно треба истрајавати на омаловажавању епископског достојанства, онда за утеху, Бога ради а не људи, нека се чују речи псалмопевца Давида: „Једни се хвале колима, други коњима, а ми именом Господа Бога својега. Они посрћу и падају, а ми стојимо и не колебамо се“ (Пс 20, 7-8). Јер моћ Цркве Христове не почива на утеривању страха у њене чланове, ни на упливу политичара или призивању полиције у помоћ, већ на Јеванђелској и Светоотачкој ИСТИНИ, без које су љубав и јединство међу хришћанима, у ствари, ЛИЦЕМЕРСТВО...

Исту веру тог великог српског и свеpravославног богослова, Светог Јустина Ћелијског, исповеда и његов ученик епископ Артемије, због чега га и сматрају великом сметњом на путу ка захукталом екуменизму.

¹⁸⁰ Извор: Исто, стр 309

Пошто ће неко са гневом и осудом да ми приговори на ово што др Артемија и после саопштене саборске одлуке о његовом низвођењу са епископског достојанства на степен монаха називам епископом, дужан сам да за то наведем неке од разлога:

- Зато што свештени канони не дозвољавају да се епископско достојанство омаловажава на начин како је то учињено са њим;

- Зато што у историји Цркве Христове није мали број оних епископа који су се епископски понашали и после неканонски донетих саборских одлука о њиховом извргнућу; богослужили су, подржавани од правоверног народа Божјег, за шта Свети Јован Златоусти служи као изразити пример;

- Зато што код нас није дирано у епископско достојанство чак ни онда кад епископ јавно јеретички наступа, или недоличним животом саблажњава многи народ, што није тешко, ако треба, и доказати;

- Зато што је имао пуно канонско право и обавезу да Епархију рашко-призренску брани као невесту, не дозвољавајући да му буде истргнута и неканонски, за његова живота, предата на управу другоме;

- Зато што већу одговорност осећа пред Богом, него пред људима;

- Зато што у његовом веровању и живљењу много црквености има у строго православном духу;

- Зато што је од стране његових тужитеља изостало оно обавезно канонско братољубље у искренности;

- Зато што је својим полувековним свештенослужењем Српској православној цркви био од велике користи;

- Зато што је достојанствено и смерно епископски поднео сву лавину тешких оптужби, које још увек нису доказане;

- Зато што саборска одлука о његовом извргнућу није нашла потврду у душама правоверног народа Цркве Христове;

- Зато што су за заживљавање такве одлуке неопходне додатне присиле, претње, утеривање страха наспрам сваког верника који с правом тражи и очекује да се правично хришћански поступа.

- А шта је оно о чему је требало његови тужитељи добро да размисле пре учесталог доношења одлука којима, како се показује, није у суштини постигнуто све што се желело. Јер, он богослужи и у складу са канонским учењем остаје доживотно у дубокој духовној свези са Епархијом рашко-призренском и косовско-метохијском.

- Требало је, дакле, најпре предвидети ту евентуалност да се епископ Артемије заиста неће унедоглед повиновати неканонским одлукама, донетим у његовом одсуству, без прописаног црквеноканонског и уставног поступка и без доказаних, као истинитих, олако и исхитрено изречених оптужби.¹⁸¹

¹⁸¹Извор: Исто, стр. 322.

Сведок 6: Проф др Теодор Зисис
Епископ Артемије следи пут св. Јована Златоустог

„Случај прогона Епископа Артемија је веома болан, али и пун наде, јер нас поново враћа у време Отаца, показује да живимо у времену Отачком, у времену изазова. А велики Отац Цркве који је данас прогоњен и понижаван јесте Косовски Епископ Артемије, за кога сам, чим сам сазнао за најновија догађања, схватио да следи пут светог Јована Златоустог. Сви знамо шта је све поднео свети Јован Златоусти, будући неправедно рашчињен, протеран и гоњен. И који је коначно (свети Јован Златоусти), након што је у почетку рекао *у реду, нећу се усјројивити, нека њихвајте наследника* (овај његов првобитни став је имао за циљ да се избегну немири, убиства и проливање крви). Када је затим отишао у прогонство и када су се ствари смириле, рекао је: *Ја сам канонски Епископ, Архиепископ Цариградски, а сви остали моји наследници су њељубници...*

У својим писмима ђакониси Олимпијади свети Златоуст много пута понавља: *Ја сам канонски Епископ*. Епископ Артемије, је такође неправедно прогнан и протеран у један манастир (Шишатовић, а потом и из њега), као и у случају светог Јована Златоустог, постао станица одушевљеног сабирања верника и монаха.

Светог Јована Златоустог су током читавог његовог путовања у место прогонства следили монаси и верни народ. И Епископа Артемија у манастиру где су га прогнали посеђивао је велики народ, што је узнемиравало прогонитеље. У време док се дешавају ови тужни догађаји, ја у себи осећам радост, јер се Артемије показује као велики Исповедник и велики Светитељ по узору на велике Свете Оце. И нека му сви остали, па и читав свет, чине шта хоће. И нека буде против њега цео свет и сви сабори. Канони и Истина су на страни Епископа Артемија...”¹⁸²

Сведока мнођ:

Хиљаде потписа на петицијама верног народа, стотине потписа на апелима србских интелектуалаца, велики број књига-сведочанстава, хиљаде текстова, аудио и видео записа, хиљаде верника на богослужењима по катакомбама, Посланице са Молитвеног црквено-народног Сабора у Лозници код Чачка од 2. јуна 2013. и 1. јуна 2014... на жалост не дају потврдан одговор на питање које смо поставили поводом Патријархове тврдње.

¹⁸² Извор: Исто, стр. 327.

Самим тим, Патријархове тврдње упућују на размишљање. Народна изрека вели: *Ако коза лаже рој не лаже.*

Осим тога, упутно је расуђивање о томе да ли било ко, па био он и Патријарх, може сакрити *їрад шїио на їори сїиоји?*¹⁸³

¹⁸³ Извор: <http://srbinaokup.info/?p=25469>

ТРУБАЧ НА УЗБУНУ

Осврт на књигу владике Артемија: *Одбрана православној исповедања вере од кривоверја ђроф. др Иђађиђиђа Мидиђа*

*А Давид рече Филисђеђину:
ђиђи иђеђи на ме с мачем и с койђем и са шђиђиђиђом;
а ја иђем на џе у име Госђода над вођскама...
Тако Давид ђрађком и каменом надђача Филисђеђина...
(1. Самуилова 17. 45,50)*

Ево књиге која ће објаснити зашто су неки људи, на чије су главе залутале епископске митре, у гневу своме изговорили нехриђђанске речи или, пак, чинили хриђђанину неприлична дела, понашајуђи се гордо и самовођно, ко Голиђат у време оно.

Ево књиге која ће у историђи светосавске Цркве остати упамђће-на као каменчиђ из Давидове прађке који је зауставио силнике који су, потпомогнути мођњницима света, кренули да руше веру богонос-них Отаца нашиђех.

Ево књиге која ће нам одшкринути *Тамнички ђрозор* еда би иза њега чули вапађ и аманет Светог Владике Николаја: *Зайђо, Срђине, знађ ово и зайамђиђи и ходи мудро као оци џвођи. Не дађ свакоме да буде џасђиђ.*

Ево књиге која ће нам открити тађну монаха Тађије (псеудоним владике Николаја) који је тугуђуђи записао:

*Веро моја ко џе уди реци?
Уђише ме из ођђара жреци!*

Ова књига разбиђа помрчину која је скривала одговор на питање зашто је морао бити извршен задатак који је издиктиран кроз уста адмирала Фицђералда, мођњника окупаторских снага на Косову, о Бо-жиђу 2010. као и страних амбасадора. Задатак је био кратак и јасан: *Еђискођ Арђемије мора дииђи замеђен коођерађивниђим еђискођом.*

И наравно, где господари оком ту њихове слуге скоком.

Али, те слуге су пре Фицђералда¹⁸⁴ намерачиле да то учине еда би оправдали своју веридбу са светим им оцем – папом, чиђи ће при-мат, чак, потписати.

¹⁸⁴ Према сведочењу Амфилохиђа Радовиђа: *Тађна дезакођа*. тређе издање, Ниш, 2012, стр. 187: „Синод ту одлуку чека пуних 10 година...”

Зашто?

Зато што им је владика Артемије био препрека на путу којим срљају у загрљај том архијеретику – папи. Тај верољуб, владика Артемије, је писао својој браћи архијерејима:

„Иако најмањи у дому Оца свога, и најнезнатнији међу браћом својом... пратећи шта се све догађа у нашој Српској Православној Цркви (па и шире у читавом Православљу)... сматрам да даље не сме-мо ћутати.”¹⁸⁵

Зли људи и опсенари увидели су опасност од овог човека ниског раста а горостасне вере исказане речима:

„У циљу адекватног припремања за следећи Архијерејски сабор, Ми ћемо Вам, поред овог документа, још у пар наврата доставити материјале по конкретним питањима лажног учења која се предају у нашој највишој богословској школи (а и у нижим).

Вас, драги ми брате у Христу, молимо да се овом проблематиком озбиљно позабавите, како бисмо били спремни да на прави начин на Сабору бранимо чистоту наше свете вере православне,”¹⁸⁶

Овај вапај владике Артемија је запарао уши вероломних, лажних пастира, који у свом издајничком походу имадијаху за циљ да прождеру и распуде светосавско христољубиво стадо или да га жедног преко воде преведу и згурају у папин тор.

Ковачи зла

Да се телеграфски подсетимо:

Владика Артемије је хиротонисан 1991. године и као верно чедо свог духовног оца, Светог Јустина Ћелијског, заорава дубоку духовну бразду из које ће, кад се испуни време, родити род.

Ускоро затим, већ 1996. године, епископ бачки Иринеј Буловић који је завладао СПЦ као и Богословским факултетом обећава: „Сломићу ја Артемију кичму.”¹⁸⁷

¹⁸⁵ Епископ Артемије: *ОДБРАНА православној исповедања вере ОД КРИВОВЕРЈА њроф. гр Иђајија Мидиђа ейискоја браничевској*, Ревнитељ, Ниш, 2014, стр. 19.

¹⁸⁶ Исто, стр. 17.

¹⁸⁷ Дуја, 1638, од 30. марта 1996.

Четрнаест година иза тог бесомучног изустја ради се на преласку са речи на (не)дела. Тако ће, супротно канонима и Уставу СПЦ,¹⁸⁸ Синод СПЦ владику Артемија разбојнички склонити са катедре и на место живог и здравог епископа, окупаторским методом поставити администраторе. Најпре Атанасија Јевтића а потом Амфилохија Радовића, који ће пробати да униште рукосад владице Артемија и распуде његова богољубива духовна чеда.

Ово безакоње је имао верификовати Сабор СПЦ јер се тако изволело осиленом Буловићу који на питање новинарке РТС-а (уочи Сабора): *Шта би ти мојло да се догоди на заседању СА Сабора... да ли је мојће да се исјосијави да канонски није било никаквих прешака владице Артемија...?* – Буловић пресуђује без суда, мимо Сабора, без права невино оптуженог на одбрану: „Није могуће!“¹⁸⁹

Али острашћеним и задојеним човекомрзјем ковачима зла ни то није доста. Они прете силом државне репресије, преузимајући, чак, у свом злоумљу улогу државног тужиоца и врховног судије:

„Уколико Вировски тврди да није одговоран за кривична дела за која је оптужен, онда се мора наћи ко је одговоран и ко ће за то кривично одговорати. На жалост епископ Артемије је свесни добровољац за ту неславну улогу...“¹⁹⁰

И кад заврше прљави посао, њиховој острашћености нема краја. О томе сведочи књига *Тајна безакоња*:¹⁹¹

„У дане ове, пред очима васцелог рода нашег, догоди се чудо невиђено, чудо над чудима: супротно Уставу СПЦ, супротно Канонима, супротно људском разуму, части, поштењу, истини, достојанству... склонише са епископског трона владику рашко-призренског и косовско-метохијског Артемија (Радосављевића). Затим га отераше

¹⁸⁸ Администратора је могуће поставити према чл. 112. Устава СПЦ, само ако је епархија упражњена, а Сабор може епископа „са управе уклонити само по канонској осуди, или га разрешити по доказаној немоћи“ – према изричитој одредби чл. 111. Устава СПЦ. Не треба много памети да се закључи да су администратори у Епархији рашко-призренској и косовско-метохијској постављени противуствано, дакле, самовољно, разбојнички. *Тајна безакоња*, стр. 20.

¹⁸⁹ Група аутора, *Тајна безакоња*, Ниш, 2012, стр. 189.

¹⁹⁰ Иринеј Буловић – званичан сајт СПЦ, 21.7.2010, *Саопштење њоводом ойјужди див. ѡройосинђела Симеона Вировској; Тајна безакоња*, треће издање, Ревнитељ, Ниш, 2012, стр. 189.

¹⁹¹ Исто, стр. 25-26.

из Епархије, развалише му фиоке и келије, отеше и продадоше аутомобил, забранише му да служи службу Божју, да говори, да буде духовни родитељ својој духовној деци... Потом га рашчинише и протераше у егзил, уз помоћ шиптарске полиције. Све то учинише једном *добром, честитијом, радном, вредном, поштенном* (како су говорили његови егзекутори)¹⁹² богољубу и верном сину Светосавља, владици Артемију који, као свети Марко Ефески у време оно, стајаше чврсто на бранику вере светоотачке. Тај свети човек, владика Артемије, беше препрека Синоду СПЦ у његовој намери да потопа брод наше Свете Цркве у смрдљивим „баруштинама, пуним муља и жабокречине духовне, које се зову милозвучним именом *екуменизам*“.¹⁹³

Клевете и лажи

А онда следи канонада гебелсовско–бронзовског *раскринкавања*. Као један пример у мору клевета и лажи наводимо део интервјуа Амфилохија Радовића, да остане траг нечовештва, уз напомену да ће овај човек за публику у Ћелијама нарицати на гробу Св. Јустина *ишћо браћи Артемије није дошао*, а они га, баксем, звали. Безочна лаж! То глуматање ће његов саучесник у братоубиству – г. Атанасије Јевтић на саблазном предавању у Чачку, пред Савиндан 2014, крстити као „искрене сузе”.

Ево како изгледа братољубље тог сузеронца:

АМФИЛОХИЈЕ: АРТЕМИЈЕ ЈЕ КАО ДРОГИРАН!

„Курир”, 23. Новембар, 2010. Аутор: Сандра Малишић

Бивши владика рашко-призренски понаша се као човек који не влада собом, као да га је запосео зли дух

БЕОГРАД – Артемије није човек кога сам познавао 50 година.

Као да га је запосео зли дух!

Овим речима митрополит Амфилохије Радовић за Курир описује најновије потезе одметнутог бившег владике рашко-призренског Артемија Радосављевића.

¹⁹² Многи дневни листови („Блиц“, „Ало“) су пренели, у фебруару 2010, речи г. Атанасија Јевтића: „Добри, радни, вредни и честити владика Артемије“, које су уследиле после изјаве патријарха српског г. Иринеја Телевизији Чачак, на Срећење 2010, у цркви Ружици на Калемегдану, што пренеше све радио и ТВ куће и штампа у којој каже: „Артемије је добар, Артемије је честит човек.“

¹⁹³ Ово су речи г. Иринеја Буловића – *Тајна безакоња*, стр. 95.

* **Хоћете да кажете да се Артемије понаша као да је омађијан?**

– Ви сте то добро схватили. Само човек који је изгубио здрав разум може да уради оно што је он урадио. Говорећи црквеним и духовним језиком, његово тело није у складу с духом. Ево, први пут и изговарам ову реч, али као да га је неко дрогирао, као и већину монаха који га слепо следе. Не знам како бих другачије објаснио његово понашање.

* **Шта ће бити с њим?**

– Он је монах и Црква га таквог једино признаје. Може да буде у неком манастиру. Али све зависи од тога ко ће га од епископа примити. У Шишатовац се више не може вратити.

* **Артемије себе и даље сматра епископом рашко-призренским?**

– Знате, и Наполеон се осећао као да је царство његово, па је на крају остао и без царства, и без достојанства. То не значи да је био цар.

* **Шта уколико се монах Артемије покаје за све што је учинио?**

– Покајање је лек за свакога, па и за Артемија. Међутим, бојим се да је за њега духовна заблуда толико јака да ће ипак бити прекасно. (А онда г. Амфилохија превари ђаво, који га наговори те офира кључну картау и најзад прозбори истину – *йрим. М. С.*):

* **Да ли је одлука о рашчињавању донета пребрзо?**

– Па, Синод на ту одлуку чека пуних десет година! То је само оно последње што је у том процесу урађено.

Епископи који носе папине кардиналске прстенове и папине напрсне крстове, који папу зову *свeйим оцем*, који су припремили сахрану Православља, вичу: „држете лопова”!

Да ли ће зли људи и опсенари напредовати од зла нагоре, доводећи и себе и друге у заблуду (1. Тим. 3.13) и упрегнути државну репресију против владике РПКМ у егзилу Артемија, остаје да се види.

Но, да се вратимо књизи владике Артемија која означава **почетак устанка** против бешчашћа и против петоколонашке диверзије у СПЦ.

Бешчашће у Равени

Господа Иринеј Буловић и Игњатије Мидић одлазе у Равену и тамо у име (СПЦ? Срба?) без одлуке Сабора и србског народа потписују споразум о примату папе. О, срама и грдобе!

Владика Артемије упућује Представку Сабору постављајући за Цркву преозбиљна и горућа, а за г. Иринеја Буловића (оног што му је обећао сломити кичму) неугодна питања и захтевајући да се спроведе одлука Сабора о иступању СПЦ из Светског савета цркава. Копија и тог документа се налази у књизи о којој је реч.

Диверзија и злочин на Богословском факултету

Народ је чувар вере, кажу источни патријарси. Народ србски препознаје пастира доброг и отвара капије својих срца и својих домова за владика Артемија и његова духовна чада (да ублажи „секирацију” Амфилохијеву: „Може да буде у неком манастиру. Али све зависи од тога ко ће га од епископа примити. У Шишатовац се више не може вратити.“)

Народ србски диже катакомбе по којима се сабира, бежећи од вукова у јагњећој кожи.

Једно је сигурно: Православље ће победити. У одбрану Православља у СПЦ устао је владика Артемије. Устао је Давид против острашћеног и неправедног Голијата.

Нека Господ буде с њим.

И нека би Бог дао да му се придруже браћа по крви и вери.

У време оно кад је Предраг Драгић Кијук био уредник *Књижевних новина* објављено је, у мајском броју 2004, *Ойворено ѿисмо* студената Богословског факултета под насловом: *Реформа Бојословској факултѿиѿиѿа*.¹⁹⁴

Дакле, мудри људи су угледали издају и препознали диверзантски поход богохулитеља.

На разорну рушилачку и издајничку диверзију на Богословском факултету подиже свој глас владика Артемије. Његов глас је остао усамљени глас вапијућег у пустињи. Епископи одћуташе.

У новој књизи владике Артемија налази се Писмо дванаесторици епископа као и писмо упућено Сабору са три свеске аргумената на преко 300 куцаних страна и компакт диском који сведоче о *диверзији*. То сведочење вере владике Артемија је управо преписано у књизи која данас путује према читаоцима.

Иза тих писама настао је мук. Гробна тишина. Епископи нит рорише нит говорише. Дакле: *Сви јунаци ником ѿоникоме/И у црну земљу ѿољедаше*.

Ту мучну срамну тишину (јер ћутање значи сагласје, одобравање) хоће да прекине светосавски народ.

¹⁹⁴ Детаљније видети: *Сине мој, не ѿрисијај*, друго издање, Чачак, 2011, стр. 479-482.

Већ две године владика Артемије стишава захтеве и молбе које долазе из верујућег народа да се његов глас отме из заточеништва патријаршијског здања, да се покидају ланци и катанци утамничене истине од стране узурпатора који су здомчали кормило СПЦ и кријући истину од народа усмеравају тај брод нашег спасења у смрдљиве јеретичке воде – у оне, дакле, *дарушићине њуне муља и духовне жабокречине које се зову милозвучним именом „екуменизам”* – како је говорио Иринеј Буловић пре него што се одрекао себе, вере и Бога.

Богословски факултет претворен
у школу за обуку неојаничара

Ко прочита књигу владике Артемија схватиће да се на београдском Богословском факултету поткопавају темељи наше Свете Цркве. Тај факултет под диригентском палицом декана Иринеја Буловића и првим солистом проф др Игњатијем Мидићем је претворен у полигон за обуку нових јаничара. То је како каже Проф др Миодраг Петровић „радионица зла”¹⁹⁵.

Они јаничари, из времена нашег робовања под Турцима, рушили су наше светиње и претварали у џамије.

Ови, нови јаничари (тзв. новотарци односно екуменистички јеретици) чине још горе: они урушавају вековни богослужбени поредак и, уместо у џамије, претварају светиње наше (које саградише оци и праоци наши) у *њћине разбојничке*.

Они јаничари су слушали завијање оце и клањали се не знајући коме и зашто.

Ови нови јаничари цепају завесе, разваљују свете двери, руше свете иконостасе, ругају се светоотачком Предању, мислећи да Богу службу чине, проповедајући безумље о „двама плућним крилима”, имитирајући своје учитеље и идоле који папу зову „светим оцем”, дивећи се „мудрости” бесомучних, клањајући се носиоцима папиног прстења и напрсних крстова, поштујући самопроглашене екуменисте и бискупе који клече по католичким катедралама на молитвама са јеретичима и онима што нас понижавају и срамоте сликајући се, ко

¹⁹⁵ <http://www.youtube.com/watch?v=ZrH9y6fo3Go&list=UUwPnb1-2GfThREpIQdCnLBw&feature=c4-overview>

слепци, испод иконе блаженог им, а ускоро и светог им (тамо њима) Алојзија Степинца...¹⁹⁶

Када су Турци узимали данак у крви, србске мајке су у сузама и очају запомагале: *Раде, сине, не заборави мајку своју... Илија, Илија...* На жалост Илија је постао јаничар Алија.

Сада србске мајке не запомажу, не јаучу, не роне сузе кад им синове одводе у неојаничаре да их обуче да се одроде, да се расрбе, да се удаве у јереси екуменизма. Нису ни свесне, веселнице, да добровољно дају *данак у крви*.

Једна дивна народна песма-тугованка појем својим тугује тугу преголему:

¹⁹⁶ Онај под чијом „иконом” се недавно слика Синод СПЦ ускоро ће бити „светац”. Један осведочени Србин, србољубац, истинотражитељ и боготражитељ **Проф др. Срба Живановић** из Лондона, надајући се да Србија има Патријарха и Свети Синод пише им писмо, које ће попут многих апела умних Срба вероватно остати само као сведочанство у књигама да је у овом зловремју било умних Србаља и безумних вођа. Ево тог писма:

„Њејовој Светјосјии Пајријарху Срјске Православне Цркве і. Иринеју и СА Синоду, Пајријаршија СПЦ, Краља Пејтра бр. 5, Београд, Србија, Лондон, 20.2.2014.

Ваша Светости и господо Архијереји,

Поводом изјаве кардинала Анђела Амате, префекта конгрегације Римокатоличке цркве за проглашење светитеља, на миси у цркви Св. Јеронима у Риму, да ће папа Фрања до краја 2014. године прогласити за светитеља ратног злочинца, надбискупа геноцида над Србима, Јеврејима и Ромима, Алојзија Степинца, обраћајем се Вама и Св. Архијерејском Синоду СПЦ са молбом да упутите оштар протест Римокатоличкој цркви и држави Ватикан, уз претњу да уколико дође до проглашења Алојзија Степинца за светитеља Римокатоличке цркве, да ће сви односи и сарадња СПЦ са Римокатоличком црквом и са државом Ватикан бити моментално прекинути.

Међународна комисија за истину о Јасеновачком систему хрватских логора за истребљење Срба, Јевреја и Рома, не може да се помири са проглашењем ратног злочинца Алојзија Степинца за светитеља, особе која је лично насилно покршта-тавала православне Србе, Јевреје и Роме, благосиљала кољаче и убице и чинила друга злодела.

Молим Вас да примате изразе мог дубоког поштовања.

Ваш, *Професор др Србољуб Живановић,*

*Председник Међународне
комисије за истину о Јасеновицу,
Лондон, Велика Британија”*

Извор:<http://srbinaokup.info/?p=28365>

У вихору као ватра
бојевима љутим вођен
палио је један ратник
село где је рођен.

На огњишту пусте куће
плакала је једна стара
изнад ње је сабљу диго
ратник који хара.

Нека нова песма ће певати како је неојаничар поубијао душе својих најпречих, сурвавши их у јеретичку погибао, како је порушио иконостас, како је ђушно целивајућу икону, како је развалио двери и на њих више *йремудрошћу не йази*, како је поцепо Јефимијину завесу, како се руга светоотачком предању, како папу зове *свейшим оцем*, како целива прљаве руке које носе папин прстен, како је погазио веру и наду и аманет ђедова својих ... Како је навуко проклетство на себе и на дом свој... Само да ли ће ојађена србска мајка препознати свога сина маскираног¹⁹⁷ у камилавку и мантију, сина који хара и разара вековни поредак, аманете и предања? Да ли ће, стићи да сузу пусти? И да ко Јевросима изусти: *Боље йи је сине сајудийи йлаву нейо своју ојрешииу душу*.

Турци су србске дечаке отете данком у крви одводили у *ађами оїлан* школе.

Сада, модерним *данком у крви*, дечаци-добровољци одлазе на Богословски факултет, па на полигоне у Студеницу, Ковиљ...

Онда су *декйаши* били војни свештеници за јаничаре.

Сада су неојаничарима духовници и учитељи Игњатије Мидић, католици из Загреба, Иринеј Буловић и други, који су уместо апсолутне покорности султану – апсолутно покорни и одани светом им оцу – папи. *Тамо они*, што каже народ. *И далеко им леја кућа*.

Земајле су у замену за оданост и пожртвовање јаничари добијали привилегије и бенефиције, па им се миљило да руше кубета и дижу минарете.

Модерни јаничари добијају најбоље парохије, старешинства у манастирима и црквама чак и кад нису кадри три козе сачувати, па им

¹⁹⁷ Иначе Игњатије Мидић учи своје студенте да се свакодневним мењањем маски остварује циљ – да човек буде слободно биће.

се мили да склањају, да цепају, да разваљују, да наговарају народ да се причешћује *на суд и осуду*, без поста, исповести, покајања...

Необавештени родитељи се радују што ће им син-поп проживети изобилно (на земљи). Нешто им се не даде да се сете душе своје и душа синова својих.

Говорећи да су мудри полудеше (Рим. 1,22)

Епископ Игњатије Мидић, уз благослов свог декана Иринеја Буловића, руши темеље Православља учећи своје ђаке небулозама од којих ћемо навести само неколико у најкраћим цртама.

Али да не саблазнимо читаоце наглашавамо да су та трабуњања књигом владике Артемија разбијена у парампарчад снагом православне догматике и светоотачког учења. Ево неколико накардних вероодступничких произвољности г. Игњатија Мидића, којима трује душе и ум младих богослова бесомучно им говорећи:

- да је по цркву штетно и погубно када се обраћа пажња на грех, на етику, на крст, на избављење од ђавола и искупљење од греха, са циљем да нам Бог опрости грехе;
- да циљ хришћанства није испуњавање заповести Божијих и чување моралног закона;
- да су се православни свезали за прошлост и тако доспели на маргине цивилизације и историје;
- да суштина Цркве није у испуњавању заповести Божијих;
- да ако је Црква ту да чува Божанске законе, и ако се хришћанство схвата као испуњавање моралних норми и моралних закона, онда човек нема потребе за Црквом;
- да посматрање хришћанства са становишта испуњавања заповести Божијих катастрофално разара Цркву. Последице таквог схватања су трагичне и катастрофалне по живот и постојање;
- да верницима који налазе сигурност у бесмртности душе Бог није потребан;
- да је погрешно веровати у нешто што је било у прошлости;
- да наш задатак није да видимо шта су свети оци рекли, него да протумачимо шта су хтели да кажу;
- да није задатак догматике да понавља оно што је Црква рекла и дефинисала, или што је Господ рекао у Светом Писму;

– да се Богу Оцу хришћанин може молити само на литургији, никако изван литургије (то значи да молитву „Оче наш” не треба изговарати изван Литургије);

– да је етички гледано Христос много грешан, јер су многи Његови поступци етички гледано били грешни, за шта су га Јевреји и оптуживали;

– да је Бог створио човека, а да га претходно није питао. Тако је Бог наметнуо човеку Себе, све људе и читаву творевину и тиме угрозио човекову слободу;

– да човек осећа природну нетрпељивост према Богу, родитељима и свему створеном, јер све то није производ његове слободе. Зато је било природно да човек каже Богу „не”;

– да светост нема везе са етиком (испуњавањем заповести Божијих) и да се светост погрешно схвата као подражавање Христа;

– да православна теологија гледа на човека као на бајку, да га је окитила моралним врлинама, а у ствари кад га добро истресете видећете да смо сви лицемери и сви смо катастрофа од људи на моралном нивоу;

– да смо сви ми свети, без обзира на наше грехе;

– да су сви чланови литургијске заједнице у рају, без обзира на то колико су грешни;

– да је хомосексуализам природан као и брак;

– да у Цркви има много неморалних светитеља, којима би, етички гледано, требало судити због онога што су радили у животу, почевши од светог Илије, па до краљева и царева византијских, свете Ирине и наших царева и краљева, и уопште свих;

– да је на карневалу и у позоришту, али и у свакодневном животу, ношење маске позитивна појава. То је предокушање слободе у односу на све могуће законе постојања. Човек свакога дана ставља различите маске са циљем да буде слободно биће чије постојање зависи од његове слободе;

– да кад храниш гладнога, он на крају умре. Дакле, тиме не можеш да му решиш проблем и тако даље и тако до пакла.

Да ли је због непристајања на горње и многобројне хуле г. Игњатија и његових подржавалаца, владика Артемије од стране папиног вереника Амфилохија понео епитет „омађијаног и дрогираног” или је учињена замена улога у овој срамотној представи? У овом циркусу у који издајници вере хоће да претворе нашу мајку Цркву?

Један старац у Драгачеву ми је испричао како је у селу био један недотаван младић кога нису могли да ожене, јер где год га поведу да питају за ђевојку он нешто сулудо излупета и девојчини родитељи схвате да то није прилика за њихово чедо. Тако нађу неки изговор: *нећемо још да је удајемо, зајледала се у комишију и слично.*

Елем, једнога дана, кад су пошли у једно удаљено село где их нико не познаје, отац саопшти сулудом сину да једне једине не проговара док га он не очепи ногом испод стола. А до тада, вели му отац:

– Добро размисли и кажи нешто озбиљно, крупно и то што краће.

Кад се разговор међу потенцијалним пријатељима приводио повољном исходу, вели девојчин отац:

– Добро, драги пријатељи, да видимо шта вели будући младожења.

Отац га очепи – а он будући да је кроз прозор угледа велику качару од брвана, а имајући на уму да му је отац рекао да каже нешто крупно – вели:

– Јој народе, кад би она качара изгорела, колика би то жишка била!

На то ће отац:

– Не вреди, пријатељу драги: *Будале се не сију, саме ничу.*

Слика из ове приче ми се мотала пред очима док сам слушао и читао предавање г. Игњатија Мидића. И као да видим час њега, час Атанасија Јевтића како се надгорњавају, ко ће од њих изговорити „крупнију” небулозу, и Иринеја Буловића како их осокољава климоглавом, и Амфилохија Радовића како им аплаудира.

Особито их репрезентује ова мисао *професора-доктора-ейиско-џа(!?!)* Игњатија Мидића:

„Ви не прихватате наше аргументе и тиме показујете да сте тупави.”¹⁹⁸

Јадни наши Богослови који нису тупави.

А нама, који смо *џуџави*, намеће се питање: Шта да радимо кад се сретнемо са човеком који на себи носи свештеничке одежде, а у

¹⁹⁸ Владика Артемије, *Одбрана...* стр. 196.

себи „учење” Игњатија Мидића и његових сатрудника који бацају ку-
кољ по светосавској њиви?

Шта да радимо?

Бежимо, браћо!

Као што нас учи Свети Марко Ефески: „Бежите, дакле, од њих, браћо, и од сваког општења са њима. Такви су лажни апостоли, лукави посленици прерушени у апостоле Христове, што није чудо, јер се и сам сатана прерушава у анђела светлости. Није онда дакле, никакво чудо што се његове слуге претварају као слуге праведности, чији ће крај бити по делима њиховим... Но како вам је светим апостолима одређено, стојте држећи предања која сте примили, како писана тако и неписана!”

Будимо опрезни према свештеницима који су задојени злословљем проклетих(?) људи попут Игњатија Мидића, који руше икононостасе по србским светињама које саградише оци и праоци наши, који се ругају вековном богослужбеном поретку, који искривљују православно учење...

Да ли употребих прејаку реч – *йроклейѝих*?

Потражимо одговор код оних чију науку искривљују и погане ови прелешћени људи – код светих апостола:

„Као што смо још пре рекли, и сад опет кажем: Ако вам ко проповеда другачије еванђеље него оно што сте примили, да буде **вечно проклет**” (Гал. 1,9).

Чини се, да ће свако ко прочита књигу владике Артемија, размислити добро о најмање петорим стварима:

1. Сваки хришћанин који Игњатија Мидића и њему сличне буде и даље држао за епископе, мораће да се суочи са питањем да ли се свесно одриче Бога!?!

Јер, овако говори Господ: „**Да нисам дошао и говорио им, не би имали греха. Али, овако немају изговор за свој грех**” (Јн. 15,22).

Господ је преко продужене руке апостолске – владике Артемија – дошао и проговорио нам да се чувамо *вукова у јајњећој кожи* тј. јеретика у владичанским одежама. То је рекао епископима СПЦ, а шест година после њиховог ћутања (које би могло значити сагласје или одобравање јереси?!) ево и народу Божјем (који је свагда био чувар вере!)

2. Свако ко и даље од вероодступника и вероломаца попут Игњатија Мидића и њихових ментора буде узимао благослов, будући да су они од нас пребегли у јеретике, мораће се упитати: да ли тиме на себе навлачи проклетство?!?

Јер, 32. правило Лаодикијског сабора овако заповеда: *Не шреба йримайи јерейичких блајослова, јер су они више злословља* (тј. проклетства) *нејоли блајослови*.

3. Свако ко прочита наведену књигу нека се не угледа на оне епископе који су за сејача злог семена по светосавској њиви сазнали, а ћутали. Него нека не ћути ни часа више.

Јер: „Ћутањем се издаје Бог”! – вели Свети Григорије Богослов.

4. Свако ко, после сазнања како рушитељи Једне Свете Саборне и Апостолске Цркве разарају њене темеље, пође код њих на богослужења и сабрања, нека се претходно присети светоотачких упозорења да је *йроклейсїтво ићи за вероодсїуйницима* и нека се удуби у смисао речи Псалмопојца: „Благо човеку који не иде на веће безбожничко, и на путу грешничком не стоји, и у друштву неваљалих људи не седи, него му је омилио закон Господњи и о закону Његовом мисли дан и ноћ! Он је као дрво усађено крај потока, које род свој доноси у своје време, и коме лист не вене: што год ради, у свему напредује. Нису такви безбожници, него су као прах који расипа ветар. Зато се неће безбожници одржати на суду, ни грешници на збору праведничком. Јер Господ зна пут праведнички; а пут безбожнички пропашће” (Пс. 1,1-6).

5. Свако ко је видео какав јеретички отров је засејан у душе младих свештеника, и оних старих који су се одрекли пређашњег живота и вере и почели да новотаре трчећи за привилегијама, мораће добро да размисли да ли треба и да ли сме да слуша њихову проповед, да узима њихов благослов, да из њихове руке прима свете тајне... И да, пуштајући их у домове своје, размисли да ли му доносе благослов или проклетство, тј. да ли су то *йасїири добри или вукови у јаїњећој кожи*.

Сваки православни Србин, сви синови и кћери светосавља, мораће да бирају између *Боїа и ђавола, између часїи и срамоїи, између свейлостїи и їаме, између живоїиа и смрїи* – како нас учи Свети Владика Николај.

Брате Србине и сестро Србкињо,

Пре него што примиш у кућу свештеника, распитај се да ли је то пастир добри или вук у јагњећој кожи!

Расуђуј да ли ти он доноси благослов или проклетство, имајући на уму поменуто 32. правило Лаодикијског Сабора.

У том расуђивању помоћи ће ти душекорисна књига владике Артемија.

Читај је и спасавај душу своју и ближњих твојих. Спасавај спомен на претке своје, спасавај част своју и достојанство потомцима својим.

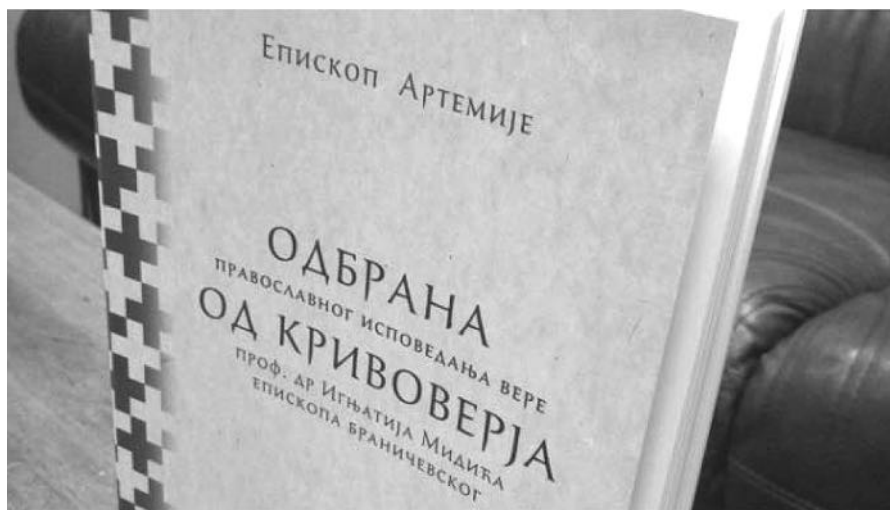
Твоја мисија је да чуваш и сачуваш веру отаца твојих и да је не-укаљану предаш у аманет потомцима твојим.

Нека би ти, у том благочашћу, Господ био на помоћи.

Амин.¹⁹⁹

Београд, 5.3/ 20.2.2014.

Милоје Сїевановић

¹⁹⁹ Извор: <http://srbinaokup.info/?p=29618>

ЗАТРУБИ ТРУБО, ТРУБНИМ ГЛАСОМ!
Поводом другог издања књиге владике Артемија

Из штампе је изашло друго издање књиге владике Артемија „ОДБРАНА православног исповедања вере ОД КРИВОВЕРЈА проф. др Игњатија Мидића епископа браничевског.“

Невероватно, али истинито, прво издање ове душекорисне књиге је разграбљено за непуне три недеље.

Зашто?

Зато што они који „говорећи да су мудри полудеше“ (Рим. 1,22) унеше пустош у наше духовне просторе. Лажни учитељи преварно изведоше србске богослове и сав србски род из светосавског врта у вероломну јеретичку пустињу екуменизма у којој су, одавно, пресахнули извори воде живе. И тако нас поче мучити жеђ.

И шта бива?

„Као што кошута тражи потоке, тако душа моја тражи тебе, Боже!“ (Пс. 42,1).

И као што опустела жедна земља, испуцала од жега и врућих ветрова, упија капи благородне кише и из ње изнова проклија живот, тако је и ова душекорисна књига владике Артемија својеврстан радостворни облачић који је заклонио уморне душе од припеке зловерја, безверја, кривоверја, лажи, обмана, превара, издаје...

Ова књига је још један Јаковљев студенац коме журе они у чијим срцима жубори стих Псалмопојца: „Жедна је душа моја Бога, Бога живога...“ (Пс. 42,2).

Цркву нашу свету, у овом зловремју издадоше лажни пастири. И будући да су власт имајући у Цркви напустили стражу, на коју су постављени са задатком да чувају и сачувају веру светих и богоносних отаца нашијех, на стражу се спрема народ. Онај народ – који је, во вјеки вјеков, био и остао *чувар вере* – како устврдише Свети Оци, креће на свој Богом дани задатак: На устанак за одбрану Православља. Правоживља.

Уза се, попут Давида, народ Божји узе праћку. А владика Артемије верном народу додаде „каменчић”: књигу „Одбрана православног исповедања вере од кривоверја...”

Од чијег кривоверја?

Да ли је то само кривоверје епископа Игњатија?

Не, није, народе србски!

То јесте било кривоверје еп. Игњатија, све до 2007/2008. Од тада, када су господа епископи, Синод и Сабор СПЦ добили на руке ову књигу и компакт диск, то више није кривоверје еп. Игњатија.

То је, авај, кривоверје свих оних који ћутањем одобрише да се јеретичко семе сеје по србској, православној, светосавској њиви.

Јер, „ћутање” је најгласнији говор ослабљених хомодуплекса. С једне стране, они се ћутањем саглашавају, аминuju, одобравају... светогрђе на богословском факултету преко кога се шири духовна зараза у народу. Са друге, пак, стране, они ћутањем издају Бога.

О књизи владике Артемија сам изустео неколико реченица, у сусрет првом издању, у тексту „ТРУБАЧ НА УЗБУНУ”.

У сусрет овом, другом, издању књиге владике Артемија, желим да одшкринем „Тамнички прозор“ Владикиног учитеља и земљака, Светог Николаја Лелићког, молећи вас, браћо Срби и сестре Србкиње, да приклоните своје ухо том прозору. Иза његових решетака зачућете призив:

„Придите поклонимо се цару Богу нашем. То је позив светих пророка и светих апостола. То је позив Цркве. И сви који су се одазвали нису се постидели...

Придите поклонимо се Христу Цару Богу нашем. Тако су викали мученици хришћанским мучитељима. А мучитељи су њима претећи говорили: Ако се не поклоните кипу ћесареву, онда сте издајници и велеиздајници. Јер је ћесар Бог на земљи, њему се треба клањати. На то су мученици, у крви и ранама до последњег издисаја одговарали. Само је један једини човек у свету био прави, вечни и бесмртни Бог, а то је Господ наш Исус Христос од Дјеве рођени, који је за нас умро и за кога ево ми умиремо. Умро је и васкрсао је, и није сад мртав, него жив. Приђите, дакле, бедни незнабошци и поклонимо се сви бесмртном Христу цару Богу нашем. – Ко је год послушао овај позив светих јунака Христових, тај се није никад постидео, и није се плашио од смрти него се радовао смрти...

Придите поклонимо се самоме Христу Цару и Богу нашем. Тако трубе свештени трубачи по свој васиони, ево већ две хиљаде година. Нема цара осим Христа. Нема Бога осим Христа. Нема Спаситеља осим Христа. Нема исцелитеља, ни васкрситеља, осим Христа. Ајдете,

децо Божја, придите, поклонимо се и припаднимо с вапајем за помоћ самоме Христу цару и Богу нашему.

Ко год је послушао овај трубни глас, тај је у животу право ходио, у мукама јуначки се борио, на смрти се радовао, а у оном свету са Христом царовао, и царује. Ваистину, нико се није постидео.

Придите, поклонимо се злату. Златом се може све купити. Злато је наше једино свемоћно божанство. Тако вичу мамонисти, следбеници прастарих поклоника демону – мамону.

Други опет вичу: придите, поклонимо се челику. Челиком се може све покорити. То је божанство модерног времена.

Али који су се год поклонили злату, умрли су од глади. И који су се поклонили челику, од челика су погинули.

Увек, почетак је дао за право сатани, али је крај увек дао за право Христу. Зато сви ви, који сте се освртали, не осврћите се више. И који сте се колебали, не колебајте се више. И који сте сумњали, не сумњајте више!“

Поштовани читаоче,
Маске су пале.
Не осврћи се више!
Не колебај се!
Не сумњај!
Устани у одбрану вере коју ти ђедови предадоше!
Чисту, неокаљану, неупрљану – изнеси унуцима својим.
Предај им је, уз аманет, да је чувају и сачувају за покољења која ће иза њих доћи.
Нека би Бог дао да тако буде.
Амин.

Београд, Средопосне недеље, 2014.

Милоје Сивановић²⁰⁰

²⁰⁰ Извор: <http://srbinaokup.info/?p=32055>

СИЛЕН – Радио Београд 2
Транскрипција емисије Биљане Ђоровић,
емисијоване уживо 27. септембра 2013.²⁰¹

Водитељка: Добар дан поштовани слушаоци, данашњу емисију *Силен* почећемо цитатом који отвара књигу Николе Милошевића „Сенке минулих љубави“.

Никола Милошевић ту каже: „Већ четврти дан за редом спушта се у предвечерје густа магла. Устајем повремено са столице и прилазим прозору. Преко пута мог стана иза једног окна назире се нечији затамњени лик. И тамо стоји неко и као и ја гледа у маглу. Када потамне они што гледају кроз прозоре, каже књига проповедникова. Три су различита гласа у тој књизи, један меланхолични који каже: све је таштина и мука духу; други, претећи, поучни, који каже: важно је у свему Бога се бојати; и овај трећи, загонетни, некако злослутан, који, говори о онима који гледају кроз прозоре. Већ неколико пута ишчитавам *Књигу проповедникову* али још увек не могу да проникнем у ту трећу загонетну реч. Узимам из полице са књигама примерак *Библије* у тврдом, тамном, помало рапавом повезу са бледо-црвеним обрубом по ивицама страница. Листам полако и тражим оно загонетно место.

А онда читам: „Али опомињи се Творца својега у младости својој прије него дођу дани зли, и приспију године за које ћеш рећи, нијесу ми миле. Прије него помркне сунце и видјело и мјесец и звијезде и опет дођу облаци иза дажда, када ће дрхтати стражари кућни, и стати млинарице што их је мало и потамњети који гледају кроз прозоре.“

Шта би требало да значи то – потамњети, који гледају кроз прозоре? Шта значе – ти *дани зли* и *облаци* *што долазе иза дажда*?

Данас постављамо ово питање, јер га је на много начина поставио и наш данашњи гост, никако уобичајен, нити неко кога можете срести у овим и оним поводом, и у овој или оној прилици.

Реч је о човеку који чини ону ретку мањину, можда и појединце који се могу пребројати на прстима једне руке, који су одабрани по оној логици о којој и Ајнштајн говори као кроз синтагму – „Бог се не коцка“.

²⁰¹ Извор: <http://www.youtube.com/watch?v=igkIcSYov90>, под насловом *Силен* 27.9.2013. – Грешни Милоје.

То је наш данашњи гост – мени је велико задовољство што је он данас са нама у емисији „Силен“. У питању је господин Милоје Стевановић, познат као Грешни Милоје, човек који је данас веома успешан привредник, неко ко би свима могао да служи као узор, неко на кога би се заправо сви требало да угледамо, човек изузетног образовања, који је после Учитељске школе завршио Педагошку академију, Факултет политичких наука, био бриљантан студент, постдипломске студије студирао је на Правном факултету код професора Радомира Лукића... Аутор је великог броја књига које је почео да исписује од 2005. године. То су: „Казивања“, „Чаша Обрадова“, „Родословље Стеваново“, из циклуса који испитује традицију и корене. Потом је ту и читав низ књига које су усмерене и упућене и учествују у борби за очување Светосавља: „Не помичи старе међе“ 2008, „Сине мој, не пристај 2011, „Тајна безакоња“ 2012, „Не дај душу, роде“ 2013. Данас ћемо покушати да неколико ствари које су, чини ми се, веома битне у данашњим временима у којима се налазимо такорећи, у пат, односно мат позицији, у односу на свеукупна кретања која се сада заокружују, са покушајем да оно што јесте битно из овог једног богатог живота истакнемо, и са једном сасвим одређеном амбицијом да потакнемо оне успаване снаге које постоје у сваком појединцу, а које су захваљујући култури, медијима, целокупној институционалној организацији света у коме данас живимо, порекнуте, и некако се повлаче из света.

Господине Стевановићу добро дошли у емисију „Силен“.

Грешни Милоје: Боље вас нашо и добра Вам срећа. Вама и Вашим слушаоцима.

Водитељка: Просто човек не зна којим редом да крене када треба да представимо оно што Ви јесте, што јесте Ваш живот, и што јесу, оне, рекла бих, истине који Ви износите а које су од велике важности за тренутак у коме се налазимо, али и све укупно у смислу да човек мора да поново преиспита своју онтологију и сама својства онога што јесте човек. *Ево човека*, то је нешто што треба поново ставити као централну синтагму, као централну идеју у оно куда човек треба данас да крене.

Какав је ваш поглед на ситуацију која данас карактерише свет и Србију? Да кренемо од тог вашег погледа на свет.

Грешни Милоје: Да. Време у коме сам ја одрастао било је време општествених заблуда. Дакле ми смо учили школе у којима није било Бога. Тако смо одгајани и тако смо у својим срцима и у својим мислима формирали и свој поглед на свет и своје идеале. А онда, како

смо одрастали и како се истина полако разазнавала, онда смо се суочили са самим собом. Суочили смо се са својим сопственим бићем, са својим сопственим погледом. А онда смо се морали суочити и са заблудама које је носило наше окружење, наше друштво, је ли. Тако се догодило, да морате учинити једну побуну у себи самом. А кад учините побуну у себи самом онда сте изашли на мегдан са окружењем. И ето тако се догодило да је од једног бившег марксисте временом постао један православни хришћанин. Дакле, дошло је до једне трансформације погледа на свет. Мени је Бог учинио милост, у ствари, да једна велика туга која ми се догодила у животу – а то је смрт мога оца – озбиљно пољуља мој дотадашњи поглед на свет.

Водитиљка: Да. Пре него што анализирамо тај посебан тренутак у коме је до те промене дошло, ја бих наше слушаоце упознала са неким елементима Ваше биографије. Ви сте, као млади, најпре било просветни радник, после сте били Општински правобранилац у Драгачеву, председник социјалистичке омладине, секретар Општинског комитета, имали сте једну каријеру у великом узлазу како је то било у тим временима. Но 1983. године Ви се одлучујете да одржите двадесетосмоминутну беседу и тиме сте у ствари ову каријеру, рекла бих, и свесно зауставили. Па, сетимо се тог тренутка, 1983. године, шта сте Ви рекли и како је то изгледало у том тренутку? Шта су биле последице, које су биле последице овог Вашег говора?

Грешни Милоје: Да, било је то време у коме је мене затекла дилема, односно у коме сам се суочио са питањем: да ли то мене неко вара и самим тим да ли ја варам неке друге људе? Нашао сам одговор (на то питање) једне вечери када је тадашњи министар унутрашњих послова за збитија, то је било `83 године, у јесен, за збитија која су тада почела да добијају свој озбиљан замах на Косову. Наиме, Стане Доланц је тада рекао (у *ТВ Дневнику*) на питање вашег колеге *да ли се осећа одговорним за то што се на Косову догађа* – рекао је да се не осећа одговорним јер није био информисан.

И ту је прегорео мој фитиљ, тад сам дефинитивно схватио да се налазим у друштву лицемера, у друштву лажова. Ту ноћ нисам могао да заспим. Иза поноћи сам пробудио своју супругу и саопштио јој да сутра, у Сава центру, на скупу српске омладине, где сам био позван као гост, морам да проговорим оно што осећам. И да ће се вероватно десити, будући да ја нисам био баш ни политички ни правно неписмен, а тада је постојало кривично дело *вербални деликит*, одлучио сам

да на том многољудном скупу, имећу осталог, господину – тада смо били другови – другу министру кажем да је лажов. Супруга је знала моју природу, знала је да не вреди ни да покушав да ме одговори од тог наума. Ми смо се, док је свануло, договорили шта ће она чинити са нашом децом. Знао сам да ће имати подршку, сасвим сигурно, мог сада покојног оца.

И отишао сам на тај скуп у Београд. И тамо сам проговорио. На том скупу сам рекао оно што сам заиста по својој савести осећао, оно што ме је, значи, копкало. Рекао сам, дакле, да људи који управљају овом државом у том тренутку – ако наставе тако да воде ову земљу, да ће је одвести у ћорсокак, да ће нам се она распасти у социјалним ломовима, да ће се урушити њен економски и политички систем... Учинио сам, чак, тај вербални деликт, свесно, дакле, да је министар утрашњих послова обмануо, односно слагао нас 20 милиона. Рекао сам да сам дошао до убеђења да су нам избори фарса, да је то у ствари трка у којој учествује један коњ, у којој ће он увек стићи први, сем ако није таква драскела да ни соло ходом, баш тако сам рекао, не може доћи до циља, и тако даље. И, за оно време, догодило се нешто што није било својствено политичком животу. Догодио се да један млади тридесетпетогодишњи човек добије аплаузе. А онда се десило да моји опоненти: председник СУБНОР-а, па Богдан Трифуновић и тако даље, изазову неартикулисане гласове протеста, па чак и звиждуке. Онда сам сасвим поуздано знао да је почетак краја сасвим изванредан. Али та свесна жртва коју сам ја учинио требало је да буде, у ствари, својеврсно прање моје савести, знате.

Када су касније утврђивали моју одговорност, а то је процес који је трајао неколико месеци, ја сам преко шездесет сати пред комисијом Централног комитета, и шта ја знам, Међуопштинске конференције, како се то онда звало, бранио ту моју беседу, и одбранио. Једина ствар коју нисам могао одбранили, и то је стајало у мојој „пресуди”, односно одлуци о мојем смењивању, кажњавању, и тако даље, да је та беседа, односно моја дискусија, како се то онда говорило, *узнемирила јавност*. Заиста, тада су све новине, радио, и телевизија и тако даље, говорили о том случају.

Задњи покушај да ме убеди да се посипем пепелом, учинио је један диван старац, председник СУБНОР-а у тадашњем региону Краљево. Он је, између осталог, био члан те комисије за утврђивање моје одговорности. И он је изашао на паркинг да ме сачека пошто су послали

кола за мене и реко ми: *Дијетте, сви ми знамо да си ти у праву, али не можеш ти да радиш „оно“ (...) уз вейар. Значи, довољно је да кажеш: Друјови, признајем да сам мало ирејтеро, пошто ја говорим никад нисам писао него сам импровизовао, признајем да сам мало ирејтеро, и бићеш сјашен.*

А ја га питам: *А шта ако ти не кажем?*

– *Бићеш сигурно поглашен за нејријателја* – каже.

Е, онда ја њему кажем: *Дејо граи, ја ћу радије да будем ваш нејријател нећо нејријател оној човека кога видим у ојегалу изјутра кад се бријем.* Ја сам се тада бријао, нисам имао браду, те сам свако јутро морао да погледам своје лице.

Нисам једноставно могао... Кад сам схватио, дакле, да се ради о фолирању... Значи, што сам се више у тој друштвеној хијерархији пео навише, ја сам све више, у ствари, схватио превару. Ја нисам имао проблем док сам био омладинац, знате. Ја сам неких својих десет-дванаест годишњих одмора провео као командант омладинских радних бригада на акцијама, сматрајући да тиме изграђујем своју земљу, да на тај начин обезбеђујем перспективу сутра мојој деци. Чак сам и као ожењен човек, кад сам имао децу коју сам остављао са супругом, све своје годишње одморе проводио на омладинским радним акцијама. Ја тада нисам имао проблем. Нисам имао проблем јер сам мислио да градим онакво друштво како то пише у Програму који је био преда мном. Међутим, како сам се више пео у тој хијерархији и примицао њима, тако сам схватао да је то једна фарса. Схватио сам да је то једна превара. И једноставно, нисам хтео даље да саучествујем у томе. Ето.

Водитељка: Шта се даље догађало са становишта Вашег запослења? Оно што је овде веома занимљиво то је поука коју сте добили од свога деде, а то је: *У се и у своје кљусе.* Једна таква поука би могла данас да буде и водиља нама свима, будући да се систем и те како побринуо да путеви не буду одређени, нити трасирани као што је некада било. То је, чини ми се, било веома важно осетити, препознати у себи. Како сте Ви то у себи препознали и како сте се односили према идеји да ово треба да урадите. Значи, у којој мери сте одлучили да се огратите од система?

Грешни Милоје: Систем је одлучио да ме анатемисе и да ме избаци знате. Ја сам од своје 19-те године, верујући у то, сасвим убеђен, срцем то радио... Сад можете мислити кад сваког лета једном или двапут одведете од 80-100 људи на акцију, ви сте им ту организатор живота и

рада и тако даље. Дакле, знао сам јако много људи. Имао сам, мислио сам да имам, много пријатеља за које сам био спреман да се жртвујем и за које сам веровао да би и они били спремни да ми ту љубав и ту жртву узврате, ако би затребало.

А онда се догодило када вас анатемишу, када постанете непријатељ државе и партије, онда ви у ствари имате следећу ситуацију: идете улицом, и ваш дојучерашњи пријатељ, који је долазио код вас у кућу, на рођендан деци и ви код њега, и тако даље и тако даље, хитно мора да пређе на другу страну улице. Тамо је у излогу „видео нешто толико важно“ да просто човек није... Дакле, нису људи смели јавно са мном да се питају (јер ће добити етикету „милојевац“). Они су ме позивали после тога телефоном да ми се извину не знајући да ми се телефон прислушкује. Ја сам касније сазнао да ми телефон прислушкују. Наравно, ја тим људима ништа замерио нисам. Јер клопка у коју су нас увукли, разумете, је била таква. Тај мој друг је био рецимо директор неке фирме. Тај његов положај је зависио од њих. Његова жена је добила посао. И тај њен посао је опет зависио од њих, разумете. Његово старије дете је рецимо ђак или студент и има стипендију. И та стипендија зависи од њих. Он станује у стану који су му они дали... И ја том човеку не могу ништа да замерим. Он није дужан да подноси жртву на коју сам се ја определио.

Водиџељка: Па да ли је то можда, сада, из ове перспективе, једна замка која јесте системска, у коју људи редовно упадају, а уколико би одлучили размишљањем да буду одговорни према својој будућности и уколико одлуче да не упадају, да ли Вам се чини да би све то кренуло једним другим током који, будући да је морално и вредносно веома утемељен, да би самим тим значио могућност неког сасвим другачијег и бољег света?

Грешни Милоје: Апсолутно, апсолутно. Тада, кад сам остао сам на тој ветрометини, знате, тада сам схватио у ствари оно што ми је мој ђедо Радосав причао кад смо чували краве. Између осталог и то: *Синко, у се и у своје кљусе.*

Водиџељка: А да ли се можете сетити у вези са каквим околностима, јер чини ми се да је важно овде да нам разјасните једну ствар: код Вас је почео у том тренутку да ради тај код, онај исконски код српског народа, који је наравно изграђиван у силним недаћама које смо као народ имали у историјском трајању. На који начин сте препознали и опишите нам тај однос Ваш према том исконском што је у Вама прорадило?

Грешни Милоје: Видите, кад се нађете сами, кад почнете са собом да се обрачунавате, када сте анатемисани... Ја сам веома благодаран што ми се то тада догодило. Да није, моја заблуда би, вероватно, потрајала дуже. Кад се нађете, дакле, у једној таквој ситуацији онда ви почињете да размишљате онако како су размишљали ваши преци. Тада ми постаје јасно да је мој отац, који је имао четири разреда основне школе, у себи имао много више мудрости од многих који су написали књиге и који су имали неке титуле и тако даље. У сваком његовом гесту, у сваком његовом потезу, се огледало и видело то благочашће које је он понео од својих предака. Тада је реч, у генерацији мојих родитеља, била светиња. Нису нам требали печати, потписи, нису нам требали уговори. Оно што си рекао – то је закон. И такав један морални закон је постојао у односу на све. Значи, тај морални закон је постојао између осталог и у односу на гробове предака. Знало се да се на задушнице одлази на гробље. Али уочи задушница се са алатом, мотиком, грабуљама одлазило да се ти гробови уреде и тако...

Водийељка: Каква је то линија континуитета? Линија континуитета која укључује и прошлост и будућност. То је једна веома специфична позиција коју треба данас разумети, будући да живимо у времену које је порекло и прогнало смрт и вратило је овако преко малих екрана, као један феномен који има сасвим своју одређену улогу у форматизацији и перцепцији људи. Значи, однос према смрти и тренутак смрти вашег оца није уопште безначајан моменат. То је моменат у коме се код вас преломило много тога, и постали сте свесни управо овога о чему и ја сада говорим, односно шта је смрт, која има веома дубоки значај и смисао у животу сваког човека?

Грешни Милоје: Па видите, ви посматрате, у време када лутате у свом погледу на свет, посматрате то што чини ваш отац или ђед. И ви видите да он припаљује свеће, ви видите да он кади гробове, да прелива гробове црвеним вином, видите како он са љубављу спрема славу, кречећи просторије, кречећи чак и шталу и кокошињац и свињац и тако даље, бришући пут око авлије... Он ту одговорност носи, а ви сте ту посматрач. Онда, дође тренутак... Кад вас задеси, кад осетите да сте ви у једном тренутку спој између оних што су прошли и оних што ће доћи иза вас, знате... Пошто сам ја старији, имам млађег брата, кад се мој отац упокојио, осим бола који сам осећао због његове смрти...

Водийељка: Која је изненада била...

Грешни Милоје: Па, ја је нисам очекивао а сад видим да се он потпуно припремио за ту смрт. Он је говорио: Ја сам при крају децо...

Он се исповедио у том васкршњем посту, он се причестио, он је на дан уочи смрти обишо све своје парцеле, све своје комшије, и тако даље. Имао је славље у кући, то је била обетина (сеоска слава – заветина) како се то зове код нас, где су му дошли најдражи. Он их је служио, одржо беседу, испратио нас у поноћ, и у јутарњим сатима, кад је потерао овце на пашњак, он није имао времена ни да седне. Испустио је своју душу клекнувши. А већ нам је синоћ причао да се за то припрема. Значи за нас је то била изненадна смрт, а за њега није. Он је то очекиво. И мислим да је врло спреман отишо Богу на истину.

Елем, у том тренутку ви сад имате помешан тај бол, значи осећате тај пролом у ребрима својим, осећате да нисте испричали све оно што сте требали с њим да испричате... А са друге стране, осећате то бреме одговорности. Ви сте сад та ћуприја између оних који су отишли и оних који ће доћи. И сада ја почињем да листам *камену књију њредака*, а то су гробови, разумете. Ја сам гледо како мој отац кади те гробове на задушнице, доста ми је он тога испричао, а сад почињем да листам ту *књију*, почињем да препијавам споменике, свако словце и откријем чудо невиђено. Откријем такву лепоту, такву уметност... У нашем крају гробље зову шарено село...

Водийељка: Опишите Ваш крај, молим вас...

Грешни Милоје: Ја сам рођен у Драгачеву, у селу Горачићима. У том крају је било неколико врских каменорезаца. Књиге су написане о њиховим ремек-делима, те каменорезачке уметности. И Бог ми је учинио милост да један од њих у мојој лози непосредној направи десетак таквих споменика, које су наручили моји прађедови. Када сам ја реконструисао то гробље, то су ми радили врло стручни људи. Ту су били укључени етнологзи, конзерватори... Супруга конзерватора је историчар уметности... И она кад је прочитала име које је било потписано на једном од тих споменика (Дмитар Ђорђевић), она је вриснула. Ја сам помислио да је ујела змија. Она се одушевила...

Водийељка: У вашој књизи „Казивања“ читаоци могу да виде како изгледају заиста ти споменици и шта је на њима написано.

Грешни Милоје: И ето тако, онда сам ја открио чудо невиђено. Знате на тим споменицима су исписани њихови животи што речима, што симболима...

Водийељка: И шта пише, како сте разоткрили те симболе?

Грешни Милоје: Пазите, ви не знате за неког деду Сретена тамо, прадеду или чукундеду. Не памтите га, јер је он умро много пре него што сам се ја родио. А из прича оца и старијих људи, који су се пресе-

лили у вечност, ви знате да је он био врхунски мајстор. Да је правио каце, да је правио бурад, да је правио брвнаре куће, качаре, вајате... И сад кад сте се суочили са самим собом, ви то све у ствари видите на његовом споменику. Ви видите и брадву и сврдло и рендић... И видите да је домаћин човек. Тамо је и кључ од подрума у коме је он чувао врхунско вино и врхунску ракију. Тамо видите виноградарске маказе... Све је уклесано у споменику. Дакле његова биографија у слици и речи је уклесана. Друго, поруке: да се најежите. Пазите моја баба Драгиња, Бог да јој душу прости, се упокојила неколико година иза мога деде. Она је била побожна жена. Она је из Драгачева одлазила у Студеницу на Литургију. А да би стигла на Литургију морала је да пође данас пред ноћ, да путује целу ноћ, и да осване у Студеници. Пешке, наравно.

На жалост сада су нам срушили иконостас у Студеници пред којим се моја баба молила, порушили су га, авај. Али то је друга прича.

И сад моја баба Драгиња, која нема ни дана школе, диже са мојим оцем споменик своме мужу. И себи у исто време. И то је један предиван споменик са крстом на врху, са капителом... Десна страна тога споменика, то ћу сада да вам покажем, посвећена је моме деди, дакле његовој биографији, а друга страна споменика је посвећена њој. И сад пазите, између осталог она диктира, она неписмена, дакле, диктира каменоресцу, да вам не замарам слушаоце са целим текстом, она, између осталог, каже:

*Ја њоживих шесет и тире леџа
Па се сеџих и оноја свеџа
Још лајано душом дишем
И себи за животија сџомен џишем.*

Обратите сад пажњу, овде сам препозно Јеванђеље:

*Доћи ће дан и мом животију крај
Па ако заслужим душа ће у рај
Кад Бој рече, њејово је џрече.*

Ето, то је она записала.

Водитиљка: Од кога сте наследили песнички дар и списатељски.

Грешни Милоје: Ето, тако.

Водитиљка: Јасно.

Грешни Милоје: И сад шта се догоди, ја сам, по предању, знао из прича мога оца да смо ми поред оних које имамо на том гробљу,

имали још два колена: Стевана – по коме смо Стевановићи и његове синове Петра и Радована. Али, авај, њих нигде нема. Ја сам годину дана потрошио да претресем брда и долине у том крају где је тај наш засеок еда бих нашао њихов прах. И кад ми то није пошло за руком ја сам на том гробљу подигао један споменик од студеничког, оног белог камена, својим прецима Стевану и синовима његовим, Петру и Радовану, од којих су се изнедрили и расејали Стевановићи. И моја супруга каже: *Црни Милоје...*

И сад ја напишем родослов: Стеван роди Петра, Петар роди Милорада, Милорад роди Вићентија, Вићентије роди Милоја првог, Милоје први роди Радосава, Радосав роди Светолика. И спомен подижу, па сад наведем себе, своју децу и унуке, те тако тамо сместим родословље од десет колена.

А онда ће моја супруга Нада да ми упутити прекор. Каже: *Црни Милоје, најисо си ти у камену, а немаш никакве доказе.*

А ја кажем: Жено, па докази су предање. Ти знаш да су апостоли рекли: чувајте писмо... Апостол Тимотеју пише: *Чувајте писмо и предање.* Дакле, сасвим сам сигуран да ме мој отац није преварио. И оно што сам од њега чуо, што ми је предао, ја сам пренео на камен, да пренесем мојим унуцима.

И Бог ми учини милост, да годину дана након подизања овог споменика, на једном старом гробљу ми нађемо Стевана, Петра и Радована. Њихови споменици су, значи, били урушени. Коров је на њима трулио, и њих је земља тако конзервирала као да су направљени пре, рецимо, двадесет или педесет година. И тако ја сазнам да се Стеван упокојио 1789. године. На споменику пише: *Појиде од лойова у 1789. г.*

Водићелка: Како је изгледао тај споменик?

Грешни Милоје: Имате га у мојој књизи. Значи исписано је. *Овде њочива њело...* Он није био Стевановић, него пише: *Овде њочива њело Стивана дујачкој* (вероватно је био висок) *који њојиде од лойова у 1789. г.* И наравно, ја тај споменик, и остале поред њега, подигнем ка сунцу, обновим, и сав тај комплекс уљудим, уредим и подигнем још један споменик поред њих те упишем родослов и друго, у камену, за нека будућа покољења...

Водићелка: И сада су све те снаге уједињене у ономе што ви радите, а то је заиста фасцинантно, и успех који постижете је такође веома утемељен на истој овој логици о којој смо до сада говорили. Значи ви као привредник, неко ко је покренуо, након овог изопштења

од стране световних власти, ви покрећете свој приватни посао. И тај посао је веома важан и занимљив, будући да се дешава, и ево сада се развија, у време када смо са свих страна угрожени опасностима од генетички модификованих организама, од различитих, сада већ и законски одобрених додатака у храни, од бешчашћа, рекла бих, које је сада и озакоњено. Значи, ми смо пред опасностима у односу на оно од чега зависи наш живот: храна, вода, ваздух – и Ви ту развијате један посао у који сте кренули носећи сву ту традицију припремања хране и уграђујете у читав свој комплекс и тај елемент Светосавља и у односу према запосленима и запослени према купцима који долазе... Значи, ствара се једна заједница, рекла бих, потпуно атипична у односу на све што се данас у свету дешава. Дакле, мимо свих трендова, мимо свега што су брендови у смислу у коме се брендови производе, ви градите један од темеља онога што треба сада урадити, да би ствари кренуле на боље и да би се нешто променило. Опишите молим вас тај тренутак и на чему се заснива, како функционише та производња и шта је у њеним темељима, а веома је успешна, и сада да нагласимо елементе те успешности.

Грешни Милоје: Када вас оставе људи, онда с вама остаје ваша породица и с вама остаје Бог, ако у њега верујете. И онда сте у великом заклону. И тако, мене су људи значи анатемисали, али је уз мене остала моја супруга, моја деца, моји најближи, и остало је уздање у Господа. Ми смо покренули овај посао пре двадесетак година на неких шеснаест квадратних метара. Данас имамо фирму која има стотинак запослених, али оно што је битно између осталог, у оквиру те фирме ми имамо неколико производних линија у којима се производи храна. Али како се производи? Онако како је то радила моја мајка Јула и моја баба Драгиња и супругина мајка Милева и баба Зорка. Дакле, по тим древним рецептурама. Онако како су они спремали за славу ми спремамо данас нашу храну, без адитива, без сурогата, без хемије, без преваре... поштујући те древне рецептуре. И то су људи препознали.

Водиџељка: Само да кажемо да ваш производни ланац обухвата и производњу свих намирница које улазе у производњу.

Грешни Милоје: То је сад посебна прича. Поред ових стотинак људи који раде у мојим радионицама у пекарској, посластичарској, месарској, у производњи готових јела и тако даље, имамо и млеку. То је посебна прича... Ту сам смислио „превару“. Овамо сам смислио како да „преварим“ моју децу, да их утерам у оно што нам је Господ

рекао: „Да ће јести хлеб у зноју лица свога“, и апостили: „Ко не ради да не једе.“ И Бог ми је учинио милост, те моји зетови, моје ћерке и супруга раде са мном. Чак петоро од шесторо унучади, преко школских распуста, раде у мојој фирми.

Водитељка: Са јасном свешћу да је рад...

Грешни Милоје: Једини излаз! Једини излаз! Ја сам дубоко убеђен, да не гајимо илузије да ће неко нешто да нам поклони, знате. Да не гајимо илузије да ће неко нешто да нам учини зато што нас воли. Учиниће то само ако има свој сопствени интерес. Е сад, моја фирма је карактеристична по томе... Она је иначе уопште необична... Тамо се почиње посао тако што се моји сарадници, не зато што сам ја то наметнуо дрилом, него зато што смо ми тим формирали полако, кренули смо ја и супруга, па један радник, па други радник, па трећи радник... У свим мојим радњама и у свим мојим радионицама горе кандила. Изјутра радници, кад дођу на посао, запале кандила, окаде тамјаном радионице, радње и тако даље, и у једној таквој молитвеној атмосвери они раде.

Међутим, оно што је битно, ми имамо један неформални „холдинг“. То је оно што сам малопре, на почетку, рекао за наше генерације испред нас: реч је била светиња. Дакле, ми немамо „холдинг“ на папиру, ми немамо никакве писане споразуме, уговоре и тако даље. Али ми имамо неколико стотина сеоских домаћина, односно сеоских домаћинстава, која су у „холдингу“ са нама. Они производе за познатог купца. Тај познати купац је „КМН“. То је назив, моје фирме. Дакле, онај ће на оној надморској висини коју сам ја определио код Нове Вароши и у Драгачеву, где због надморске висине нема потребе да се прска, као поред Мораве или поред Саве или поред Дунава, садити кромпир. И све оно што је произвео продао је, оно што је у првој класи. Тако ће онај други за нас киселити купус, онај трећи ће рецимо производити љуту папричицу, онај четврти... и тако даље.

Ја сам поред тога што сам „преварио“ моју децу успео да „преварим“ и мог синовца, братовог сина, који је радио код мене и пре војске и после војске. Кад сам видео да је то јапија која може да понесе... онда сам размишљао како да се оцак дома у коме су живели моји ђедови пуши на далеко неко време, с обзиром да нам села пуста. Тако сам ја успео да „преварим“ мога синовца (Рада)... И ја сам му помогао да направи млекарицу у мојој родној кући и кући, где живи и мој брат (Саво) који је сељак. И он сада тамо има млекару („Гај“) у којој ради

десетак људи, али сто седамдесет и пет домаћинстава производи млеко за ту млекарицу и он у њој прави два производа: сир и кајмак, тачно онако како је то радила баба Драгиња и моја мајка Јула. И зове се *Јулин млади кајмак* и сир *Жарковац* (по оцу нам Жарку). Ту се не вари млеко у бакрачу, наравно, пошто је то три-четири тоне свакога дана, али је технолошки поступак, уз савремену опрему, исти. Не хлади млеко, односно не утопљава га тако што ће у млеку да стави поњаву око дрвене карлице, него то, наравно, ради аутоматика. Али је технолошки поступак производње ова два производа апсолутно исти као што је био рецимо пре педесет година.

И то су људи препознали. И све те наше производе, а у нашој радњи ћете наћи и супу и чорбу и готова јела и специјалитете ове и оне и тако даље, и колаче и пекарске производе, и месарске производе и сир и кајмак... То су људи, препознали. И отуда ћете ви у нашим радњама видети углавном редове. При томе се трудимо да нам и ...

Водитељка: Ево ја бих прочитала из ваше књиге Казивања један део који је објављен под називом „Ради с љубављу“. То су неке поуке, потомцима, је ли...

„Све што чиниш чини с љубављу. И цвет кад садиш и када га заливаш. И кад производиш било шта у пољу, у радионици, било где. И робу кад купујеш и продајеш. Поштуј зној оних који за нас производе, еда би се с поштовањем улазило на имање твоје. И поштуј купца свог. Јер кад муштерија твој осети да је добродошао, и радњу твоју ће доживети као свој дом. А он и заслужује твоју љубав и твоје поштовање...”

Ви сте им то и рекли. И свим вашим радницима које запошљавате управо дајете иста упутства која говоре да је *богатство у срцу, да се рукама ради, срцем моли, да човек треба да иде својим путем*. Значи, једна свеукупна светосавска философија коју сте ви уткали у оно што јесте једно пословање које сада огроман број људи препознаје као спасоносно и као пут којим би требало човечанство да крене. Јер то је поштовање онога што јесте природа, што јесте Бог као Творац, и што јесте тај дар који смо ми добили, а који, будући да смо добили на поклон, престали смо да ценимо.

Грешни Милоје: Окренули смо му, на жалост, леђа. Јер, пазите Биљана, нама је Бог дао такву земљу у којој можете имати и винову лозу и воћку и поврћку и све живо, знате... А ми смо се определили да у тако богатој земљи правимо оно што треба да оставимо сиромашним Јапанцима. Рецимо аутомобиле. Наравно, рећи ће неко да сам ја кон-

зервативан тип, али ја хоћу да кажем следеће: на једном малом примеру, дакле, једног малог привредника, ми смо ситна риба пљуцкавица, ми смо показали... Дакле, ако моји запослени радници имају просечно по четири члана у породици, то је четиристо душа социјално збринутих. Ако вам кажем да имамо четиристо-петсто домаћинстава у том нашем неформалном „холдингу“ онда, то значи да је две хиљаде душа решило проблем егзистенције на један благочестив начин...

Водитељка: Захваљујући ћеду својем који је рекао: *У се и у своје кљусе.*

Грешни Милоје: Ја мислим да је у томе... Е сад. Сад је посебна прича, не бих хтео да задирем, у ... Посебна прича је ово... што стално причамо да треба да створимо амбијент...

Само упоран, до лудила упоран човек може да направи ово а да не посустане. Јер ћу вам рећи да сам на решење за млекару из формалних разлога чеко тринаест месеци и потрошио паре које сам дао сељацима за премију уместо државе, јер нисам могао да их рефундирам, нисам имао тзв. Решење (папир) – ту проширену реченицу. Потрошио сам мукотрпно зарађен новац, од кога је требала да никне још једна мини фабрика у мом родном селу.

Овај програм који сада видите у мојој радњи, у производњи говеће хране... И ту је, преко годину дана, постојала опструкција од инспекција. Просто нису веровали да то може. Не пише им у књигама, нису то учили (у школи) да је то могуће. Да неко може да направи сарму, пасуљ, гибаницу... И онда пошто су (незаинтересоване) незналице, онда су правили опструкцију. Укључујући и Решење којим ми је забрањен рад.

Ја ћу нешто још да Вам кажем. Дођем у Београд и купим локал (од дугогодишњег даноноћног рада) и сад хоћу коректно да одрадим све што треба да се одради. Између осталог треба да одвојим струју из система те пословне зграде у којој сам купио локал. Стицајем околности од зида моје продавнице (са дворишне стране) до трафостанице је 48 сантима (0,48 метара). Е, сад пазите: ја сам и код Млекаре и на још неким мојим објектима био суинвеститор са Електродистрибуцијом и у Драгачеву и у Чачку, за изградњу далековода, за изградњу трафостаница, нисконапонске мреже... То се договорите са људима који Вас знају и то решите за месец, или два. Премошћавање ових 48 сантиметара је трајало јако дуго (преко годину дана). Да сад неко не извуче погрешан закључак, али то задовољство одвајања струје ме ко-

штало негде око 8.000 евра. И сад кажем: шашави Милоје, зашто се ти ниси родио у некој од ових земаља које су нам послале „милосрдног анђела“ да нам бомбардују ћуприје, фабрике, децу итд., па да си дошао отуд из тог (нечасног) света, онда би теби неки људи овде, на власти, дали парцелу, па би ти дали паркинг, трафостаницу, водовод, канализацију и још би те частили 11 или 12 хиљада евра по сваком запосленом раднику.

Када би будали попут мене неко дао 11.000 евра за сваког запосленог мог човека, ја бих запослио пола Драгачева. Но фала Богу нису ми дали и због тога сам се и ја определио... Имао сам идеју да направим 11 производних погона у мом родном крају... Међутим, због опструкције на коју сам наишао одустао сам од тога и онда сам своју енергију утрошио на ових 7-8-10 књига које исписах.

Водитељка: Ево остало нам је јако мало времена. Ви сте неко ко би могао и требао да буде пример за углед, будући да је то пут којим треба ићи. С друге стране оно што сте Ви урадили...

Грешни Милоје: Обрнуто, обрнуто Биљана. На мене се не треба угледати. Јер ја сам ишчашење...

Пазите! Ја сам анатемисан од световних власти пре 30 година. А пре 2-3 године сам искључен из Српске православне цркве. Према ономе што је рекао званични представник СПЦ (новинарима) ја сам једини мирјанин који је од Светог Саве до данас искључен из СПЦ, за страшан злочин. А тај злочин је био то што сам ја, видевши у невољи владику Артемија и његово монаштво, одлучио да им подарим своје имање и неке грађевине тамо. И други мој грех је био то што сам се ја са њима молио Богу.

А казнили су ме људи који се моле са папом, који то раде са јеретицима ... Према томе, да не доведете слушаоце у заблуду: на мене не треба да се угледају! Јер би онда били најгори. Ја сам најгори (де јуре). Имам писмено уверење да сам најгори. И то два пута. Једно је старо три деценије, а једно је мало млађе.

Водитељка: То писмено уверење су многи у историји добијали. Неке су убијали кукотом попут Сократа. Исус је разапет. Бројни су примери: Мартин Лутер Кинг, Ганди... А и научници који су својевремено тврдили да је земља...

Грешни Милоје: Да се ипак окреће...

Водитељка: ...закривљена а не равна плоча. Но ако неко сада каже: закривљена је, а не равна плоча, и донесе законе којима про-

писује и казну за теоретичаре завере који то поричу, онда одаберите сами.

Јер, свако сноси одговорност за своју судбину.

Велика је тема и као што сам рекла Ви сте: „У се и у своје кљусе“, успели сте економски да направите чудо у околностима које су Вам биле наметнуте, а са друге стране производите чудо, о чему ћемо неком другом приликом. А то је читав процес у коме се борите против безакоња.

Хвала Вам пуно.

Грешни Милоје: Богу Хвала!

Водийељка: Поштовани слушаоци био је то Милоје Стевановић, познат као Грешни Милоје. Био је гост наше емисије *Силен*.

Сваком препоручујем да чита ове књиге. Из њих се може научити пуно. На пример, крените од књиге „Казивања“.

САСВИМ ЛИЧНО, емисија ТВ Ин – Бијељина
*Транскрипцијемисије аутора и водитеља Милана Митровића*²⁰²

Водитељ: Поштовани гледаоци добро вече. Претпостављам да мали број вас зна ко је Ирена Седлер. Ирена Седлер је Немица која је за време рата у варшавском гету радила као водоинсталатер-варилац. Пошто је као Немица била упозната шта нацисти смерају са Јеврејима, она је имајући свакодневни приступ гету камионетом, користила сваку прилику да из гета извуче по неко дете. Извукла је преко 2500 деце. Успела је немачком педантношћу да убележи свако име и презиме детета, да након рата дође до контакта са некима од њих. Сазнала је да су, хвала Богу, сви преживели рат, али да су њихови родитељи уморени у најстрашнијим мукама, у гасним коморама. Немци су открили госпођу Седлер, поломили јој руке и ноге, али је она успела да преживи рат. Године 2007. номинована је за Нобелову награду. Но, Нобелову награду добио је нико други него Ал Гор. У међувремену госпођа Седлер је умрла, а добитници Нобелових награда постали су Марти Ахтисари и Барак Хусеин Обама.

Толико о људској племенитости, о људима који чине нешто за добро ближњег и оним другим који ту племенитост не желе да виде.

Елем, мој и ваш гост је човек који је сав свој живот посветио племенитости да помогне другима и зарадио је један чудан надимак.

Поштовани гледаоци мој и ваш гост је Милоје Стевановић, у народу познат као Грешни Милоје. Господине Стевановићу добро дошли у емисију „Сасвим лично“.

Грешни Милоје: Боље вас нашо, и свако добро Вама и Вашим гледаоцима.

Водитељ: Свето писмо каже да је земљом ходио само један који је био безгрешан. Сви смо ми грешни, свако на свој начин. У чему је грех Милоја Стевановића?

Грешни Милоје: Е, па то би била дуга прича. Ја сам о томе написао чак и једну целу књигу. Много је тога, у времену које је остало иза нас, с обзиром да смо ми порасли у једном мраку. У једној тами. Ишли смо у школе у којима је недостајало главно, недостајала је „со“, недос-

²⁰² Извор:http://www.youtube.com/watch?v=OF_HYUPQuBs

тајала је вера. Недостајала је побожност. И тако формирани, наопако, кренули смо у живот несвесни оних основних вредности. И како је време промицало, ми смо, полако, долазили к себи. И ето, хвала Богу, кад се мени десило да сам се преумио, да сам од марксисте постао хришћанин, онда сам постао свестан свих тих младалачких заблуда. И отуда сам ја своју прву књигу која, у ствари, представља и неку врсту моје јавне исповести потписао као грешни Милоје. А онда су тако људи почели да ме зову. Велики број људи више ни не зна како се презивам, него ме зову Грешни Милоје. Онда сам наставио и даље да своје књиге потписујем тим именом. С друге стране, сада имам и званичну „диплому“ да сам најгрешнији од свих. Дакле, Ви имате вечерас прилику да православним Србима покажете ко је најгори од свих, од Светог Саве до данас. У званичном саопштењу о мојој екскомуникацији из Цркве које је дао један свештеник, а „Политика“ објавила, каже се да сам једини мирјанин, од Светог Саве до данас, који је искључен из Српске православне цркве... (Део интервју који се односи на страдање после беседе у Сава центру 1983. је изостављен, будући да је о томе било речи и у емисији „Силен“).

Водитељ: Како је Милоје Стевановић у потрази за правом вером, за извором живота, путујући на Хилендар, Свету Гору, постао верник, онај истински?

Грешни Милоје: Да. Мени је Бог учинио милост те туга која ми се догодила смрћу мога оца – она је поломила мој поглед на свет! Он је пуко, тада, као балон од сапунице. И у жељи да покушам да помогнем (оцу), ако је могуће, Бог ми је учинио милост да сам упознао неке дивне монахе, неке дивне монахиње... И кад сам се ухватио, кад сам у том незнању видео један зрачак светлости, пошто сам за тим зрачком светлости... Онда ми је Бог учинио милост да сам обишао многе светиње. Па сам отишао у Хиландар. Па сам отишао у Свету Земљу. Тако сам прогледао. И остатак свог живота сам посветио читању светоотачке литературе, проучавању Светог писма... Почео сам редовно да одлазим на богослужења, да живим хришћански, да постим, да се исповедам, да се причешћујем... А онда се то Божјом милошћу ширило у концентричним круговима. Имо сам срећу да је моја супруга имала тај хришћански дух у себи, који је у оно време скривала. Она је кријући од мене, (са мојом мајком и ујном) крстила моју децу, на чему сам јој веома благодаран. Шта се, дакле, догодило? Сад у једном таквом надахнућу, да тако кажем, у једној таквој ревности која се догодила, нарастају концентрични кругови. Моји сарадници виде да ја

палим кандила по радњама, по радионицама, па ће и они почињати посао са молитвом... онда се стварао један такав однос. А онда са мојом књигом „Казивања“, десило се, Бог ми је такође учинио милост, да су многи људи, моји пријатељи, променили свој дотадашњи поглед на свет и постали побожни људи. Многима од њих сам, милошћу Господњом, посто кум, или њима или њиховој деци и унуцима. Многи су, прочитавши ту књигу, почели да славе, да се Богу моле, да упражњавају православље, не само у неком фолклорном смислу те речи, него су постали истински верољубиви и побожни људи.

*Водић*ељ: Кад сте ускликнули ону чувену реченицу: „Госпode, поверовo у тебе јесам, сад више не верујем, сад сам те упознао!!!“

Грешни Милоје: Знате шта, када прочитате камион књига, и онда вам се све то сруши, и ви видите да сте проћердали своју младост... И сад одлазите у Свету Земљу са тим оцем Илијом, који сада почива у Црној Реци. Бог је уредио да преко те везе, преко упокојеног оца Илије, ја направим копчу са рашко-призренским монасима, односно са Црно-речанима, пре свега. Дакле, кад сам отишао у Свету Земљу и видео све оно што сам спремајући се за пут прочитао, и кад сам сваки догађај из Јеванђеља опипао рукама... од витлејемских јасала, па редом. Тамо где је Свети Петар заплакао кад је чуо како је певац запевао, тамо су људи подигли храм. Тамо где се Господ родио, над витлејемском пећином, људи су подигли храм. На Гори Блаженста људи су подигли храм. Тамо где су Господа апостоли питали *како да се молимо Богу* – у оној пећини, Он каже: *Оче наш који си на небесима, да се свeйи име Твоје...* Тамо су људи, над том пећином, подигли велелепни храм. И тад, кад сам први пут био, сад је ту преко сто плоча, била је осамдесет једна плоча, пребројао сам их лично, величине ових врата, у мермеру, на којима је уклесана молитва Оче наш, молитва Господња. Између осталог и на српском језику, ћирилицом. И онда ја кажем: *Куку мени, где ми йрође живoй?* Дакле, *цeо свeйи, кроз све ове векове, зна да ово йосйoји, само ја не знам!*

И тако, непосредно пре одласка у Свету Земљу ја сам поверовао, и помало сумњао. Знате, кад видите како су мученици издржали муке. Свети Ђорђе, на пример, па онај у пламену, онај са зверовима, и тако даље, а ја кажем: *Боже, да л је ово мојуће?*

Малoверан!

Посумња малoверни!

Е, кад сам тамо дошо, и кад сам од витлејемских јасала до Голго-те препипо сваку реченицу из Јеванђеља својим рукама, тад сам рекао: *Госйoде, йoверовo у Тебе јесам! Сад више не верујем! Сад Те знам!!!*

Дакле, ко има уши да чује – чуће. Ко има очи да види – видеће. И хвала Господу Богу да ми је оно прво страдање, које ми се догодило, припомогло да се оријентишем... А онда и очев благослов, који је оставио мени и брату, уочи смрти. Ја сам ту његову причу, као и случај мога деде записао у мојим „Казивањима“. Отац је, оставивши тај благослов, допринео својом смрћу да се ја обожим.

Водийељ: Постоји једна стара народна изрека која каже: *Ко се назор у цркву шера, ѿај се Боју не моли*. Ево како Ви, из угла гледања једног родитеља, оца, па и деде, с обзиром да имате шесторо унучади, како сте Ви успели да ваша деца и унучад буду стамена у вери? И како народ, децу и омладину да врати Господу?

Грешни Милоје: Па, знате шта, ја нисам ту ништа успео. Ако човек живи хришћански, ако није лицемер, онда то деца виде. Моја унучад ме до те мере некад запање и постиде својом ревношћу и својом побожношћу да ја останем просто без текста. Они су храбрији од мене. То је невероватно како се они у вери држе. Ја имам унуку и унука гимназијалаце. Они се тако држе да је то задивљујуће. С друге стране, да се моја унука Маша (Марта), која је сад трећи разред основне школе, да се она омрси у среду, у петак или у време поста? То нема шансе. Мој најстарији унук, Јана ми је најстарија унука, ал од дечака Јанко је старији, он је спортиста – кошаркаш. И врло често одлази са својим друговима на те утакмице, па на припреме, и ја кажем: *Блајо деку, ѿражи блајослов од ѿвој духовника да ѿи ѿамо кад си на ѿују разреши...*

Не, не деда! Не пада му напамет. А зашто? Не зато што сте ви то њега нешто издриловали. Нема шансе, кад се окупимо за трпезом, да почне неко да једе док не устанемо и не запевамо Оче наш. И онда они тако расту! И сад ови мали, који су најмлађи како сташу да науче молитву, онда их ми пустимо да они благослове, кад завршимо *Оче наш*, па онда: *Слава Оцу и Сину и Свѣѿоѿе Духу...* па онда кажемо: *Ајде Јоване блајослови...* – кад је Јован био рецимо пред полазак у школу. И онда он каже: *Молиѿваѿа Свѣѿѿих Оѿаца ѿаших, Госѿоде Исусе Хрисѿѿе Боже ѿаши, ѿомилиј нас...* И са таквом озбиљношћу, са таквом серјозношћу и жаром то чини. И то постане саставни део њиховог начина размишљања. И тако, хвала Богу, ти кругови се шире. Био сам кум човеку који се крстио у педесет и некој години, па се после тога венчао. Али зато кад је правио венчање своме сину то је била најпобожнија свадба у граду. Он је у тој свечаној сали где је приредио свадбу направио мали иконостас. Молитвом је почео свадбени свечани

ручак, и тако даље. И то се сад у концентричним круговима шири као што се шири ово, знате, кад будемо дошли на ту тему ако се будемо ње дохватили. Људи су у почетку са страхом и зебњом, је ли, долазили кад је владика Артемије први пут дошо у Лозницу. Ја сам јавио неким својим пријатељима, они својим пријатељима и једва да нас је било триста.

Водийељ: Да појаснимо, да је Лозница поред Чачка...

Грешни Милоје: Лозница је село поред Чачка, где сам почео да правим етно-село...

Водийељ: А како је дошло до тога да примите монахе, део монаха који су кренули за владиком Артемијем?

Грешни Милоје: Ових дана, од једног професора архитектуре, дознах да је тај потес који сам купио, то су некада били виногради, некада је био метох... Замислите чуда, то сам накнадно открио, тај потес је био метох манастира Хиландара. И то ће ускоро бити објављено у једној књизи његовој. То је једно дивно некадашње виногорје изнад Чачка, значи двеста метара је изнад Чачка, а свега три километра удаљено. И колко је то имање удаљено од Чачка, толико је сад до врха Јелице – до Градине, где је у раном хришћанском периоду постојао град са преко десет хиљада становника и где су археолози открили шест-седам цркава. И ја сам ту замислио да направим један туристичко-привредни комплекс. Наиме, почео сам да правим то етно-село. И онда сам доносио грађевине које су старије од сто година, полубрвнаре и брвнаре, и на том комплексу од неколико хектара, требало је да буде неколико авлија. У мојем завичају двориште зову авлија. То је турцизам који је остао као један архаичан израз у мојем крају. Дакле требало је да буде неколико тих авлија.

Елем, једне године, дознам да нам се отац Илија упокојио и да је сахрањен у Црној Реци. Њега је садашњи Патријарх протерао из епархије нишке, а један од грехова му је био то што је скоро хиљаду душа водио у Свету Земљу, те су постали хаџије. И он је, сревши се са владиком Артемијем, неке прилике, мислим на ВМА, тражио благослов да Владика дозволи да га сахране у Црној Реци кад пође Богу на истину. И то се тако и догоди. Ми накнадно сазнамо да се отац Илија упокојио, па ја и супруга позовемо манастир Црну Реку. Нађемо њихов телефон у именику – и кажемо да бисмо желели сутра да донесемо и приредимо трпезу љубави за монаштво и тај верни народ који ће бити на Литургији за покој душе оца Илије који је био наш духовник

на том првом путовању у Свету Земљу. И ми смо тамо отишли. После Службе, чекајући сад да се народ послужи, па онда монаси да се послуже, да нам се испразне те шерпе, лонци, лончићи, корпе, гајбе... у којима смо однели то послужење, отац Николај, игуман црноречки, и отац Иринеј који је сада Владикин секретар позову нас да попијемо кафу. И отац Иринеј скува кафу. Тако ми седимо на терасици од оног њиховог старог конака, и тад пророчки отац Николај каже: *Сијурно ће нам ови екуменистии протестанти нашеї Владику, али ја се надам да је наше брајсїво до ње мере учвршћено у вери да, ако се њо догоди, и ми ћемо за њим у шуму...*

А онда ја, онако, лаконски узвратим: *Ако вам се њо деси ево ја њправим једно еїно село, и ја ћу да вам њо усїуїим да склонїте їаву.* У шали, мислећи да то што отац Николај прича не може бити. Да од тога нема ништа.

Елем, прошле су две или три године од тог збитија, ја и моја супруга путујемо за Љубљану на сахрану рођаку који се тамо упокоїо. И мени звони телефон. И будући да у колима имам онај bluetooth, Нада чује разговор. Јавља се отац Иринеј и каже: *Браїте Милоје, ми Црноречани смо одлучили да кренемо за нашим Владиком, њошїо су нам забранили да нам он буде духовник, да нас он и даље исїоведа, и тако даље.*

И ми смо – каже – одлучили да најусїїимо манасїир.

Ја кажем оцу: *Да л је њо моїуће човече?*

И тако се заврши тај разговор. Ја возим, а моја жена каже: *Милоје, је л се њи сећаш шїа си рекао када смо њре две-їри їодине били у Црној Реци?*

И ја сад, будући да је телефон меморисао његов број, позовем и кажем: *Оче, ако немаїте їде їаву склонїти и ако вам није исїод часїи да дођеїе њод кров їрешної Закхеја, ево ја вас чекам чим се вратїим из Љубљане.*

И тако, ето, милошћу Господњом се десило да су ти људи дошли, а онда је време чинило своје. И сада тамо, Бог је учинио милост, да смо ја и моја породица подигли манастир посвећен Светом Николају Чудотворцу. То је иначе крсна слава мојих предака и сада се тамо вазносе молитве Господу и нашим Светим Оцима и дању и ноћу. И то је заиста велика радост. После су притрчали људи, па је направљен велики конак. Сада су смештене тамо монахиње које су протеране из рашко-призренске епархије, које су сада у егзилу, и сада је тамо служашчи отац Николај. Долази свет, и оно што човеку заиста представља задо-

вољство, да се држе ране јутарње молитве, да се сваки дан служе Литургије, вечерња... Десило се да сам једном био на ручку код њих, доле у монашкој трпезарији. За време те њихове трпезе монахиња чита *Житија свейих*. Један заиста узвишен начин духовног живота, служења Богу и роду. И ја видим кад год дођем, недељом и празницима дође много народа. Али и овако кад год пролазим, пошто је то мени на путу за родни крај, па кад год прођем, видим да увек има људи...

Водитиљ: Користили сте сваку прилику да чините добра дела, угодна дела. Ево колико сам ја успео да сазнам припремајући се за ову емисију: породичну кућу дали сте једној фамилији избеглој из Хрватске, давали сте сиромашнима, давали сте људима у невољи, помагали на сваком кораку, помагали сте и Српску православну цркву, али сте ипак одлуком Светог архијерејског Синода, Сабора – 18. маја 2011. изопштени из Српске православне цркве. Због чега?

Грешни Милоје: То су у ствари одлуке, у првом реду Жичког црквеног суда, а онда је то потврдио Велики црквени суд. Оптужница ме терети за два *сѣрашина греха*. Један је што сам угостио, односно примио на своје имање црноречке, односно рашко-призренске монахе. А ја сам био убеђен да извршавам Јеванђеље, које се чита месопусне недеље, дакле *Јеванђеље о Сѣрашном суду*, које нас учи, да гладна нахранимо, да жедна напојимо, да невољника под кров примимо, да болеснога обиђемо и тако даље. То је био један грех. И вероватно то нико нормалан у хришћанском свету не би оспорио, да један такав гест, ако не заслужије похвалу, сигурно не заслужије ни анатему. То само у случају ако се не ради о владики Артемију и о његовој духовној деци.

А други мој *сѣрашини грех* је, према оптужници, то што сам се молио Богу са владиком Артемијем, или, како они кажу, рашчињеним владиком Артемијем, у манастиру Љуђаци. Манастир Љуђаци је направио један благочестиви српски свештеник, освештале су га српске владике пре него што се догодио овај случај.

И то су та два страшна греха.

Е сад, када човек заиста постане изопштен из Цркве то је да кукаш колко те грло носи!

И да остатак живота проведеш у клечању. У кострети. У пепелу. У сузама.

Али, али – е сада ћете рећи: Ево га, ту је погинуо! Горд је!

Ја могу да вам кажем: највеће признање које сам примио од људи то је управо та Пресуда. Мада је још нисам добио. Ја још нисам добио коначну Пресуду. Али сам је добио од новинара, јер они су новина-

рима на конференцији за штампу поделили Пресуду коју је потписа Амфилохије Радовић. Један од кључних судата је био Иринеј Буловић. То се подразумева. По његовој иницијативи је цела та ствар кренула. И кажем то је највеће признање које сам добио од људи.

Зашто?

Зато што су мене изопштили људи за два кривична дела, је ли, како стоји у оптужници... Ово прво је у ствари имитирање онога што је учинио Милостиви Самарјанин. То је, значи, извршавање Јеванђеља. Оног о Страшном суду. А ово друго! Људи, ја се молим Богу са најблагочестивијим човеком под капом небеском у овом нашем чеपरку времена, владиком Артемијем.

И зашто ја сматрам да је то награда?

Награда је због тога што су ту Пресуду донели људи носећи на себи прстење кардиналско, које су примили од папе, на чијим вратовима виси папин напрсни крст, људи који папу зову *свeтлiи оцiн*, људи који... Један од њих је потписник примата папе у Равени....

Водитeљ: На кога мислите?

Грешни Милоје: Мислим на Иринеја Буловића. Дакле, на сиву еминенцију Српске православне цркве. Овај његов имењак, што га патријархом зовемо, он је на кончићу, знате. Он иде докле га коноп води и докле га кундак гони, што би реко Владика Николај у *Небеској Лиџурији*. Сива еминенција је и основни упропаститељ Православља у овој земљи. У то сам дубоко убеђен. И сад, ви сте дошли у позицију да будете екскомуницирани из Цркве ваших ђедова и да будете екскомуницирани из цркве ваших унука, разумете. Због тога што сте чинили оно што вам налаже Јеванђеље.

А зашто сам ја то учинио?

Зато што сам посматрао, је ли, шта бездушни људи могу да учине. У једној књизи сам то описао. Иринеј Буловић каже да ће *сломити кичму Артемију*, разумете. Кад је владика Артемије без суда и пресуде рашчињен, онда Амфилохије Радовић, на питање вашег колеге: *Како то бре људи учинисте иако на дрзину?* – каже: *Како на дрзину. Па ми десет година радимо на овом. Ово је само завршни чин.*

Е сад, у Стевановића цемату у коме сам рођен, за онога ко смисли зао план кажу: зликовац. Јер, кује зли план. А за онога ко тај план спроведе у дело кажу: злочинац. Јер је учинио то зло које је наумио.

Дакле, злочин је најављен, по њиховим изјавама. Пазите, то је „Дуга“ објавила, ја сам у једној књизи упутио читаоце на извор (*Сломићу ја кичму Артемију*).

А друго, дакле, Синод тај сан кује 10 година.

А зашто га кује?

Зато што је тај благочастиви, честити старац био препрека на путу ка *свeйшом им оцу!* Био је препрека на путу ка овоме што су покушали да нам приреде: да направе онај католички крст (над Нишом), да дочекају папу, због чега нам урнишу богослужбени поредак, ругају се нашим Светим Оцима, руше иконостасе. Ево, у Студеници су срушили иконостас. Руше чак и гробља православна. И о томе сам писао у једној књизи...

Дакле, они су у власти таме. Они су у власти нечастивог. И они хоће сада да нас подведу под јурисдикцију, најпалијег човека под капом небеском у грех. Кад пажљиво прочитате једну књигу у којој сам ја то објаснио, оно што је владика Иринеј Буловић, а тада није био владика, налазио се пред докторском дисертацијом о Марку Ефеском. Оно што је он исповедио у писму које је послао епископу Лаврентију (1972), то је оно што ми исповедамо данас.

Оно што чини господин Иринеј Буловић данас, то је катастрофа!

То је заправо све супротно од онога што је онда говорио.

И ту је, у ствари, проблем. Ту је проблем.

Значи, ми смо препознали оно на шта су нас Свети Оци упозорили: вукове у јагњећим кожама! И онда смо дошли у позицију да схватимо: они тог благочестивог старца, прво, супротно Уставу и канонима, склањају са трона и постављају администраторе. Дакле, супротно црквеном поретку. Па му онда не дају да остане ни у једном манастиру у својој епархији. Прогоне га у Шишатовца. Па кад тамо почне народ да се окупља, они кажу: „Ево га, оће да створи шишатовачку епархију.“ Онда му забране да богослужи. Народ и даље долази – владика седи. Владика седи у цркви, разумете. Служе његови монаси. Кад им ни то није било доста, протерају га из Шишатовца. Кад им ни то није било доста, забране му да иде у Петроград на научни скуп. Кад им ни то није било доста, забране му да говори. Сећате се у „Медија центру“: донесе она девојка папир и каже: „Патријарх је забранио да Ви говорите.“ И он, из дужности послушања, седне и не говори. И тако даље.

И када су га на крају рашчинили, неканонски, он је отишао и одслужио ону Литургију у Дубоком потоку (што неки нису разумели). Тада су са полицијом шиптарском и нашим неким изродима изнели монахе. Имате видео запис. Гледали сте вероватно. И монахиње су из-

нели силом. А Владiku су под стражом дотерали до Краљева. Тамо је била једна пауза и онда су га дотерали у Београд у ону његову чувену вилу која има осам квадрата и у којој ја не могу да се исправим. Он може јер је нижег раста. И тамо је полиција неколико дана чувала стражу. И тако је, Господу Милостивом хвала, њиховим злоделом владика Артемије из своје епархије протеран.

Где?

У егзил!!!

И шта се догодило?

Догодило се оно што су пророци старозаветни пророковали, *да ће колибе њраведника ѡроцветиати а дворци неѡраведника оѡусиети.*

И шта се догађа?

Када вам служи Патријарх у некој београдској цркви, топлој, уредној и тако даље, имаћете десет-петност-двадесет људи. Сем ако не наредите вероучитељицама да доведу ђаке. Када вам у неком потоку служи владика Артемије, или на Ариљском брду, на пример, једног радног дана – на Дан преноса моштију Стефана Архиђакона – онда ћете ви видети тамо хиљаду и шесто душа.

На једној ливади у Лозници, испод манастира, 2. јуна, уочи Св. цара Константина и царице Јелене, сабрало се две хиљаде и шесто душа. Народ осећа превару и ја сам, не бих желео да понављам оно што сам већ реко, једне прилике, на једној трибини у Шапцу рекао:

Они ѡраже ђавола лучом! Они ће најѡраићи ѡравославне Србље да се саберу ѡод неким ѡрмом, као шѡо су се сабрали онда ѡод Таковским ѡрмом, или у некој јарузи, мислим на ону јаруѡу Карађорђеву (Марићевића), који ће рећи: Сѡаниѡе људи! Шѡа ѡо радиѡе, кумим вас Боѡм? Шѡа ѡо радиѡе више, за име Боѡа? Шѡа ѡо радиѡе?

И „наши” администратори су отишли на Косово, да почупају корен српства! Да разјуре, да распуде, рашко-призренске монахе. Знате ли Ви да у епархији рашко-призренској у егзилу сада има око сто педесет црноризаца! Око сто педесет црноризаца! Знате да су људи са својим лептицама подигли скоро тридесет, ја мислим, тридесет катакомби. Значи од вашег комшилука тамо – у Бадовинцима, па преко Лознице, Ариља, Љуљака, Барајева, Ниша, Пирота, Беле Паланке... У Грчкој имамо катакомбу, и тако даље. Они су, у ствари, покушали да владiku Артемија маргинализују. Али не може се ѡраћати ѡроѡив додрила! Не може се сакриѡи ѡрад шѡо на ѡори сѡоји.

Водиѡељ: Због чега је вас полиција приводила?

Грешни Милоје: Е, то је сад посебна прича. У манастиру овчарско-кабларском, Вазнесењу, живео је старац Сава Ђировић (мој учитељ). То је био један убојити, жестоки старац, који је говорио јеванђељским језиком. Ми смо слушали његове беседе сатима, без даха. И он је ту своју духовну децу напојио водом живом – Светосављем. И његово чадо – мати Јелена, игуманија тога манастира, са својим сестринством, једнога дана одлучи да напише владици Хризостому, који се у међувремену упокојио, Бог да му душу прости, писмо говорећи: *Паџријарх је реко да је екумениста, дакле јеретик. Ви сте љокварили бојослужбени њоредак, и тако даље... Ми на њом љуљу не видимо наше сјасење и ми смо одлучили да комљетин сестиринство љређе љод омофор Владике Арђемија.*

Како су то рекле, тако је то било: „ко со у очи“. И Владика Хризостом пошаље сто до сто педесет попова једне вечери кад смо се ми, после манастирске славе... (Она је на дан славе то своје писмо прочитала пред народом). Ми смо сутрадан, по слави, отишли поново мало да се помолимо Господу Богу. И када су дошли ти попови, ми смо клекли, а онда су они почели да нас износе. Режија је била таква да су они почели да нас износе по принципу десет на једног. Изнели су нас ван зиדיна манастира, а ми као хришћани, нећемо да се бијемо. Ми ћемо радије да окренемо и други образ да нас удариш, него... Онај један свештеник што се хвалио да је набио шпиц од своје ципеле у моја ребра док су ме попови носили... Ја сам му опростио. И у срцу и у мислима, немам ништа против. Изнели су нас ван зиדיна манастира. А тамо је чекала полиција. Кордон полиције. Биће фотографија сад у овој књизи, управо се налази пред штампањем. Упркос томе што су покупили фотоапарате, телефоне и тако даље, нешто од тога је ипак остало у траговима. И полицајци више нису дали да се вратимо у манастир.

У међувремену, како је време одмицало, наишла су једна кола која су шверцовала веселог Хризостома. Он није смео својим колима да приђе, плашећи се, ваљда, да га његова духовна чада не опуче у поток. Колима која су имала цивилне таблице управљао је командант специјалне полицијске јединице. И ја сам заиста искористио ту прилику, пошто су ми, док су ме носили, испали кључеви од кола, искористио прилику да под фаровима видим еда ли ми где кључева. И тако та кола, идући кроз народ који се разбежавао, напред па кочницу, па напред и тако даље, та кола су мене покосила и ја сам пао на њих. И то је био довољан разлог да ме оптуже да сам „наскочио“ на кола и да

ме ухапсе. Судија у записнику констатује уочљив подлив, модар, на мом листу десне ноге. Ја сам после тога отишо код лекара и констатовали су да су ми покидали мишић. Али сам ја оптужен за „дрско и безобразно понашање“. И још један младић који, кад је видео да сам ја у немилости (јер сам покошен пао на хаубу кола) он је притрчао да ми помогне. И они су нас двојицу ухапсили. (Њега су ослободили, хвала Богу, а мене осудили.)

То је био први разлог за хапшење.

Други разлог за хапшење је био то што сам отишо на гроб оца Саве (мог духовног оца) који је сахрањен у порти тога манастира. Том приликом су дошли полицајци, јер им је јавио сад нови игуман (Тимотеј), пошто су одатле сад монахиње истерали, да сам ја ту. И онда су ме ухапсили. И по истом принципу целу ноћ држали у полицијској станици, привели пред суд и тако даље.

Али, слава Богу!

Шта се догодило?

Када су мене ухапсили и кад су народ избацили, онда су избацили и монахиње. И ја сам, кад сам се изјутра вратио из суда, тим монахињама предложио да их ми сместимо у моју кућу у Чачку. Међутим, оне су то одбиле. И онда смо их одвезли на то брдо изнад манастира. Горе је већ била брвнара, у којој оне и дан – данас живе, а ми смо за неколико дана подигли шатор-цркву која је, Господу Богу хвала на његовом дару, пуна као кошница пчела сваког празника и сваке недеље. Ви можете вероватно то да видите на неким интернет сајтовима како то изгледа. Тако да је тај шатор вазнесењских монахиња постао место ходочашћа, којим се сведочи вера православна. Неки наши монаси, који су се определили да служе Богу и роду, који имају чисто срце, теше се тиме да трпећи неправду и безакоње ипак „чувају“ свој манастир. То је опасна замка и Свети Оци су то разјаснили. И ја ћу то објавити у овој својој књизи, те цитате из светоотачког Предања о томе да су узалуд зидови манастирски. То је обична гомила камења. Јер, тамо где се оступа од светога Предања, тамо ће одступити и Дух Свети. И такав манастир ће бити обична (безблагодатна) гомила камења.

Водииџељ: Милоје, да ли понекад пожелите да СПЦ преиспита и поништи одлуку о вашем изопштењу из Цркве?

Грешни Милоје: Неки пријатељи су ми написали писмо и сачинили предлог... И то писмо њихово и мој одговор ћу објавити у овој књизи. Ту је било и неколико правника и врло су аргументовано писмо

написали, у моје име, Патријарху. Требало је ја то само да потпишем. Уз писмо су приложили и документа, фотографије и тако даље и тако даље. Користећи 88. правило – то су Кривична правила СПЦ – где бих ја имао право да се обратим надлежном епископу. Мене су осудили ненадлежни у жичкој епархији, јер сам већ био скоро годину дана пре покретања оптужнице, епархиот београдско-карловачке епархије. Они (моји пријатељи) су предложили да искористимо тај члан 88. и да тражимо од мог надлежног епископа, а то је дакле патријарх Иринеј, да изнесе на Сабор тај мој случај ради преиспитивања.

Међутим, ја сам им с љубављу одговорио да то не могу да прихватим. Зашто? Не желим милостињу од оних који су учинили немилосрђе према мом духовном оцу. Јер, после овог страдања, стицајем околности ја сам постао духовно чедо владике Артемија, који ме је примио под свој омофор. Ја се код њега исповедам. И док се та неправда према том Божијем човеку не исправи не бих желео... Ја сам због њега и његове духовне деце, пострадао. А дал ће се неправда исправити за време нашег живота или после нас, није битно...

Оно у шта не сумњам, оно у шта неприкосновено верујем то је истина да је Црква град на чијем челу стоји Господ Исус Христос. Њу не могу ни врата пакла развалити.

Дакле, не сумњам да ће Православље победити!

Питање је дана, кад ће се то десити. У овом чеперку времена у коме ми живимо... То што они мени неће одслужити опело, јер су ме изопштили... Одслужиће они опело.

Могу у поверењу да Вам кажем да имам контакт са преко четирисот педесет свештеника на свим континентима... И мислим да нема већег града у овој земљи где нема неки јереј који ми се јавио и који ми нелицемерно каже да се моли Богу за мене.

Дакле, ако би моје спасење зависило од расрбитеља СПЦ у Црној Гори, господина Амфилохија, или од упропаститеља темеља СПЦ какав је господин Иринеј Буловић, ако би од њих зависило моје спасење, онда би моја вера била узалудна!

Знате, још нешто да вам кажем, људи су се спасавали... Марија Египћанка није чак ни ишла у Цркву. Молила се Богу у пустињи. Пред смрт се причестила, и тако даље. Но, хвала Богу, ми сада имамо наше духовне пастире... Катакомбе ничу ко печурке, знате. И то је она „со соли“ која ће сачувати српски народ. Ми можемо сагубити територију, могу нам отети кућу, могу нам отети земљу, могу нам окупирати као што су нас сад, је ли, окупирали и тако даље.

Ништа то није са становишта вечности.

Кад веру изгубимо, нас неће бити.

Водийељ: Милоје, за сам крај, остадосмо гледаоцима дужни. Ко су потомци проте Даниловића са Косова ? У две речи.

Грешни Милоје: Оно што сам чуо од људи, који се баве тим фактима, на пример од господина Јована Деретића... Од њега сам чуо да је Хашим Тачи, да је његов деда или прадеда био православни свештеник.

Водийељ: Прота Даниловић.

Грешни Милоје: Да је Харадинај, у неком трећем-четвртом колену назад, наше горе лист. *Време їради куле и їрадове, време їради време разїрађује*. Проћиће ова будалаштина, и разабраће се ко је био вера, а ко невера.

Водийељ: Милоје, хвала Вам пуно на овом разговору.

Грешни Милоје: Хвала и Вама на Вашој љубави. Хвала што сте учинили тај труд да дођете из ваше лепе Бијељине у Београд, да се сретнемо. Да се упознамо. Нека Господ Бог даде да се сретнемо у некој од наших катакомби. Да осетите, видите и чујете како се Богу слава узноси. И како се из срца пева Алилуја.

Водийељ: Са великим задовољством. Хвала пуно.

УТУК АТАНАСИЈУ ЈЕВТИЋУ

Транскриптив емисије „Или или” за коју ТВ кућа којој је намењена „није имала ѿермин” за емитовање. Водитиел Драіана Сенић. О Савиндану, 2014.²⁰³

Водитиел: Овај пут почињемо са новим циклусом, под називом: „Или или”.

Чачани су на више начина прозвани тако што им се спочитавају различита нереаговања. Љуте се што не обилазимо изложбе, затим познати спртски радници се љуте да Чачани немају разумевања за њихове досадашње успехе и сад нешто што нас је највише дотакло, а то је да нас чак и Црква критикује. Баш из тих разлога желим да на овај начин, путем ове емисије, покушамо да расветлимо те дилеме, на тај начин што ћемо дати прилику и другој страни. Јер, то је „златно правило” информисања.

А ово би била прилика да се захвалим господину Милоју Стевановићу, зато што је имао разумевања, најпре за природу моје болести, јер сам ја особа која због болести не могу да путујем, а он је и поред свих својих обавеза, нашао за сходно да дође, да неке дилеме које имамо покушамо разрешити.

Сведоци смо такозваног предавања, ако можемо тако да га назовемо, које се недавно десило у Дому културе, овде код нас у Чачку. Предавач је био епископ Атанасије Јевтић, који је на неки начин нас Чачане, то морам да подвучем, буквално прозвао. Ми имамо потребу да нам то неко напокон објасни шта је то што се нама спочитава да ми као Чачани не умемо да препознамо праве вредности. Да ли нас случајно, уочи Савиндана, то предавање доводи у још једну недоумицу. Најављена је тема: *Јединство вере и заједница Светиої Духа*.

То предавање је изазвало велике полемике међу Чачанима лацима. Ми смо заиста збуњени и заиста не знамо шта се то дешава, јер ми нисмо судије да се стављамо на ову или ону страну. Зато је јако драгоцено то што ћете нам објаснити о чему се ту ради. Најпре бих Вас замолила... Јер, мене је иритирало то да Вас неко, а не неко, него епископ Атанасије Јевтић, назива „лажовом”.

²⁰³ Извор: <http://www.youtube.com/watch?v=mqi53OnRDzY>, под насловом: Грешни Милоје Утук Атанасију Јевтићу.

То је јака реч сама од себе а да не кажем када је изговорена од стране епископа. Мислим да тада има још већу тежину. Ја бих Вас замолила да најпре то објасните.

Грешни Милоје: Сећате се нашег песника који каже: *Уди ме њреја-ка реч.*

Да, реч „лажов” изговорио је епископ Атанасије Јевтић. Он спада у људе који су почели да руше богослужбени поредак и који је јавно, без страха од Бога и без стида од људи, рекао да *Каноне ваља окачити мачку о реј.*

Са качењем Канона и Устава СПЦ о реп, господин Атанасије је окачио и кодекс лепог понашања.

Иначе, врло се лепо осећам, јер знам да постоје епископи и постоје лажијепископи. Није на мени да их сврставам у ову или у ону групу. То ће време, то ће Господ распоредити и све ће се скоцкати. Једног дана ће се видети ко је био вера а ко невера.

Шта да Вам кажем?

Лепо ми је. Почаствован сам и тиме што су ме искључили из Цркве господа Амфилохије Радовић и Иринеј Буловић, као што сам почаствован и тим епитетом „лажов”, који је изговорио Атанасије Јевтић.

Он је, у ствари, у контексту тог свог вашарског наступа у Дому Културе (ја сам видео тај снимак, неки су ми га пријатељи дотурили), он је ту говорио о себи. А мене је сместио у контекст који ми јако импонује: сместио ме је у друштво једног Владимира Димитријевића, кога веома ценим. То је човек који је први пострадао, смењен је из оне редакције *Лојос њелевизије*. Он је био први вероучитељ, одлуком патријарха Павла, када веронаука још није била уведена у школе, и смењен је без икаквог акта...

Сместио ме је у друштво, како га је он назвао: „Људи Миодраг Петровић”. Ту се ради о професору доктору Миодрагу Петровићу који је нашу нацију задужио научним радом. Он је, иначе, научни саветник Института за историју САНУ. Он нам је оставио то ремек дело *Законом ѡ правило Свеѡѡа Саве*, које је превео на савремени језик. Ових дана је изашла и шеста књига његових сабраних дела. Он је велики учитељ Срба. Он је, у овом излагању Атанасија Јевтића, проглашен „лудим”.

Ту ми је представљало задовољство да другујем како он каже са „откаченом” докторком Десанком Крстић, која је, иначе, једна велика наша Српкиња, национални радник која живи и ради у Канади.

Другујем у тој беседи са господином Тапушковићем који је мало *ѡврђи орах* за њихове зубе, пошто су они и световном суду тужили

владику Артемија, тако да је господин Тапушковић проглашен (од стране г. Атанасија) „пљачкашем и дерикожом“.

Лепо ми је било у друштву са монахом Антонијем – тим „лудак-ком“ по дефиницији господина Јевтића.

Особито драго ми је било друговати, у тој његовој беседи, са тзв. „расколником, лицемером и среброљубцем“ – владиком Артемијем – који је мој духовник.

Посебно задовољство ми је било да другујем са „пробисветима“, а то је српски народ које он назива „пробисветима“. Касније ћу вам показати и како изгледају ти „пробисвети“.

Наравно, не бих се служио средствима којима се служи господин Атанасије Јевтић, па бих о њему радије препустио реч позванијем. У овој мојој књизи „Не дај душу, роде“ (показује књигу) објављен је транскрипт беседе оца Саве Арсенића.

Отац Сава Арсенић, протојереј-ставрофор, Бог да му душу прости, недавно се упокојио, је био школски друг господина Атанасија Јевтића, владике Артемија, господина Амфилохија итд. Ја ћу Вам сада цитирати један инсерт из те Беседе. Да не бисмо унели забуну међу Ваше гледаоце, подсетићу Вас да су они били школски другови док још нису постали монаси и док нису добили монашка имена: Амфилохије је био Ристо, Атанасије је био Зоран, епископ Лаврентије је био Живко, тако када цитирам Оца Саву – да гледаоци знају о коме се ради. Овако он каже:

„...И сада видим Ристу, Зорана и Живка.

Срам их било!

Осудиће њих цело Српство!

Проћи ће њихово. А Бог се не да победити! Нико Га никад није победио, нити ће Га икад победити.

Навалили сте на свога друга. Али Ви сте чули Зоране, Живко и Ристо кад је Отац Јустин рекао Артемију: *А ти ћеш мали њосипрадаи!*

И од кога? Од школских другова. Срамота! По ко зна који пут Србинова! Од Косова и Вука Бранковића, преко Милоша Обреновића, преко комунизма где је брат брата убијао, сестра сестру.

Дочекасмо да свештенослужитељи убијају браћу своју.

Срамота!

Срамота!

И опет само Срамота!

Како се не стиде да корачају по овој српској, мученичкој и крвљу натопљеној земљи. Како може Зоран“ – дакле Атанасије Јевтић – „да

гледа владику Артемија? Он који то више и није, па се вратио и постао Зоран издајник!

А гледају врата у Грачаници једна у друга: иза једних седи влади-ка Артемије, утамничен, под контролом шведског батаљона, или чете, полицијом шиптарском и, не могу другу реч да кажем, Удбом српском из Србије, а колега гледа, онако сав уфалчован око врата.

Шта је он урадио своме другу!?

Боље да се није родио! И за тог човека се може рећи као што је Христос рекао за Јуду: *Боље да се није родио.*²⁰⁴

Ето, да не причам о владици Атанасију Јевтићу (показује књигу *Не дај душу, роде*) овде је дат транскрипт те његове беседе и извор на Youtube²⁰⁴ где свако може ући и чути аутентичну реч блаженопо-чившег оца Саве Арсенића.

Водитиљ: Јесу ли то Ваше лажи?

Грешни Милоје: Па, то су те моје лажи. Када им кажете истину. Јер, истина највише боли. Ту је проблем.

Водитиљ: Али јој тежимо.

Грешни Милоје: Њима се и у одлуци Суда, да сад не одвлачимо пажњу ваших гледаоца од теме... Искључили су ме из Цркве зато што сам поступио онако како треба да поступи хришћанин по Јеванђељу о *Сйрашном суду*. Дакле, зато што сам указао гостопримство људима у невољи. И друго: што сам се молио Богу са владиком Артемијем и његовом духовном децом. Мене су из Цркве искључили људи који се моле с јеретичима, који носе папино прстење и напрсне крстове... Али о томе ћемо касније.

Он (г. Атанасије) је учинио доста произвољности. У ствари могло би се рећи да цело његово предавање чини својеврсну гомилу произвољности. Њега – да ли је то учинио грешком или намером тешком – то ће време показати, али њега најављује господин Јован (Младеновић) то вече, позивајући га да чачански народ поучи својом „мудрошћу“. А када сам одгледао тај снимак, онда сам ваистину схватио поруку апостола који су рекли: *Говорећи да су мудри, ѿлудеше.*²⁰⁵

Да човек не верује да неко, ко носи митру српског епископа, може да изговори такве произвољности. Осим тога, епископ Јован

²⁰⁴ http://www.youtube.com/watch?v=m3IEfhhttp://www.youtube.com/watch?v=b_E3ni6SG-cUTI2NFI

²⁰⁵ Рим. 1,22.

шумадијски, а сад и администратор Жички и владика Атанасије су први увели... У књизи *Не дај душу, роде* налази се још једно драгоценост сведочанство оца Небојше (Стевића), који се сукобио са њиховим безакоњем, са њиховим новотарством. Може се рећи да су господа Јован Младеновић и Атанасије Јевтић први увели небивалу праксу у СПЦ, а то је да иду на литургију у пратњи полиције. Мени су пријатељи рекли, не знам да ли сте Ви приметили, да је и ово предавање било обезбеђено јаким полицијским снагама.

Водитиљ: Био је један потпуно неприродан приказ: долази нам један „уважени“ епископ – Атанасије, а при том видимо буквално полицију у униформама, али не само ту у дому него и иза, тамо где је он говорио на позорници, па тамо иза оних драперија вире ноге. То обезбеђење је било комплетно ту распоређено. Од кога треба да се он заштити?

Грешни Милоје: Ја сам бивао, док нисам искључен из Цркве, по нашим светињама у Жичкој епархији, када су ме жуљали пиштољи полицајаца у цивилу. Знате где лежи одговор на тај наш бол? И зашто се налази и пред Патријаршијом полицијска кућица, од недавно, од када су владика Артемија склонили? У Светом Писму је дат одговор. Старозаветни пророк каже: *Безбожник се и сенке своје њлаши*. Човек који има чисту душу – он је слободан човек. Човек који се налази на позицији коју не заслужује – он је у страху.

Ви сте рекли шта је најављена тема – „Јединство вере и заједница Светога духа“. Знате, ђаво наговори човека на лаж, па му после не да да остане у тој лажи (него улази у нову). Након неколико минута, само што је почео да беседи, сам господин Јевтић каже: *Ја сам овде дошао са задатком да њоворим о расколу, о њарасинањњи*. Је л тако рекао?

Водитиљ: Јесте. Ја сам била тамо.

Грешни Милоје: Значи: лаж! Комплетна режија је лаж!

Водитиљ: Још једно питање које је он нама наметнуо, у ствари не питање, него мисао коју је он нама сугерисао као исправну, па да би потврдио, питао је зашто ви градите катакомбе, код толико лепих храмова? При том се није запитао што су они полупразни.

Грешни Милоје: Па, да пођемо овим редом. Он је, како је рекао, те „пробисвете“ – народ српски, назвао *њарасинањњом*. Ево (показује фотографију са стране 54 ове књиге) тако отприлике изгледа једна *њарасинањња*. Али пазите: он је својеврстан плагијатор. *Парасинањњом* Сабор у Лозници је први назвао овај човек (показује фотографију са стране 98). Овај човек се зове Иринеј Буловић. Он је портпарол Сино-

да, он је Епископ бечки и бачки, он је декан и професор Богословског факултета, он ми је био судија, а сад је председник Великог црквеног суда. Он каже да је тај народ *ѡарасинаѡѡа*. Он, који без стида, и без страха Божјег, пали свеће у јеврејској синагоги. Ово није парасинагога: ово је права синагога. Према 65. и 71. Канону Апостолском – овај човек не припада СПЦ! Он је отпао. Тај човек ће нас изгонити из Цркве наших ђедова и наших унука.

Сада да одговорим на питање које сте поставили, зашто гради-мо катакомбе?

Срби су увек у мукама и невољама градили цркве брвнаре. Има једна предивна књига коју је издао Републички завод за заштиту споменика културе Србије, зове се *Молиѡве у ѡори*, у којој се говори о тим нашим брвнарима. Наш патријарх Арсеније Чарнојевић, под којим је учињена она велика сеоба Србаља, у Сент-Андреју, је подигао, најпре, седам цркава брвнара. Да се у њима сачува „со соли“, да се у њима сачува вера наша православна. Зашто рецимо у једну катакомбу која је доскора, док нисмо озидали капелу, три зиме, сећате се каква је била претпрошла зима, људи из Земуна, на пример, пролазе поред 40 топлих цркава и долазе на Литургију у Барајево – под шатор. Зато што људи виде, препознају... Знате: *Не може се сакриѡи ѡрад ѡѡѡ на ѡори сѡѡѡи*.

Други разлог због кога ми дижемо брвнаре, односно катакомбе, јесте то што смо се поучили на искуству Руса. Када је издајнички Патријарх и издајнички Синод стао уз цркворушитеље, са доласком бољшевика на власт, када су цркве и манастири почели да се претварају у штале и магацине... Знате да је црква Христа Спаса у Москви била претворена у базен за купање... Знате шта је спасило Православље? Катакомбна црква. Из те катакомбне цркве никли су бројни светитељи. Постоји једна дивна књига коју је приредио наш земљак, Владимир Димитријевић. Та књига има око 800 страна и говори о светитељима Руске катакомбне цркве. Ти дивни божји људи, међу њима је и старица Матрона, матушка Матрона – Света Матрона. *Не може се сакриѡи ѡрад ѡѡѡ на ѡори сѡѡѡи*.

Када сам био млад, када сам био студент, водио сам једну бригаду у Русију, у оквиру оне међународне размене студената. Тада смо ми учени, и тада ови људи који су сада епископи нису дизали глас, нису нам отварали очи. Ми смо живели у заблудама док нисмо сами прогледали. И онда смо на Црвеном тргу стајали 8 сати док нисмо стигли до Лењиновог маузолеја. Отидите сада у Москву и видећете да тамо нема никог, а

отидите у Подмосковље, до моштију матушке Матроне... Дванаест сати смо стајали, у четвртак, радни дан је био, на врућини, да бисмо дошли да се поклонимо њеним моштима. У једном извештају Комунистичке партије Совјетског Савеза, у тој књизи управо то стоји, процена је била да катакомбна црква, што директних чланова, што присталица, има око 48 милиона. Дакле, не може се уништити вера у људима. Они могу натерати попове да раде мимо своје савести (једно време).

С друге стране, они раде једну другу ствар, о којој ћемо ускоро имати једну књигу: ови млади људи, млади свештеници који долазе, они су обучени на Богословском факултету на коме је декан и професор Иринеј Буловић, где хара Игњатије Мидић... Они су претворили Богословски факултет у својеврсну школу или полигон за обуку неојаничара. Ја то могу врло одговорно да докажем. Све ће то објаснити ова књига која се ових дана управо штампа, коју поменух.²⁰⁶

Ето тако. Који су то њихови аргументи са којима наступају, односно зашто они нас оптужују и називају лажовима, лудацима, оваквим, онаквим? Због недостатка аргумената. То вече, господин Атанасије Јевтић је више пута рекао, па чак је и приказивао слике владике Артемија хотећи да докаже да је и он екумениста.

А какве су то слике?

Видимо, са Олбрајтовом (државним секретаром САД), и још неким седи у ресторану за неким радним ручком, је л тако. Седи у некој конференцијској сали. То је једна ствар. Пазите, Милостиви Самарјанин је био иноврни и ушао је у Јеванђеље...

Шта није допуштено?

Није допуштено молитвено општење! Е, то раде ова браћа. (Показује фотографије). Ви овде видите Иринеја Буловића у молитви, пазите, са овим човеком који носи црвену капу. А овог човека доле, ово је трећи по реду (папа), имам све њихове фотографије у мојим књигама, знате, ово је трећи по реду њихов „свети отац“. Ја ћу вам после рећи ко је „свети отац“. Онда ми имамо рецимо овде господина Иринеја Буловића на молитви у њиховом храму, а овде видимо њих на молитви у нашем олтару. Овде видимо господина Иринеја Буловића, који је већи католик од папе. Он проповеда, погледајте где, у којем амбијенту и у којем друштву. Ви овде имате господина Иринеја Буловића, на горњој и доњој фотографији у „дивном“ друштву, на молитви. На жалост. (В. стр. 97-101).

²⁰⁶ Мисли се на књигу владике Артемија: *Одбрана православној исповедања вере...*, Београд, 2014.

Да ли вам треба још доказа?

Да ли они мисле да је овај народ луд?

Да ли они мисле да могу жедне да нас преведу преко воде и овај пут?

Погледајте ово, молим вас!

И на крају да вам кажем нешто. Ево: екуменистички скуп у Сарајеву! Погледајте ту идолопоклоничку ватру.

Шта је то?

Је л то приличи достојанству српског епископа?

Је л приличи епископском достојанству: овде имате нашег Патријарха и цео Синод. Видите ли где седе?

У Загребу испод „иконе“ Алојзија Степинца? (Кажем иконе, јер ће га њихов „свети отац“ прогласити за „свеца“)

Ко је Алојзије Степинац?

Врховник, поглавар католичке цркве, са чијим благословом је 1.371 католички свештеник учествовао у зверствима, у најцрњим зверствима силовања, пљачкања, клања, бацања у јаме, и тако даље... Учествовао непосредно у расрбљивању, односно сатирању српства.

То је дакле њихово друштво.

И онда ће г. Атанасије Јевтић рећи да су ти људи који иду за владиком Артемијем овакви и онакви. Раније је он говорио за монахе владике Артемија да су то *лудаци, ајачи, монаси-немонаси, дозлабоја срамне йројалице*.

Ало, људи!

Ово је његово духовно чедо, такозвани бискуп Григорије Херцеговачки. Сам се прогласио. (Показује фотографију Григорија Херцеговачког како клечи међу католицима на молитви у католичкој катедрали.

Јесте ли видели то?

Је л се прогласио човек сам за бискупа?

Овај човек – духовно чедо господина Атанасија Јевтића, такође је пре неколико година саблазнио Чачане. Вероучитељице су довеле децу да напуне салу.²⁰⁷ То је „епископ“?! Дакле, човек који се моли по католичким катедралама. Човек, ево га, који клечи у католичкој катедрали, који се јавно проглашава бискупом. То је духовно чедо г. Атанасија. А монаси владике Артемија су, каже, „немонаси“, они су „бандити“, „лопови“...

Са друге стране, донео сам... Доста тога је објављено у мојим књигама, али нигде није сабрано на једном месту. Ово како изгледају, како рече, *дозлабоја срамне йројалице и йробисвеји*.

²⁰⁷ Тад је побуњене Чачане против новотарија називао „православним вехабијама“

Ево, то је тај српски народ који је одлучио да неће за Атанасијем Јевтићем и Иринејем Буловићем! Да неће за екумеистима, у духовну пропаст. То је тај народ, *дозлабоја срамне йројалице*. (показује фотографије са страна 54-72)

Ево, покажите целом свету: у земљи Србији је никло тридесетак катакомбних црквица које смо изградили нашим лептама. И да вам достоверим одговор на оно ваше питање: зашто поред полупразних дивних храмова ми идемо под шаторе?

Ево шатора мати Јелене Вазнесењске (показује фотографију Новог Вазнесења) који је посто место ходочашћа.

Лепо нам је тамо бити!

Видите како изгледа тај народ. На пример: Ово је Ремезијана... ово је Златибор... ово је, мислим, Врњачка Бања... Ниш... Погледајте, дакле широм целе Србије ничу катакомбе. Ево фотографије из Старог Раса... Овде доле видите Бачку (Кула).

Ево овде тог дивног оца Небојше који је са својом децом и својом супругом одлучио да страда заједно са владиком Артемијем. Јер, не жели човек да прода веру за вечеру.

Ево поснице Светог Пимена Великог на Јелици, због чега су ме прозивали недавно и на седници градске скупштине Чачка.

У овој земљи Србији има милион и триста хиљада нелегалних објеката, али је велико питање да ли је ова посница легална, и да ли је црква, звонара, конак и тако даље у Лозници, које се налазе на мојем имању, да ли су легални. И дошла је инспекција да уради то што је урадила.

И знате шта им се, на жалост, десило?

На жалост им се десило да у Јездини има један објекат са грађевинском дозволом, на мом имању, а да у Лозници тамо где је манастир Светог Николе има десет објеката и на њихову жалост сви су са грађевинском дозволом. Они који постављају питања зашто инспекција дозвољава да се такви објекти граде на својим имањима имају нелегалне грађевинске објекте. Али о том по том. И то ће ући у једну од мојих следећих књига. Погледајте те „пробисвете“. Погледајте их широм земље Србије. Погледајте тај благочестиви народ (показује фотографије).

Је л вам то личи на „пробисвете“?

Видите овде монаха који је својим рукама направио једну предивну црквицу, у пустињи, тамо негде иза Љига. Крива Река.

Погледајте тај народ који под шатрама приређује после светих литургија скромне трпезе љубави – оно што смо некада звали агапе. Ту љубав не могу да купе сребреници из Ватикана.

Или погледајте овде: ово је катакомба у планинама изнад Пирота. Овај предивни човек, отац Јаков, био је игуман једног манастира у нишкој епархији. Епископ му је био садашњи Патријарх. И оног тренутка кад је Патријарх рекао да је екумениста, он је отишао и питао: *Јел се ѿо вама омакло или ...* Кад је сазнао да је то Патријархово опредељење, отишао је главом без обзира и направио катакомбу и он је сада, и отац Натанаило, његов сабрат који је тамо био, сада су ту у катакомби у егзилу.

Ово овде је катакомба коју је направио један монах (Василије) кога је Давид Крушевачки истерао у сред ноћи, са полицијом(!), из манастира...

Не може се уништити срце народа!

Они могу нама да отму кућу.

Они могу да нам отму цркву коју су саградили наши ђедови.

Али не могу Бога да нам ишчупају из срца!

Ја сам са мојим кумом Милошем, који је ктитор манастира у Ариљу, разговарао и ми смо дошли до закључка: ако нас истерају из кућа наших, ми ћемо да идемо у шуму, да направимо перорезом крстић на церу и да се молимо Богу.

Дакле, то је одговор на питање зашто ми градимо шаторе, и зашто ми градимо брвнаре...

Ми не градимо то нама. Ми то дижемо Господу у Славу.

Господ је рекао: *Тамо иде су сабрана двојица или тројица у моје име, ѿамо сам и Ја међу вама.*²⁰⁸

То што није са нама Атанасије Јевтић... Трт Персо. Ми смо од њега и побегли, знате.

Постоје учитељи и постоје лажни учитељи. Господ нас је Јеванђељем упозорио да ће доћи „вукови у јагњећој кожи“²⁰⁹ који неће давати живот свој за стадо, него ће прождирати стадо, и који ће распуђивати то стадо.

Водитиљ: Између осталог што је речено те вечери, ко и зашто омаловажава искрене сузе митрополита Амфилохија, како каже Владика Атанасије?

Грешни Милоје: Да. Он сматра да неки људи који су о томе писали неправду чине том „дивном човеку“ који жали за патријархом

²⁰⁸ Мт. 18,20.

²⁰⁹ Мт. 7,15.

(Павлом) и који је плакао на гробу Авве Јустина „зашто није дошао брат Артемије“.

Знате шта?

Ја сам матор човек, ја сам деда, имам шесторо унучади, хвала Господу Богу на његовом дару, и срамота је да се ја сад нешто измотавам и да се неком рутам. Али молим све Ваше гледаоце нека пронађу на јутјубу тај снимак, када је он поред Тадића заплакао што је умро патријарх Павле, кога су, срам их било, хтели да лустрирају. Ми смо га одбранили стојећи сатима пред Патријаршијом за време Сабора, певајући побожне песме. Све док се неколико епископа није појавило на тераси и благословило нас, нисмо хтели да одемо. И одустали су од његове лустрације.

Срам их било!

Нису могли да сачекају да један Божји човек умре!

Хтео је да се дочепа пане. Он који је расрбио СПЦ у Црној Гори, давно. Одавно се она не зове Српска. Он је хтео нама да буде патријарх.

И знате шта: он је (г Амфилохије) написао један текст, у коме каже да су монаси... *отишли на Милојево имање, а нису остали да чувају мошти...* Нису они отишли. Они су протерани (од администратора Атанасија и Амфилохија). И то каже: *Отишли код комунисте!*

Ја сам свој комунизам исповедио. Али да не буде неспоразума. Зашто сам се ја тамо нашао? Зато што поред таквих духовних пастира нисмо знали истину, па смо у читанкама учили о другу Титу, о Марксу... Кад смо сазрели и прогледали, шта се мени десило? Неколико месеци сам био секретар општинског комитета СК у Лучанима. Кад сам видео ко нам води државу, када сам им се примакао, ја сам у препуном Сава центру то рекао јавно (пре 30 година). Тада кад сам ја рекао да ће нас они који управљају земљом одвести у пропаст, у социјалне ломове, да ће се распасти економски и политички систем... Тада нису били мали ни Амфилохије ни Атанасије. А били су мањи од маковог зрна. Ћутали су!

И сада Амфилохије приписује мени комунизам. Шеф СК Србије у време кад су мене сменили због те беседе у Сава центру био је Душан Чкребић. Том Душану Чкребићу ће неколико година касније, овај човек, (покатује фотографију г. Амфилохија са папом Фрањом и фотографију кад Амфилохије качи Орден Светог Саве г. Душану Чкребићу) који се сликао и са овим језуитом. Он ће овом мом бившем шефу који ме је протерао, прогањао, анатемисао... окачити Орден Светог Саве. Ни мање ни више!

Та његова суза, када плаче у Ћелијама – нека Ваши гледаоци пронађу тај снимак и видеће која је то глума. И нека виде да ли су то искрене сузе (човека који је изјавио да Синод одлуку о уклањању владике Артемија спрема 10 година).

У једној својој беседи, ево у књизи *Тајна безакоња*,²¹⁰ Атанасије Јевтић, на прослави јубилеја свог великог пријатеља, двадесетпетогодишњице од када је он постао митрополит, односно епископ, каже беситно Атанасије Јевтић: *Амфилохије Радовић је превазишао Његоша и у неким стварима и Светиој Петру Цетињској*. А ја тада помислим: Воимја Оца и Сина и Свјататаго Духа, да ли ови људи имају образа?

И није им то довољно, читам у новинама пре неки дан, овај човек себе прогласио, аман, за свеца. Он се налази на ктиторској фрески! (показује фотографију из Блица од 29.1.2014. стр 12).

Људи! Објашњава Велибор Џомић, доктор Велибор Џомић:²¹¹ *ио је ктиторска фреска*. Па знате ли Ви шта је ктитор?

Питам Вас и питам браћу Србе и браћу Црногорце: Је ли Амфилохије као ктитор ове цркве, коју он предаје Христу, јел он те паре са којима је саградио цркву донео из Радовића или из Ватикана?

За име Бога!

Знате, владика Николај је једном приликом рекао: *Образован човек је онај који има образа*. Дакле, ништа не вреде докторске титуле ако немаш оно што може да стане под шаку (ставља шаку на образ).

Водићел: Владика Атанасије сматра да, како га он назива, господин Артемије греша кад каже „Екуменизам је јерес“, тврдећи да је и Свети Јустин био за екуменизам и говорећи да ће и књигу о томе да напише. Шта Ви кажете на ту тврдњу?

Грешни Милоје: Па знате шта, произвољностима владике (Атанасија) заиста нема краја. Он каже да ће написати књигу о екуменизму Јустина Поповића! Ево, (показује књигу) – манастир Хиландар је издао књигу: „Архимандрит Јустин Поповић“, сада свети Јустин Поповић, написао је књигу: „Православна црква и екуменизам“.

У књизи „Тајна безакоња“ има интересантан цитат светог владике Николаја. Он у једном писму, једном човеку који ми јако личи на господина Атанасија Јевтића, каже: „Ако ви верујете у Исуса Христа,

²¹⁰ Стр. 78.

²¹¹ Ко је Велибор Џомић?

Добрица Ђосић у *Недељнику* од 29. маја 2014. на стр. 32 каже: ... „Човек по мом мишљењу ниског морала, а велике претензије, зове се Џомић, Велибор Џомић.“

како онда можете тежити да измењујете и изједначујете истину са неистином. Је ли Вам тај пут Христос указао? Је л он мирио своју науку са римским идолопоклонством, са црначким фетишизмом, индијским нихилизмом или мртвим јудејским фарисејством. Очигледно не! И апостол Христов одлучно устаје против вас говорећи: Какву заједницу има видело с тамом, како ли се слаже Христос са ђаволом? Знате да свет не распиње на крст онога ко мири истину са неистином, светлост са тамом, добро са злом, а Христа је свет распео на крсту јер није уједначавао, није мешао, није са истином политизовао. Јасно је дакле да ви не верујете у Исуса Христа.“

Дакле, наши екуменисти су безбожници. Они су људи који су престали да верују или... Знате, разговарао сам са академиком Јованом Деретићем, а повод за тај разговор је било једно његово предавање на које сам налетео на интернету, у коме он лепо објашњава: *У нашу Свету Цркву су својевремено, будући да нису моћи да је раздију комунистичким системом споља, убацили људе који имају задатак да је разарају изнутра и они су сада – каже он – досели до позиције епископа, они су сада ти који је као моћи наизају изнутра.*

Што се авве Јустина тиче, ја морам да Вам нађем један врло интересантан детаљ. У овој његовој књизи он између осталог каже следеће: *У историји људског рода ти су главна два а то су Адамов, Јудин и њаин. Паја се појасио намесником дојим и на тај начин стао на место Бога и по томе се, како каже Авва Јустин, изједначио са ђаволом.*

Дакле, они који њега зову „свети отац“, а то се догодило и Атанасију Јевтићу и Иринеју Буловићу, па на жалост, и нашем Патријарху. Они су, будући да се папа изједначио са ђаволом, они су, пошто им је он отац – ђавољи синови. Други ватикански концил догматизује непогрешивост папе, и авва Јустин каже: *Ето јереси над јересима, то је страхоћа, то је побуна против Бога, то је против Христа са земље, то је поновна издаја Христа, то је поновно расињање Христа, само не на дрвеном него на златном њаином крсту и све је то, вели авва Јустин: Пакао! Пакао! Пакао!*

Они омаловажавају, вређају здрав разум: авва Јустин каже: *Екуменизам је заједничко име за исевдохристијанства, за исевдоцркве зајадне Европе у кој су сви европски хуманизми са њаизмом на челу. То су све јереси до јереси, њима је заједничко име свејереси. Из те јереси се некрестјано роје и све друге јереси. Тако је и противејанство један... итд.*

И знате шта још каже авва Јустин? Каже: *Савети светских цркава је јеретички, хуманистички и човекопоклонички сабор и он се састоји*

од 263 јереси и свака од њих је духовна смрт. За њега је ова организација ништа друго до оживљавање безбожне човекопоклоничке, идолатрије.

Дакле, је ли Вама сестро, и вама браћо Срби и сестре Српкиње, јасно зашто се не спроводи одлука Св. Сабора која је донета за време патријарха Павла о иступању наше Цркве из Светског савета цркава?

Зашто?

Па зато што њоме управљају управо овакви какве је описао авва Јустин: *То је нечувена издаја и срамно понижење* – како каже авва Јустин.

И сада ће да дође у Чачак, господин Атанасије Јевтић, и да каже: „Ја ћу да напишем књигу.“

Па знате ли какве су његове књиге?

У овој мојој књизи (показује књигу *Сине мој, не њисниј*) налази се објављено писмо које сам ја њему написао из Витлејема. Он је у својој књизи написао неистине о двојици архимандрита. Један од њих је био отац Григорије (из манастира Светог Саве Освећеног код Јерусалима). У међувремену се упокојио, Бог да му душу прости. Ја сам отишао у Свету Земљу и будући да сам познавао оца Григорија, посетио га том приликом, снимио са њим разговор на диктафон, уз његов благослов, и фотографисао се с њим. Из Витлејема, уочи Божића, написао сам писмо господину Атанасију Јевтићу, синовско писмо у коме кажем: за име Бога, немојте грешити душу, о ова два света човека итд... Мислите ли да ми је нешто одговорио? Или да је покушао да ту своју неистину исправи? Боже сачувај!

Знате, то је човек који у својим књигама пише, својевремено док је био, замало да ми се отме да кажем нормалан, опростите. Док је био, или се правио да је православни епископ, он пише: *Онај ко буде њиснио реформама Лијурције чуваће косу са главе!* То су његове речи.

А шта он сад ради?

Знате шта ради?

Он премешта целивајуће иконе, он сада мења Литургије, он сада руши оно што смо вековима градили и чували.

Ово је био иконостас манастира Студенице (Показује фотографију) Пред овим иконостасом је из Драгачева моја баба Драгиња ишла понекад на Литургију. Да би тамо стигла, морала је да пође вечерас да би ујутру стигла на Литургију. Ту се налазе уздаси српских мајки и српских очева. Испред овог иконостаса су се сузе проливале, Богу молитве узносиле...

И шта је дошло?

Дошло је време да то развале бестидници, бесрамници, безбожници. И да уместо тог предивног иконостаса дигну ову ругобу (показује фотографију) да примакну царску лавру католичкој пећини разбојничкој.

Ало!

Ало људи!

Што рече амбасадор руски: *Има ли овде Срба!*? – кумим вас Богом!

Видите ли шта нам раде! Онај весели, Бог да му душу прости, Хризостом, кад је био епископ, порушио је гробље, скинуо је оне плоче у манастиру правио неке чудачке интарзије у мермеру. То је сада много важно да ли је у граниту, итд...

Оће да нам навуку проклетство на народ!

Људи моји!

После тог скрнављења гробља у Жичи и новотарија по црквама је л дошло до земљотреса у Жичи и Краљеву?

Је ли дошло до пожара око Студенице после овог скрнављења иконостаса?

И оно што ће се ускоро обелоданити у шта су претворили српску богословију – Богословски факултет! То су сада плодови. Ти млади свештеници који отуд излазе, ти млади људи су надојени екуменистичком јересју... Тамо им предају католици из Загреба, тамо им предаје Игњатије Мидић, Иринеј Буловић...

Знате шта? Ми имамо свештеника у Заблаћу. У Заблаћу постоји једна дивна стара црква. У њој је постојао иконостас. Нема га више! Срушили га *ѿри браћа и ѿаѿа*. А ко су три брата? То су три млада свештеника, синови тог свештеника у Заблаћу. Један је добио, ни мање ни више, него центар Чачка, знате. Некада су свештеници кретали из недођије. Из Муртенице, из Брезовица па су пред пензију дошли у Чачак. Други брат му је у Крагујевцу, трећи брат им је поп у Алексинцу, четврти је на четвртој години Теолошког факултета. И замислите сад ја имам кућу из 1844. године којој сам вратио душу, сачувао сам сваку кваку, сваку циглицу, сваки праг. Овде, у овој мојој канцеларији, чувам ормар који је стар око 180 година, кога су изрешетали жижци. Ја сам га само заштитио од жижака и чувам га као једну старину. А ови руше иконостасе, за име Бога, пред нама живима.

То је просто невероватно!

Водитиљ: Господине Милоје, зашто Ви у својим књигама пишете лажи да су митрополит Амфилохије и владика Иринеј примили

прстен од папе када то није истина? Владика Атанасије је најмање два пута сведочио на предавању да је то лаж!

Грешни Милоје: Па добро. Ја сам спреман да се извиним и господину Атанасију Јевтићу и Иринеју Буловићу и Амфилохију Радовићу, ако се та тврдња докаже као истинита.

Међутим, поред тога што то пише у мојим књигама, то су аутори, овде има и универзитетских професора (показује књигу *Тајна безакоња*), то су објавили и у овој књизи. Али да претпоставимо да су и они „лажови“ пошто су присталице владике Артемија.

Ево, ја овде имам да вам дарујем: ово је лист „Данас“ (од 7.10. 2003). Тада ми нисмо ни знали да ли нам је и ко нам је издао СПЦ. Ја ћу цитирати, ово је аутентичан интервју и овде пише да редакција „Данаса“ има снимак те беседе коју је изговорио Иринеј Буловић, о коме смо данас доста причали. Изговорио ју је у цркви Дјевице Марије на Неимару. Ја ћу замолити господина Атанасија Јевтића да не удара баш тако очигледне етикете. Каже Иринеј Буловић:

„Ми смо са узбуђењем у души констатовали управо то да у нама не види неке странце. То је показао (папа) поклонивши нам и епископски крст који даје римокатоличким бискупима. Један од његових блиских сарадника нам је рекао братски с љубављу: Немојте мислити да је то само куртоазија... пошто сте добили крст и прстен то вам је порука да у вама види законите епископе цркве Христове, као што види у својим бискупима. Нас је тај чин још више гануо.“

Питаће се Ваши гледаоци ко су ти „нас“?

Ево сад доле објашњава (цитира *Данас*): „То је такође било директивно и за владика Амфилохија и за мене“.

Дакле: *Ако коза лаже, рој не лаже!*

Друго, оне који ће помислити да је и „Данас“, пре 11 година нешто ту додао или одузео, препоручујем нека господин Атанасије Јевтић оде код својих пријатеља у београдску надбискупију, па нека узме у то време лист „Благовест“ – то је лист београдске надбискупије – где је такође од речи до речи објављен тај интервју.

Треће, они могу од своје браће (у надбискупији), из њихове архиве, да добију тај снимак.

Четврто, и ако не добију тај снимак, ми ћемо им га доставити. И тај ћемо снимак са задовољством обелоданити кад се испуни време.

Још нешто бих желео да кажем!

Нису само они примили прстење! Примили су још неки. Један од њих је и Андреј, викарни епископ патријархов. Он се сам по томе

похвалио (у цркви Александра Невског) и ја Вашим гледаоцима препоручујем да на јутјубу укуцају: „Епископ Андреј Ремезијански о екуменизму трећи део.“ Негде тамо на 5. минути наћи ће његову изјаву да је он, и још ко с њим, примио од папе прстен. Чак пре него што је постао епископ. И то му је био знак с више да ће постати епископ. Српски епископ.

Њиховом бесрамљу заиста, заиста, нема краја!

Водитиљ: Владика је такође на предавању у негативном контексту говорио и о Ариљу. Ја сам у Вашим књигама читала текстове о Ариљу. Видим на интернету да сте тамо даривали Крст и Јеванђеље. Па Вас молим да нам објасните о чему се ради.

Грешни Милоје: Ариљци су наша браћа у Христу. Они су тамо молили да се богослужбени поредак не скрнави и успели су у томе. То је било у време када је народ у Чачку спречио новотарење у цркви.

Међутим, када је дошао један новатарац, управо из ове неојаничарске школе, за старешину храма – они су прешли на безакоње. Неке небулозне документе су качили на огласну табле цркве.

Ариљци су, људи, написали једну петицију епископу Хризостому, Бог да му душу прости, у којој су они молили да им то не раде. Није им то уважено и они су одлучили да направе цркву.

Знате шта. Ја ћу опет поновити: *Не може се сакријати њаг и њио на јори сјоји!* (Показује фотографију). Ово је био радни дан када се у Ариљу окупио овај свет. Ова благочестива жена је Драгана, супруга једнога од тројице браће који су ктитори овог манастира. Она је спрема мала ручкове за градњу манастира, а сестричина је патријарха Иринија.

Да вам кажем нешто: И сувише они потцењују народ српски!

И сувише га омаловажавају и цвељају!

Има једна древна мудрост: *Ко се с народом судио, њарницу је изјудио!*

Ја сам послао једну поруку, са трибине из Шапца (2013), да се они не играју с народом.

Да се не играју и да не траже ђавола са лучом.

Да им се не би десио неки *Таковски ѡрм* или нека *Карађорђева (Марићевића) јаруја*.

Јер ми бранимо веру ђедова наших. То нама не може да одузме ни Атанасије, ни Иринеј Буловић!

Нека се они... Нека не мисле да ће они *да ујлаше мечку са решењом*.

Водитиљ: Неминовно питање. Да ли Ви мислите да ће уз помоћ власти и полиције срушити те ваше катакомбе?

Грешни Милоје: Знате шта. Каже: *Ко нема стйраха Божјеї у срцу, њему је све моїуће.*

Они могу, ако треба да узму булдожере и да сруше. Али ништа се ту неће догодити. Знате Господа је издао Јуда и није уништио веру, него распалио. Турци су запалили мошти Светог Саве на Врачару.

И јесу ли уништили светосавље и православље?

Нису. Него су га само распалили.

И они, ако им њихова бесомучност допусти, да поруше неку од наших катакомби, само ће родити још стотине других.

Владика Атанасије Јевтић је својевремено рекао у својим књигама: *Чуїаће косу с ілаве они шїїо буду реформисали Лиїиурїїу....* Али у својој другој књизи је написао... И то је најбољи одговор на то хоће ли они уз помоћ власти, рушити наше катакомбе? Цитирам:

„Није ли црквени народ у време императора Ираклија, имајући на челу два монаха Софронија и Максима, свргнуо и анатемисао васељенског патријарха и римског папу. У време Флорентинског Сабора тај исти народ срушио је Унију, имајући за руководство једног епископа светог Марка Ефеског.“

Дакле, г. Атанасије је сам, док је био на православној линији, одговорио на питање које сте Ви мени поставили.

Према томе не могу они утрти оно што је Господ створио.

Водїїељ: Још једно питање, а то је констатација (Атанасија Јевтића) да владика Артемије није учинио ништа да спречи страдање на Косову, чак изрекавши да није спречио ни НАТО бомбардовање.

Грешни Милоје: Да. Знате шта, велики је проблем када је човек у сукобу са самим собом. Навео сам овде неколико цитата из књиге владике Атанасија Јевтића, са којима је он сада у сукобу!

Недавно је изашла књиїа блаженопочившег патријарха Павла из времена кад је био епископ рашко-призренски: *Извешїїаїї са расїеїїої Косова.* Изашла је с благословом патријарха Иринеја. У уређивачком одбору су митрополит Амфилохије, Атанасије Јевтић итд.

У тој књизи патријарх Павле, тада епископ, у звезде окива владика Артемија, његово монаштво, његов подвижнички рад, његову духовност, описује Црну Реку као велики духовни расадник...

Господин Атанасије Јевтић и његови истомишљеници мораће да попале књиге у којима су остали трагови о делима епископа Артемија.

Водїїељка: Али не могу памћење. И само још нешто за крај. Владика Атанасије тврди да сте Ви и Артемије у расколу?

Грешни Милоје: Једина тачка у којој се господин Атанасије Јевтић и ја слажемо – то је да у СПЦ постоји раскол.

Има само једна ситница у којој се не слажемо, а то је:

– Он тврди да су раскол починили владика Артемије и његове присталице,

– А ја тврдим, и могу то подупрети обиљем материјалних доказа, да су неки други људи починили раскол у нашој Цркви.

О томе сам говорио на овом Молитвеном црквено-народном Сабору у Лозници и Ви можете тамо видети моје ставове око тога и ако треба упознати Ваше гледаоце.

Водитељка: Господине Милоје, ја не могу да кажем „грешни“, јер Ви, за мене, то нисте. Најлепше Вам хвала. И слава Богу, јер ово је код мене изазвало преображај. Јер ја сам, као лаик, у неком тренутку била у дилеми...

Грешни Милоје: Богу хвала. И хвала Вама за труд Ваш. Мени је задовољство било. Када сте ме позвали да дођем из Београда у Чачак, на разговор, рекао сам Вам: за сведочење истине нема цене. И нема препрека.

Зашто?

Истијина ће нас сјасији, то нам је порука коју нам апостоли шаљу.

Водитељка: Хвала.

Грешни Милоје: Хвала и Вама.

Богу хвала!²¹²

²¹² У наставку је приказан снимак једног дела те беседе у Лозници. Транскрипт те беседе је на стр. 149-154 ове књиге.

КОСОВСКА ДИЛЕМА: ГЛАСАТИ ИЛИ НЕ ГЛАСАТИ –
ПИТАЊЕ ЈЕ САД

Грачаница, 12.10.2013.²¹³

Ви сте браћо и сестре данас пред оном вечном дилемом, пред Лазаревом дилемом.

Једни мисле да треба да се определите за царство земаљско и да гласајући потпомогнете царство европско.

Они мисле да треба да се затremo на косовско-метохијској групи, да би, ваљда, вође наше добиле похвалу од нашег окупатора.

Тако мисли, тако збори и тако твори и један оцеубица (Теодосије) кога је најавио представник окупаторских НАТО снага г. Фиццералд о Божићу 2010. (како нам је у једној емисији Радио Београда „Силен” посведочила старица Косара Гавриловић). Он је изјавио да ће *владика Артемије биће замењен кооперативнијим епископом*. И тако су оцеубицу потурили за „духовног вођу”.

Ваш „духовни вођа”, чији прототип је описао још Радоје Домановић, отворио је врата Светих Дечана (супротно вољи домаћина) човеку који је рекао: „Срби су неписмени дегенерици, силоватељи, убице беба, касапи и агресори”²¹⁴ И још је рекао да: „САД морају да предводе Запад у одлучујућем одговору на српску агресију.”²¹⁵

Отварање врата Светиње без и супротно благослову владике Артемија, издаја више није имала страха од Бога ни стида од људи.

Он је (Теодосије) бесрамно стао на место свог духовног оца као што је његов идол, папа, стао на место Бога.

Тако издајници почињу отворено чупати корен србског бића на Космету. То чупање србског корена дато је у задатак администраторима, за време чије самовоље и безакоња страда монаштво и тако се припрема пут Домановићевом вођи. Страх ме за оне који за тим вођом крену да не уклешу своје име у онај камен који је узидан на спомену косовским јунацима, Вуку Бранковићу, где пише :

...Проклећ био и ко ња родио

²¹³ Транскрипцијско аудио запис

²¹⁴ SNN, 1.8.1993.

²¹⁵ Tajms, 3.5.1993.

Проклећо му њлеме и кољено.

Дакле, господин Фиццералд је ваистину био у праву: наши окупатори су добили кооперативнијег (неканонског) епископа, који своју издају више и не крије.

Сагубивши страх од Бога и стид од људи он позива Србље на самоубиство.

Он вас позива да присуствујете сахрани своје отаџбине, свога бића, своје Цркве, своје вере... Он вас позива да се затрете. Да се утамночите. Да се одродите. Да кренете за њим у недођију. У бестрагију.

Тај његов издајнички позив објављен је и на званичном сајту Српске православне цркве. А то значи да су му Иринеји дали (не благослов него) злослов за тај издајнички чин. Шушка се да ће тзв. Патријарх (кажем тзв. јер ми Србљи немамо Патријарха: он је пребегао у екуменистичку јерес) доћи у Пећку Патријаршију о Покрову Богородичином. Дај Боже да вас и он не позове на изборе, на самоубиство. Али, да ја не пророкујем: живи били па виђели.²¹⁶

Други, пак, мисле да не треба да гласате, јер бисте тако помогли своје нестајање. Ја не могу да вам кажем како ћете ви користити своје активно и пасивно право гласа. То је неутуђиво право сваког појединца. Али колко се ја разумем у политичке и уставно-правне системе, није ми познато да неко може имати ни активно ни пасивно бирачко право у некој држави у којој нема држављанство. Знам да су Теодосије, Сава Јањић и још неки јадници узимали документа неке њима знане државе, па су они вероватно стекли право гласа у тој држави у коју би да и вас увуку и поробе. Они на све имају право: на костоломље, на оцеубиство...

Браћо и сестре,

Ми смо суочени са издајом Православља. А ко изда Бога, издаће и нас. И нашу груду. И аманет ђедова нашијег. И осрамотити потомке наше.

Зато уместо лажног пастира који *ипродаје веру за вечеру*, и који вас наговара да за господара добровољно бирате душманина – послушајте Светог Владика Николаја који вам предлаже: *Бирајте Срби*.

²¹⁶ На жалост, изречена сумња се и обистинила: Патријарх је након два дана, на Покров Богомајке, из Пећке Патријаршије позвао Србе да изађу на гласање неке друге државе.

*Животи или смрти. Часи или срамоти. Светлости или таму. Боја или ђавола.*²¹⁷

Свети Владика нам је оставио аманет: *Народ не треба да следи својим слећим вођама кад ја ови воде ђућевима лажним и удаљују од Боја...*²¹⁸

Тамо куд вас поведе оцеубица, тамо је тама. Тамо је срамота. Тамо је ђаво. Тамо нема Христа.

А без Христа бићемо нико и ништа!

Размишљао сам, браћо, како да вам припомогнем носити ваше бreme.

Ваше бreme је претешко ако вам га товаре људи жељни сласти, части и власти.

Узмите, зато, Христов јарам.

Послушајте глас Свевидећег, Свемоћног, Сведржећег, јединог Истинитог, јединог Нелажног, Вечног. А он каже:

Ходиће к мени сви који сће уморни и најоварени и ја ћу вас одморити. Узмиће јарам мој... и наћи ћеће по кој душама својим. Јер јарам је мој блај, и бreme је моје лако (Мт. 11,28-30).

Из мог искуства, као старац са овом седом брадом, ђед који има шесторо унучади, и који је два пута разапињан, једном од световних а други пут од црквених властодржаца – уверавам вас: *Само онај ко се у Госиода узда у високом заклону сћоји.*

Побегните у тај заклон.

Не верујте човеку јер је казано. *Проклеј да је онај који се узда у човека а од Госиода одсћуја срце њејово.* (Јерем.17,5)

Ја сам пре тачно 30 година, дакле 1983, проглашен за непријатеља државе зато што сам у препуном београдском Сава центру рекао да ће нам се распасти земља у социјалним ломовима ако наставе да је воде следе вође, и зато што сам рекао да ондашњи министар унутрашњих послова Југославије, Стане Доланц, лаже говорећи да се не осећа одговорним за стање на Косову јер тобож није био информисан шта се на Косову збива. Сад и Јованка Броз тврди да је Доланц био швапски шпијун.²¹⁹ Кроз 30 година ви који сте млађи знаћете да ли и данас има министара који су швапски шпијуни.

Ја вам нећу упућивати политичке поруке ни фразе. Ту част ћу

²¹⁷ Сабор у Лозници код Чачка, Београд, 2013, стр. 87.

²¹⁸ Казивања, четврто издање, Ревнитељ, Ниш, 2012, стр. 118.

²¹⁹ Ж. Јокановић, Јованка Броз, *Мој животи, моја истина*, Београд, 2013, стр. 70.

оставити онима који су од тога направили уносну професију. Јер, политика је занат владања људима. Неки кажу манипулисања људима. Ја, као дипломирани политиколог, знам многе дефиниције политике. Али долазим до закључка да је врло добра она коју сам чуо од мог ђеда, у раном детињству, која политику сравњује са нечасном женом.

Кад се том работом баве политичари, то је ружно. Али кад се тим бешчашћем баве они који носе панагије и митре то је срамота. Срамота невиђена. Срамота и грехота.

Мој вам је савет: *не слушајте човека!* – што би реко пророк Јеремија.

Слушајте срце своје: станите пред иконе, станите на гроб ђеда свога, помолите се и Бог ће вас научити којим путем да кренете.

Уместо да вам кажем немојте гласати или гласајте – упутити ћу вас на песму *Хиџели би ал не моју лако* – која се изњедрила из мојих груди. Дако би ти стихови били мелем на вашу рану.

Ил можда љута травка на ту љуту рану.

Или можда опомена нашим одродима еда би се сетили бесмртног песника који каза: *Ко не слуша њесму слушаће олују.*

Неки моји добри пријатељи су ми рекли да сам у тој песми претерао у *србословљу*... Чак су избројали да она садржи 86 речи које у основи имају: СРБ!

Подсетио бих на речи Владике Николаја: *Свеједно је да ли ћемо вола звати Мурџа или Галоња. Али србско име значи не само име једног народа, него и веру, културу, историју, обичаје, свештине, мучеништва, њобља... њој народа.*²²⁰

Сетите се, браћо и сестре, србских мајки које су запомагале за синовима које су им у крвавом данку одводили у јаничаре:

– Раде, сине, немој мајке заборавић...

– Илија, Илија!²²¹

Не заборавимо ни ми име наше, корен наш, прах ђедова нашијех. Не заборавимо душе своје. Не дајимо вечно за пролазно. Јер, земаљско је за малена! Оно ће проћи ко дланом о длан, ко што ће проћи и веселници које *не интересује небеско.*

Најомена:

Трибина на којој је, између осталих, требало и ја да говорим –

²²⁰ Владика Николај, *Сабрана дела*, Глас цркве, Шабац, 2013, књ. 1, стр. 594.

²²¹ Иво Андрић: *На Дрини ћуприја*

забрањена је, па је ова беседа изговорена у једној оближњој грачаничкој кафани.

После излагања, уз кафу, испричао сам и ово:

Недавно је мој веома драг и веома учен пријатељ, који је на прагу докторске дисертације, у једном своме тексту *илушошћу* крстио *којешћарије* које говоре о *Србима као народу најсћаријем*. Тражио сам да се сретнемо. И питао: Да ли је узалуд на Сорбони бриљантно одбранила своју докторску дисертацију моја земљакиња Олга Луковић-Пјановић и да ли је узалуд потрошила свој живот, који је узидала у бесмртно тротомно дело *Срби народ најсћарији*? Да ли је узалуд живео Милош Милојевић, чијих 16-17 томова *Исћорије Срба* склонише србождери, осим *Огломака исћорије Срба и срћских јућословенских земаља у Турској и Аусћирији*? Да ли је узалуд Миленко Бијелић уградио део живота у своје дело *Срћске државе у сћаром и новом веку йре динасћије Немањића*? Да ли је узалуд живи исписујући томове књига о историји Србаља академик Јован Деретић?²²² Да ли ћемо веровати медиокритетима који пишу наручену историју Срба? Хоћемо ли размотрити и другачије аргументе, пре него их прогласимо глупошћу, а њихове творце „лућацима и глупацима“ како је то чинио Броз, у недостатку аргумената?

Да је среће, Србска Патријаршија би предложила Србској академији наука да формира институт који ће се бавити истинском, а не нарученом историјом рода нашега. На нашу несрећу немамо ни СРБску Патријаршију, ни СРБску Академију. Уместо тога имамо екуменистичко-папистичку патријаршију и еВРОПСКУ академију. Њихову улогу, надувеност и гордост потхрањује и одржава у животарењу поданичко новинарство које се савија како ветар дува успављујући умртвљен, заваравалујући обманут и залућујући ојаћени народ.²²³

Али, ако немамо Патријаршију, САНУ и истинољубиво новинарство, имамо Христа и душу.

То двоје чувајмо и спасаћемо се!

Том приликом сам им препричао мој сусрет у Леушићима са братом Мирославом из Косовске Митровице, од пре три године (2010).

Каже мени професор Мирослав:

²²² В. Википедија: Јован И. Деретић

²²³ Није случајно Александар Тијанић, генерални директор РТС рекао: „Новинарство, то је слој робова... то није новинарство, већ борба за главу, за живот...” (НИН, бр. 3279, стр. 8-10) А. Тијанић, Бог да му душу прости, борбу за истину није помињао као смисао и циљ новинарске етике. Отуда би крилатицу: *Ваше йраво да знайће све*, ваљало допунити: *сем исћине*.

– Протераше нам владикау Артемија и ми смо сада у тами. Изгубили смо се. Хоће да нас расрбе, провере.

– Велика је, рекох, милост Божја, брат-Миро, што допусти да вам се вежу руке и ноге те не браните и не одбранисте тог Божјег човека, него допустите да га зликовци протерају.

– Како, вели, можеш рећи да је та неправда милост?

– Да сте га одбранили и спречили његово страдање и прогон, вама би било лакше. Али црквенорушитељи би до сад направили онај католички крст над Ћеле-кулом у Нишу, папа би сигурно дошо и остварио би се животни сан Иринеја Буловића и његових истомишљеника, међу којима је и Патријарх који је то без стида од људи и страха од Бога више пута јавно признао. Овако ви *йусџисџе владикау низ Ибар* и полицијске снаге га протераше у егзил. И ми га са радошћу великом и љубављу братском и хришћанском примисмо у домове наше и у срца наша. И њиме и његовим чадима окрепи смо ојађену нам земљу Србаља. Сад ће, ако Бог да, ницати катакомбе, у којима ће се сачувати со соли земље србске. А ако сачувамо веру отаца наших, сачуваћемо и Отачаство. Срушиће се пусти снови од светосавља отпалих иринеја. Папа, вероватно, неће доћи. Васкрснуће земља Србинова.

Дакле, браћо, чудни су и величанствени путеви Господњи!

Кумови Милош и Милоје: гостопримци прогнаног
рашко-призренског монаштва. Грачаница, 12.10. 2013.

Са србском браћом – Косовцима у Грачаници

Протосинђел о. Евтимије, настојатељ манастира Светог Саве у Жеровници, ЕРПиКМ у егзилу, Косово и Метохија

Транскрипцијa видео записа <http://srbinaokup.info/>: Не Шийиарским изборима!

„Хтео сам да кажем да је данас посебан дан и посебна радост за нас, у овом манастиру Светога Саве, у катакомби, јер имамо наше драге госте из Београда, а имамо и брата Милоја, ктитора манастира Светог Николе у Лозници, и брата Милоша, ктитора новоподигнутог манастира Светог Стефана у Ариљу.

Протосинђел Ефимије

Хтео сам да се захвалим што сте дошли на Свето Косово код нас, у важним тренуцима за Србију и за србство. У тешким тренуцима, да се видимо, да се помолимо Богу заједнички, да нам да снаге, да нас укрепи. Није лако бити Србин, није лако бити православни Србин, нарочито на распетоме Косову. И ја вам се од срца захваљујем што сте дошли да нас подржите као своју браћу, што нисте окренули главу од нас, што сте пришли браћи у невољи и то је велико. Али, ви сте такође дошли на извор српске духовности, у колевку србства сте дошли, и да се ви окористите духовно, јер Косово има такву моћ, такву моћ да преобрази духовно човека, да само – ко пар пута дође на Косово – није више исти човек. То је необјашњиво, али то је сила најсветије српске земље. Тако да, мислим да је то обострана корист, и за нас и за вас, и да је то изузетно благословено. И ви дајете добар пример својим ближњима који, или због страха или због незаинтересованости, или због немара, не желе да обрате пажњу на ове важне ствари.

Ја не бих даље много причао, ето, само да вам изразим захвалност. Реч бих препустио нашем драгом брату Милоју који није први пут код нас. Ето, он је један од заробљеника косовско-метохијских, по његовом сведочењу, тако да он увек осети радост и пуноћу духовну. Али да не бих ја у име његово говорио, ето нека вам се он обрати и нека каже неку реч...”

Милоје Стевановић, Беседа у Жеровници, 13.10.2014.

(Транскрипција видео записа <http://srbinaokup.info/>: Не Шийтларским изборима!)

Кад год човек дође међу вас, после тога читавих месец дана осећа нешто што личи на крварење срца или неку топлину око срца. Ми смо јуче имали невероватан доживљај у Грачаници, са једном групом благочестивих Срба, и исто тако синоћ у Лепосавићу. Из тих сусрета заиста сам дошао до убеђења, да се род овај, на Косову, налази пред истом оном дилемом пред којом се, у време оно, нашао цар Лазар.

Тужна је чињеница да смо се опет поделили око онога што је најважније. Тужна је чињеница да једни мисле да небеско није важно. Али, радује нас то што има и оних који другачије мисле, и то је оно мало стадо о коме је говорио Господ, које ће сачувати со земље Србије, и које ће сачувати корен, те он неће бити сатрвен.

Једни мисле, дакле, да се треба побринути за то *царство ев-РОПСКО*, ваљда зато да би добили аплаузе од наших окупатора. Тако

на жалост мисли и тако збори, и тако твори, видели смо то и на званичном сајту СПЦ, један човек кога епископом зову. Човек који је, по сведочењу наше драге сестре Косаре у једној радио-емисији („Силен” – РТБ 2), дошао тако што га је о Божићу 2010. године, најавио један од моћника окупаторских снага, рекавши да ће владика Артемије бити смењен, и да ће на његово место доћи кооперативнији епископ. И заиста, адмирал Фицџералд је био у праву: за „духовног вођу” је наметнут човек који вас позива да се утрете, да се искорените, да се одрекнете својих ђедова, да се одрекнете њихових гробова. Позвао вас је, као што је у време оно Домановић у својој приповеци „Вођа” описао вођу, позвао вас је да кренете с њим у *Негођију*. Човек који је могао отворити двери Светих Дечана подпредседнику САД који је о српском народу говорио што је говорио, учинивши то без благослова и насупрот благослову свог духовног оца, у ствари је отворио врата *сатани* да уђе у светиње наше и међу нас.

Ја не бих желео да говорим, браћо и сестре, о томе да ли ви треба да изађете на ове изборе, на ово гласање, или не треба. То је заиста неотуђиво право свакога појединца. Али, оно што бих желео да кажем то је да, без обзирашта ћете одлучити, треба да имате у виду: ако кренете за оцеубицом, кренули сте погрешним путем. Било је кроз историју много ситуација у којима се човек нашао пред дилемом *дисти или не дисти*. У Светом писму је казано: *Проклети да је онај који се узда у човека, а од Госиода одсисти снце њејово*.

При доношењу одлуке треба стати пред иконе на молитву. Отићи на гроб својих ђедова, Господу се помолити. И Он ће рећи шта треба да се чини. *Само онај ко се у Госиода узда у високом заклону систији*.

Људи који су склони, људи који су жељни части, власти, итд. биће зарад својих *сребреника*, спремни да и свој сопствени народ гурну у невољу.

Јуче су нам браћа и сестре у Грачаници говорили да има чак и куповања гласова. Ја не могу ништа друго да кажем сем то да продати свој глас мимо своје савести је потпуно исто као и оних *Јудиних 30 сребреника*. Он је за тих 30 сребреника издао Господа, а они који узму паре да би у ствари послушали глас неког властољубивог човека треба добро да размисле да ли те паре треба да унесу у домове своје, и да ли од њих треба да нахране децу своју.

Хтео бих заиста да изразим велику радост, велико задовољство, што увек срећемо благочастива лица у овим крајевима, кад год дође-

мо, и што се овде заиста осећамо као да смо дошли у домове наших предака, као да смо дошли у домове код наших ђедова и бака. Заиста, заиста међу вас доћи – вреди.

Нека би Бог дао да се и после тог фаталног 3. новембра, у име Бога, опет састанемо на овој србској груди у здрављу и у радости.

Нада никад не умире. Ако је Господ с нама, неће они лако моћи против нас.

(Извор: СРБски ФБРепортер, 16.10.2013.
– Беседа у Жеровници на дан 13.10.2013)

ПОПЛАВА ИЛИ ЗНАЦИ ВРЕМЕНА

– Из Дневника Грешној Милоја, 16.5.2014. –

Ове ноћи, између 15. и 16. маја, на званичном сајту СПЦ, читам речи:

„Свети Архијерејски Сабор свете Српске Православне Цркве, разматрајући тешко стање у коме су се нашли наша земља и читав регион услед незапамћених атмосферских падавина, одлучио је у јутрошњој седници да се у београдској Саборној цркви данас с почетком у 17 часова одслужи чин Молествија за престанак кише...

Молимо представнике средстава информисања да, и поред других обавеза у овом тренутку, укажу дужну пажњу овоме светом чину, истакао је Епископ бачки Иринеј”...

Присетих се да сам на дан Светог пророка Софронија 2010. године Господње исписао текст:

ПРЕПОЗНАЈМО ЗНАКЕ ВРЕМЕНА

*Увече ѿговориће: диће ведро;
јер је небо црвено.
И ујутру: данас ће бићи ветар,
јер је небо црвено и мућно.
Лицемери! лице небеско умете ѿзнавати,
а знаке време не можете ѿзнати
(Мт. 16,2-3)*

Заиста је нама маловернима и огреховљенима тешко препознати знаке времена. Обраћам се стога онима који духовне очи имају да нам помогну у поимању и тумачењу појединих догађаја у дане наше.

Догађај први

*Заиста, заиста вам кажем,
један од вас издаће ме
(Јн.2,21)*

На Благовести љета Господњег 2010. (дан рођења и дан упокојења Светог Авве Јустина) у светом манастиру Ћелије паде звоно! Народе српски: паде звоно!!! Паде Јустиново звоно!

Пишање: Да ли је то случајност (има ли нешто случајно, или је то Божји промисао) што на овај благодан, и на овом светом месту, паде звоно кад су тамо ушла два ученика Аввина – Амфилохије Радовић и Иринеј Буловић, који упрљаше богослужбени поредак наше свете Цркве својим новотаријама, и који су свесрдним антиправославним „залагањем“ најзаслужнији што се догматика Авве Јустина прогна са Универзитета, и уведе бесрамље Зизјуласа преко његовог слугана Игњатија?

Или је то, можда, знак овој двојци издајника светог Авве, да нису од Светог Сабора смели сакрити захтев Њ.П. Владике Артемија да се разматра богохулство и богоодступништво Игњатијево?

Догађај други

*Исус им одговори:
Не изабрах ли ја вас дванаесторицу, и један је од вас ђаво?
(Јн. 6,70)*

На дан Светог Јустина љета Господњег 2010. у светом манастиру Ћелије, где почива тело Авве, беше Света Литургија са необичним призором.

Пишање: Да ли је случајно (има ли случајности, или је то Божји промисао?) да пред лицем многобројног народа српског, свештенства, монаштва и повише архијереја, дође до симболичног рашчињења Иринеја Буловића, коме припадае мука, па одступи од Свете чаше и Светог престола, те му скидоше владичанске одежде?

Имаде ли ко уши да чује, и очи да види знак овај?

Или је то, можда, била опомена Иринеју Буловићу да не испуни ђавољи наум да ће „поломити кичму“ брату своме у Христу Њ.П. Владики Артемију?

Или је то подсећање Иринеја Буловића на ону народну: „Свака батина, два краја има“.

Догађај трећи

*Дом мој, дом је молићве,
а ви начинисте од њега њећину раздојничку*
(Лк. 19,46)

У јесен лета Господњег 2010. затресе се земља и би земљотрес разорни у светој Жичи и Краљеву граду.

Пићање: Да ли је случајно (има ли случајности, или је то Божји промисао?) што се ово зби у Жичи, где станује владика Хризостом, и у Краљеву где гради двор – онај владика што новотаријама погази светоотачко предање и саборске одлуке о богослужењу, што прогони богољубиво и верољубиво монаштво и свештенство, вероучитеље и мирјане, што у пратњи наоружане полиције и телохранитеља иде на Литургије, чији најоданији попови славе католички Божић (Дмитар Луковић) и присуствују католичким мисама (Милић Драговић)... То је онај исти владика што почини гроболомље усред свете Савине и Николајеве Жиче, истеравши мртве из гробова и градећи на њиховим ракама грађевину (гостопримницу, хотел, конак... шта ли?)?

Ил' се, можда, то побуни и даде знак Свети Симеон Мироточиви што владика Хризостом погази *Завешћање* Његово?

Догађај четврти

*Али какав ћу казати да је овај род?
Он је као деца која седе по улицама и вичу својим друговима,
и говоре: Свирасмо вам, и не ићрасиће;
жалисмо вам се, и не јаукасиће.
Јер Јован дође, који ни једе ни иће,
а они кажу: Ђаво је у њему.*
(Мт. 11,16-18)

У позну јесен лета Господњег 2010. удари дажд у Митрополији црногорско-приморској, какав се одавно не памти.

Пићање: Да ли је случајно (има ли случајности, или је то Божји промисао?) да ово збитије настаде код Амфилохија Радовића који ра-

срби Цркву у Црној Гори, који покажњава монаштво рашко-призренско и који упути хулитељске речи благочестивом владици Артемију, говорећи: „Па, Синод ту одлуку чека пуних десет година!“, и још рече: „Артемије... Као да га је запосео зли дух!“

Није ли ово небо над митрополијом Амфилохијевом заплакало да га подсети на богоодступништво у време потопа и праведног Ноја?

Није ли пред његову савест постављено питање: ко сличи праведном Ноју? Он – братоубица Амфилохије, или брат му у Христу владика Артемије?

Догађај пети

*Тешко ѿеѡи, Хоразине! Тешко ѿеѡи, Вийсаидо!
Јер да су у Тиру и у Сидону била чудеса ѿѡио су била у вама,
давно би се у врећи и у ѿейелу седећи ѿокајали.
Али Тиру и Сидону диће лакше на суду неѡио вама.
И ѿи, Кајернауме! Који си се до небеса
ѡодиѡао до ѡакла ћеш ѿројасѡи.
(Лк. 10,13-15)*

Септембра 2010. љета Господњег у порти једне цркве у Нишу погибоше две рабе Божије, десетогодишња Крстина и бака јој Гордана.

Пиѡање: Да ли је случајно (има ли случајности, или је то Божиј промисао?) што се у епархији владике нишког и патријарха српског, указа знак који опомиње да не треба чинити неправду брату своме у Христу (Њ.П. Артемију) и да не треба ићи у друштво неваљалијех људи (у Беч), и да не треба одступити од вере светосавске, нити се уписивати у историју рода српско-га као јеретик – свејеретик – екумениста?

Догађај шести

*И кад се ѿриближи, уѡлега ѡрад и зайлака за њим.
Говорећи: Кад би и ѿи знао у овај ѿвој дан ѿѡиа је за мир ѿвој!
Али је сад сакривено од очију ѿвојих.
Јер ће доћи дани на ѿеде,
и окружиће ѿе неѡријаѡељи ѿвоји оѡкојима,
и оѡколиће ѿе, и обузеће ѿе са свију сѡрана;*

*И раздиће шѣде и децу швоју у шѣди,
и неће оставиши у шѣди камена на камену,
зашо шшо ниси шознао време у коме си шохођен.
(Лк.19,41-44)*

На Светог пророка Авакума 2010. у звонари исте цркве у Нишу, пострада свештеник Мирчета из цркве Светог Ахилија из Ариља.

Пишање: Да ли је случајно (има ли случајности, или је то Божи промисао?) што је владика нишки и патријарх српски добио још један знак који га подсећа да је погазио канонско предање Православља, те наговорен од окорелог екуменисте Иринеја Буловића, починио безаконје у јеврејској синагоги?

Или се то можда буне сени чегарских витезова, чије главе, узидане у Ђеле кулу, подсећају и опомињу на жртве пале за веру православно (не папину!!!) и отачество, пред намером и најавом Патријарха да се подигне саблажњавајући католички крст у Синђелићевом граду и да се Чегарска Голгота опогани јеретичком ногом архијеретика папе на српској светој земљи?

Или се то шаље опомена попу Мирчети (Крупниковићу) из Ариља који се са арх. намесником Дмитријем Луковићем, који је уз појешку цркву на католички Божић прислонио Бадњак и који се истакао у гажењу народа у Душковцима, док је тај народ клечао и певао „Помози нам Вишњи Боже“ – преклињући владика Хризостома да не гази својим накарадним служењем светоотачко предање?

Још једном коленопреклоно молим благочестиве духовнике наше да нам речју својом помогну да разумемо знаке времена и тако дођемо до одговора на постављена питања.

Проговорите, драги учитељи наши!

Проговорите, пастири наши!

Проговорите, јер вас на то обавезује Свето Јеванђеље!

Проговорите да не окасните!

Спасавајте стадо своје од грабљивих вукова у јагњећим кожама!

Зар ће камење, по речи Господњој, проговорити, а ви да ћутите док покушавају да нам веру оскрнавe?!?

Нека би Господ Свемилостиви уразумио залутале вође наше да и они разумеју знаке времена како не би безаконјима својим навукли проклетство на себе и на народ свој.²²⁴

²²⁴ *Сине мој, не присијај*, друго издање, Чачак, 2011, стр. 357-362.

На дан Светог Василија Острошког, 12.маја, ове, 2014. године Господње, који беше без кише коју су најавили меторолози, догодио се Сабор верног народа у Новом Саду..²²⁵

Тог дана сам, на позив Новосађана, био њихов гост. После Сабора, заподенуо се разговор међу верницима:

– Неће они услишити наш вапај и молбу, као што то нису учинили ни пре 15 година – вели један.

– Ко не слуша песму слушаће олују, каже песник, додаје други.

– Зауставиће њих народ – каже трећи.

– Имам поуздану информацију да ће их, на Сабору који почиње у Студеници на Јереминдан, чувати јаке наоружане снаге и да народ тамо, сем одабраних, неће моћи да привири.

– То је доказ да су безбожници, јер је казано да се *безбожник и сенке своје љаши*.

– Ако их кордони штите од народа, не могу их штитити од Бога. Послаће њима Господ, преко пророка Јеремије на Јереминдан, опомену. Јер, ако је Господ с нама ко ће против нас.

– Јесте браћо, само знате шта вели свети Николај Жички: *Каг вође народне уиладну у њрех и доіоодсѣуиунишѣво, они навлаче ѣроклейсѣиво не само на себе неіо и на народ*.

– Па ја! Зато ће се и догодити неко чудо, видећете. Јер, неће Бог трпети да свету студеничку лавру скрнавe рушењем иконостаса и да се у њој саберу нечастиви, тј. они који носе папино прстење, који разваљују иконостасе, који папу зову „свети отац”, који причешћују народ на суд и осуду без поста, покајања и исповести, који се проглашавају екуменистима и бискупима, који уводе јеретике и мирјане у свете олтаре, који Богословски факултет претварају у „радионицу зла”, који газе Предање и богослужбени поредак...

– Они руше Предање и ругају му се, они прогоне *Доімаѣику* Светог Јустина, а ми ћутимо и ћутањем издајемо веру и Бога. Бојим се да ће пући Божја трпила. И да ће одрешити и на нас пустити сатану да до рока своју службу врши, што би рекао Владика Николај.

– Сатана је ушао поодавно у нашу Патријаршију, у сред Синода. Само кад би знали докле му је рок.

²²⁵ Види опширније: стр. 165-173.

Знамо брате Јово: док се не покају залутале вође наше. И док се не покајемо и ми, народ Божји, који је допустио да га слепци воде у духовну бестрагију.

Један од учесника горњег разговора из Новог Сада, брат Цвеле, ми се јавио јуче (15. маја) и вели:

– Видиш ли, брате Милоје, да нам ови непомјаници навукоше својеврстан потоп. Дошли су у Студеницу и Стари Рас да се ругају Светом Сави. И зато нам Свети Сава преко имењаке – реке Саве – шаље потоп.

– Није баш потоп, брате, рекох. Ово је мала Божја опомена...

– Ако се не покају поједини изроди наши под митрама, тек нас чека страданија. Помену неко јуче *Небеску Лиџурију* која каже: *Таг сатџану Госџод одрјешио, из џакла џа на Србе џусџио, да до рока своју вољу врши...*

– Истиче њима рок, брате мој. Нико нормалан у Србији више не верује овим папољубивим одступницима. Диже се глас народа. Само они, у духовном глувилу не чују глас рода свога. Србијом већ бруји *алилуја*. Пригрлиће нас Свети Сава и завапити: *Досџа Боже џошџе-ди осџаџаџак!* Можда ће ове невоље, ови знаци Божји, отворити очи заблуделим и залуталим духовним вођама нашим који су се „утопили у баруштине пуне муља и жабокречине духовне, које се зову милозвучним именом *екуменизам*”.²²⁶ Можда ће угледати у овој поплави, која је започела њиховим окупљањем у оскрнављеној Студеници, прст Божји и покајати се. Или ће се покајати, или ће их однети бујица Божјег и народног гнева. Јер, ничија до зоре није горела...

– Можда си у праву. А можда је ово одговор и на Патријархову нову претњу праведном владици Артемију²²⁷, пред њихово заседање...

– Не буди наиван брате. Није то претња Патријархова. Зар ниси схватио да је он *луџка о концу*. И да конце држи његов имењак. Зар се не сећаш како је једном критиковао муслимане, па им се извинио; како је оно што је рекао у Москви демантовано из бачке епархије; како је

²²⁶ Ово су речи (невероватно али истинито!!!) јеромонаха Иринеја Буловића исписане у Атини 1972. пред његову одбрану докторске дисертације о Светом Марку Ефеском. в. *Тајна безакоња*, Група аутора, треће издање, Ниш, 2012. стр. 95.

²²⁷ Мисли се на претњу коју је Патријарх упутио у писму владици Артемију, у јануару 2014.

позвао Србе да изађу на Тачијеве изборе па сад критикује Ћосића што каже да је Косово (из)дато и изгубљено; зар није екуменисао у Сарајеву кад му је имењак палио ону идолопоклоничку ватру, а сад се залаже да се Република Српска припоји мајци Србији.²²⁸; зар није рекао на првом састанку са свештеницима београдско-карловачке епархије *не делиће народ, не служиће ни њо сѣаром ни њо новом, нећо онако како смо вековима служили*, па му се то пробрцнуло? Зар не видиш да он, сирома, игра како му газда свира, и да се он пита у нашој светој Цркви онолико колко се у Лондону пита енглеска краљица...

– Сад си ме подсетио на ону песму из наше младости *Трла даба лан, да јој...*

– Ало... Ало...²²⁹

Пишћење је сад:

Могу ли људи, попут Иринеја Буловића, после свега изаћи пред Бога и пред народ и, без стида од људи и страха од Бога, изговорити речи записане на почетку овога текста.

Зар лицемерно своје вероломље хоће да припишу Божјој заслуги говорећи:

„Господе, немој нас сасвим предати пропасти и глади и погибији, и нека нас силна вода не поплави, него се у гневу опомени”... (в. исти текст на сајту СПЦ).

Да се, дакле, *Госѡод ойомене*, а да се ми не опоменемо грехова наших, да се не покајемо, да не заиштемо опроштај од Бога и људи којима смо, безакоњем својим, зло учинили?

Главно ѡишћење:

Зар не виде епископи наши да је излаз у покајању?

Покајће се и вјерујће у јеванђеље! Покајће се, јер се ѡприближило Царсѡво небеско (Мк 1,15. слично са Мт 4,1.7)

„Покајмо се, не само устима; посведочимо наше покајање не само малобројним, краткорочним сузама, **не само спољашњим учењем на црквеном богослужењу, вршењем црквених обреда, чиме**

²²⁸ Види Интервју патријарха Иринеја, часопису *Недељник*, од 12. маја 2014.

²²⁹ Пуче веза.

су се задовољавали фарисеји. Принесимо, поред суза и спољашње побожности, и плод достојан покајања: заменимо греховни живот јеванђелским животом.

Ако хришћанин пак покаже немар према том милостивом, последњем позиву Божијем: њему Бог објављује вечну погибао. *Добро-та Божија*, говори апостол, *на њокајање ње води* (Рим 2. 4). Бог види твоја сагрешења: Он дуготрпељиво гледа на сагрешења која ти чиниш пред Његовим очима, на низ сагрешења која су образовала сав твој живот; Он чека твоје покајање, и уједно оставља твојој слободној вољи да изабере твоје спасење или погибао. И доброту и дуготрпељење ти злоупотребљаваш! Код тебе нема поправке! Твој немар је све јачи! Код тебе јача и занемаривање Бога и твоје сопствене, вечне судбине! Ти се бринеш само о умножавању својих грехова, ранијим сагрешењима додајеш нова и двоструко већа сагрешења! *Својом ујорноишћу и нејокајаним срцем садираиш себи њев за дан њева и ошкривања ѡправеднога суда Бога*, на ком ће се дати свакоме ѡ гјелима њеовим: *живошћ вјечни онима који истѡрајноишћу у добрим гјелима ѡраже славу и часшћ и бесмртношћ; а јаросшћ и њев онима који се ујорно ѡрошћиве истини а ѡкоравају неѡправди. Невоља и шћуа на сваку душу човјека који чини зло* (Рим 2,59).” (Игњатије Брјанчанинов – подвлачење наше).²³⁰

И ево, ја грешан и недостојан, и овом приликом, упућујем вапајну молбу власт имајућима у Србској православној цркви:

Покајте се!

Знано ми је да нећете услишити глас обичног смртника, а поготову оног кога су папини прстеноносци (Иринеј Буловић и Амфилохије Радовић) екскомуницирали из Цркве мојих ђедова и мојих унука, али вас преклињем послушајте глас Светог Николаја Жичког:

*Не ѡим ѡуштем, људи! Тај ѡушћ води у Земљу Негођију.*²³¹

Послушајте и покајте се!

Ако сте се и њега одрекли, као што сте се одрекли Светог Јустина Ћелијског кога сте протерали са Богословије, послушајте глас старозаветног пророка Јеремије:

²³⁰ Овај део текста је објављен као *Коментѡар* на сајту *Срби на окуш*, 16.05.2014: <http://srbinaokup.info/?p=37695> Тога дана медији извештавају. 16 мај 2014 *Poplava u Kosjericu; Katastrofalne poplave 16.maj: Kritično stanje; Poplave širom Srbije.*

²³¹ Свети Владика Николај, *Земља Негођија*, Глас Цркве, 2003, 22-23 стр.

*Враїиїе се, дакле, сваки са свої йуїа злої,
йойравийїе йуїїеве своје и дела своја. (Јер. 18, 11)*

Послушајте и покајте се!

Не навлачите више проклетство на овај намучени род србски! Иначе ће се догодити оно што је ваш саучесник у безакоњу Атанасије Јевтић знао па заборавио:

„Јер, ми знамо из историје Цркве, да права вера, Црква правоверних, често није била у већини у односу на јеретике. `Мало стадо` Христово, по речима Георгија Флоровског, бивало је у историји, и сигурно ће још бити у апокалиптичкој будућности, заиста у мањини и потискивано у `пустињу`. Али то не значи да је истина била на страни оне јеретичке већине. Самоочевидна у Цркви истина и не зависи од количине, од `саборности` у лажном, демократском смислу те речи...

Исто тако, нетачно је и схватање оних који сматрају да у Цркви само јерархија, и то само у степену епископа, има непогрешивост, или `монопол црквености`. Ниједном епископу сам тај чин не обезбеђује ортодоксију, то ми знамо из историје Цркве.”²³²

Да, да, господо архијереји. То је знао, па сметно с ума ваш саучесник у безакоњу, Атанасије Јевтић. Али, „куку и леле” (што каза пре 42 године Иринеј Буловић, док се не беше с папом прстеновао): то зна и народ србски, који се неда преварити овај пут. Јок.

Догађај седми

Не йиим йуїїем, људи! (Владика Николај)

Дакле, кад је у оскрнављеној Студеници почео Сабор архијереја међу којима је било и папиних вереника (који су од папе примили прстење) почео је својеврстан мали потоп Србије. Да ли је то случајност или Божја воља, односно знак времена, питање је сад.

²³² Извор: Атанасије Јевтић: *Верујем у једну свейу саборну и айостїолску цркву*, Врање, 1966, стр. 45-46.

Догађај осми

*У историји рода људској постоје три главна пада:
Адамов, Јудин и папин.
Суштина прехода је увек иста:
... хтећи помоћу себе постојати бој.
Но тиме се човек несвесно
изједначује са ђаволом... (Св. Јустин Ћелијски)*

Срушио се папин крст у Италији и убио младића²³³

Само неколико дана уочи проглашења папе Јована Павла Другог и папе Јована XXIII светима, из алпске забити на северу Италије стиже страшна вест која је на друштвеним мрежама већ изазвала узнемиреност и тврдње да је реч о некаквом тајном знаку с небеса.

Стравична несрећа у Италији

У месту Цево на северу Италије догодила се несрећа када се крст висок 30 метара, подигнут у част папе Јована Павла Другог, срушио, пао на младића Марка Гусминија (21) и убио га на месту.

Околности несреће још нису познате, а према писању локалних медија, у несрећи је повређена још једна особа.

²³³ Извор: www.blic.rs/vesti

Да ствар буде бизарнија, младић за којег талијански медији јављају да је био слабије покретан, живео је у градићу Ловере у Улици папе Јована XXIII.

Начелник Цева изјавио је након несреће да се ради о "необјашњивој трагедији" и објаснио да се пре пада папиног крста зачуло пуцкетање тако да су се сви окупљени разбежали, али Марко због отежаног кретања није успео да побегне.

Јован Павле Други и Јован XXIII биће у недељу проглашени свецима на церемонији којој ће присуствовати папа Фрања и бивши папа Бенедикт XVI (подвукао М.С.).

Догађај девети

*Папу да њроклињетје,
јер он ће бити виновник (зла). Св. Козма Етолски*

Свет | уторак 27.05.2014 | 12:01

Избио пожар у цркви у Витлејему²³⁴

Извор: Тањуг

Витлејем – Рано јутрос избио мањи пожар у Цркви Христовог рођења у Витлејему на Западној обали.

²³⁴ Извор: www.92.vesti

Пожар је избио само пар сати након што је папа Фрања завршио своје тродневно ходочашће на Блиском истоку, у оквиру ког је посетио и ту цркву.

Гувернер Витлејема Абдел-Фатах Хамајел је рекао да је то био мали пожар који је избио случајно када је пре зоре пала једна уљана светиљка, изазвавши штету на завеси која виси у Пећини у цркви.

Чувар је осетио дим и потрчао у Пећину која лежи испод базилике из 4. века, а у којој је по хришћанском предању Девица Марија родила Исуса. Две иконе Марије с Исусом у наручју оштећене су димом, преноси АФП...

„Бежите, дакле, од њих, браћо и од сваког општења са њима”.

(Св. Марко Ефески)

У цркву, коју је изградио римски император Константин, долази више од милион ходочасника годишње. Она је највећа туристичка атракција на окупираним палестинским територијама, ван анектираног источног Јерусалима. (Подвукао и приложио две задње фотографије са поуком Св. Марка М. С.)

Подсећање и расуђивање

Давне, 1983. године у препуном београдском Сава центру, друг Богдан Трифуновић, из врха државног мислећег штаба, ме је прозвао *слейцем, љувачем и жрецом који неодговорно тврди да ће нам се земља (СФРЈ) расипати у социјалним ломовима ујркос томе што свесне,*

организоване социјалистичке снаге у својим безбедносно-полицайским проценама стање у земљи, које је цементирано брајством и јединством народа и народности, оцењују веома стабилним. Додајући још: Таквима (као што је слепац Милоје (оп.М.С.) није место у нашим редовима – рече друг Трифунковић.

Интересантно да су из врха црквеног мислећег штаба (у коме седе носиоци папиног прстења, они што папу зову *свјетли отац*, они што се сликаваху под иконом Алојзија, они што изјављују да проглашење Алојзија Степинца за свеца *неће пореметити наше добре односе са Ватиканом*, они што су Богословски факултет претворили у „радионицу зла”...) полетеле духом истоврсне стреле које ће ме, такође, анатемисати због тога што *вређах*²³⁵ *доскојанство црквених великодостојника*, и рекох оно што власт имајући у СПЦ не желе да народ чује, ради чега су ме челници из врха СПЦ који су издали веру, такође као и другови из ЦК СКЈ који су издали своје идеале, избацили из својих редова, оценивши да мени тамо, дабоме, није место. Те наше обневиделе духовне вође бих позвао да се придруже Светом Владици Николају у његовој молитви коју је забележио у *Прологу* (19/6. мај) говорећи:

„Господе Свевидећи, спаси нас, да не будемо ни следе вође нити слепо вођени. Укрепи нам срце, да и као вође и као вођени будемо вазда слуге Твоје, и само Твоје слуге. Теби слава и хвала вавек. Амин“.

Амин. Боже дај, да се власт имајући у Србској православној цркви врате Теби, Роду и себи. Да престану бити слуге папине и сатанине, но да се уврсте у слуге Твоје.

²³⁵ Велики црквени суд је нашао да је Милоје Сивановић крив због... *вређања епископа, свештенике, црквене и црквеносудске власти* ...– каже се у Пресуди о екскомуникацији писца ове књиге (в. *Сине мој, не присијај*, друго издање, 2011. стр. 616.) Судије се, међутим, нису упитале како је могуће вређати нешто што не постоји, јер су сами, делима таме и безакоња, погазили и урнисали своје достојанство.

ОТВОРЕНО ПИСМО
БИВШЕМ ЕПИСКОПУ АТАНАСИЈУ ЈЕВТИЋУ

Господине Јевтићу,

На прво писмо које сам Вам одаслао из Витлејема о Божићу 2008/2009.²³⁶ поводом Ваших навода који не одговарају чињењницама, још нисам добио одговор. Претпостављам да сте сагласни с мојим тврдњама, које су оповргле неистине у Вашој књизи.

На трибини у Чачку сте ме, у мојем одсуству (како и приличи клеветницима), почастили титулом „лажова“ а да ни једну моју лаж нисте навели осим „лажи“ која се састоји у мојој тврдњи да су господа Амфилохије Радовић и Иринеј Буловић примили прстен од папе.²³⁷

²³⁶ Грешни Милоје, *Сине мој, не њрисѣај*, друго издање, Чачак, 2011, стр.100-102.

²³⁷ На Вашу жалост, демантовао Вас је г. Иринеј Буловић у свом говору у катедрали

На Ваше произвољности, делимично сам одговорио у емисији „Или или” под насловом „Грешни Милоје – Утук Атанасију Јевтићу (1)”²³⁸ док са, већ спремљеним, „Утуком (2)” чекам Ваше нове изливе беса.

На сајту Епархије захумско-херцеговачке видех Ваш опис преноса моштију Светог Јустина Ћелијског,²³⁹ који је надоместио ћутњу јавних медија о томе збитију. Наиме, 15. јуна (сутрадан по преносу светих моштију) штампа је углавном ћутала, сем ретких изузетака као што је „Политика”²⁴⁰

Мојему куму Милошу и мени, Бог учини милост, те се 12. јуна поклонисмо моштима Светог Владике Николаја у Лелићу²⁴¹ и моштина Светог Аве Јустина док су биле у *дрвеном уоквиреном носилу*. Метанишући пред светим моштима Светог Јустина Ћелијског осећали смо радост голему и милину небивалу.²⁴²

Дјевице Марије на Неимару, кад је возвеличавао папу, што сведочи лист „Данас“ од пре 11 љета (7.октобра 2003), затим „Благовјест“, гласило београдске надбискупје из тог времена као и снимак те тужне понижавајуће поданичко-издајничке беседе.

²³⁸ В. <https://www.youtube.com/watch?v=mqi53OnRDzY> – под насловом горе наведеним.

²³⁹ Видети: <http://eparhija-zahumskohercegovaacka.com/>, 16 јун.2014.

²⁴⁰ „Политици” сам одаслао коментар на Интервју са Хочеварем од 15. јуна 2014. који, дабоме, није објављен, а у коме сам написао: „Земља робова
Вели Хочевар да су они (католици у Србији) робови.

А поч. Александар Тијанић у интервју – тестаменту НИН-у рече: *Новинари су робови*. Гледам: о збитију у Ћелијама (у суботу, 14. јуна 2014.) скоро ни једне новине, 15. јуна, не бекнуше. Изузетак учинисте ви из „Политике” написавши кратак текст на стр 16. о обретењу моштију Светог Јустина. Али и то сте учинили као верни поданици европског царства, јер сте морали турити Хочевара на прву и целу седму страну, да вам господари прогледају кроз прсте безобразлук са 16 стране. Тијанић је заиста био у праву. Пошто је умро. Оставите и ви тестаменте да би хроничари знали да нисте били наивни, ако сте већ морали бити *робови* својим господарима.”

²⁴¹ Уреди Господ да банемо у лелићку светињу баш у тренутку кад је игуман Хиландара Методије отворио кивот да би светогорски монаси целивали мошти Светог Владике, па то, са радошћу неописивом, учинисмо и нас двојица.

²⁴² Ту радост и милину није умањило то што сте Ви, непосредно поред моштију Свеца, седели изувени, заврнутих ногавица до колена и сркутали кафу. Такав однос према светињи од Вас није изненађење. Виђали смо Вас и у ругалачкијем издању: кад на Литургији тражите клешта и вадите ексер у олтару, кад пред светим дверима непосредно пред рукоположење свештеника ударате песницом у плећа ружећи га поганостјем које *ни њас с маслом не би ђојео*, кад гурате целивајуће иконе са вековног пребивалишта у ћошкове, кад се на Литургији бесомучно дерете на свештенике...

Због поменутог текста који сте објавили желим да Вам благодарим, уз молбу да преиспитате и исправите неке констатације које сте тамо навели, услед грешке ил намере тешке. Те констатације нису у сагласју са истином, па сте се изложили, опасности јер Господ рече: *А ја вам кажем да ће за сваку њразну реч коју кажу људи дајти одговор у дан сјрашној суда. Јер ћеи се својим речима ојравдајти, и својим ћеи се речима осудијти. (Мтл. 12.36-37).*

Дакле, ову молбу Вам упућујем истине ради и Вас ради, а не народа ради, јер, верујући народ, одавно већ, не верује Вашим речима, схвативши да су оне гневне и лицемерне.

Ви казасте:

„Овај свети чин обављен је... по саборном договору тестаментарних наследника Светог Аве (осим једног који отпаде од тог благословеног сабора са свима Светима и од „јединства вере и заједнице Духа Светога“, те „епископство његово прими други, а он се стрмоглави у понор раскола – отцепљења од читаве Саборнокатоличанске Цркве Православне).“

Истина каже:

Да тај „један“ није „отпао“ него сте га, будући братоубице, неканонски протерали, а онда сте Ви стали на његово место као администратор, газећи чл. 112. Устава СПЦ који сте, иначе, *окачили мачку о реј*.

Осим тога, тај „један“ чини оно што сте Ви у своје време, пре издаје у коју сте се *сјрмојлавили*, записали. Подсетићу Вас на Ваше речи, из Ваше књиге коју сте написали и још је се нисте јавно одрекли мада сте је у пракси порекли. Тамо сте, велеважни Господине, рекли следеће:

„Јер, ми знамо из историје Цркве, да права вера, Црква правоверних, често није била у већини у односу на јеретике. `Мало стадо` Христово, по речима Георгија Флоровског, бивало је у историји, и сигурно ће још бити у апокалиптичкој будућности, заиста **у мањини и потискивано у `пустињу`**. Али то **не значи да је истина била на страни оне јеретичке већине**. Самоочевидна у Цркви истина и не зависи од количине, од `саборности` у лажном, демократском смислу те речи. Зар је у време пред Никејски сабор истина била на страни великог скупа аријанствујућих епископа, или на страни ђакона Атанасија Александријског? Или пак, после сабора, Цркву је такорећи представљао сам св. Атанасије Велики. Неколико векова касније,

Свети Максим Исповедник такође је био у мањини; па нешто касније Свети Јован Дамаскин; и још касније Свети Марко Ефески.

Исто тако, нетачно је и схватање оних који сматрају да у Цркви само јерархија, и то само у степену епископа, има непогрешивост, или 'монопол црквености'. Ниједном епископу сам тај чин не обезбеђује ортодоксију, то ми знамо из историје Цркве. Али, пошто су још свети апостоли одлучили да саборну истину Цркве изражавају сабором епископа (ср. Д. Ап. 15.6) то је онда постало наслеђе Цркве, јер Црква мора на неки начин изражавати себе. Ти сабори Цркве, понављамо, долазе од саборне природе саме Цркве; сабори су од саборности, а не обратно. Уз то још. зна се да су учесници тих сабора били многи светитељи Божји. Треба се сетити да су међу тим епископима на саборима били и такви епископи као што су: св. Николај Мирликијски, св. Атанасије Александријски, св. Спиридон Чудотворац и други. Уосталом, ми знамо и примере када нису само епископи били носиоци православља (св. Максим Исповедник, св. Дамаскин, св. Теодор Студит). **Није ли, како скоро напомиње грчки богослов Трембела, црквени народ у време императора Ираклија, имајући на челу два монаха – Софронија и Максима – свргнуо и анатемисао васељенског патријарха и римског папу. У време пак Флорентинског сабора тај исти православни народ срушио је унију, имајући за руководство једног епископа – св. Марка Ефеског. Није, дакле, епископ 'монополисао црквеност', него, да се послужимо речима православног светоотачког богослова – Хомјакова: 'Црква је право формулисања своје вере предала својим старешинама епископског чина, задржавши, ипак, за себе право да провери формулу, коју они усвајају'. Зато је, вели он на другом месту, 'сва Црква примала или одбацивала одредбе сабора, с обзиром на то да ли су те одредбе сагласне или противне њеној вери и њеном предању, и давала назив васељенски само оним саборима, чије је одлуке признавала за израз своје унутрашње мисли. На тај је начин сабор васељенски постајао глас Цркве.'** ²⁴³

Истина још каже:

Тај „један” никад, нигде, ни за јоту, није прекршио каноне које сте Ви, господине Јевтићу, без страха од Бога и без стида од људи, „окачили мачку о реп” и то лично и безочно.

²⁴³ *Верујем у једну свешту саборну и апостолску цркву*, Врање 1966, стр. 45-46. Подвлачење М.С. И питање: Да ли још увек верујете у Једну Свету Саборну и Апостолску Цркву, горди господине?

И још истина каже:

Тај „један“ је Светом архијерејском сабору (*и шестіеменіарним наследницима Свєіої Аве*) 2008. лета Господњег дотурио 350 страна текста и компакт диск ²⁴⁴ показавши и доказавши да сте бесрамно протерали Светог Аву с Богословског факултета који сте претворили у „радионицу зла“;²⁴⁵

И још је тај „један“ од Сабора и *шестіаменіарних наследника Свєіої Аве* тражио да иступите из јеретичког Светског савета цркава који је Свети Ава назвао: *јеретичким хуманисіичким, човеко-йоклоничким удружењем, које се сасііоји од 263 јереси. А свака је од њих је – духовна смрті*. Наравно, нисте услишили глас свог брата Артемија нити свог духовног оца Светог Јустина, оделивши се од њега као блудни син који бесповратно лута Гадаром, уврстивши се у јалове духовне мртваце које смо препознали по плодовима вашијем. Правоверни људи, следујући поменути двојицу, побегли су, односно потиснути су од вашег бестија и отишли у пустињу (како сте и написали, цитирајући светитеље, пре свог суноврата) да тамо пронађу мир и спас душама својим, на светосавској боготражитељској стази.

И још је тај „један“ поставио питања: ко вас је овластио да шаљете своје истомишљенике у Равену да потпишу акт о примату *нај-йалијеї човека у ірех у истіорији људскої рода – йаиі*, како нас научи Свети Ава Јустин (а Ви ту лекцију сметнусте с ума, или можда нисте били на том његовом часу).

И још истина каже:

Вође слеіе који оцеђујеіе комарца а камилу йрождирєіе. Тешко вама књижевници и фарисеји, лицемери шііо чистіиііе сіоља чашу и здєлу а изнуіра су йуне ірабежа и неіравде (Міі. 23. 24-25).

²⁴⁴ Данас је то књига владике Артемија: *Одбрана йправославної исіовєдања вере од кривоверја йроф. др Иіњаііија Мидића*, Београд, 2014. о којој сам и ја промуцао неколико реченица у текстовима: *Трудач на узбуну* <http://srbinaokup.info/?p=29618> и *Зайіруди іірудо іірубним іласом* <http://srbinaokup.info/?p=32055>. Ваша дрека и клевете ће се брзо олупати о хриди свакодневја и завршити на отпаду неупотребљивих старина, а трубни глас трубача на узбуну – владике Артемија ће се проламати у векове. Успут: да ли сте још увек у страху од „шишатовачке епархије“?

²⁴⁵ Тако је занат и труд Вас и Ваших саучесника дефинисао Проф. др Миодраг Петровић.

Видети: <https://www.youtube.com/watch?v=ZrH9y6fo3Go> – под насловом: *Проф др Миодраі Пеііровић на йарасііосу оцу Сави Вазнесењском*.

Ви казасте:

„Напомена (ради секташа Артемијеве парасинагоге)”

Истина каже:

Они, које Ви називате секташима и парасинагогом, управо бране веру од отпадника у које сте се, на жалост, уврстили.²⁴⁶ Бране веру светотачку, макар и у пустињама. Да се збуди кано што је казано: *Да ће дворици неіраведних ойусійейи, а колиде іраведничке іпроцвейіайи.*

Ви казасте и, гле чуда, остадосте живи:

„Несрећни Артемије и парасинагога око њега проклиње све и сва око себе слоганима о „глобализму, мондијализму, модернизму, екуменизму, папизму“ – и свим – измима из њиховог више него бедног речника“.

Истина каже:

1. Прочитајте, о срећни²⁴⁷ човече, вапајне Посланице Молитвених црквенонародних сабора из Лознице 2013. и 2014. (цитиране у фусноти 11). И застаните пред сопственом клеветничком *іордошћу демонском*, уколико Вам *дрвно у оку* Вашем омогући да видите исповедање вере. Не Ваше „вере“, не „вере“ Игњатија Мидића и његовог декана, него вере светих и богоносних отаца нашијех, коју смо примили од ђедова нашијех и коју ћемо, с Божјом помпоћу, неукаљану, чисту и свету предати, деци и унуцима нашијем, упркос онима који *іоворећи да су мудри іолудеше*.²⁴⁸

2. Пошто се Бога не бојите, постидите се (иако, нажалост, не

²⁴⁶ Ево доказа:

1) <http://srbinaokup.info/?p=11110> *Посланица црквенонародној сабора у Лозници, 3. Јуна 2013;*

2) <http://srbinaokup.info/?p=39812> *Саборска іосланица са Црквено-народној молићвеној сабора у манасіиру свейіој Николаја Мирликијској у Лозници, 1. јуна 2014.*

²⁴⁷ *Јер ... безумне ће іоіудійи срећа њихова. (Сол. 1. 32).*

А то што, као „велики богослов“, покушавате да потурите владики Артемију и његовом окружењу бунцање о сновима неке бабе врачаре или неког деде (свеједно) је провидна шибицарска превара на коју Вам нико, бар нико нормалан, неће насести. То једино може да прође на сајту епархије на чије чело је залутао бискуп који клечи по католичким катедралама, који уводи жене у олтаре и који се на друге бројне начине, по угледању на свог духовног оца, руга Светом Сави, Светом Ави и Светом Предању. На такве бљувотине су Вам чак и Иринеји ставили ембарго на њиховом (Ви казасте: „приватизованом“) сајту СПЦ.

²⁴⁸ *Рим. 1,22.* (Знам да ни овај пут нећете моћи поцрвенети, јер је за тај догађај потребан образ. Што би народ реко: *Чеја нема, без ііоіа се мора.*)

можете поцрвенети, јер је за то потребно имати образ) и утувите да људи који најмање једном недељно имају прилику да чују беседе владике Артемија, нигде не уочише „бедни“ него богољубиви и човекољубиви његов речник, речник благочашћа и вере у распетог и васкрслог Господа.

3. „Бедни речник“, међутим, народ србски је срео код једног другог иксана, на чију главу је залутала митра. Ево како тај речник слови:

„Све су то мирашеви, псевдозилоти, секташи, еврослинавци, трабанти, комуњаре, медиокритетски менталитети, скоројевићи, конвулзивни ‘духовници’ и њихови суфлери и епигони, духовни слепци који су веру учили по звездама и месечевим менама, новопечени ‘типичари’, зилоти, маловерни смућени и смушени људи окоре-лих савести, путујући циркузанти, дојучерашњи удбаши који срамоте храм Божји, црни магови, дозлабога срамне пропалице, неупућени и болесни људи са папистичком ‘непогрешивошћу’ који углас певају будибогзна шта и леже по патосу, људи који имају своје надимке, а не знају ни да бекну, велеучени ‘канонисти’, а уствари дилетанти и секташи, мутиводи и цркворушитељи, фамозни и неславни одметници, безаконици, бесавесници, антидуховници, несрећни народоразбијачи, заведени и незнавени богомољци, слични јеретицима, језуитски инквизитори, шпијуни, огавне уходе и жбирови, бескрупулозни лажљивци, клеветници и подметачи, фанатици који праве халабуку и брукају Цркву, хистерични људи неуротичне ускости, искључивости, незнања и бесловесја, инквизиторски, медиокритетски менталитети, штрајкачи, откачени попови... пљачкашка група, пискарала, шуша и тмуша, лопови...”²⁴⁹

Тај отров сте Ви избљували, господине Јевтићу, и зато би било мудро да се покријете трњем и копривом, јер се уподобљавате оној народној: *Корела коза овцу*. Сем тога, немојте Ваш „научни и пастирствујући“ ниво приписивати другима. То је Ваше „благо“. Чувајте га и понесите са собом кад пођете у вечност, као попутнину своју.

4. Духовну децу владике Артемија, рашко – призренске монахе (који би требало да су Вам браћа по вери и крви), називате: „*зилоти* – *зурлоти*, *монаси* – *немонаси*, *ајачи* и *банђи*, *лудаци* и *несрећници*...”²⁵⁰ И све то у време у коме Ваша недоношчад блудниче с канонима, ру-

²⁴⁹ Тајна безакоња, треће издање, Ниш, 2012, стр. 78-79.

²⁵⁰ Vesti online, 21.03.2010: Монаси: *Ајанасије* нам *јреји* и *уцењује*.

ше иконостасе, без прописане од Апостола припреме се причешћују, уводе јеретике и жене у свете олтаре, самопроглашавају се бискупима, клече ко потоње моралне беде по католичким катедралама...²⁵¹

Ви, с правом, казасте:

... „А без покајања нема спасења, нема ни Цркве као заједнице Духа Светога са свима Светима”.

Али у духовном глувилу не чујете како Вам Истина, она права – нелицемерна, довикује:

Управо се Ви, и Ваши саучесници у безакоњу, не кајете: за гажење канона; за прогон *Доїмайи́ке* Светог Јустина с Богословског факултета; за рушење богослужбеног поретка; за рушење иконостаса; за причешћивање народа на суд и осуду; за прогон истинских чувара вере; за паљење свећа по синагогама; за *качење канона мачку о реј*; за тврђење да Дух Свети призва језуиту за папу римског; за седење у подножју слике србождера Степинца; за самопроглашавање екуменистима (читај: „свејеретичима” – по речи Светог Аве у кога се лажно заклињете), за заједничке молитве са јеретичима, за примање папских прстенова и обручења с њим (*најјалијим у ірех човеком у істїорији људскої рода* – како говораше Ваш духовни отац, кога издадосте)...²⁵²

Господине Јевтићу,

Народ србски неће за Вама и онима који су Вам подобни! Ако то нисте разумели кроз тихи шапат оних (по Вашим речима): „двадесет – тридесет, у врх главе педесет – шездесет Артемијевих присталица” – како сте тврдили као *високоумни іенијални научник* и идол вероломаца и душеломаца²⁵³ који харају нашом Светом Црквом, онда ћете чути кроз громогласје народа који је Вашу “веру”, “љубав”, и пут у недођију препознао, презрео и осудио.

²⁵¹ Бојим се да је и то гад пред Господом.

²⁵² Фарисеју слепи! Очисти најпре изнутра чашу и зделу да буду и споља чисте. Тешко вама књижевници и фарисеји, лицемери, што сте као окречени гробови, који се споља виде лепи а унутра су пуни костију мртвачких и сваке нечистоте.. Тако и ви споља се показујете људима праведни, а изнутра сте пуни лицемерја и безакоња (Мт. 23. 26-28). (Подвукао М.С.)

²⁵³ Непотребно се Ви и Ваши следбеници штитите кордонима полиције на Литургијама, трибинама и које куда. Не бојте се. Неће верни народ на вас дићи руку. Народ је, само, од вас дигао руке, а од Господа научио: *Осїавиїше их: они су слеїе воїе слеїцима; а слеїац слеїца ако води, оба ће у јаму іасїи* (Мїї. 15. 14).

Одслушните глас Светог Николаја: ”Не тим путем људи!”

*Враћайте се, дакле, сваки са својим злом, и исправите своје
своје и дела своја.* ²⁵⁴

Напомена за припаднике екуменистичке свејереси, којима, од срца, препоручујем чувени спис Светог Јована Дамаскина о јересима (превод на србски и коментари Слободан Продић, Шибеник, 2012), где могу на стр. 58-59. видети, између осталог, како раде и чувају веру православни епископи, ревнујући за отачко Предање.

Такође им препоручујем да скину крљушт и поваде брвна из очију својих еда би угледали како данас поступају епископи СПЦ. Њима је пре шест година предочено редовним путем, од стране епископа Артемија, јеретичко учење једног од чланова Сабора – епископа браничевског Игњатија Мидића. Одбили су да се о томе расправља. Пре три месеца све је изашло и објављено у књизи која је за месец дана доживела два издања: „Одбрана православног исповедања вере од кривоверја проф. др Игњатија Мидића епископа браничевског”. И ево, још три месеца је прошло, одржан је у мају и Сабор СПЦ, а нико, ни званично ни незванично, није реаговао на било који начин против силних јереси које су тамо изложене.

Питање је сад, да ли ми, Срби, имамо данас православне епископе, или само екуменисте, којима до вере праве и њене одбране није стало?

А Вама, господине Јевтићу, упућујем следеће питање:

Да ли сте научили лекцију свог духовног оца, Светог Аве Јустина, која гласи:

„Немојмо да се деси да тај још верујући народ Божји једнога часа дође до тога да данашње Епископе не признаје више за носиоце и чуваре апостолско-светоотачке вере, како је то знао чинити православни народ много пута у својој крстоносној историји.” ²⁵⁵

Или сте и то окачили мачку о реп? ²⁵⁶

С доброжељењем
Милоје Стевановић

²⁵⁴ Јер. 18, 11.

²⁵⁵ Свети Јустин Ћелијски: *Одговор на анонимну дописницу*.

²⁵⁶ Извор: <http://srbinaokup.info/?p=41405>

ШТА БИ ТЕК НЕПРИЈАТЕЉИ УРАДИЛИ ВЛАДИКИ АРТЕМИЈУ

Из Дневника Грешног Милоја, 29. јун 2014.

И познаћете истину, и истина ће вас издати.
(Јн. 8,31)

Милоје и његов кум Милош
(ктитор катакомбног манастира Свети Стефан изнад Ариља)

Пролазећи поред киоска, угледах данашњу „Политику“ на којој доминира **„Разговор недеље: Његова светост патријарх српски господин Иринеј: Видовдан је печат наше вечности.“**

Слава Богу. Помислих. Пре неки дан је то место заузимао Хочевар. Али моја радост усахну, као и пре неки дан кад зачух Патријархово питање у Ћелијама: „А има ли другог пута, којим можемо поћи, осим Христовог, светосавског, пута о. Јустина и других Божјих угодника? Неки благочастиви људи му довикнуше: „Наравно да има, Ваша Светости, и Ви то добро знате. По речима Христовим, постоје само два пута којим се може ићи: широки пут – који води у пропаст, и уски пут – који води у живот. Отац Јустин је ишао овим другим, ус-

ким путем, због чега се и посветио. Којим путем идете Ви, и већина Ваших ћелијских саслужитеља? Да ли је то пут Оца Јустина? Пошто слика говори више од хиљаду речи, да погледамо.”²⁵⁷

Читам Разговор недеље и не могу да верујем да се Патријарх секира што се на Косову тако живи, након што је Косовце лично он о Покрову Богомајке прошле јесени, из Пећке патријаршије позвао да гласају баш за то што су и добили.

Чудом се зачудих да је Патријарх спремио писмо за папу. Мораћу да обрадујем академика Србу Живановића из Лондона, који се Патријарху и Синоду обратио отвореним писмом почетком године, и да му кажем да су новине „измислиле“ да је Патријарх изјавио да проглашење Степинца за свеца, неће пореметити наше добре односе са Ватиканом.²⁵⁸

Морам академику Срби дојавити да је можда и ова фотографија, коју сам му показао приликом нашег сусрета, за неке плод нечије злобе и фотомонтаже:

Кад сам прочитао одговор на последње питање помислих: да ли је наведени Патријархов интервју изашао из пера неког другог, баш као што је и онај ранији „Патријархов“ деманти из Москве дошао у „Политику“, у ствари, из бачке епархије.²⁵⁹

²⁵⁷ Ти благодостиви људи му одговорише на постављено питање врло, врло прецизно и аргументовано: <http://borbazaveru.info/content/view/6902/1/>

²⁵⁸ О писму Академика Живановића и ставу Патријарха, снимљен је документарни запис; <http://www.youtube.com/watch?v=HMstVrLukKE>

²⁵⁹ <http://www.politika.rs/rubrike/Drustvo/Da-li-je-Irinej-demantovao-Irineja.sr.html>, 19.07.2013.

Зашто ми је дошла на памет таква помисао?

Најпре зато што сам данас из новина које, иначе, *говоре истину*, сазнао да су Патријарх и владика Артемије „били и остали пријатељи!”

Боже мој, помислих, шта би му радили непријатељи кад му ово урадише „пријатељи“?

А шта је то што урадише пријатељи?

О томе сведочи књига Тајна безакоња:

„У дане ове, пред очима васцелог рода нашег, догоди се чудо невиђено, чудо над чудима: супротно Уставу СПЦ, супротно Канонима, супротно људском разуму, части, поштењу, истини, достојанству... склонише са епископског трона владикау рашко-призренског и ко-совско-метохијског Артемија (Радосављевића). Затим га отераше из Епархије, развалише му фиоке и келије, отеше и продадоше аутомобил, забранише му да служи службу Божју, да говори, да буде духовни родитељ својој духовној деци... Потом га рашчинише и протераше у егзил, уз помоћ шиптарске полиције. Све то учинише једном *добром, честитијом, радном, вредном, поштенном* (како су говорили његови егзекutori) богољубу и верном сину Светосавља, владици Артемију који, као свети Марко Ефески у време оно, стајаше чврсто на бранику вере светоотачке. Тај свети човек, владика Артемије, беше препрека Синоду СПЦ у његовој намери да потопи брод наше Свете Цркве у смрдљивим *баруштинама, њуним муља и жабокречине духовне, које се зову милозвучним именом екуменизам*.“²⁶⁰

И гле чуда, све се то зби во времја оно кад на трону Патријарха србског бејаше „пријатељ“ владике Артемија. У том пријатељском чину који је режиран из Бачке, по сценографском делу под идејним насловом „Сломићу ја кичму Артемију“²⁶¹ главни јунаци су били Атанасије Јевтић и Амфилохије Радовић за које је најпрљавије послове обавио Велибор Џомић. Ова прва два су се, насупрот чл. 111. и 112. Устава СПЦ (који су претходно *окачили мачку о реи*), угурала у кућу патријарховог пријатеља, истерали га из ње, закекечили се на његово место, а затим почели да ћердају благо и да парложе виноград који засади десница његова за три деценије пастирског труда на њиви Господњој. У том чину трагикомедије сценариста није био оригиналан – плагирао је причу о злим виноградарима. У време њихове ајдучије

²⁶⁰ Група аутора, Тајна безакоња, треће издање, Ниш, 2012, стр. 25-26.

²⁶¹ „Дуга“, бр. 1638, 30. март-12. април 1996.

најпоганије бљувотине по новинама и сајтовима разносио је ревносни мр (потоњи др) Велибор Џомић. Режисер је врло добро знао који негативци могу да одиграју те гадне улоге будући да је познавао нашег горостасног књижевника Добрицу Ћосића (коме је при испраћају у вечност одржао надгробни говор). А велики Добрица је оставио сведочанство о ова „три мускетара“ наших дана, који су Луја XIII заменили режисером. То Ћосићево сведочанство ће остати у векове и неће моћи, ни режисер ни главни јунаци, да га ставе ван снаге неким актом Синода или Великог црквеног суда; нити да га покрију ордењем које додељују сваком ко би им могао бити од користи да њихово *црно* буде *дело*. То сведочанство, чврсто као клисурина, говори гласно и јасно. Вонмем:

„Књигу је написао – вели Ћосић – човек по мом мишљењу ниског морала, а велике претензије, зове се Џомић, Велибор Џомић. Врло често га сада видите у новинама, њега форсира митрополит Амфилохије... Напишем писмо Амфилохију и Атанасију, један од њих је био уредник а други ваљда главни уредник или рецензент... **Био је то нечасни чин наших угледних архијереја.** Дубоко се увредим и тужим суду Џомића. Он је тад још долазио у Патријаршију, а потом побегне у Црну Гору. Тамо је био под заштитом црногорске власти, митрополита Амфилохија и владике Атанасија. Остане он тамо у некој митрополитској установи и не прелази у Србију три године, све дотле, док та тужба не застари, да га не ухапсе. Он је тамо остао некажњен...”²⁶²

Писац Патријарховог Интервјуа (јер не могу веровати да би један Патријарх могао изговорити неистину) каже:

„На жалост, оно што се десило за време његовог управљања у Рашко-призренској епархији, Црква није могла преко тога да пређе и зато је учињено оно што је најбезболније, а то је да је он разрешен обавеза према тој епархији“.

Ако се не би лагали, него истину исповедали, онда бисмо морали рећи: *нико, никад, није није нији њокренуо, нији водио њосиујак, нији ушврдио канонску, нији било какву груу кривицу владике Аршемија.* Он је, дакле, протеран противустановно, неканонски, нечо-

²⁶² „Недељник”, Београд, 29. мај 2014. стр. 32, ИССН 2217-8058. (Подвлачење М.С.)
Хвала Добрици Ћосићу, Бог да му душу прости, на овом сведочанству чији јунаци су избегли казну од људи. Бар за сада. Али не могу побећи од Суда Божјег, ако се не покају.

вечно, нечасно, срамно, лажно, лицемерно, поданички, издајнички... из своје Епархије. Једном речју: разбојнички. Над њим је извршено братоубиство, а потом и оцеубиство. Сценарио је, у позадини ове драме, имао музичку подлогу – песму: *Дођакли смо дно живота*.

Писац Интервјуа још каже:

„Изабран је манастир на Фрушкој Гори по његовој жељи и вољи.“

Истина, међутим, каже:

То је бесрамна лаж! Владика Артемије је тражио мрвицу која пада са стола самозваних господара – разбојника; тражио је само један, било који, манастир у његовој, рашко-призренској епархији. Рекли су: *То не долази у обзир!*

Када је дошао у Шишатовачу, у који су као у медоносну кошницу почеле да хрле хришћанске душе на извор воде живе, незајажљиви Кајин кроз уста двојице разбојника Атанасија и Амфилохија (неко их из милоште назива администраторима) бесомучно заурла: *Артемие стивара шишатовачку епархију!*²⁶³

Писац Интервјуа још вели:

„Међутим, кратко је то трајало, вероватно су му његови пријатељи (зар Владика има већег „пријатеља“ од патријарха Иринеја?) изнели неко друго мишљење, неки други став, који је он, нажалост, прихватио.“

Неумољива истина је, међутим, провриштала кроз уста Кајина:

„Он је монах и Црква га таквог једино признаје. Може да буде у неком манастиру. Али све зависи од тога ко ће га од епископа примити. У Шишатовачу се више не може вратити“²⁶⁴

У то време, кад је Амфилохије Радовић избљевао гадости (у атанасијевском злодуху) у свом Интервју *Куриру*, србски сељаци врше свињокоље и повлаче се у куће крај топлих огњишта, бежећи од слане и мраза. Тада су кајини, са режисером и „пријатељем“ владике Артемија, свога брата по крви и бившег брата по вери (јер су они вери окренули леђа, проверили се и од милосрдних хришћана постали монструозне братоубице) поново оставили без крова над главом. Ускоро ће и од мене тражити да „откажем гостопримство“ његовој духовној деци. Или: оде глава.

Што рекоше оно учинише

²⁶³ <http://borbazaveru.info/content/view/2734/>

²⁶⁴ АМФИЛОХИЈЕ: „АРТЕМИЈЕ ЈЕ КАО ДРОГИРАН!“, „Куир“, 23. новембар, 2010. | Аутор: Сандра Малишић

Ал се Србљи од њих не плашише.
Цркве дижу те се Богу моле
Православље изнад свега воле.

У Интервјуу стоји:

„Један приличан број монаха, свештеника мање, и мањи број народа, прихватио га је и подржава га у том антицрквеном деловању“.

Ових дана на светлост дана излази моја документарна књига, на пет-шест стотина страна, која ће кроз бројна сведочанства, демантовати горњу тврдњу и показати шта су „црквена“ а шта „антицрквена“ деловања. И показати колики је тај „мањи број народа“.²⁶⁵

Интервју још каже:

„Он је тврдоглав човек и, нажалост, истрајава у томе.“

Видан напредак: од „дрогираног“ до „истрајног“. То је, заиста, корак напред. Али, и два корака назад: од – „Артемије је добар, Артемије је честит човек“²⁶⁶ до – „он је тврдоглав“.

Писмо патријарха српског г. Иринеја „монаху“ Артемију од 13. јануара 2014. ме је „натерало“ да зауставим штампање горе поменуте књиге, еда би се посветио проучавању докумената и у тој књизи овековечио животопис владике Артемија, укључујући и његов голготски, страдални пут. Надам се да ће Патријарх, кад се суочи са чињеницама, из те књиге, извршити ауторизацију Интервјуа и реч „тврдоглав“ заменити речима: **достојан и доследан.**

И да ће бити поносан, што је са таквим човеком „био и остао пријатељ“.

На крају Интервјуа се истиче:

„Докле ће тако бити не зна се...“

Међутим, зна се: До победе Православља!

Интервју се завршава уобичајеном претњом која је у поменутом Писму од 13. јануара (нисам сигуран да је Патријарх имао времена за ту игру без граница) детаљно елаборирана!

Колико познајем свог духовног оца, владикау Артемија, мислим да на ову претњу он може да парафразира Светог Вукашина: **Само ви, њиријашељи, радише свој њосао!**

²⁶⁵ Реч је о књизи: Сагрешења у Србској православној цркви, чије 2/3 тиража је већ распродато у претплати.

²⁶⁶ Група аутора, Тајна безакоња, треће издање, Ниш, 2012, стр. 26.

Пред трудом „пријатеља“ владике Артемија, деморалисаће се и постидети сви његови непријатељи од Ватикана до Цариграда.

Трудом његових пријатеља, ешелон светих – Златоуста, Марка Ефеског, Николаја, Јустина... и бројних богоносних отаца који *добар рай райоваху, ѿрку свршиаваху, веру одржаваху* (2. Тим. 4.7), ојачан је још једним бескомпромисним, богоносним, неуморним и неустрашивим борцем за веру. А нама учинио милост да будемо његови савременици и састрадалници.²⁶⁷

²⁶⁷ Извор: <http://srbinaokup.info/?p=42230>

РЕЧ УРЕДНИКА

Однос цркве и световне власти је тема која је, мање или више, актуелна вековима, па и миленијумима. За верујуће православце питање је потпуно решено једном заувек, јер у *Делима айосѿолским* (5.29) пише: *Већма се ѿреба Боју ѿокоравати неѿоли људима*. Овај кристално јасан и разумљив догмат је, како каже Свети Јустин Српски, *срце ѿправославне цркве, ѿо је њено начело над начелима, свейиња над свейињама, мерило над мерилима*.

Природно да, волећи људе, и људима на власти се (у некој држави) треба покоравати, али само док одражавају и одржавају божански поредак у држави, док су, у ствари, слуге Божије, а потом и слуге људима – житељима те државе.

Из оваквог размишљања се у Ромејском царству изнедрила идеја хармоније Цркве и државе, која је у пракси, чини ми се, доживела свој врхунац у немањићкој држави. Томе су, уз велику духовност, допринели и најближи породични односи: Свети Сава – Стефан Првовенчани; Сава Други – Радослав итд. – носиоца црквене и световне власти.

Одвајањем од Цркве Христове 1054. године, римска епархија је кренула путем човекобоштва, напустивши Богочовечански пут. Њен епископ постаде и државни шеф са ингеренцијама председника и премијера, а данас је управитељ једне од материјално најбогатијих држава на свету. Како нас је обавештавао (и упозоравао) Свети Николај Српски „Када је Запад био православан он је видео духом и гледао умом. Но, што се више удаљавао од хришћанске истине и врлине, то се његов духовни вид све више скраћивао, док у двадесетом веку није сасвим потамнео. Сада су му остале још само телесне очи за чувствено опажање” (*Српском народу кроз ѿамнички ѿрозор*, гл. 35). На ту Западну Европу се могу, без остатка, односити речи апостола Павла: „Почели сте духом, а сада тјелом свршуете” (Гал.3.3). Даље нас Лелићки Светитељ упозорава да је *Бела Демонија* (= Европа) постала „дводимензијонална” – она зна само за ширину и дужину, само се за то бори. Висина и дубина је нестала из њених

ослепљених духовних очију. Остала јој је само површина и борба за проширење те површине. Од заслепљености том површином постала је површна. У последње време постаде и формално језуитска. Да би остварила циљеве проширења – дозвољена су сва средства. Ватикан је, нпр. дуго тајно подржавао распад Југославије, а потом је први јавно подржао и признао отцепљене републике Хрватску и Словенију. Тим је проширио „свој простор”, али је потврдио јеванђелску истину *да ће све што је тајно постојати јавно*.

Врхови наше цркве, наше Академије наука, наше Војске и наших политичара то немо гледају – не виде или не желе да виде. Мало по мало, чак и усвајају вредносни систем *Беле Демоније*. Црне папе језуитске постају беле папе ватиканске. Наши архијереји се тихо одричу одлука Васљенских сабора, а јавно то не говоре. Повремено се заједнички моле са људима друге вере, а јавно говоре да то не чине.

Навешћу за то само један пример: бројна средства информисања 28. 05. 2014. преносе вест *Танјуџа* обавештавајући нас да је „У оквиру заједничке литургије, којој су присуствовали како католички верници, ранији парохијани, и српски верници, кардинал Кристоф Шенброн поклонио црквену зграду у Нојлерхенфелду владици бачком Иринеју – за потребе српске парохије у Бечу. Литургији и свечаном чину – предаје кључева цркве - су присуствовали и владике: Андреј, Игњатије и Давид”. Очигледно је прича о *Данајским даровима и Троји* „вазда актуелна”.

Да ли су овом приликом прекршени свети канони?

О томе нема смисла расправљати. То знају сви, осим понеки, студент господина Игњатија Мидића.

Да ли присутни у заједничкој молитви са јеретицима и иновЕРНИМА припадају Светосавској Цркви?

Бар би владике требало да знају шта је наш духовни отац, Свети Сава, изговорио у Жичи у *Беседи о правој вери* и шта каже 33. канон Лаодикијског сабора.

Да ли присутни молитвеници формално – правно припадају Цркви Светог Саве?

Поштовани читаоче,

Понови, у уму своме, три пута претходно питање и потражи одговор на њега!

И размисли, умом свијим и срцем својим, да ли, горе поменути, духовно припадају твојој Цркви – Цркви Светог Саве?

Вероватно ћеш одговор наћи у овој књизи која је пред тобом.

Ко и у чије име учествује у раду тзв. Светског савета „цркава“?

Како се напредује у превари званој литургијска „обнова“?

Како се предаје веронаука у основним и средњим школама, а како грчки језик и *Доѿмаѿиѿка* на Теолошком факултету у Београду?

Како треба да изгледају „олтарске преграде“ у нашим светим храмовима?

Шта треба урадити да би се поштовали прописи као и одлуке Светог архијерејског сабора СПЦ?

Како се наша Црква бори против беле куге и зашто се не бори против *Беле Демоније*?

Одговоре на питања или путеве који на њих указују ћеш, драги читаоче, наћи у овој књизи.

Многи од тих одговора се налазе у громопроламајућим речима, које је изговорио Свети Јован пре два миленијума: *Покајте се!*

Додао бих: *И оѿрости им, Оче, (ако) не знају шѿѿа раде.*

О Петровдану, 2014.

Проф. др Љубомир - Љуба Протић

РЕЧ РЕЦЕНЗЕНТА

Драгачевски јауци о преступима и преступницима

Описујући однос који је руски народ има према злочину, Ф. М. Достојевски је истицао схватање по коме се код Руса злочин сматра „несрећом“, а злочинац „несрећником“. Тиме, вели „овај апостол Словенства“, народ „не негира злочин и добро зна да је преступник крив. Народ само зна да је и он сам крив заједно са сваким преступником. Међутим, самим тим што он окривљује самог себе, он и доказује да не верује у „средину“, већ да, напротив, верује да средина у потпуности зависи од њега, од његовог непрекидног кајања и самоусавршавања. Енергијом, радом и борбом – ето чиме се поправља средина... Замислите, међутим, сада: шта би било кад би сам преступник, сазнавши од народа да је он несрећник, почео себе да сматра само несрећником, а не преступником. Такво лажно тумачење народ ће одбацити и назваће га изневеравањем народне истине и народне вере... Код нас се не би могла ни замислити већа несрећа него кад би се сам народ сложио са преступником и кад би му одговорио: Не ниси крив; јер злочина нема!”

Достојевски је дубоко веровао да је овакав однос руског човека према преступу и преступнику извирао из његове живе вере у Васкрслог Бога, као што је релативизација злочина на европском Западу, у форми учења о деликту као друштвеној појави, дошла као нужни плод папског богоборства.

Сведочења о преступима и јауци за преступницима Милоја Стевановића сабрани у овој књизи извиру из дубине православног хришћанског схватања о злочину, који Достојевски убраја у оне руске идеје које ће спасити свет. Јаук Милојевог сведочења болнији је и јачи од јаука над деликтом било ког руског поротника о коме је писао Фојодор Михаилович, јер он јечи над преступима који потресају саме темеље родног Дома и српске и руске моралне и правне свести – Цркве Савиног Законоправила.

Својим живим сведочењима Милоје Стевановић буди уснулу црквеноправну свест данашњих генерација православних Срба, спашавајући је од смртне болести моралне и правне релативизације престопа. На листовима ове књиге сачувана је снажна предачка свест о томе да је преступ реалност, а да су „нове политичке реалности” тек само бљутава оправдања за прикривање злодела и издају Огњишта и Вере праотаца. Неволни песник наших савремених црквених престопа, Милоје Стевановић искреним, динарски снажним јауком свог сведочења, а не метриком стиха, протреса дамаре читаоца. Као руски човек, о коме пише Достојевски, и он преступнике сматра „несрећницима”, за којима болује и које речју старозаветног пророка патнички позива да се врате „са свог пута злог”, да „поправе путеве своје и дела своја”. Хришћанска свест о сопственом греху утицала је на Достојевског да се у обраћању цару Александру II потписује као „бивши државни преступник”. Бивајући заточником исте свести о преступу, Милоје Стевановић се потписује као „Грешни”.

Знајући да сећање претходи покајању, а да без покајања нема преображаја и спасења, драгачевски горштак опомиње Род свеспашавајућом поуком: „Опростили јесмо заборавити не шћесмо”. Једном речју, својом писаном исповешћу Милоје Стевановић нас опомиње да злочин данас морамо назвати злочином, како сутра не би Великог инквизитора дочекали као Спаситеља.

Др Зоран Чворовић

ЗАПИС О АУТОРУ

Милоје Стевановић, рођен је 20. марта 1949. године Господње, од почивших оца Светолика – Жарка и мајке Југославе – Јуле, рођ. Раковић.

Са мајком, братом, својом и братовљевом и чељади.

Седе: (слева на десно) Милоје, мајка Јула, брат Саво.

Стоје: Јана, Марта, Марија, Јанко, Миломир, Жељко и Јован, Катарина, Нада и Миона, Горица, Радосав, Ана, Биљана, Жарко, Ивана и Ирина, Лена, Матија и Милош.

У раној младости учитељевао је у Горачићима. После студија вратио се родном Драгачеву из кога је отишао, након што је, због бунтовања против оних који су тада управљали државом, које више нема, политички осуђен као „неподобан“.

Објавио је књиге „Казивања“, „Чашу Обрадову“, а са својим рођаком Момчилом Стевановићем „Родословље Стеваново“ којима чува језик, обичаје и дух предака. Свој допринос очувању светоотачког предања и чистоте вере православне дао је у књигама: „Не помичи

старе међе“, „Сине мој, не пристај“, „Тајна безакоња“, „Не дај душу, роде“, „Сагрешења у Србској православној цркви“, а коаутор је и књиге „Ко продаје веру за вечеру“.

Указао гостопримство прогнаним рашко-призренским монасима. Због тог доброчинства и зато што се молио Богу са владиком Артемијем и његовом духовном децом, изопштен је из Цркве својих ђедова и својих унука.

У састрадавању са рашко-призренским монаштвом, духовно се и ородио с њима поставши духовно чедо владике Артемија.

Има супругу Наду, ћерке Катарину и Марију, зетове Жељка Љубичића и Миломира Вулићевића и унучад Јанка, Јована, Јану, Марту, Миону и Магдалену.

Владика Артемије – најдражи гост породице, о Спасовдану 2011.

Владика Артемије са породицом Милоја и Наде Стевановић,
на месопусне задушнице 2014.

Креатор је и власник фирме КМН, која упошљава преко 120 радника и неколико стотина сеоских домаћинстава.

У КМН-у су запослени сви чланови породице, а за време школских распуста и унуци.

Карактеристика ове фирме је да негује аутохтоне производе из области прехране.

Добитник је многобројних грамата од црквених власти (међу којима су грамате патријарха Павла и епископа Стефана и Хризостома), као и многих признања од световних власти (од општинских признања до ордена рада којим га је одликовало Председништво СФРЈ).

Ипак то море признања, похвала и награда остало је у сенци два највреднија:

– Пре 30 година, 1983/84. – због беседе у београдском Сава центру проглашен је за непријатеља државе и партије и као такав смењен и кажњен, од оних који су државу увели у социјалне ломове и пропаст. Ожиге те анатеме носи преко три деценије;

– 2011. је искључен из Србске православне цркве, од стране носилаца папиног прстења, а због својих верских убеђења је двапут лишаван слободе, од стране чачанске полиције и кажњаван од стране Прекршајног суда у Чачку.

Породица са делом радног тима – запосленим радницима

Са те две анатеме отишао је у пензију.
 Ктитор је манастира Светог Николе у Лозници и испоснице
 Светог Пимена Великог на Јелици планини.
 Обновио је гробља својих предака.

Детаљ са гробља Черговиште у Горачићима

Садржај

ПРОЛОГ	9
ИСТИНА НЕ УМИРЕ	11
 ПРВИ ДЕО – ПЕСМА УМЕСТО ЈАУКА	21
Хтели би, ал не могу лако	23
Непребол	27
Студеници	28
Лозничка добродошлица	30
Вазнесењска здравица	31
Ариљска здравица	33
Стража на караули	36
Пад ире-карабуле	38
Ништаци	39
Издаја	40
Судилиште	41
Крик	42
 ДРУГИ ДЕО – СВЕДОЧАНСТВА	45
Увод у други део	47
Сведочанство прво	87
Саопштење за јавност Светог Архијерејског Сабора СПЦ	89
Сведочанство друго	103
Посланица црквено-народног Сабора у Лозници	105
Сведочанство треће	113
Сведок први: Миодра М. Петровић	115
Сведок други: Протосинђел Максим	129
Сведок трећи: Академик Јован Деретић	135
Сведок четврти: Животије Ђорђевић	137
Сведочанство четврто	147
Милоје Стевановић: Ко се с народом судио парницу је сагубио	149
Интервју ТВ „Дуга сат“	155
Сведочанство пето	163
Буђење народа	165
Православна трибина у Новом Саду	165
Залудни зидари или ко с ђаволом тиквце сади... ..	174

Други сабор у Лозници	177
Сведочанство шесто	197
Благочашће у Ариљу	199
Сведочанство седмо	209
Катакомба на планини Јелици	211
Отворено писмо одборнику Скупштине града Чачка	215
Животна сведочанства мојих учитеља	237
Моја три учитеља	239
Сведочанство осмо	243
Преображење у Преображењу	245
Сведок први: Свети Владика Николај	245
Сведок други: отац Венијамијан	251
Сведок трећи: Јереј Марко Мирковић	254
Сведок четири: Јеромонах Димитије (Ђоковић)	256
Сведок пети: Милоје Стевановић	261
Сведок шести: Славко М. Радовановић	267
Сведочанство девето	281
Вазнесењско насиље	283
Зоран Чворовић: О неприкосновености храмова	290
Нада Обрадовић: Вазнесењска ноћ	292
Интервју: Ноћ вампира у манастиру Вазнесење	297
Славко М. Радовановић: Анђели пакла	304
Проклети били изроди србски свих времена	307
Богдан Мијушковић: Злочин свештеника	312
Писма без одговора	315
Командиру Тихомиру	317
„Рат“ рату – Тихомиру командиру	320
Ево руке Тихомире командире	324
Епилог	325
Сведочанство десето	331
ВЛАДИКА АРТЕМИЈЕ – Животопис	333
Незалазно светило србског православног Косова	334
Смирени монах	335
Пустиножитељ	337
Изузетан старац	339
Архијереј – чувар светосавског огњишта	342
Учење епископа Артемија	344

Нови беседник	347
Голготски пут владике Артемија	349
Ваљевска фртурта	361
Ратник који добар рат ратује	367
Грачаничка суза	384
 ДОДАТАК	 387
Епископ Артемије: Осврт на писмо патријарха Иринеја	389
Патријархово писмо	393
Патријархово братољубље	395
Патријарх против патријарха	405
Трубач на узбуну	418
Затруби трубо, трубним гласом	433
Силен - Радио Београд	436
Сасвим лично, емисија ТВ Ин - Бијељина	452
Утук Атанасију Јевтићу	466
Косовска дилема: Гласати или не гласати - питање је сад	485
Поплава или знаци времена	495
Отворено писмо бившем епископу Атанасију Јевтићу	509
Шта би тек непријатељи урадили владике Артемију.....	518
Проф. др Љуба Протић: Реч уредника	525
Др Зоран Чворовић: Драгачевски јауци о преступима	528
Запис о аутору	530

Грешнии Милоје
САГРЕШЕЊА У СРБСКОЈ ПРАВОСЛАВНОЈ ЦРКВИ

Уредник
проф. др Љубомир – Љуба Протић

Рецензент:
др Зоран Чворовић

Библиотека:
БРАТОЉУБЉЕ

Транскрипте сачиниле:
Наташа Лепосавић и
Весна Јовановић

Коректура:
Љубица Наранчић
Марта Вулићевић

Фотографије и документа:
Из личне архиве аутора
и са бројних фејсбук профила

Штампа:
Драслар партнер, Београд

Издавач:
Ревнитељ, Ниш

Тираж:
1.000 примерака

Поруџбине:
032/224 178
065/224 178 0
e-mail: cuvajmopredanje@yahoo.com

ЦИП

САСТРАДАВАЊЕМ ДУХОВНО ОРОБЕНИ